

ЛИН ЕРИКСЪН ПО ТЪНЪК ЛЕД

Превод от английски: Анета Лесева, 2012

chitanka.info

1

Металносиво мразовито небе бе надвиснало над Болдър Каунти. По прозорците на Съдебната палата почукваха заледени снежинки. Отвратителен петъчен следобед. Идеално, помисли си Ели Креймър. Добрият усет ѝ подсказа, че тъкмо в това е нейният шанс.

— Ще ми е приятно да те откарам до вас — предложи областният прокурор Бен Торес. — Почти на път ми е.

— О, не, не, няма проблем. — Ели свали очилата си и го погледна. — Останаха ми още няколко жалби.

— Сигурна ли си? Всички други си тръгнаха.

— Напълно. Ще се прибера пеша или ще взема автобус.

— Ако дойде в тази буря.

— Ще се оправя. Наистина.

През тясното прозорче зад гърба на Торес Ели забеляза, че целият двор вече бе затрупан със сняг. Веднъж и синоптикът да излезе прав, за всеобща радост в Областната прокуратура. Ски сезонът щеше да започне още през ноември. При това в петък. Но най-доволна от всички бе Ели. Още в четири часа, колегите ѝ вече си тръгваха. Не само служителите от прокуратурата, а и обслужващият персонал. Съдебната зала се опразни, кафенето затвори. Бяха останали само дежурните охранители в офиса на шерифа на втория етаж. Всички бяха офейкали преди часа на голямото задръстване.

— Ще кажа на Нейт, че още си тук. — Торес си взе куфарчето и хвърли поглед през прозореца: — Майчице, каква буря.

— Да, наистина — съгласи се тя.

Нейт. Беше забравила за охраната. По дяволите! Приятен човек, но малко се престараваше. Вероятно щеше да се чуди какво ли прави тя в „Архива“, когато всички останали са се прибрали. Мамка му, изруга наум тя. От години бе чакала тази възможност и нямаше да позволи да ѝ се изплъзне.

— Приятна вечер — пожела ѝ областният прокурор.

— Подобно — отвърна Ели, напрегната като струна.

Тя продължила пише на компютъра си, докато не се увери, че Бен Торес наистина си е тръгнал. Бялата сграда — винаги жужаща като кошер — сега бе необичайно притихнала. Тишината я смущаваше, но щеше да ѝ е от полза. Така можеше да чуе стъпките на Нейт.

Ели излезе от канцелариите, прекоси коридора и със служебния си код отвори вратата към Архива. Чу как ключалката се превъртя и бутна вратата. Съвсем тихо. Слезе по стъпалата, притиснала към гърди куфарчето си. Тръгна по дългия коридор покрай затворените врати.

Архивът.

Щом отвори вратата, веднага я удари миризмата на стара хартия и влажен цимент. Толкова позната и странно успокояваща. Всеки редови служител прекарваше часове наред в подземиято сред прашните папки.

Пресегна се към ключа за лампата, поколеба се, после го натисна. Просто си върши работата, би обяснила на Нейт, ако я завареше там. Трябваше да е уверена, да се придържа към версията си. Щеше да блъфира.

Мушна се в един от многото редове. Знаеше точно къде отива. Бе открила кутията с досието, което бе търсила безброй много пъти. Да. Ето я. Стои си непокътната повече от десет години.

Дело номер 6973: Жителите на Колорадо срещу Джон Крандал.

Остави куфарчето на земята и си пое въздух, после бавно, шумно го изпусна. Свали кутията. Това е. Най-сетне.

Запретна пола и седна върху леденостудения под. Придърпа поблизо тежката кутия и повдигна капака. Ръцете ѝ трепереха от вълнение.

Посегна към най-горната папка — ще започне от самото начало. Някакъв странен шум я накара да замръзне. Почукване... Мишка? Едва ли. Над главата ѝ, на нивото на двора, имаше малко прозорче с решетка, по чието стъкло потропваха твърдите снежинки. От бурята е. Разбира се, помисли си тя и положи папката в скута си. Полицейско досие. Папката беше претърпана и няколко черно-бели снимки се подаваха измежду листата. Издърпа ги и ги вдигна пред очите си. Загледа се в първата, без да помръдва.

— О, Боже — промълви тя. В ръката ѝ беше снимката на Стефани Морис в болнично легло. Очите на момичето бяха затворени

— лежеше в безсъзнание. По клепачите ѝ личаха петна от спукани капиляри; вратът ѝ бе в синини.

Ели рязко пое въздух. Полицаяте трябва да са ги направили в болницата, в онази нощ преди много години.

Момичето изглеждаше толкова младо и сякаш бе заспало. Но не беше точно така.

Още снимки. Отново на Стефани. Къщата на семейство Морис, избата, снимана от различни ъгли. Мрачно, пълно с боклуци помещение с една-единствена лавица за бутилки вино.

На колко години бе момичето? На шестнайсет. Четири години по-голяма от Ели тогава. Сега Стефани трябваше да е почти на трийсет. Но тя не празнуваше рождените си дни.

Разумът подсказваше на Ели да не губи време със снимките, но не можеше да откъсне поглед от тях. Не можеше да се овладее. Стефани, красиво, младо момиче с дълги руси коси. Дали бе страдала много? Дали все още изпитваше страдание, прикована на легло в комата си?

Била е изнасилена и после душена. Дали похитителят е искал да я убие? Или просто не си е свършил работата докрай? Или пък е искал да я остави жива?

Ели се замисли върху тези въпроси. Може би е искал жертвата му да остане жива, за да разказва постоянно за ужасните си страдания. Но Стефани Морис едва ли ставаше за свидетел. Бе допуснал грешка — бе душил момичето малко по-дълго.

Или бе променил почерка си, или просто се бе усъвършенствал след този случай. Следващата му жертва, от преди десет години, бе умряла. И другото момиче — преди седем години — също бе умряло. И двете са били изнасилени. И двете удушени. После нещо се бе объркало. Не само бе оставил живо едно от момичетата, но и без мозъчно увреждане. Ели бе чела полицейския доклад за оцелялата жертва от Пуебло. Нещо го бе прекъснало. Няма съмнение, че се е канел да я убие.

Глухо почукване на метал стресна Ели и тя се послуша. Спомни си къде е и какво прави. Сигурно е Нейт или някой от портиерите, проверява вратата. Това е. Всичко е наред. Наред е. Дишай. Беше си подготвила обяснение, а тя бе първокласна лъжкиня.

Дълго време стоя загледана в мрачните полицейски снимки на Стефани Морис, после ги пхна най-отзад в папката. Сега пред нея бяха бележките, направени от първите двама полицаи, пристигнали на местопрестъплението. Тя вдигна напечатания на машина лист и погледна подписа. Така. Патрул Майкъл Калас. Още един лист, подписан от патрул Фин Расмусен. Новобранците. Проклетите новобранци. Героите.

Тя стисна зъби и разгледа протоколите от първоначалния оглед, извършен от Калас и Расмусен. Бяха изпълнили задълженията си безпогрешно, не можеше да го отрече. Внезапно погледът ѝ се замъгли от сълзи. Да, бяха спазили всички изисквания, но бяха допуснали една голяма грешка — бяха избързали с ареста на невинен човек. Това ли е законът? Това ли е правосъдие? По дяволите, как бяха допуснали такава грешка?

Дълго време остана зачетена в докладите, мислите ѝ препускаха бясно. Не обръщаше внимание на студения под, изтръпналия си ляв крак, дори не забеляза как металносивото небе стана черно. Навън бурята фучеше, огъваше голите клони на тополите, а снегът се трупаше по ъглите и по пейките в двора. Нищо не я интересуваше. Светът ѝ се бе свил до мига, до папката в ръцете ѝ. През всички тези години тя бе чакала, бе градила планове, бе мамила, само за да стигне до този ден.

Отварянето и затварянето на вратата към стълбите рязко я върна към действителността и я хвърли в паника.

Дали е Нейт?

Ами ако я забележеше, ако кажеше на Бен Торес? Нямахше причина да е в архива тази вечер. Нейт не знаеше това, но Торес знаеше. Затаи дъх за малко и се послуша. Нервите ѝ бяха опънати до край. Нищо. Не последва никакъв звук.

Изправи се сковано заради изтръпналия си крак и напъха папката в куфарчето. Трябваше да я разгледа на спокойствие. Щеше да я върне в кутията в понеделник и да вземе за вкъщи следващата. Вече нищо не можеше да я спре.

Изкачи се по стълбите, изчака заслушана до тежката метална врата, после пое по коридора и се върна в Прокуратурата. По горната ѝ устна и под мишниците ѝ бе избила пот. Ако Нейт я видеше сега, всичко щеше да изглежда наред. Съвсем нормално. Престараваща се

стажантка. Никой никога не проверяваше куфарчето ѝ. Не и когато напуска сградата. Но в понеделник щеше да се наложи да мине през охраната. Съдържанието на чантата и куфарчето ѝ щяха да се гледат на скенер. Голяма работа. Има ли чиновник без папки? Щеше да мине.

Тъкмо закопчаваше куфарчето си и се опитваше, да се успокои, когато външната врата на офиса се отвори.

— Има ли някой? — подвикна глас.

Кой ли беше? Само да не е Торес. Само не той.

— Ъ-ъ аз съм, Елинор Креймър — весело подвикна тя. Тогава го видя — Нейт.

— О, Ели, мили Боже. Забравих, че Торес ме предупреди, че ще работиш до късно. Имаш късмет, че не те гръмнах — разсмя се той.

— Да, имам късмет — отвърна тя.

— Скоро ли ще тръгваш?

— Веднага.

— Добре. Тогава ще те изпратя.

— Разбира се — прие тя, — благодаря. Само да угася лампите.

Излезе навън в бушуващата буря. Притисна куфарчето към дългото си вълнено палто, приведе рамена, подтичвайки по пътеката към Кениън Булевард. Вървеше пеш, тичаше към дома си само за да се отдалечи от Съдебната палата. Бурята не я притесни. Не осъзнаваше нищо, освен че бе осъществила плана си без никакъв проблем.

Бурята продължи през цялата нощ и когато вятърът утихна, започна да се сипе сняг. Болдър и района на Роки Маунтинс бяха парализирани. Но екипите за поддръжка впрегнаха големите оранжеви снегорини и до осем сутринта главните пътища между Денвър, Болдър и останалите селища бяха проходими.

Селест Стедман, която цели шест години бе съквартирантка на Ели в Университета на Колорадо, я разтърси, за да я събуди:

— Отиваме на ски. Ей-Бейзън и Копър Маунтин са отворени от тази сутрин. Хайде, Дженифър и Бони вече стягат багажа.

— На ски ли? — Ели седна в леглото и разтърка очи.

— Да. Не се ли сецаш? Онзи зимен спорт с двете дълги тараби и големите обувки.

— Аз нямам ски, Селест. Много добре знаеш.

— В мазето има десет чифта, а резервните обувки на Джен ще ти станат. Хайде ставай. И не започвай да се оправдаваш с картата за влака. Аз черпя. Няма да спорим. — Селест сниши глас. — Да ти призная Джен и Бони ми лазят по нервите, когато теб те няма.

Господи, Ели така се изкушаваше да приеме предложението на приятелката си. Първият истински зимен уикенд в планината. Ски, приятели, забавление, мъже.

Тя погледна Селест и прехапа долната си устна.

— Кажй „да“. Хайде.

Щеше да е толкова лесно да се поддаде. Ели мразеше да е обект на благотворителност, но знаеше, че някак си ще се реваншира на най-близката си приятелка. Винаги го правеше, било то като поеме всички домакински задължения, или като пише на компютъра материалите на Селест. Ели държеше на чистите сметки още от първата им година в университета. Сега и двете учеха право и споделяха една къща на Марийн Стрийт заедно с още две студентки — Дженифър Коен и Бони Брукс. Макар че Ели бе прекъснала за година и работеше като сътрудник в Областната прокуратора, за което получаваше дебел чек, парите все не й стигаха за екстри. Не само че наемът и допълнителните разходи бяха високи, а тя трябваше да изплаща и заема, получаван през годините, въпреки стипендията си.

От друга страна, Селест винаги беше пълна с пари. Баща ѝ — гений от Силиконовата долина — пращаше чекове всеки месец, независимо дали тя ги искаше или не. За рождения ѝ ден ѝ подари „Рейндж Ровър“. Тази Коледа семейството ѝ предприе круиз по Амазонка с частна яхта.

Ели въздъхна и погледна към слабата си, висока приятелка, към издълженото ѝ лице, големите смолисточерни очи, подстриганата до раменете, боядисана в червено коса с бретон. Тази година Селест бе в готическия си период. Предишната бе пепеляворуса, носеше каубойска шапка — същинска фермерка. Но сега наблягаше на черното. „Търся себе си“, обичаше да казва тя.

— Наистина не мога. Не и този уикенд — извини се Ели.

— Заради парите е.

— Не, не е. Честно.

— Не мога да повярвам, че ще ме оставиш с Джен, която преследва всичко живо в панталони, и стенещата Бони. О, моля те.

Но Ели не можеше да отстъпи. Тя неволно погледна към куфарчето си върху единственото им бюро под островърхия свод на спалнята. Щеше да е сама и да има на разположение цели два дни да чете досиетата. На пълно спокойствие. Не можеше да си позволила пропилее това време.

Колко по-лесно би било да каже истината на Селест. Да свали от плещите си тежкото бреме, което носеше от съвсем малка. Но това би извадило тайната ѝ на бял свят и би я направило ужасяващо уязвима.

Как да кажеш на някого, дори на най-добрата си приятелка, че когато си била едва на дванайсет години, баща ти е бил арестуван за изнасилването на шестнайсетгодишно момиче? Как да кажеш: „Знаеш ли, аз всъщност не съм Ели Креймър, аз съм Ели Крандал. Помниш ли Джон Крандал? Предприемачът, който беше осъден за изнасилването на Стефани Морис? Е, това е баща ми. Беше ми баща и аз го обичах, и продължавам да го обичам.“

Как можеше Ели да направи такова признание?

Неделното утро дойде кристално ясно и ужасно студено. Толкова студено, че в таванската стаичка на Ели, водата в чашата до леглото ѝ бе образувала коричка лед. С тракаци от студ зъби, тя намъкна кожената си шуба върху пижамата и изтича надолу, където откри, че термостатът бе оставен на тринайсет градуса.

Тръбите.

— О, не — ужаси се тя и се втурна към кухнята, за да пусне чешмата, молейки се. Само това ѝ липсваше — огромни разходи за ремонт.

Бяха наели стара къща, от онези, облицовани с дъски, в жилищен квартал на няколко пресечки от кампуса на университета. Беше боядисана в жълто, лимоненожълто, с бели детайли и малка бяла веранда, чиято боя се лющеше. Предната и задната фасади имаха размери на пощенски картички, толкова бяха малки. Отпред растяха два люлякови храста, а от двете страни на имота бяха засадени кипариси, от които се носеше силна миризма. Бони все си мислеше, че котките на съседите използват шубрака за тоалетна.

Ели заемаше таванското помещение, някога преустроено в прилична спалня от бивши наематели. Преди две години я беше боядисала в цвят „сьомга“ и дори сама поднови дървения под. Миналата Коледа Селест ѝ подари килимче от истинска вълна

„Навахо“. Това бе най-ценната ѝ вещ. Сивкавобялото пухено шалте върху разнебитеното месингово легло бе големият ѝ удар в магазина за втора употреба в Болдър.

— Струва двайсет и пет долара — закова продавачът.

— Но аз имам само осем.

В крайна сметка Ели го взе за осем долара, защото, поне този път, казваше самата истина.

Най-после температурата в къщата се покачи до седемнайсет градуса. В мансардата, въпреки законите на физиката, температурата се покачваше само през горещите летни месеци. През зимата рядко достигаше седемнайсет градуса. Затова притежаваше най-богатата колекция от употребявани пуловери в Болдър. Този ден тя облече джинси, дебел зелен пуловер и се сгуши в хола, близо до прозореца към улицата. Тъй като беше сама, разтвори папките на малката маса, а голямата чаша топъл шоколад постави на помощната масичка до лилавата лампа на Джен — най-неугледният предмет, който Ели бе виждала.

Предишния ден бе прегледала всички папки. Два пъти. Днес щеше да ги разучи, съвсем подробно и да си направи бележки. Не можеше да не признае отличната работа, която бяха свършили полицаите. Въпреки подозренията си към двамата униформени, първите пристигнали на местопрестъплението в дома на семейство Морис, нямаше как да не им даде най-високата оценка за усилията.

Първото нещо, което Ели бе научила в университета, бе, че обикновено самите полицаи унищожават по всевъзможни начини уликите. Като начало — не съществуваше понятие непокътнато местопрестъпление. После онова, което бяха пропуснали да запишат първите пристигнали — обикновено дежурният патрул, защото са били наблизко, — винаги беше първото доказателство, което изискваше защитата. Друга даденост беше, че обикновено първият пристигнал е най-некомпетентният полицейски служител.

Но от всичко прочетено Ели разбра, че нито един от тези принципи не важеше за случая на Стефани Морис.

Показанията на Майкъл Калас и Фин Расмусен бяха приложени в досието. Очевидно двамата бяха спазили всяко едно правило, на което са били обучени. Никъде в къщата нямало техни отпечатъци. Всяка стъпка, всичко, което бяха видели, бе внимателно описано.

Разположението на колата на семейство Морис на застланата с тухли алея. Часът на собственото им влизане.

Полицаяте оградили периметъра, изолирали съседите, огледали дрехите, които носели родителите, дори какво се излъчвало по телевизията. Майкъл Калас бил този, който открил Стефани в избата.

После оставил обезумялата от скръб госпожа Морис в хола заедно с партньора си Фин и му поръчал да извика линейка, а самият той придружил господин Морис до избата, за да идентифицира жертвата.

И тъкмо от бележките на Калас станало ясно кога разстроеният баща видял дъщеря си.

Той естествено бил потресен. Държал дъщеря си, докато чакали линейката. Господин Морис забелязал, с очевидно отчаяние, синьо-зелената бандана около врата на детето.

Ели прочете на глас записките:

— В този момент господин Морис докосна банданата и каза: „О, Боже мой, тази е същата като на Джон. Той ни ремонтираше кухнята. Боже Господи, това е банданата на Джон Крандал.“

Забелязах, че точно в този момент часът бе 23:43. Около две минути по-късно пристигна линейката. Сложиха на жертвата кислородна маска и я откараха в Общинската болница на Болдър. Майка ѝ, госпожа Морис, ги последва с личния си автомобил.

Приблизително в полунощ офицер Расмусен и аз предоставихме къщата за оглед на лабораторните експерти.

Докладът се изхлузи от ръката на Ели. Нито Калас, нито Расмусен биха могли да знаят по онова време, че случаят практически е бил решен.

Само че имаше един проблем. Ели знаеше, че баща ѝ е невинен.

А това означаваше, че някой го е натопил.

Тя започна да препрочита досието, докато не я заболя главата. Тогава свали очилата си и разтри слепоочията си. Доказателствата, местопрестъплението бяха твърде свършени. Това бе най-бързият арест и най-лесното обвинение в стогодишната история на полицията в Болдър. Джун и Ърл Морис, уважавани и заможни нови заселници в Болдър, били на новогодишно тържество на същата улица — сериозно алиби, — а Стефани останала у дома си, заключена, алармата била включена цялата вечер. Малко след девет и половина вечерта Джун

позвънила на дъщеря си, просто за да я чуе. Все пак живеели там съвсем отскоро.

Не е имало влизане с взлом, поради което всички стигнали до заключението, че Стефани сама е изключила алармата и е отворила на похитителя си. Момичето дори още не посещавало местното училище, тъй като семейството се преместило в Болдър в началото на коледната ваканция. Тя не познавала никого, освен симпатичния мъж, който ремонтирал кухнята им, Джон Краңдал. И тъкмо неговата бандана била завързана около врата на момичето.

Ели остана седнала на дивана, свали очилата си и отново притисна показалци в слепоочието си. На кого още би се доверило момичето? На някой съсед? Но всички съседи са били на въпросното тържество и всички са били разпитани от полицията. На кого още Стефани би се доверила инстинктивно и без колебание? На някого в униформа. На някого, преоблечен като полицай. Или, може би, на истински полицай.

Тя отново си сложи очилата и препрочете няколко папки, като с цялото си сърце се надяваше да забележи нещо ново, нещо, което всички други бяха пропуснали в надпреварата за раздаване на справедливост. Какво пропускаше тя? Какво бяха пропуснали всички те?

Мислите ѝ постоянно се връщаха към Калас и Расмусен, към ролята, която двамата новаци бяха изиграли в онази далечна нощ. И двамата бяха направили стремителна кариера. По дяволите, те дори бяха наградени за отличната си работа. Но това естествено не беше сериозен мотив да натопят баща ѝ. Пълен абсурд.

Ели метна очилата си върху купа папки, стана и се протегна. Отиде в кухнята, за да си направи сандвич. В главата ѝ отекваха едни и същи въпроси, задавани години наред. Кой беше натопил баща ѝ? Нищо не се връзваше. Знаеше, че шефът на полицията е искал да се докаже след провалено разследване на друго убийство. Дали двамата новаци не бяха помогнали на шефа си да блесне? Но и този сценарий ѝ изглеждаше неправдоподобен.

Какво пропускаше? Какво?

В четири следобед тя прибра папките и бележките обратно в куфарчето си. Съквартирантките ѝ скоро щяха да се приберат, освен,

разбира се, ако не бяха срещнали интересни мъже, и тогава щяха доста да се забавят.

Занесе куфарчето в таванската си стая и се замисли за пропуснатия уикенд. Толкова много пропуснати приятни преживявания. Почти един живот. И тогава се сети за майка си, счетоводителка в мина за молибден в Ледвил, съкратена наскоро. Малко хора имаха по-тежък живот от този на Джанис.

Джанис би трябвало да си е у дома. Неделя бе почивният ѝ ден от минимаркета, в който бе успяла да си намери работа в малкото планинско градче на Колорадо. Реши да ѝ позвъни.

— Разказвай какво става в Прокуратурата — подкани я Джанис и Ели дочу как майка ѝ слага чайника с вода на печката. — Изцеждат ли те като лимон?

— Почти — призна Ели.

— Е, ще си дойдеш ли за деня на благодарността?

— Не знам. Работим по едно голямо дело и са ми възложили задачи по предварителното производство.

— О, миличка... да му се не види. Надявах се, че...

— Няма проблем. Мога да си дойда за ден-два през някой друг уикенд. Ще хвана автобуса.

— Ще бъде чудесно.

— Мамо — подхвана тя, но се поколеба.

— Какво има?

— Ами, аз... аз... Попаднаха ми полицейските досиета, знаеш, онези, по случая Морис.

Последва мълчание. И после:

— О, Боже. О, Ели, миличка, по-добре недей. Искам да кажа, след всичкото това време. Каква полза от това?

Ели въздъхна.

— Справедливост, мамо. Посветих последните шест години на правото заради татко. Мисля само за това. Ами ако успея да докажа невинността му?

— Затова ли избра да учиш в Болдър? Затова ли се върна? Винаги съм си мислела, че... Искаше ми се да вярвам, че просто си се върнала у дома. О, Ели.

— Мамо, виж — предпазливо продължи тя, — не знам дали избрах университета на Колорадо и правото заради татко. Само

отчасти.

— А работата в Прокуратурата? — продължи Джанис. — Да не би да прекъсна обучението си, за да се ровиш в миналото? Не разбирам как не се сетих по-рано. Просто бях прекалено горда с теб, прекалено щастлива заради всичко, което си постигнала... Има само едно обяснение. Отхвърляне. Аз отхвърлях действителността. Ели, зарежи това. Нищо добро няма да излезе. Гледай си живота. Ако някой открие, че ти си Ели Крандал, свършено е с теб. Не се залъгвай. Повярвай ми, спомням си как беше, преди да се преместим и да сменим имената си.

— Имаш предвид преди двете с теб да се превърнем в изпечени лъжкини?

— Не е справедливо. Направихме каквото трябваше. Направихме каквото пожела баща ти. Мислиш ли за това как би се почувствал той, ако знаеше, че отново се ровиш в това?

— Не знам — отсече Ели. — Горд, надявам се. Отмъстен. Нещо такова. Само знам, че не мога цял живот да си държа главата заровена в пясъка. Мамо, тук някъде има истинско чудовище. Ако мога да направя нещо, ако мога да...

— Само ще съсипеш живота си. Ако искаш да свършиш като мен, да живееш ден за ден, в някоя дупка, продължавай.

Ели долови прекършената нотка в гласа на майка си.

— Виж — започна тя, — ще говорим, като се видим. Ще се опитам да си дойда за Деня на благодарността. Наистина. Така добре ли е?

— Добре, добре. О, да му се не види. Чайникът се разсвири.

— Оставям те.

— Нали няма да предприемеш нищо, преди да поговорим?

— Не, няма, мамо.

— Обещавах.

— Разбира се — излъга я тя. — Е, ще се видим скоро. Първо ще ти звънна. Става ли?

— Става. И, Ели, обичам те, миличка. Ти си всичко, което имам, знаеш това.

— Знам, мамо — отвърна тя. — И аз те обичам. — Поне това беше вярно.

Когато затвори и се захвана с прането, не можеше да спре да анализира думите ѝ. Дали щеше да разсипе живота си в търсене на истината? Явно шансовете не бяха на нейна страна. Ако някой откриеше коя е в действителност, щеше да бъде изхвърлена, а може би оваляла в катран и перушина и извлечена извън града.

Имаше страшно голяма доза истина в думите на майка ѝ. Та нали баща ѝ прекара най-хубавите си години в затвора. Не бяха ли страдали достатъчно?

2

Ели остави „Рейндж Ровъра“ на паркинга пред „Заминаващи“ на международното летище в Денвър.

— Видя ли? — доволно заяви Селест, на чието бяло лице новото ѝ тъмно червило се открояваше като цветно петно. — Шофираш страхотно.

— Мразя да шофирам. Още по-малко скъпото ти чудовище.

— О, справяш се добре. И какво толкова може да стане — чупи-купи. Мисля, че баща ми притежава застрахователната компания. — Селест се огледа в огледалото на сенника. — Боже, цяла седмица с лафамий. Отвратително.

— И аз се чувствам така — обади се Бони от задната седалка и грабна дамската си чанта и пътния сак. — Поне ти няма да прекараш Деня на благодарността на майната си в Айова.

Ели завъртя очи. Бони Брукс — все се чудеше как са могли родителите на съквартирантката ѝ да ѝ лепнат такова име — живееше в прекрасно градче на север от Дейвънпорт, Айова, на Мисисипи. Трябва да видят какво е в Ледвил, помисли си Ели, макар че прекалено се притесняваше да ги покани.

— Е, трябва да вървя — обяви Селест, — самолетът излита в девет. Ще звънна да ти кажа кога се прибирам. След около седмица или нещо такова. — Тя сви рамене. — Но ако вали и пътищата са заледени, ще си хвана такси. Не се тревожи, Креймър.

Бони, чийто полет се отлагаше от часове, отвори вратата:

— Връщам се след седмица, броено от понеделник, но ще си взема совалката от летището до Болдър. Боже, Ели, не ми се иска всички да те зарязваме така. Едва петък е.

— Добре съм. А и — Ели се обърна и ѝ се усмихна, — Торес ме е затрупал с работа. Делото Цимерман. — Всъщност още не беше включена, но...

— Леле, как ти завиждам — изстена Селест. — Това е делото на десетилетието и ти работиш по него.

— Откровено казано, по-добре да бях си завършила последната година в юридическия факултет.

Селест поклати глава:

— Ще го направиш, Креймър, ще го направиш. Догодина, нали?

— Абсолютно — отвърна Ели. — Сега изчезвайте. И да ми донесете от пуйката и от плънката. Боже, не забравяйте плънката. И боровинките.

— Мразя боровинки — изстена Бони и двете съквартирантки на Ели се сляха с огромното множество пътници на големия терминал на летище Дейвънпорт.

Движението към Пина Булевард беше натоварено и Ели караше внимателно. Тя изобщо не би шофирала, особено нечия чужда кола, ако Селест не беше настояла. Последния път, когато Селест бе паркирала новия си „Рейндж Ровър“ на летище Дейвънпорт, бяха ѝ откраднали телефона и CD плейъра въпреки алармата и двуметровата телена ограда.

Никога повече, се бе заклела Селест.

Затова Ели бе отстъпила и ги бе закарала, но сега трябваше да измине четирийсет и един километра до Болдър сама. А по пътя все още се забелязваха заледени участъци. Боже, как мразеше да кара. Въпреки това пясъчножълтият „Рейндж Ровър“ си го биваше и не ѝ убягваше вниманието на хората в изпреварващите я коли, които се обръщаха да огледат богатата млада жена. Някой ден, размечта се Ели, щеше да има такава собствена кола. Само че червена. Защо не?

В момента животът ѝ беше борба да свързва двата края. Всичките ѝ дрехи бяха от магазини за втора употреба, но с хубава стока, защото все пак това беше Болдър. Рядко се хранеше навън. Излизаше прекалено скъпо. И почти никога не ходеше на партита. Петъчните вечери обикновено бяха посветени на карти със съквартирантките ѝ.

Обикновено играеха канаста и бридж. Но любимата игра на Ели беше хартс. Беше добра. Каменната ѝ физиономия не издаваше нищо и почти винаги печелеше.

Зави на запад по 1–70, после на север по 1–25, където трафикът беше убийствен, докато не излезе на околоръстната магистрала на Болдър. Дори Дженифър вече бе тръгнала за едноседмичната си ваканция със семейството в Чайен, Уайоминг. Щеше да е страшно

самотно в къщата на Марийн Стрийт, но Ели предполагаше, че ще е твърде заета с проучването на случая Морис и работата си в Прокуратурата по предстоящото дело Цимерман. Освен това се бе заела да проучи предварителното производство и да включи допълнителни доказателства в оскъдното си свободно време. Имаше намерение да го завре в лицето на Торес и после, ако се наложеше, щеше да падне на колене пред него, за да получи разрешение да работи по доказателствата с полицаите. Щеше да моли. Да се тръшка. Щеше да направи всичко, за да я допуснат да участва в процеса.

Болдър се простираше напред между тревистите равнини и подножието на Рокис. Беше ясен, мразовит ден. Снегът, покрил всичко наоколо, искреше ослепително под лъчите на утринното слънце. Флатиронс, скалистите планински хребети, сякаш щяха да понижат небето. Тези каменисти исполини бяха задължителен елемент от всички снимки на Университета на Колорадо или на странния Пърл Стрийт Мол. Символ на Болдър. Тя бе израснала в подножието им и семейството ѝ досега щеше да живее там, в собствения си имот, чиято цена се бе извисила в небесата, ако не...

Забрави, Креймър.

Ели зави по Арапахо Роуд и прекоси града по обичайния си маршрут през университетския кампус. Мина покрай „Флеминг“ — сградата на юридическия факултет — и сърцето ѝ се сви. Следващата година, каза си оптимистично тя, следващата година щеше да има достатъчно спестени пари, за да се дипломира. После щеше да вземе изпита за правоспособност в Колорадо и поемаше напред. Щеше да защитава обвинените в престъпления. Винаги го бе знаела. Това бе единственият начин да държи пръста си на пулса на правосъдието.

Селест си беше избрала частния сектор. „Ако изобщо започна работа“, казваше тя.

Бони искаше да стане адвокат по сделки с недвижими имоти. Джен просто искаше пари. „Допада ми идеята да работя на парче, разбираш ли? Съдиш някоя застрахователна или фармацевтична фирма и една трета от обезщетението отива в джоба на адвоката. Боже, как ми се иска да се захвана с производителите на цигари или силиконови импланти. Ами да, направо се виждам как прецаквам някои фрашкани с пари пластични хирурзи.“

И Джен се усмихваше безмилостно.

Ели паркира „Рейндж Ровъра“ пред къщата, после остави ключовете в стаята на Селест на втория етаж. Изтича до мансардата и се преоблече за работа — този ден избра консервативно сиво с нежнорозова блуза под блейзъра. Погледна часовника си. По дяволите. Щеше да закъснее час и половина. Беше предупредила Торес — точно бе поискала разрешение, — но имаше купища работа преди делото Цимерман, а пък и в куфарчето ѝ бяха полицейските досиета, дебели досиета.

Втурна се надолу по дървените стъпала, предпоследното от които скърцаше. Преди година и четири гаджета приятелят на Джен тържествено бе обещал да го поправи, но тогава Джен срещна друг и стъпалото...

Дръжката. Голямата, стара, кръгла, месингова дръжка, която се клатеше във всички посоки. Един от многото мъже, които минаха през къщата, се бе закълел да я поправи. Е, както и да е. Всъщност не им трябваше секретна брава. Не и в тази съборетина, пълна със студенти, които не притежаваха нищо ценно.

Тя забърза надолу по улицата, после пое по алеята покрай Болдър Крийк и заизкачва хълма към Съдебната палата. По тротоара нямаше никакъв лед. В Болдър велоалеите и пешеходните алеи се почистваха преди улиците.

Ели имаше противоречиви отношения с града. Наричаха го Дисниленд, Колорадо. Другите названия бяха Рай и Утопия. Или либерала с кървящото сърце в преобладаващия земеделски, републикански щат. Жителите на шега го наричаха Народна Република Болдър. За някои беше свещен град. За други — пренаселен с юпитанобари и прекалено много студенти. Следващите и преподавателите в Университета на Колорадо съставляваха една трета от почти стохилядното население.

В Болдър се живееше здравословно. Той и Аспен бяха едни от първите градове в Америка, наложили забрана върху тютюнопушенето на закрито, с което бяха предизвикали силен отзвук в страната и истински шок в тютюневата индустрия. Не че в Болдър никой не пушеше и не пиеше — особено на Хълма, където живееха повечето студенти. Просто жителите водеха активен живот на открито и човек трябваше да си поглъща любимата отрова тайничко.

Ели обичаше града по много причини. Харесваше ѝ да се изкачва до върха на Флагстаф Маунтин. Оттам наблюдаваше родното си място, симетричната мрежа от улици в спретнатия, залесен с дървета квартал или магазините по Пърл Стрийт Мол, с техните фасади от началото на века в самия център. Университетският кампус със сградите си от червен камък, пръснати по Хълма, изглеждаше огромен от птичи поглед.

Тя се втурна по виещата се велоалея през големия паркинг срещу Съдебната палата. Под лъчите на утринното слънце снегът от клоните на тополите и боровете се отронваше и падаше върху колите въпреки ниските температури.

Обичаше толкова много неща в този град: политическото свободомислие, прекрасното усещане, че тук всичко е възможно. Хората като цяло бяха добре образовани и интелигентни. Някой ден тя щеше да практикува тук. Не можеше да си представи, че ще живее другаде.

И все пак тъкмо този град бе причинил унижението и нещастieto, унищожили семейството ѝ.

Трябваше да върне папките на място.

Тя влезе задъхана в Съдебната палата, стиснала тежкото куфарче в прегръдките си. После мина през охраната, като усмихната бърбеше с двамата офицери, дежурни на рентгена и на металния детектор.

— Добро утро, добро утро — бързаше тя напред и се чудеше дали имат право да я питат защо чиновник би носил толкова много папки.

Прокуратурата се намиреше в коридора между съдебните зали и двора и Ели отвори вратата, поздрави двете жени на информацията и продължи към бюрото си.

— Здравей, Ели — подвижна от кабинета си една от асистентките.

— Здравсти, Джоан. Знаеш ли дали шефът вече е тук?

— В съдебната зала е. Доколкото знам по делото за малолетните. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не, не, няма проблем. За малко ще изтичам до „Архива“. Нали знаеш — делото Цимерман.

Джоан кимна. Всички по един или друг начин работеха по него.

Ели метна палтото си на закачалката и веднага тръгна към „Архива“. Беше скрила папките от делото на баща ѝ под другите, по които официално работеше. Бен Торес беше в съда. Хубаво. Съвършеният момент да си вземе други.

В „Архива“ тя въздъхна с облекчение, измъкна кутия номер 6973 и бързо направи размяната. После внимателно върна кутията на място и отиде към следващия ред, където всъщност трябваше да бъде. Вратата на помещението се отвори, някой влезе, но който и да беше, не я видя. Почувства влагата под мишниците си. Боже. Колко ли дълго щеше да издържи така?

Делото Цимерман беше много трудно. Потресаващ случай. Миналия юли се бяха навършили четири години, откакто Стив Цимерман, собственик на местен ресторант, се бе развел и понеже трябвало да плаща солена издръжка на шестмесечната си дъщеря, наел убиец за бившата си съпруга. Наемникът си свършил работата и просто оставил бебето в леглото му, където то починало след два дни от обезводняване. Мотивът за двете убийства беше толкова абсурден, толкова нечовешки, че направо не беше за вярване: Стив Цимерман не искал да плаща издръжка на детето си. Този случай бе истинско изпитание за Ели — горкичкото невинно създание, да бъде оставено да страда и да умре само. Случаят никога нямаше да бъде разгадан, ако убиецът не бе научил, че му остават няколко месеца живот. Това го накарало да се обърне към Господ и се изповядал за убийствата. Той бе починал преди осем месеца, но областният прокурор и полицията имаха три касети с признанията му и три много убедителни видеозаписа. Въпреки това Бен Торес бе свършил безупречна работа и съдебните заседатели бяха решили, че трябва да има дело. По първото убийство Торес щеше да пледира смъртна присъда, макар че Цимерман не го бе извършил лично. Понякога и съчастието стигаше. Всички мислеха, че Цимерман ще получи тежко наказание. Поне за едното убийство.

Торес бе поръчал на Ели да подготви няколко досиета по юридически обосновки, за които беше сигурен, че защитата ще изложи пред съдията. Бе изровила предишни такива дела в Колорадо, в които съдиите са взели безпрецедентни решения. Отегчителна, досадна работа, която обикновено даваха на стажантите.

Беше се натъкнала на нещо в полицейските досиета на Болдър: имена на бивши бизнес партньори на Цимерман, които полицията е разпитвала. На своя глава тя се свърза с един от мъжете и научи, че преди четири години Цимерман го е питал къде може да наеме платен убиец. Мъжът не беше казал това на полицаите и щеше да свидетелства само ако го принудеха. Все пак... Тя почти беше готова с детайлите по доклада си и се канеше да го остави на бюрото на Бен Торес. Щеше да го накара да я допусне до делото. Просто трябваше. Щеше да приключи напълно през уикенда. После, в понеделник или вторник, преди празниците, щеше да представи работата си на областния прокурор.

Същата вечер тръгна пеша по Болдър Крийк и се отби в любимия си магазин за употребявани дрехи в центъра. Имаше и други, по-близо до кампуса, но този го посещаваха заможни хора и Ели си беше спретнала качествен гардероб оттам. Продавачките я познаваха и често ѝ заделяха по нещичко. И сега не беше изключение. За по-малко от десет долара тя се прибра с чифт дънки и черен вълнен блейзър, който щеше да ѝ свърши идеална работа в съда.

Спря се в близкия магазин за хранителни стоки и после пое нагоре по Хълма към Марийн Стрийт с тежките пакети в ръце. Въпреки това ѝ беше приятно да се поразходи край изградените от тухли и дървени греди къщи от трийсетте години на двайсети век, със старите им дървета и свършени дворчета. Една седмица след Деня на благодарността всички щяха да накичат коледните светлилки. И тогава градът се превръщаше в приказно място.

Тя познаваше Болдър много добре. Беше родена в Общинската болница, същата, в която бяха докарали с линейка и Стефани Морис в онази ужасна нощ. Тази вечер Ели щеше да прочете медицинското заключение. Това я ужасяваше.

Бен Торес нагласи алармата за шест и петнайсет и заспа за минути. В събота сутринта, когато алармата звънна, той се обърна, изключи я и после потупа Мари по рамото през пухената завивка.

— Събуждай се. Искам в седем да сме тръгнали.

— Хм — изстена жена му.

— Хайде, скъпа. Планираме този ски уикенд от един месец. Ще направя кафе.

— Хм — обади се отново тя, но не помръдна.

Отстрани всичко в живота на областния прокурор изглеждаше съвършено. Мари, негова съпруга от осемнайсет години, бе все още красива и в добра форма. Самият Бен на четирийсет и три изглеждаше строен, елегантен мъж, средно висок, потомък на оземлени испанци в Ню Мексико. Имаше гъста, хубава кестенява коса, бледа кожа, патрициански черти и тъмни очи. Жените го намираха за красив и чувствен и той знаеше това. Знаеше го и Мари. Но въпреки безупречната фасада, бракът му бе охладнял.

Бен и Мари се бяха запознали в юридическия факултет на Колорадския университет. Двата бяха назначени в Областната прокуратура. Мари се гордееше с бързото издигане на съпруга си до поста областен прокурор, но самата тя бързо бе загубила ентузиазма си към правната професия.

Той я бе окуражил да спре работа, но често си мислеше, че това бе грешка. Ако бе продължила да практикува, може би нямаше да се отчуждят толкова.

Въпреки това Мари усилено работеше. Тя беше инициатор на много благородни каузи, лична позната на губернатора на Колорадо. Вечно заетата Мари. Толкова заета, че съпругът ѝ стоеше доста ниско в списъка с приоритетите ѝ. Отначало Бен я бе придружавал на безкрайните вечери и обществени събития, но преди няколко години се бе отказал, защото всъщност тя не се нуждаеше от присъствието му.

Бракът им се бе превърнал в удобно, лишено от плам съжителство, което според Бен бе по-лошо и от конфликт.

Най-ужасно от всичко бяха самотните вечери и бележките по пълния с безвкусни, увити във фолио храни в хладилника.

— Мари, хайде, скъпа, събуждай се — опита се той отново.

В крайна сметка се отказаха от пътуването, не само защото Мари бе прекалено уморена от продължилия до късно коктейл, но и защото бе обещала да помогне с изготвянето на списъка на участниците в ежегодния коледен базар в библиотеката.

— Щях да го направя миналата сряда — обясни тя, — но бях забравила да си отбележа деня за посещение на децата в болницата и...

— Ами аз? Ами ние? — Бен нервно завърза колана на халата си.

— Казах, че съжалявам, Бен. Боже мой, понякога си толкова себичен.

Той нямаше желание за разпавии. Не и в шест и двацет сутринта.

— Ще направя кафе — реши той, — ще отидем на ски някой друг път. Голяма работа.

— Зимата тепърва предстои.

Същата събота, докато жена му съставяше списък с телефоните на доброволци в дневната им заедно с две приятелки, Бен отиде в Съдебната палата, за да поработи върху встъпителната си реч по делото Цимерман. Остана там до два следобед, после звънна на Мари, за да я попита дали да купи нещо от магазина на път за къщи. После изключи компютъра и взе якето си от закачалката зад вратата. Докато се обличаше, хвърли поглед през вратата към бюрото на Ели Креймър и сърцето му замря. Така ставаше всеки път в нейно присъствие или, ако трябва да е искрен, дори когато си мислеше за нея. Кое се случваше все по-често.

Тя беше, без съмнение, най-добрият сътрудник, когото някога бе наемал. Работеше така усърдно, че бе трудно човек да си представи, че изобщо има личен живот. И той се възползва от усърдието ѝ, признаваше пред самия себе си, затрупваше я с досадни задължения, защото тя винаги ги приемаше с готовност и с онази нейна лъчезарна, заразителна усмивка. Някой ден щеше да бере плодовете на труда си. Дали тук, или в частния сектор, Ели щеше да има успех. Всички хора плащаха някаква цена затова. Но като че ли Ели плащаше много повече.

Той продължи да гледа към бюрото ѝ, докато бъркаше в джобовете за ръкавиците си. Даваше си сметка, че ѝ бе дал силно желаното място не само заради добрите оценки и препоръките от професорите ѝ. Миналото лято, когато за пръв път влезе в офиса му, го бе поразила с излъчването си, сякаш помещението изведнъж се бе озарило от слънчева светлина.

Трябваше да признае, че бе предпочел хубавото момиче с късите, непокорни къдрици и раздалечени тъмни очи пред няколко квалифицирани кандидати не точно заради препоръките. Но се утешаваше с факта, че бе направил отличен избор.

Понякога се улавяше, че я съзерцава през отворената врата и си фантазира какво би станало, ако той и Мари се разделяха, а Ели завършеше университета, започнеше практика и ако той не беше толкова по-възрастен...

Изключи осветлението в офиса и тръгна по дългия, кънтящ коридор към личното си паркомясто. „Мляко, хляб и евентуално по пържола“, бе поръчала Мари. Сети се, че трябва да се отбие в магазина.

Ели. През трите месеца, откакто тя работеше там, бе изключително впечатлен от работата ѝ, но и бе забелязал някакво напрежение, припряност, които още не бе разгадал. Също знаеше, че в разрез с правилата, тя взимаше материали от Архива за вкъщи. Имаше намерение да поговори с нея за това. Не да я скастри. Трябваше да е голям глупак, за да иска да я мъмри, че работи за двама.

Не, не, щеше да се изрази така, че тя да го разбере — делово, дори приятелски. Щеше да го направи и то скоро, преди някой друг да е забелязал и да си е създал погрешно впечатление.

Харесваше Ели, много я харесваше, но правилата са си правила.

В понеделник, помисли си той. Щеше да поговори с нея насаме в понеделник.

„Мляко, хляб и... пържола, нали така“, помисли си Бен и тръгна, отново потънал в мисли за Мери и проваления ски уикенд.

В неделя вечерта Ели бе потънала в медицинските термини от експертизата за състоянието на Стефани Морис: Смазани щитовидна жлеза и гръклян. Причина за коматозното състояние — продължително прекъсване на кръвоснабдяването на мозъка. Еритема зад стерноклейдомастоидния мускул. Кръвонасядания, съответстващи на възлите по банданата. Следи от вагинално проникване, разкъсани стени, наличие на семенна течност. Кръвоизливи по клепачите и ствола на носа. Кръвонасядания по ръцете и китките, съответстващи на насилствено задържане. Мозъчно сътресение от удар с тъп предмет.

Всички тези дълги, сложни научни термини се свеждаха само до това, че едно шестнайсетгодишно момиче е било пребито, изнасилено, душено почти до смърт и оставено в безсъзнание на студения под в избата.

Семейство Морис живееха отскоро в Болдър. Бяха купили къща за два милиона долара в модерния квартал „Хид“ и всички от разследващия екип знаеха, че от тях се очаква безупречна работа — да не оставят и камъче необърнато. Изпълниха всичко до най-малка подробност, въпреки че бащата на Ели бе отведен в полицейския отдел едва дванайсет часа след като бяха открили тялото на Стефани.

Държаха Ели в изолация от шума около тези събития. Не й позволяваха да гледа новините, нито да чете вестници, още по-малко да присъства на делото. Разбира се, тя бе дочула какво се случва и в първи курс на гимназията съучениците й се държаха много жестоко с нея. Към края на април Джанис Крандал отписа Ели от училище и я изпрати да живее във фермата на баба си и дядо си в Западна Небраска. Остана там до края на делото, до изпращането на баща й в затвора в Кенън Сити. После бяха променили фамилните си имена, което законът позволяваше, и заминаха за Ледвил.

Ели съвсем ясно си спомняше думите на съдията, който извърши смяната на имената им: „Иска ми се и аз да си сменя името“.

Въпреки това Ели дълго чуваше телефонните разговори на майка си с адвоката на Джон, с полицейския началник, с областния прокурор, с местни вестници, с всеки, който би искал да чуе отчаяните й, настоятелни обяснения, че Джон е натопен. Дори през сълзи бе казвала, че трябва да са полицаите, че нещо прикриват.

Ели никога не забрави думите на майка си. По онова време не знаеше какво точно означават, но по-късно, когато двете се бореха да свързват двата края в Ледвил, когато имуществото им в Болдър отдавна бе продадено и парите похарчени по адвокати за защитата на Джон, Ели често си ги припомняше. Баща й е бил натопен.

Бе питала майка си какво означава това, но годините се нижеха, а положението на Джон оставаше безнадеждно и Джанис отказваше да говори за това.

— Не можем да живеем в миналото, Ели — все повтаряше тя.

Затова Ели мислеше за бъдещето, за справедливост и, естествено, за отмъщение. Нищо не можеше да я спре да постигне целта си. Стигаше й само да си представи баща си в затворническата килия — сам, уплашен, невинен.

В понеделник тя остави медицинските експертизи и взе няколко папки с разпити, които полицейският отдел на Болдър бе провел с

охранителите и съседите на Морис, макар че Ели не очакваше да открие нищо, защото всички те имаха сериозно алиби.

Тъкмо излизаше от „Архива“ и се натъкна на Торес. Коленете ѝ омекнаха.

— Много бързаш — каза той и взе да духа кафето в стиропорната чашка. — Тези документи по делото Цимерман ли са?

Ели завъртя очи.

— Че какво друго? Но мисля, че вече са готови за твоето експертно мнение.

— Добре, добре. Само се надявам, че не им посвещаващ цялото си свободно време и вечерите.

— Не ставай глупав — измъкна се тя, — имам си личен живот.

Колко лесно е да се измъкнеш. Правеше го, откакто се бяха преместили в Ледвил и сменили имената си. Измисляше си минало, променяше го както си иска. Дори Селест, най-добрата приятелка в живота ѝ, нямаше представа, че Ели е родена и отраснала в Болдър. През първата им година в университета, особено през първите няколко седмици, Ели успешно се преструваше — бъркаше пътя до мола, нищо не знаеше за хълмовете и Флагстаф Маунтин. За всичко. Беше си направо изпечена лъжкиня. Колкото да ѝ беше противно. Чудеше дали някога щеше да може да излезе от дупката, в която се окопаваше.

Същата вечер, у дома си, тя написа на компютъра окончателния си доклад за партньорите на Цимерман и се захвана с материалите за Джон Краңдал. Вече картината на събитията около изнасилването на Стефани започваше да ѝ се избистря. Още изтощени от преместването си в Болдър, семейство Морис се върнали от тържеството малко преди единайсет. Вратите били заключени, алармата — пусната. Който бе похитил Стефани, трябва да е познавал всички тези подробности. Или момичето само е пуснало похитителя си.

Тогава родителите потърсили дъщеря си и като не я открили, обзети от паника, се обадили на 911. Полицейски служители Калас и Расмусен пристигнали в единайсет и двајсет. Стефани била открита в един тъмен ъгъл на избата в единайсет и трийсет и пет.

Намерил я Калас. Подозрително. Лесно е могъл да измъкне банданата на Джон Краңдал от кутията с инструменти в килера и да я увие около врата на момичето, за да хвърли обвинението върху него.

Стефани е била изнасилена и душена почти до смърт точно там според медицинската експертиза. Изнасилвачът не бе оставил други белези, освен семенна течност. Пълната липса на каквито и да било следи означаваше, че похитителят е бил много хитър и добре е познавал полицейските процедури. Спермата била изпратена за анализ, но в онзи период ДНК тестовете били новост и не била направена никаква връзка с някой от картотекираните престъпници. Освен това изнасилвачът бил несекретор, което означавало, че е сред четиридесетте процента от мъжкото население, които не секретират някои протеини в спермата си, определящи кръвната група и някои генетични маркери. За лош късмет Джон Крандал също бил несекретор.

Нямало никакви други физически улики: никакви течности, освен семенната в и около тялото на момичето, никакви тъкани, коса, нито отпечатъци от пръсти или обувки.

Горката Стефани не можела да свидетелства, защото мозъкът ѝ бил лишен от кислород за прекалено дълго време и тя получила необратими мозъчни увреждания. От тринайсет години тя беше в наричаното от лекарите „продължително вегетативно състояние“.

По тялото ѝ са открити множество влакна, но те са от дома ѝ — нищо изненадващо.

Имало и влакна от памучната риза на Джон Крандал, с която бил облечен, докато монтирал новите им шкафове в кухнята.

Защитата подчертала, че било нормално, след като е прекарал целия ден там, но този аргумент не бил уважен.

Ели си приготви купа тай-нудълс за вечеря и докато се хранеше, обикаляше из кухнята.

Калас и Расмусен. Всичко се въртеше около тези двама полицаи. Разкриването на убийството, ареста на Джон — всичко станало прекалено лесно.

Фин Расмусен вече не работеше за полицията На Болдър. Но Майкъл Калас си беше още там. Той беше главният следовател по случая Цимерман.

— Тези са направо страхотни, Ели — заяви Бен Торес, след като прегледа досиетата, които бе подготвила. — Съвсем, съвсем добре

обмислени. От теб ще излезе добър адвокат, млада госпожице.

— Благодаря — отвърна Ели.

Застанала пред разхвърляното му бюро, тя си пое въздух и каза:

— Има още нещо, което се надявам да погледнеш.

Той погледна към папката, която тя стискаше в ръце.

— Направих собствено разследване за нещо, всъщност за някого, свързан с този случай. Мисля, че ще ти бъде интересно.

— Така ли? — учуди се той.

— Ако имаш няколко минути да му хвърлиш един поглед, бих искала да знам какво мислиш.

Той пое папката от нея.

— Ще можеш ли да го прегледаш днес следобед? — умолително го изгледа тя. Много добре знаеше как се чувства той и точно защо ѝ бе поверил тази длъжност. — Моля те — добави тя.

По-късно той я намери на бюрото ѝ и седна на единия му ъгъл усмихнат. Скръсти ръце.

— Чел си го — установи тя.

— Не само аз, но и всички служители. Най-общо казано това е един голям пирон в ковчега на Стив Цимерман. Само искам да знам как, по дяволите, си убедила този тип да говори?

Ели обмисли отговора си. Тя прехапа устната си и после погледна областния управител.

— Ако ти кажа, ще ми позволиш ли да се заема с показанията на полицаия за предварителното производство.

Сега беше ред на Бен да се замисли.

— Мога да се справя — побърза да добави тя. — Знаеш, че мога. При това е само предварително производство, господин Торес.

Той я изгледа важно, после повдигна доклада ѝ нагоре.

— Как се добра до тази информация?

Ели притеснително наведе поглед.

— Говорих с него. Това е. Мисля, че му се искаше да свали това бреме от себе си.

— Хм.

— Ще ми позволиш ли да работя с полицаите?

Торес смръщи вежди.

— Не се съмнявам в способностите ти, Ели. Става дума за водещия разследването, мъж на име Майкъл Калас. Детектив Майкъл

Калас. В полицейското управление го наричат Робокон. Бива си го, но може да бъде досадно копеле.

— Мога да се справя с него. — Помисли си, че ще изскочи от кожата си. Бе посветила половината си живот, за да стигне до този момент. Тя хвърли най-убедителния си, бъдещ състрадание поглед.

— Моля те, Бен — прошепна тя.

Стори й се, че мина цяла вечност, преди да й отговори.

— Не му позволявай да те надхитри.

— Няма — въздъхна тя с облекчение. — Ще се справя с него.

И му се усмихна ослепително. Калас. Най-после.

3

— Ей, Калас, на телефона — провикна се Рик Огъстино от другия край на стаята. — На първа линия.

Майкъл Калас подразнено вдигна поглед от касетата, която прослушваше:

— Говори ти, Рик.

— Няма начин. Търси те по име — детектив Майкъл Калас.

— По дяволите — гневно изруга той и рязко натисна бутона за първа линия. — Калас слуша.

— Майкъл Калас? — попита женски глас.

— На телефона.

— Казвам се Елинор Креймър — представи се тя леко задъхано. Или просто така му се стори? — Аз съм сътрудничка на Бен Торес и съм назначена да работя по случая Цимерман. Бих искала да се срещнем и да прегледаме свидетелските ви показания.

Сътрудник за връзка с отдела? Явно Торес му е изпуснал края.

— Ъ-ъ, инспектор Калас...

— Извинете, бях се замислил. Понеделник сутрин по някое време?

— Ами — последва леко колебание, — всъщност надявах се за днес.

— Днес? — той погледна часовника си. — Вече е два и петнайсет и всички си тръгват. Не може ли да почака?

— Процесът тръгва следващия четвъртък.

— Знам това, госпожо.

— Така че би ми се искало да започнем. Имам намерение да работя вкъщи през почивните дни.

— Имате предвид сега? Искате да се видим точно сега?

— Ако не сте прекалено зает — мило му отговори тя.

— Боже. — Но в съзнанието му изникна една идея. Неутолимо пламъче, едновременно противно и желано.

— Мога да дойда до половин час.

— Предполагам...

— Няма да ви отнема много време. — Тя стръвно се възползва от първото му отстъпление. — А после, мислех си, бихме могли да се видим отново в петък, ако, разбира се, няма да ползвате дълъг уикенд.

Щеше да ползва дълъг уикенд. Семейството му го очакваше и то още тази вечер.

— Петък — замисли се той.

— Но, така или иначе, бих искала да започнем днес. Мога веднага да дойда, както ви казах.

— Хм, не се съмнявам. Нямам нищо належащо.

— О, чудесно. Наистина съм ви благодарна. А и областният прокурор ви е много благодарен. Предполагам знаете колко важно за всички нас е да спечелим това дело, инспектор Калас.

— Да, да. Нали знаете как да ме откриете?

— Да, в сградата на общината.

— На горния етаж, в отдела на инспекторите.

— Да, зная — отвърна тя и това го накара да се зачуди дали така му се стори, или наистина долови нотка на задоволство в отговора ѝ.

След като затвори телефона, Майкъл се отпусна в стола си с ръце зад главата и опънати крака. Помисли си, че трябва да е превъртял, за да приема да се срещне с тази сътрудничка, тази напориста млада дама, с пламенната ѝ вяра в правосъдието и неудържимата ѝ амбиция. И тогава устните му се разтегнаха в лукава, мрачна усмивка. Той добре знаеше защо го прави.

После вдигна слушалката и звънна на майка си в Колорадо Спринта.

— Ще те разочаровам — започна той, — но няма да успея да дойда за Деня на благодарността. Изскочи нещо непредвидено.

— О, не, Майкъл. Толкова се надяхах да те видя — отвърна тя.

— Знам, но този случай влиза в съда. Днес имам среща, утре ще трябва да поработя върху свидетелските си показания, а в петък имам друга среща.

— Не можеш да дойдеш дори само за утре, поне за празника? Пуйката се размразява и...

— Наистина съжалявам, но няма да мога. Знаеш — такава ми е работата. — Той се опита да изрази недоволството си, но не бе сигурен, че успя.

Майка му въздъхна:

— Много съм разочарована.

— Ще си дойда скоро, съвсем скоро, обещавам. — Дали майка му познаваше кога я лъже? — Поздрави от мен братовчедите, няма да забравиш.

— Добре, Майкъл, пази се. Честит Ден на благодарността.

— Да, и на теб.

Той остана седнал с телефона в ръка, след като тя затвори. Приведен с лакти на бюрото, сякаш още разговаряше с нея. Накрая затвори слушалката и въздъхна.

Болка съпътстваше всички негови разговори с майка му и баща му. Двайсетгодишна болка. Вече бяха разведени, но той още се чудеше дали това бе за по-добро, или за по-лошо. Тяхната болка не беше ли двойна, докато живееха заедно? Дали сега е намалела? Можеше ли някога да намалее?

Изпита голямо облекчение, че имаше извинение да пропусне семейния празник. Въпреки че всички чичовци, лели, братовчеди бяха приятни — весели, нормални хора, — на всяко събиране витаеше някакво мрачно настроение. Някой липсваше. Често си мислеше, че майка му трябва да слага още един прибор и чаша вино на празното място на масата. Както правеха евреите за пророк Илия на празничната трапеза за Пасха. Телом го няма, но духом присъства.

Пол. По-големият му брат. Без него нито едно тържество не струваше. Паметта му, преждевременната му смърт, трагедията, агонията изплуваха в съзнанието му все така живи, както в деня, когато се случи, ако Майкъл дадеше воля на чувствата си.

Той бе четири години по-малък от Пол и на светлинни години от него във всеки аспект на живота: в спорта, в учението, с момичета, във всичко. Пол бе специален, бриляnten, първокурсник в Станфорд, красавец, чаровник.

Мъртъв на деветнайсет.

За живите беше много по-трудно. Да си мъртъв бе лесно. Напускането на живота бе лесно. Живот в сянката на съвършенство, прекъснато в разцвета на живота, беше непоносимо.

Той никога не можа да тъжи като родителите си. Предполагаше, защото не беше баща, а просто брат. Той не беше любимият син. Знаеше това, винаги го бе знаел. И когато положиха Пол в ковчега в

ритуалната зала, Майкъл го прочете в погледа на родителите си: Защо точно Пол, защо любимият ни син?

Тяхната болка и неприкрита откровеност го бяха попарили завинаги, незаличимо. Чувстваше се самотен в страданието си. Боже, как бе мразил истината, изписана на измъчените им лица.

С времето се бе научил да не мисли за това, да го изключва, да го потиска. Докато отново не се сблъскаше лице в лице с Пол на семейните празници. И тогава отново изплуваше ужасната истина. Тъкмо затова предпочиташе да работи.

Майкъл никога не говореше за миналото си. Внимаваше да не прекалява с пиенето, както правеха много от колегите му. Да се напива и да хленчи не бе в стила му. Това си беше лично негова работа и със сигурност не беше като някой от новите, които обичаха да бият барабана на всеослушание и да ронят сълзи на нечие рамо. Какво щеше да му помогне това?

Той обаче беше много добър детектив. И беше разбрал защо: най-добрите следователи винаги се съмняваха. Подозираха всички: нищо не беше каквото изглежда. Всички доказателства бяха първо вероятност, после причина, после резултат, после ново неизвестно. За инспектор, който работи по даден случай, никога нямаше спокойствие, защото то идваше със сигурността.

Той не допускаше миналото му да отрови едничката успешна сфера в живота му. Съхраняваше всичко в главата си: миналото, настоящето, работата.

Знаеше, че е саркастичен и заядлив. Взимаше страха на престъпниците. Заплашваше ги. Така му харесваше.

Стана и отиде до стаята, в която бе кафемашината. Наля си една чаша черно кафе. Обичаше острата горчица на неподправената напитка.

Елинор Креймър. Сътрудничка в областната прокуратура. Някаква си малка очилата зубрачка. И Торес да вземе да я прати да работи с него, Майкъл, главния свидетел на обвинението.

— Стига бе — промърмори той.

Сградата опустяваше. Всеки, който можеше, се измъкваше порано. Сам Кофи, командирът, както в Болдър обичаха да наричат шефа на полицията, вече си бе тръгнал. Плъховете напускаха потъващия кораб за празничния уикенд. Бягаха преди някое обаждане да ги

ангажира и да се наложи да поемат дежурство в Деня на благодарността.

Едно от нещата в полицейския участък в Болдър, които най-много допадаха на Майкъл, бе малкият състав — само седемнайсет инспектори, — както и организацията. Служителите не се дележаха по специалности, например обири-убийства или престъпления срещу личности, или наркотици. Захващаш се с каквото изскочи. Никога не беше ясно с какъв вид престъпление ще се озовеш. Нямаше елитни отдели, а демократично равенство, с което бе известен Болдър.

Майкъл още работеше над касетата с вече схванат врат, когато усети зад гърба си, че някой се приближава към бюрото му. Вдигна поглед.

Стъписа се от собствената си изненада. Първият му поглед към нея беше като удар в стомаха.

— Инспектор Калас? — попита тя.

Усети, че я зяпа като смахнат, но не можеше да откъсне поглед от нея. Бе напълно онемял.

— Да — успя най-сетне да отговори той. Покашля се, стана малко припряно и си удари коляното в бюрото. — Да, аз съм Калас.

Тя протегна ръка и той я пое — деликатна и леденостудена. Усмихна му се извинително:

— Навън е студено.

Тогавата той забеляза, че погледът ѝ се насочи към пистолета му в кобура, праметнат през облегалката на стола.

— А, да видим сега. Ще намеря местенце, където да поработим.

На драго сърце я остави да почака, докато той търсеше празна стая. Беше разтърсен от глава до пети — нещо необичайно за него. От една жена.

Но не каква и да е. Средна на ръст — тук нищо особено. Хубава — имаше толкова много хубави жени. Но тя имаше специално присъствие — сякаш в нея пламтеше огън, който озаряваше кожата ѝ, усмивката ѝ, очите ѝ, дори връхчетата на тъмните ѝ къдрици. Беше една от малкото жени, за които знаеше, че би искал да вижда до себе си, когато сутрин отвори очи. А това бе опасно чувство.

Взе се в ръце и се върна при бюрото си.

— Искате ли малко кафе?

— Не, благодаря. — Носеше дълго вълнено черно палто, което се опитваше да изхлузи от рамото си, без да пуска тежкото куфарче.

— Позволете — предложи ѝ той помощта си.

— Благодаря. — Тя се усмихна и той забеляза, че предните ѝ зъби са леко криви — очарователно несъвършенство.

Стоеше зазяпан с палтото в ръце. Долавяше уханието му, студът навън, някакъв горчиво-сладък аромат, подобен на бадеми, женска плът и коса. Метна го на стола до бюрото си.

Заведе я в една от стаите за разпити: малка кутийка, празна, освен масата, касетофон, едностранното огледало и два стола на срещуположните страни на масата.

Тя положи куфарчето си на масата. Беше старо, с меки изподраскани, издути страни.

— Наричайте ме Ели — предложи тя, докато ровеше в куфарчето и измъкна папка с надянат ластик. — Става ли? Нали ни предстои работа.

По някаква необяснима причина той не ѝ върна любезността.

— Ели. Добре. Госпожица или госпожа?

Тя му се усмихна и той се зачуди как, по дяволите, един крив зъб може така да го възпламени.

— Госпожица. Студентка по право съм. В Колорадския университет.

— Не трябва ли да сте на лекции, Ели?

— Работя като сътрудник на пълно работно време. Прекъснах за една година.

Тя седна и разгърна папката. Той се настани на стола срещу нея. Делеше ги масата. Тя извади очила, сложи си ги и се загледа в най-горния лист от папката. После го погледна над очилата си и каза:

— Бих искала да ми разкажете какво се случи така, както областният прокурор би искал да го направите в съда. Всичко започнало преди четири години, нали така?

— Миналия юли станаха четири години. Една от приятелките на госпожа Цимерман се обади в полицията, защото от три дни не си вдигала телефона. Повиках инспектор Джейми Хърн да ме придружи.

— Казвайте и малкото ѝ име.

— Даниел.

— Така, добре. Използвайте го, за да осъзнаят заседателите колко лично го приемате. Говорим за човек все пак.

— Добре. Даниел Цимерман. Отидохме до апартамента ѝ на Девета улица. Трябваше да разбием вратата. Намерихме я мъртва, с куршум в главата. Явно бе минало известно време. Беше юли. Горещо. Повикахме линейка. Отцепихме района. После открихме бебето.

— Наричайте го по име.

— Мериан Цимерман. На шест месеца. В креватчето ѝ. — Гласът му заглъхна, както винаги в тази част на разказа. — Тя също бе мъртва, нямаше видими наранявания. По-късно патологът ни каза, че е починала от дехидратация. Убиецът е застрелял майката, ъ-ъ, Даниел, и просто е оставил бебето.

— Сигурно е било тягостно.

Той не отговори.

— Продължете. Какво направихте най-напред? Някакви заподозрени? — Очите ѝ бяха тъмнокафяви, с чисто бели еклери. Гледаха го, без да мигват над рамките на очилата.

— Съпругът. Стив Цимерман. Той е собственик на „Панчитос“. Ресторантът на Пърл Стрийт.

— Ъ-хъ.

— Позвъних му и уговорихме среща за следващия ден. Междувременно другите момчета разговаряха с близките на Даниел по домовете им. Родителите, сестра ѝ, обичайния ред. Но аз исках да се заема с този Стив.

— Поканих го в една стая, подобна на тази и пуснах касетофона. Вече имах подозрения, защото той реагира особено, когато го уведомих за убийството на бившата му съпруга. Престори се на силно шокиран, но забрави да попита как. Разбирате ли, как е станало? Нито попита за малката Мериан. Нещо не беше наред. Чувствах го.

— Някакви улики?

— Никакви. Нито стърготини от метал, нито влакна, нито стъпки, нито отпечатъци. Само един куршум, изваден от главата ѝ. Няма свидетели, няма съседни, които да са видели подозрителен мъж наоколо, никакви странни телефонни обаждания. Нищо.

— А Стив Цимерман?

— Бил е в ресторанта си, свършеният домакин. Алибито му е осигурено от двеста души, с които е разговарял, на които е сервирал

питиета, черпил ги е с десерт от заведението. Без прекъсване до затварянето.

— Това е било преди четири години.

— Работихме по този случай в продължение на шест месеца. Не открихме нищо и трябваше да се откажем.

— Но все нещо ви е накарало да се върнете отново към него.

— Да, онзи луд кучи син Хю Радуей се изповяда. Имаше рак и беше вярващ. Не искаше това да тежи на съвестта му, когато си отива. Най-много го измъчваше мисълта за участта на бебето.

— Може да спестите „луд кучи син“ в съда — предложи тя.

— Добре — сдържано отговори той. — Ще се опитам да го запомня.

— Съжалявам, не исках да прозвучи надменно...

— Няма проблем.

— Значи сте получили предсмъртно признание и отново сте отворили случая — подкани го тя.

— Получихме три отделни видеозаписа с него, писмено признание и експертизи на двама лекари, доказващи, че е бил наред с акъла. Той каза, че Стив Цимерман му е платил пет хиляди долара, за да убие бившата му жена, за да не плаща издръжка на нея и на детето.

— А този Хю Радуей казва ли, че Цимерман изрично му е поръчал да убие детето Мериан?

— Не, Цимерман не му е поръчвал нищо за бебето.

— Мериан.

— Да, Мериан. Затова е направил признание. Каза, че това му е тежало, но какво можел да направи, като открил бебето... Мериан там?

— Ще трябва да премислим всички въпроси, които защитата ще ви зададе. Сега, инспектор Калас, трябва да ви попитам едно нещо. Няма нищо лично, но канцеларията на областния прокурор трябва да го знае. Има ли нещо, хм, в досието ви или в личния ви живот, което може да ви направи уязвим като свидетел? Не искаме втори Марк Фърман^[1].

Той я прикова с поглед, но тя не мигна. За миг погледът ѝ се промени и той долови странна, мрачна искра — може би презрение или отвращение? — но изчезна, преди той да се увери.

— Нищо — безизразно каза той. — Освен една глоба за неправилно паркиране. Това е.

— Бивша жена или дете, които биха могли да ви направят мишена за адвоката на Цимерман?

— Нямам жена, нямам деца.

Тя се втренчи в него и му се стори, че ще потъне в дълбоките ѝ очи.

— Защо не? — попита тя.

— Какво?

— Защо нямате жена, нито деца?

— Какво, по дяволите? — той прокара ръка през късата си коса.

— Ще ме питат ли това в съда? Подготвяте ли ме?

— Не — твърдо отговори тя. — Просто съм любопитна.

— Е, Ели, не съм сигурен, че това ти влиза в работата.

— Не, прав си. Съжалявам. — Тя свали очилата си и стисна с два пръста носа си. После отново го погледна. — Мисля, че имаме един много добър случай. Вие сте доверен свидетел. Разбирам, че записите с признанията на Хю Радуйей са убедителни. Но, както знаете, всеки процес в съда си е направо хазарт и никой не може да каже със сигурност какво ще решат заседателите. Така че не трябва да оставям и едно камъче необърнато. Разбрахте ли, че открихме нов свидетел и го включваме в списъка?

— Не. Не знаех.

— Ами всъщност аз го открих. Познат на Стив Цимерман, който призна, че преди четири години Стив го е питал дали знае как да намери наемен убиец.

— Шегувате се.

Ели му се усмихна многозначително.

— И вие го открихте?

— Ами, всъщност, детектив, вие го открихте. Преди четири години. Разпитали сте го, но не сте научили нищо.

— Така ли.

— Така.

— И се пречупи точно пред вас, просто ей така си призна — Майкъл щракна с пръсти, — че Цимерман го е питал дали познава някой наемен убиец?

— Да кажем, че бях настояща.

— И как точно — хранихте го, поихте го?

Тя го изгледа остро, но после чертите ѝ омекнаха.

Той изсумтя иронично, но продължи да я гледа настоятелно. Косата ѝ бе къса, тъмна, небрежна, втъкната зад ушите ѝ. Имаше скулесто лице, дълга шия и елегантни ръце. Усмивката ѝ бе поразителна. Някъде дълбоко в него звънна звънче.

Тя се изправи:

— Е, това е за днес. Толкова съм ви благодарна за отделеното време. Мислите ли, че можем да се видим пак в петък, или вие...? — Тя наклони въпросително главата си.

— Ще бъда тук — глухо отговори той.

— О, добре. Страхотно. Ще ви подготвя още въпроси, които очаквам защитата да зададе. — Както прибираше папката в старото си куфарче, вдигна поглед към него: — Знам, че ще спечелим. Бен Торес също е сигурен. Всички в канцеларията са на мнение, че сте свършили страхотна работа.

— Според вас четиригодишно закъснение е страхотна работа? Не мисля така.

— Все пак го спипахме.

— Късмет, чист късмет.

Тя се изпъна:

— Винаги съм вярвала, инспектор Калас, че ние сами градим късмета си.

Той я придружи в другата стая до бюрото си, където палтото ѝ все още стоеше праметнато на стола. Тя го взе и се обърна към него и весело му пожела:

— Честит Ден на благодарността. Ще се видим в петък, нали?

— Да, разбира се.

— Накъде бяха стълбите? Напълно се обърках. О, ето ги. — Тя му хвърли лека, самокритична усмивка, махна му с ръка и излезе.

И стаята направо помръкна без нея.

Майкъл прекара Деня на благодарността сам, не че имаше нещо против. Той обичаше собствената си компания, за разлика от повечето хора. Не можеше да търпи слабостите на околните. Раздразнението му постоянно напираше. Една жена, с която някога излизаше, му беше казала, че не става за човешката раса. Беше се съгласил с нея.

Този ден, докато поправяше комина на къщата си, се чудеше дали щеше да е друг човек, ако Пол беше жив. Вероятно. Да, вероятно щеше да е страхотен.

Беше си купил парче земя на няколко километра извън Болдър, на Кениън Булевард — лъкатушещ планински път, който отвеждаше право към Рокис. Вече трета година си строеше дървена къща. Преди година се нанесе там, но имаше още много работа за довършване.

Обичаше физическия труд и бе направил сам повечето неща, освен бетонните основи, тежките греди и електрическата инсталация.

През последните два месеца зидаше каменен комин — трошеше скални късове и ги редеше нагоре. Имаше ясна представа как иска да изглежда: френски провинциален стил, суха зидария от тесни плоски ивици скала без фуги. Отнемаше му повече време, но крайният ефект си струваше.

Всеки детайл от хижата му бе изпипан старателно, с любов, въпреки че Майкъл сега се учеше на занаят. Външните ъгли бяха покрити с летви, скрепени с болтове, скрити под дървени тапи. Прозорците и вратите пасваха съвършено в рамките; подът от несъразмерни, чворести чамови дъски бе лъснат до блясък.

За него бе важно да използва ръцете си — това бе един вид терапия. Градеше нещо и виждаше резултата, за разлика от платената му работа, която бе предимно умствен труд. И толкова често без никакъв ефект.

Беше облачно, но малко по-топло от предишния ясен, мразовит ден. Според прогнозата предстояха няколко дни с типична за сезона температура, а после се задаваше друг студен арктически фронт, който синоптиците обичаха да наричат Бръсначът от Албърта. Очертаваше се тежка зима, а беше едва ноември.

Сложи поредното камъче, чукна го с тъпото на мистрията в мекия зидарски разтвор и се отдръпнала го погледне отдалеч. Добре. Изглеждаше добре. След около две седмици щеше да е готов. Горната част щеше да върви по-бавно, защото трябваше да използва стълба, но щеше да се справи.

Кухнята му беше произведение на изкуството — не че готвеше много. Всички уреди бяха вградени. В центъра — голям гранитен плот. Шкафовете — контрастна комбинация от избелено и тъмно дърво —

бяха почти празни; никога нямаше да ги напълни, но искаше всичко да е направено както трябва.

Изхвърли останалото от забъркания хоросан, подреди на купчина камъните, които щеше да използва през уикенда, на един найлон, и извади вечерята си от фризера — замразена пуйка.

— Честит Ден на благодарността — пожела си той. Без горчивина, но с лек сарказъм.

В съзнанието му неканен изникна образът на Ели Креймър. Ели в безупречната му нова кухня, вързала памучна престилка на кръста си, да вади печена пуйка от вградената в камъка фурна.

Исусе. Започваше да избледнява. Все пак остана там, сновеше из кухнята усмихната, а той продължи да добавя детайли: бял пуловер, на шията ѝ златна верижка със сърчице. Нежен часовник и златни халки на ушите. Пола, тънки чорапи, токчета. Представи си как гърдите ѝ напират под пуловера, заобления ханш, линията на шията и брадичката ѝ, дълбоките, горещи очи. Кривите зъби.

— Честит Ден на благодарността — повтори той и в ушите му прозвуча отговорът ѝ, както го бе направила предишния ден, както го бе попитала защо няма жена и деца. И дори не трепна, когато той отсече, че не е нейна работа.

Нищо чудно, че Бен Торес я бе наел, и нищо чудно, че позволяваше на едва проходящ сътрудник да работи по делото Цимерман. Много я биваше.

Онзи нов свидетел, който бе изнамерила... Майкъл се зачуди как ли точно го е накарала да се разприказва. Бързо се отказа да мисли за това. По дяволите, май беше по-добре да мисли за Ели с престилка на кръста.

Тъкмо бе приключил с вечерята си — деликатесната пуйка с картофено пюре, сос и задушени малки морковчета, когато телефонът звънна.

— Да, Калас — изрече той в слушалката.

Не беше майка му.

— Аз съм — Стоун.

Пит Стоун беше негов информатор, приближаващ трийсетте, който Майкъл бе спипал преди години за притежание на наркотици. Тогава Стоун беше студент и Майкъл реши да му даде шанс. Първо,

младият мъж не продаваше на деца. И второ, Стоун беше истински плъх.

Стоун вече не живееше в Болдър, а в Уийт Ридж — предградие на Денвър. И макар че Денвър не беше район на Майкъл, Стоун все още беше полезен. Срещу двайсет долара на обаждане. Струваше си парите. А Стоун не се появяваше често, само когато имаше специални новини.

Майкъл затаи дъх.

— Твоят човек днес се качи на самолет до Мексико. Байя. — Пит Стоун чакаше.

— Добре — отговори замислено Майкъл. — Искам да знам точно до къде.

— Ще се опитам.

— Грешен отговор. Искам името на града.

— Добре, добре. Ще видя какво мога да направя.

— Има новини, има пари. Иначе...

— Добре, Калас. Чух те.

Майкъл затвори. Преследваше този мъж повече от десет години, следеше всяко негово движение, дебнеше го да направи онова фатално подхлъзване. По дяволите, Майкъл имаше купища бележки и изписани тетрадки за него. Онзи не беше глупак, не си губеше времето, много внимаваше и беше наистина трудно да го спипа. Най-ужасното в цялата работа бе, че понякога, в най-тъмните часове на нощта, Майкъл се събуждаше и се надяваше онзи отново да посегне, накрая да направи фаталната грешка и да го залови. После лежеше в леглото, потънал в пот, мразеше се заради тези мисли и ги завираше в най-противните кътчета на душата си. Как можеше да иска изнасилването и убийството на някое невинно момиче? Що за чудовище беше?

Но това беше единственият начин някога да види Фин Расмусен зад решетките.

Ели му позвъни в петък след обяд и когато чу гласа ѝ, разбра, че бе очаквал с нетърпение обаждането ѝ.

— Удобно ли е да мина след около час? — попита тя.

— Разбира се. — След като го каза, си помисли, че се опитва да звучи прекалено безгрижно, фалшиво. Но беше прекалено късно да

промени впечатлението. Тя беше затворила.

Странното бе, че когато се срещнаха, тя носеше бял пуловер. Точно както във въображението му. Без медальона сърце, само пуловерът и златни малки обици на зачервените ѝ от студ уши.

— Здравейте — поздрави го тя. — Как прекарахте Деня на благодарността?

— Тъпках се като прасе излъга я той.

— Аз също.

Той забеляза, че колегите от канцеларията ѝ хвърляха любопитни погледи. Дали, като него, привлечени от излъчването ѝ, или просто бяха любопитни? Робокон Калас с готино младо гадже. Джим Чемблис се шляеше наоколо и се правеше на разсеян. Майкъл добре си даваше сметка, че се бяха обзаложили и останалите го бяха изпратили да разбере коя е.

— Тъкмо отивах да си взема кафе — каза Чамблис. — Чудех се дали някой друг иска.

Майкъл нямаше да представи Ели за нищо на света.

— Не, благодаря — отговори той.

— И за мен не — отвърна Ели, — но благодаря за вниманието. Между другото аз съм Ели Креймър от кабинета на областния прокурор. С инспектор Калас работим по делото Цимерман.

Мамка му, помисли си Майкъл.

Чамблис се ухили като чалнат.

— Джим Чамблис. — Ръкуваха се. — Голямо удоволствие е за мен да се запознаем.

— Опитваме се да свършим някоя друга работа — изръмжа Майкъл.

— О, извинете — отвърна Чамблис, но Ели мило му се усмихна и махна с ръка, за да покаже, че не е важно. На Майкъл му се прииска да ѝ хване ръката.

Отново се настаниха в малката ледена стаичка. Тя извади папката си, сложи си очилата и започнала го обстрелва с въпросите, които си бе записала на един жълт лист.

— Защо веднага призовахте господин Цимерман за разпит?

— Стандартна процедура.

— Неговият адвокат присъстваше ли?

— Не. Беше му предложена тази възможност, но той отказа.

— Знаехте ли, че Хю Радуйей има криминално досие?
— Да.
— За измама, кражба с взлом, въоръжен грабеж?
— Да, знаех.
— Въпреки това приехте признанията му за достоверни.
— Напълно.
— Защо?
— Знаеше, че умира. Нямахме какво да губи.
— Знаехте ли, че Хю Радуйей е имал сестра, с която е бил много близък и която е била разведена и в затруднено материално положение?
— Не, не знаех това.
— Името ѝ е Телма и изведнъж се оказва, че се справя доста добре финансово. Купила си е нова кола и каравана.
И...?
— Предполага се, че умирацията ѝ брат Хю е получил пари за така нареченото си предсмъртно признание, за да ги даде на нея.
— Глупости — отсече Майкъл.
Тя завъртя глава и попита:
— Извинете?
— Казах „глупости“.
— Не пред съда, надявам се.
— Откъде ви дойде на ум тази история? — ядно попита той.
Тя се усмихна.
— Би могла да е вярна. Радуйей е бил хлъзгав човек.
— Да, но каза истината.
— Въпросът е дали е надежден свидетел.
— Исусе. Човекът е мъртъв.
— Да, и не може да се защити лично. Защитата ще извади досието му, ще изтъкне лошите му качества и всичко, което би го изкарало ненадежден свидетел.
Той раздразнено поклати глава.
— Просто играя адвокат на дявола.
— Мислех, че сте на наша страна.
— Така е. Въпреки че всъщност исках да практикувам защитник на обвиняеми. Предизвикателството е по-голямо.
— Боже, и вие ли сте от онези — смая се той.

— Мога да променя мнението си, кой знае? Още въпроси?

— Давайте. — Боже, тази студентка не се плашеше да си сложи главата в устата на лъва.

Продължиха. Светата Инквизиция. Няколко пъти успя да го подпали, но самата тя нито веднъж не си изпусна нервите и това го накарала се чувства неловко. Той разбираше, че щеше да има много трудни въпроси, когато застане на свидетелското място. Просто си вършеше работата.

Най-после остави листа и свали очилата си.

— Достатъчно ли беше?

— Да, по дяволите.

Тя разтри очите си и у него се надигна спонтанно желание да зарови ръце в копринените ѝ къдрици.

— Стана късно — започна той, изненадан от собствения си глас и думите, които неволно изскочиха от устата му. — Заета ли сте? Искате ли да хапнем нещо?

Тя отпусна ръката си и се вторачи в него.

— Мили боже, всъщност аз не...

— Голяма работа — чу се той да отговаря. — Просто една вечеря.

Тя мълча толкова дълго, че сърцето му щеше да изскочи от вълнение. Малката стаичка потъна в тишина. Вътре стана много топло.

Усмихна му се:

— Ако излиза на вечеря с вас, ще трябва ли да ви наричам инспектор Калас?

Той почувства, че сърцето му се качи в гърлото. По дяволите.

— Не — категорично ѝ отговори.

— Добре, тогава приемам.

Да му се не види. Искаше му се да я попита защо прие. Нещо не му се връзваше. Такова момиче? А и той се държа като истински грубиян. Защо ще иска да излезе с такъв като него? Сигурно я преследваха десетки млади студенти по право, тръпнещи да ѝ вдигнат полата. Нима нямаше по-добър избор от това да излезе точно с него?

Вечеряха в „Кафе Антика Рома“ точно в търговската част на Пърл Стрийт. Отидоха рано, когато заведението бе почти празно. Завиждаше на лекотата, с която тя се адаптираше към всяка ситуация. Подобно на хамелеон се сливаше с всяка обстановка. Нямаше ни най-

малко притеснение, че е с полицейски инспектор поне десет години по-възрастен от нея.

Разговаряше с лекота по незначителни въпроси: тежкия сезон, който преживяха последната година във Фронт Рейндж, натоварения трафик в Денвър и околностите, феноменалното разрастване на района.

— От Болдър ли си? — попита той.

— Ами, почти. Тук съм вече почти от, Боже, осем години, откакто постъпих в колежа. От Ледвил съм.

— Ледвил? — учуди се той.

— Знам какво мислят всички — че хората от Ледвил са увредени от кръвосмешение и необразовани, но това не е вярно.

— Очевидно. — Ледвил, малко планинско градче, някога процъфтявало заради златните си мини, после застигнато от тежки времена.

— А ти откъде си? — тя отпи глътка червено вино.

— От Колорадо Спрингс.

— Семейството ти там ли живее?

— Част от него. — Искаше му се да смени темата. — А защо сега не си в Ледвил за празниците?

Тя сви рамене.

— Прекалено много работа. — Сега беше неин ред да се измъкне. — Защо не си в Спрингс със семейството си?

— Прекалено много работа — отговори той.

— О, Боже, надявам се да не си останал само заради мен. — Тя прозвуча искрено притеснена.

— Не, разбира се.

Сервираха им вечерята — италианска паста, и тя започнала се храни. Имаше добър апетит, забеляза той.

— Хм, хубаво е — констатира тя. — Твоето как е?

— Много вкусно. — Всъщност нямаше никаква представа дали беше така. Хранеше се механично, обсебен от нея: от нежната ѝ китка, която навиваше спагети на вилицата си, от усмивката ѝ, от дълбокия ѝ поглед — игрив, пленителен. Опасен.

— Защо избра право? — попита я той, когато пристигна десерта.

— Вярвам в правосъдието — веднага изстреля тя.

Той изсумтя. Правосъдие.

— А ти защо си следовател?

— Вярвам в реда — отвърна той.

— Почти същото.

— Може би.

Тя облиза лъжицата и я остави, наведе се напред към него.

— Защо те наричат Робокоп?

Той почувства, че отново вратът му пламна. Човече, само какви въпроси!

— Откъде да знам, по дяволите!

— Гледал ли си филма?

— Да — призна той.

— Тогава знаеш, че Робокоп е добрият.

— Но е скапан робот.

— Не точно. Помниш ли, че все си спомняше съпругата си.

— Зловещ филм — измрънка той.

— Хареса ми. — Тя се облегна назад. — Беше голям идеалист.

Все искаше да раздава справедливост. Ти такъв ли си?

— Напълно. Същият.

— Струва ми се, че това прозвище е комплимент. Но си мисля, че те притеснява.

— Виж, Ели, не е комплимент.

— Ще го броя за такъв.

Боже, добре знаеше как да те сложи на място. Съсредоточи се върху сметката и извади кредитната си карта. За миг се зачуди дали би могъл да представи бележката за служебни разходи.

Робокоп. Да му се не види. Колко притеснително. Беше права, но нямаше да ѝ го признае. Явно се целеше в слабото му място, без ни най-малко да се притеснява от него. Господ му бе свидетел, че много жени бе изплашил. Но не и Ели Креймър. Тя все се връщаше. И се чудеше защо ли.

За своя изненада той установи, че тя няма кола, затова я закара до дома ѝ. Марин Стрийт на хълма близо до кампуса. Типична стара дървена къща в съседство с общежитие. Отпред беше паркиран хубав „Рейндж Ровър“.

— Имам три съквартирантки — обясни тя, когато пикапът му спря до тротоара. — Но всички заминаха за уикенда.

Това покана ли беше?

— Да се уговорим нещо за понеделник? — предложи тя и той разбра, че не беше покана. Просто беше директна.

— Добре. Звънни ми.

— Тогава ще се срещна с Бен Торес и вероятно той ще предложи нещо.

— Без съмнение.

— Благодаря за вечерята. Наистина ми беше приятно.

— Удоволствието беше мое. — Тогава той отново изненада сам себе си. — Някой път може пак да го направим.

— Ще ми бъде приятно.

Ще ѝ бъде приятно. Направо прозвуча искрено.

— Чакай, ще ти отворя вратата. Това камионче е доста високо.

— Забелязах. Защо караш камион? Повече би ти отивал, о, не знам — може би някой елегантен джип.

— Така ли? Наистина ли ставам за елегантен джип?

Тя се усмихна в тъмнината.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, ами, карам този камион, защото ми трябва за строителството. Да карам материали, греди и разни такива.

— Какво строиш?

— Хижа.

— О, леле, за себе си?

— Живея в нея. Още не е довършена, но вече съм края...

Тя го разглеждаше в мрака. Чувстваше погледа ѝ върху лицето си. Накрая каза:

— Ти наистина си пълен с изненади.

— Не съвсем. Обичам да работя с ръцете си.

Тя мълча толкова дълго, че той се почувства неудобно.

После продължи:

— И баща ми обичаше ръчния труд. — Гласът ѝ бе глух и тъжен и Майкъл усети, че надзърва отвъд фасадата за първи път. Но не можа да разтълкува как и какво означаваше.

— Какво работи баща ти? — попита той.

— О — побърза да отвърне тя, — дълга история. Ще ти разкажа някой друг път, става ли?

— Разбира се — прие той, но с инстинкта си на ченге долови прекалено лекия тон в гласа ѝ. Прииска му се да я докосне по ръката, с

един семпъл жест, без много думи, да ѝ покаже, че би искал да я вижда по-често. Обаче не му достигна смелост и мигът се изплъзна.

— Е — по-бодро поде тя, — по-добре да вървя.

— Чакай. Ще ти отворя. — Той обиколи камиона и студеният въздух го лъхна в лицето. Отвори вратата и ѝ подаде ръка.

Тя се премести на седалката и пусна крак, за да докосне степенката. Опря ръка на неговата. Както обикновено беше студена, но стискаше здраво. Беше прекалено спокойна. Нищо не можеше да я притесни. Това доста го учуди.

Скочи на земята, все още стиснала ръката му. Озова се толкова близо него, че усети дъха ѝ по лицето си.

— Охо, наистина е високо. По-лесно е да се качиш, отколкото да слезеш — отбеляза тя. — Отново благодаря. Ще се видим в понеделник. — В този миг тя се спря и вдигна лицето си, за да го погледне.

— Така и не ми каза как предпочиташ да те наричам: Майкъл? Или Майк?

— Майкъл — отвърна той.

— Е, тогава, благодаря отново, Майкъл.

— Ще се видим в понеделник — той сконфузено повтори нейните думи.

Тя измина пътеката до верандата. Къщата тънеше в мрак, нямаше външно осветление, защото бе излязла от сутринта. На стъпалата се спря, леко се извърна и му махна. Ръката му неволно се вдигна и той също ѝ помахна. После я изчака, докато влезе вътре и пусне осветлението, и чак тогава се качи в камиона си.

Разсеяно подкара надолу по Хълма към Арапахо Авеню към Кениън Булевард.

Ели Креймър. Той смръщи вежди. Защо ли го харесваше? Жените обикновено не си падаха по него. Дали целеше нещо? Какво — парите му? Ха-ха. Защо ѝ нямаше доверие? Защо ли не можеше да я приеме с лека ръка? Исусе, май нямаше добро мнение за себе си.

Все пак у нея имаше нещо. Инстинктът му на полицай го надушваше. Не точно лъжа, но не и цялата истина. Толкова много неща искаше да научи за нея. Но имаше чувството, че тя не би му отговорила. Така чаровно неуловима и същевременно така симпатично

откровена. Истински парадокс. Беше темпераментна и сдържана. Друг парадокс. Едно от двете не беше вярно.

Пое по Кениън Булевард, мина по дървения мост над потока по частната си алея и спря в двуместния гараж, пълен предимно с инструменти и строителни материали.

Щом влезе, забеляза, че червената лампичка на телефонния секретар мига. Натисна бутона. Беше Пит Стоун: „Той е в рибарско селище близо до град Сан Хосе дел Кабо. Завел е служителите си на почивка. Предполагам, че с това си заработих парите? До после, Калас.“

Майкъл остана до телефона, замислен за Расмусен. Дали бившият му партньор нямаше да мерне някоя хубава мексиканка и да...

Прогони тези мисли от съзнанието си. Майкъл се чудеше дали да се свърже с мексиканските власти и да подаде сигнал. Трябваше да го направи неофициално, защото първият и последен път, когато бе отправил необосновани обвинения срещу Фин Расмусен, началниците му го бяха сравнили със земята. Бе се проявил непрофесионално, необмислено. Отмъстително. Всички знаеха, че Майкъл не се разбираше с партньора си. Затова се отказа.

Но оттогава бе направил цяло досие — попълваше тетрадки с изрезки от вестници, компютърни разпечатки, дати, часове, местонахождения. Имена на жертви. Изобилие от информация без доказателства. Без конкретни доказателства.

Трябваше ли да се обади на мексиканците? И какво всъщност щеше да им каже?

По дяволите, изруга той наум, намръщено загледан в телефона.

Отиде до хладилника, взе си бира и остана вторачен в догарящите въглени в камината. Изпитваше неистово желание да работи с ръцете си. Не само заради Расмусен. Расмусен бе негова фиксидея, с която се бе научил да живее. А заради Ели — юридическия сътрудник Елинор Креймър.

Остави бирата и отиде до спалнята си да се преоблече в работни дрехи.

У нея имаше нещо... Изпод привидната ѝ достъпност, едва-едва прозираше някаква тайнственост. А едно от нещата, които един полицаи мразеше, беше тайната.

[1] Марк Фърман — бивш следовател в полицията на Лос Анджелис, известен с разследването си по убийствата на Никол Симпсън и любовника ѝ Роналд Голдман, по-късно обвинен от защитата в лъжесвидетелстване — Б. пр. ↑

4

В неделя сутринта в осем часа Ели хвана автобуса от Денвър през Фриско до Ледвил. Преди много години нямаше почти никакъв наземен транспорт от Денвър до планинските селища. Сега вече можеше да се отиде до всяка точка в планината с маршрутка, с влак или с рейс. Рейсът не беше скъп и бе точно по възможностите и.

Тя седна по-назад. Автобусът беше препълнен заради почивния ден. Всички ски писти бяха отворени за празниците и едва се добра до празно местенце от работни пчелички и нетърпеливи скиори, макар да ѝ се искаше да си извади бележник и да нахвърля бележки за инспектор Майкъл Калас.

Вместо това тя се загледа през затъмненото стъкло и даде свобода на мислите си. Инспектор Калас. Майкъл. Беше прекарала часове в компанията му и въпреки това не знаеше нищо значително за него, освен че не е женен, че няма деца и че е от Колорадо Спрингс.

Бе свикнала да разбира хората лесно и бързо — едно от главните ѝ средства за оцеляване. Но Майкъл беше различен — едновременно уязвим и непроницаем.

Автобусът профуча през изхода до Евъргрийн и през Айдахо Спрингс, после заизкачва стръмнината към Джорджтаун — старите процъфтяващи градове, чиито следи от добива на злато и сребро все още набраздяваха планинските склонове. После пътят поемаше право нагоре към тунела „Айзенхауер“, който се провираше през Континенталния вододел на около три хиляди и триста метра. Магистралата се нижеше по почти вертикалните хълмове, покрити с нискостеблена иглолистна растителност. Планинските зъбери красиво се открояваха на фона на синьото небе, а наоколо всичко бе покрито с бял сняг, който щеше да се задържи до юни.

Автобусът навлезе в тунела и светът потъна в мрак, докато очите ѝ привикнаха към слабата светлина. Майкъл, отново се сети тя. Какво ѝ убягваше?

Тъкмо той бе открил Стефани в избата. Преди партньорът му да слезе надолу по стълбите, Майкъл бе останал насаме с безжизненото момиче.

Ели се замисли за часа, в който вероятно е било извършено изнасилването. Трябва да е станало съвсем малко преди десет вечерта. А по стечение на обстоятелствата Майкъл Калас и Фин Расмусен бяха застъпили на смяна в десет. Доста удобно.

Отърси тези мисли. Никой от двамата полицаи нямаше мотив, нито петно в досието си. А да се мисли, че някой от тях е извършил подобно нечовешко престъпление само за да си пише актив, беше лудост.

Въпреки това съзнанието ѝ отказваше да поеме по друга следа. И двамата полицаи са имали достъп до набързо захвърлената върху инструментите бандана на Джон Крандал. А Стефани сама бе отворила вратата на изнасилвача. Това няма да е първият случай, в който униформата служи за прикритие.

Тя ясно си представяше какво се е случило.

Предстои традиционното новогодишно тържество на квартала. Поканени са и семейство Морис. Те са нови заселници в града, но вече всички — включително и полицейският патрул — ги познават. Купили са най-скъпата къща на Хълма.

Дали някой от дежурния патрул ги е забелязал, когато са се нанасяли? Дали е хвърлил око на шестнайсетгодишната им дъщеря?

Полицаят чука на вратата. Той е в униформа, но със собствената си кола. Когато застъпи на смяна, ще използва служебната.

Дотук добре, мисли си Ели. Стефани вижда полицая на вратата и изключва алармата, за да му отвори. Охранителната фирма знае точно кога е станало това. Значи няма проникване с взлом.

Мъжът я напада, въпреки борбата ѝ я завлича в избата. Може би вече е грабнал банданата на Джон или това му хрумва по-късно, след като е пребил момичето. Но се увлича и почти я убива. А може би направо е искал да я убие, но се е издънил.

Докато автобусът изскачаше от тунела и поемаше стремглаво към Фриско, тя си представи как след това полицаят изминава с колата си няколко километра до полицейския участък и в десет вечерта поема дежурството. Всичко това е било възможно за двацет минути. После идва най-изпипаният момент. Двамата с партньора му патрулират на

Хълма. Трябва да го е знаел предварително. И да е разчитал на това. Двамата получават обаждането на истеричните родители в единайсет без десет. После идва тръпката, ярката роля. Той е на местопрестъплението, открива момичето и не само разследва случая, но и бързо го разгадава. Блестящо.

Пълна лудост, мисли си Ели. Тя бе прекарала часове наред с Майкъл. Ако той е някой превъртял изнасилвач, убиец-социопат, не би ли го усетила?

Хубавец. Волеви профил. Средиземноморски черти, бронзов загар на кожата, и с онези златисти очи... Ръката ѝ в неговата, когато ѝ помагаше да слезе.

— Това не е ли твоята спирка, сладурче?

Ели бързо се върна към настоящето.

— Ъ-ъ?

— Бях зад теб на опашката — поясни жената на съседното място. — Помислих, че във Фриско се прехвърляш за Ледвил.

— О, ами да. Много ви благодаря — и тя забърза към изхода.

Последният етап от пътуването до майка ѝ преминаваше през Съмит Каунти покрай водохранилището Дилън, ски курорта в Копър Маунтин, после обратно към Континенталния вододел, успоредно на запустялата молибденова мина и надолу към Ледвил. В детството на Ели имаше табела, приветстваща туристите с добре дошли в града на известната Моли Браун^[1]. Закачливият надпис гласеше: „По стъпките на Моли до Ледвил“. Табелата, както и мината, вече ги нямаше.

Пред погледа ѝ се нижеха познати места, но тя не ги виждаше. Възможно ли бе Калас — Робокон — да е убиец?

Няма жена. Няма деца. Къде ли живее? Как ли прекарва свободното си време? Като наблюдава следващата си жертва? Не, не, не. Ели усети, че прибързва със заключенията, че се хваща за сламки. Трябваше ѝ още време, за да го опознае. Време насаме с него. Той трябваше да я хареса, да ѝ се довери, да се открие пред нея. Засега нямаше представа какво се върти в главата му. Беше я завел на вечеря. Сигурно от любезност. Знаеше, че спечелването на доверието му щеше да е проверка за силата на убежденията ѝ. Вече бе с единия крак през прага. Но докога?

Главата ѝ гъмжеше от мисли. Всичко се развиваше толкова бързо. През всичките тези години бе чакала, планирала, дебнала

момента и накрая бе срещнала едно от главните действащи лица в драмата. Но не можеше да разгадае ролята му. Засега.

Едно нещо знаеше със сигурност: баща ѝ не е нападал Стефани Морис. Тогава майка ѝ беше извън града, във фермата им в Небраска. Джон беше прекарал новогодишната нощ с Ели. Родителите ѝ не бяха се съгласили тя да свидетелства в съда, защото мислеха, че това би било прекалено травмиращо за едно дванайсетгодишно дете. Бяха я разпитали в полицията, но приеа показанията ѝ като ненадеждни и затова безполезни. Дори адвокатът на Джон бе отхвърлил идеята Ели да се яви в съда. Прокурорът на Болдър би допуснал, че е спяла по това време и, по-важното, кой би повярвал на дъщерята на Джон?

Ели бе научила, че след това във Фронт Рейндж е имало други две подобни изнасилвания и две удушени жертви. Може би е имало и други. Баща ѝ не би могъл да ги е извършил, защото вече беше зад решетките. Но дали властите бяха забелязали приликите във всички тези случаи, дали въобще си бяха направили труда? Не, по дяволите. Полицаяте бяха поели по линията на най-малкото съпротивление и бяха арестували заподозрени по косвени доказателства. Колан, шал, друга бандана бяха намерени около вратовете на жертвите. Почерка на Джон. Беше много лесно. А разследващите много добре знаеха статистиката: осемдесет процента от нападенията над деца се извършват от близки или роднини.

Дявол ги взел ченгетата, помисли си Ели, докато красивият планински хребет прелиташе край прозореца. Дявол ги взел.

Наложи си щастливото изражение за пред майка си. Джанис и без това си имаше доста проблеми. А тя си даваше сметка колко я бе притеснила с признанието си за досиетата. Джанис се ужасяваше от мисълта да се връща към миналото, яростно го отхвърляше, въпреки че именно тя бе посяла зрънцето на съмнението у малката Ели.

Бързо измина разстоянието от спирката до дома на майка си на Ист Фифт Стрийт през центъра на Ледвил, реставриран до състоянието си от славните дни на златната треска през 1879-а. Бутафорни фасади, позлатени табели, тротоари, надигнати на шейсет сантиметра от улицата, както във времената, когато каруците затъвали в кал до осите. После зави по Ист Фифт, нагоре през високопланинското селище, покрай старите миньорски къщички, включени към електрическите

стълбове, с облицовка от времето на Депресията, провиснали навеси, всичко покрито със сняг, мръсен, сив сняг.

Слънцето грееше, но температурата, дори по пладне, беше ниска на височина три хиляди метра. Ели забеляза, че от запад над скалистия Континентален вододел се събират облаци.

Джанис я посрещна с домашно приготвен обяд: супа и пресни кифлички.

— Знаеш ли — призна Ели, — толкова е странно. Имам чувството, че не съм се отделяла нито за ден. Чувствам се на мястото си. Но и в Болдър се чувствам така. Невероятно.

— Човек винаги се чувства така на местата, където е живял. Изпитвала съм същото, когато се връщах във фермата.

— Странно нещо е съзнанието — замисли се Ели.

— Не съм се връщала в Болдър от онези събития — тихо призна Джанис.

— Знам.

— Чудя се как можеш да живееш там.

Ели повдигна рамена.

— Бях малка. Не понесох такъв удар като теб. — Тя се усмихна.

— Нали ще дойдеш на дипломирането ми?

— Надявам се.

— Мамо!

— Ще дойда. Ще го направя.

Ели се загледа в майка си. Джанис беше толкова красива, с тъмни коса и очи като на Ели, но с много по-изящни черти. Дребни, деликатни. Сега изглеждаше крехка. Беше умна, образована жена, гимназиална преподавателка по математика. Беше водила счетоводството на съпруга си. Ум — бръснач.

Когато се премести в Ледвил, бе постъпила като счетоводител в молибденовата мина в Клаймакс, най-големият работодател в града. Но затвориха мината, също като тези за злато и сребро през деветнайсети век, и градчето обедня още повече. Майка й също.

— Как върви твоята работа? — попита я Ели.

— О, скучно. Еднообразно. Прекалено лесна. Ако работя нощни смени, бих изкарвала повече пари, но каквато съм страхлива... А и те все наемат мъже за това.

Джанис работеше в магазин на гара Шамрок на Харисън Авеню. Работа за гимназисти.

— Стой си там. Скоро ще те направят управител.

— Разбира се.

След като се наобядваха, седнаха в дневната да си поговорят. Ели нямаше право да се оплаче пред затрудненото положение на майка си. В тази къща самата тя бе живяла от тринайсетгодишна, докато не влезе колежа. В Ледвил имаше добри хора. Помагаха си един на друг, подкрепяха онези, които имаха подобни финансови проблеми. Част от жителите изминаваха целия път до Вейл, където имаше много работа. Но Вейл беше доста далеч, а колата на Джанис не бе в добро състояние.

Джанис бе преместила голяма част от мебелите си от Болдър, но повечето не успяха да влязат в къщичката от осемдесет квадрата. Плотовете в кухнята бяха от остарели плоскости, подът с напукан линолеум, стара газова готварска печка, поочукан бял порцеланов умивалник. Всичко в някога златисти тонове. Дневна с грубо измазани стени, хубави, но овехтели мебели, прекалено големи за размерите на жилището. Неподходящи. Голямата кушетка и фотьойла бяха тапицирани с хубава дамаска на райе, но вече изтъняла и избеляла.

Имаше две спални. Едната на Джанис, с мебелите, които бе успяла някак да натъпче вътре. Другата — на Ели — си стоеше непокътната от ученическите ѝ години: същите постери по стените, сладникавото легло с балдахин и розова покривка и всичките ѝ плюшени играчки. Книгите, снимките, спомените. Стая-музей на изчезнал човек.

Някога това бе домът ѝ.

— Надявам се, че не продължаваш да се ровиш в онези стари папки, скъпа. Не мога да понасям мисълта, че се връщаш към това, че го преживяваш...

— Не се безпокой, мамо.

— Е, как върви работата ти?

— Доста добре. Бен Торес ми позволи да работя по делото Цимерман. Помниш ли? Разказвах ти за онзи мъж, който платил на наемен убиец да застреля жена му?

— О, да, спомням си. Това е чудесно, миличка. Все пак искаше ми се да беше си завършила образованието.

— Ще го завърши следващата година. Работата в прокуратурата ми помага. Учението ще ми се види детска игра след това.

В погледа на Ели блесна гневно пламъче. Щом завършеше и си намереше хубава работа, щеше да купи хубава къща на майка си. Тук в Ледвил, ако Джанис искаше, или в Болдър, където бе живяла толкова много години. Само се надяваше да не е прекалено сломена и остаряла, за да може да ѝ се зарадва.

Проклет да е човекът, който провали живота им. Проклето да е правосъдието, което пренебрегна истината и го остави да се измъкне.

Като успя да сдържи гнева си, тя отново се върна на темата, която толкова вълнуваше майка ѝ — нейната кариера.

— Мисля, че Торес си пада по мен — довери ѝ тя.

— Не бих се съмнявала. Ти си невероятно, интелигентно момиче.

— А ти не страдаш от скрупули, нали, мамо?

По устните на Джанис се появи усмивка и промени цялото ѝ изражение, което жегна Ели право в сърцето.

— Не, разбира се. Безпристрастна съм като съдия.

— Ха!

— Нали няма да започнеш връзка с шефа си?

— Не, не. Мили Боже, та той е женен, стълб на обществото.

— Но често се виждаш с него.

— В офиса, да.

— Доверявам се на преценката ти, знаеш това. Сега разкажи ми за процеса, по който работиш.

Ели стана и обиколи стаята. Отиде до прозореца и бутна настрана завесите от синтетична златиста материя, на петна от водата. Винаги ги бе мразила. Навън денят беше мрачен, небето — потискащо сиво.

— Делото е в ръцете ни — започна тя. — Казах ти за предсмъртната изповед.

— Ъ-хъ. Звучи ми като ясен случай.

— Нито едно дело не е ясен случай, а Цимерман има доста солидни защитници. Може да си го позволи. — Тя се поколеба. Трябваше ли да казва това на майка си? — Единият от свидетелите ни е следователят, който е разследвал убийството на Даниел Цимерман преди четири години. Торес ми възложи да го подготвя за делото. Няма съмнение, че ще го подложат на жесток кръстосан разпит.

— О, боже мой, колко вълнуващо. Как знаеш какво да правиш?
Ели се усмихна.

— Това ми е работата. Трябва да се науча. Чета доста стари дела. Това ми помага. — После замълча. Погледна през прозореца към голите клони на самотната трепетлика, която отделяше тяхната къща от съседната. Стаята тънеше в тишина, нарушавана само от пукането на дъските, които се разширяваха от циркулацията на топлата вода по тръбите. Тогава реши, че трябва да каже на майка си. Трябваше да е откровена поне пред един човек. Криеше истинската си самоличност, преструваше се, играеше роли толкова много години, толкова дълго... Имаше чувството, че вече не знае коя е всъщност — един човек пред съквартирантките си, друг — в прокуратурата, трети — в университета и съвсем потайна пред Майкъл Калас.

Тя се обърна към майка си:

— Детективът, когото подготвям, се казва Майкъл Калас.

— Какво?

— Майкъл Калас.

Джанис я погледна озадачено.

— Но това е полицаят, който откри, който беше в нощта, когато... Да не би той, не, не може да бъде...

— Да, мамо, същият е.

Джанис пребледня.

— Значи продължаваш? Продължаваш да се ровиш. О, мили Боже, Ели, предупредихте. Не се захващай. Живей с настоящето, не с онзи кошмар.

— Работя с него по случая Цимерман.

Джанис се изправи в стола си, притеснена.

— Не ме заблуждавай. Ти си нагласила така нещата, че да се срещнеш с този, този Калас.

Беше удивително колко добре я познава майка ѝ, мислеше си Ели. Единствено тя.

— О, Ели, така ми се иска да се откажеш.

— Не мога да се откажа. Разбираш ли, мамо? Освен това ще се опитам да открия и другия полицаи. Името му е Фин Расмусен, но той вече не е полицаи и не знам къде е. Въпреки това ще го намеря.

Джанис въздъхна.

— Винаги си била упорита.

— Това има голямо значение, мамо, голямо. Имам намерение да опозная тези двама мъже и да открия какво всъщност се е случило онази нощ.

— Ще си съсипеш живота.

— Може би, но трябва да го направя.

— Какъв... какъв е този Майкъл Калас? Знае ли ти коя си?

— Не, за Бога. Мисли, че съм сътрудник в прокуратурата. Каквато действително съм. Това е. А на въпроса какъв е... — тя замълча замислено, като се опитваше да го формулира — костелив орех. Но зад тази фасада има нещо, не знам, нещо уязвимо. Нещо момчешко. Има нещо в миналото му, сигурна съм, и ще открия какво.

Джанис поклати глава.

— Да можех да те накарам да се откажеш от този безумен лов. Ще ти докара само беди.

— Търся истината, мамо. Важно е. Това е най-важното нещо.

— Не, не е, мила. Да живееш живота си е истински важното.

Ели се отказа от този разговор. Беше загубена кауза. Джанис никога нямаше да я разбере. Излязоха на разходка из околността, за да се срещнат с приятелката на Джанис Агнес Спанър, която винаги много се радваше на Ели.

— Блудната дъщеря — нарече я енергичната стара дама; родена и отраснала в Ледвил, надживяла двама съпрузи. Петте ѝ деца бяха родени в тази къща. — Измъкна се от тази дупка. Браво на теб. Започна ли вече частна практика?

— Имам още една година.

— Гръм и мълния, тоя град трябва да черпи. Покажи им какво можеш, Ели, сладурче.

После Джанис и Ели отидоха на кафе в „Мадърлоуд“ на Харисън, чиито собственик бе бащата на нейни съученици.

— Как е в Болдър? — поинтересува се той. — Успяха ли да накарат хлапетата в университета да спрат да пият бира и да не висят в мола?

— Не, не могат — засмя се Ели. Тук само такава беше представата за Болдър — щуротиите на богатите, разглезени колежани.

Отидоха на ранна вечеря в „Кантина“, мексикански ресторант с такава добра репутация, че лятно време хора от Аспен шофираха сто километра през Прохода на независимостта само за да се нахранят там.

След това Джанис изпрати Ели до спирката на рейса. Двете се прегърнаха.

— Обичам те, мамо, и не се тревожи за мен. Мога да се справя.

— Безпокоя се. Такива са майките.

— Скоро ще се обадя.

— Добре. Пази се.

— Ще се пазя. Ти също, мамо.

Автобусът дойде, Ели се качи и помахаше през прозореца на майка си — дребна женичка с тежко кожено палто, шал, шапка и ботуши „Сорел“. Автобусът потегли и тя се облегна назад и затвори очи. Докато се движеше през долината, откъдето река Арканзас започваше епичното си пътешествие, се чудеше дали майка ѝ щеше да е така сломена, ако съпругът ѝ не се бе разболял в затвора преди три години? От една нищо и никаква настинка, която бе слязла надолу в гърдите му, бе развил пневмония, от която почина. Прекършен от системата, от която се очаква да се грижи за гражданите си и да им служи, Джон Крандал просто се бе предал.

Ели прехапа долната си устна и въздъхна. Нито тя, нито майка ѝ бяха до него. Бил е сам. Боже, колко мъчителен беше този спомен. И някой ден, някой щеше да плати за това.

[1] Моли Браун — една от оцелелите от потъването на кораба „Титаник“ — Б.пр. ↑

5

За седмия си рожден ден Фин Расмусен получи от родителите си два подаръка: яркочервена пожарна кола от „Тонка Тойс“ от майка си и посинено око от баща си. Не се разплака, нито потърси утеха при майка си, когато баща му го шамароса с опакото на ръката си, защото знаеше, че това си беше чиста загуба на време. Стиснал пожарната си кола, той се скъта в стаята си, която споделяше с по-големия си брат и сестра си.

Фин щеше да запомни детството си със скандалите между родителите си, писъците, пиянските побоища. Във въздуха постоянно витаеше напрежение, дори когато баща му не беше пиян. Страх.

Сестра му Джини беше уплашена и свита, брат му Скот — буен и агресивен, а Фин — неразгадаем. Родителите му Кийт и Беки принадлежаха към отрудената средна класа в Милуоки, Уисконсин. Кийт беше шофьор към агенция за коли под наем на летището, а Беки беше управител на магазин за играчки. Постоянно се караха заради пиянството на Кийт и за пари. Постоянно.

Майка му се опита, наистина се опита, но не можа да се справи с работа, с деца и съпруг, затова избра да се съсредоточи върху най-лесното — работата.

Дори на нея ѝ омръзна от нощното подмокряне на най-малкия ѝ син, макар че цялото семейство бе в конспирация да го пази в тайна от Кийт. Всички бяха наясно какво би направил татко, ако разбере.

Фин беше мило момченце, русокосо, с ясносини, пронизателни очи. Учителите му виждаха у него дете с добра памет, будно, но прекалено затворено. Самотник.

Един-единствен път успя напълно да спечели внимание в училище — в деня, когато подпали огън на двора с кибрита, който бе донесъл от къщи, и всички други момчета се събраха да гледат. Популярността му не трая дълго — само докато учителят надуши пушека, дойде, загаси огъня с крака и заведе Фин при директора.

Вечерта Кийт му разби носа.

Някъде дълбоко в себе си той реши, че ще живее по друг начин, когато порасне. Преглътна болката си, но продължи да мрази баща си. На тази възраст още не осъзнаваше, че онова, което изпитваше към него, беше омраза, и стоически зачака.

Беше едва на седем. Точно оттогава започна бъркотията в главата му — странна какофония от образи и гласове.

Фин успя някак си да потисне шума в главата си и връхлитащите го лица, отметна глава под яркото мексиканско слънце и се изсмя:

— Това е най-мръсният виц, който съм чувал — заяви той.

Джоел Блум, най-младият от четиримата мъже, които седяха на открития бар на кея на Сан Лукас, се ухили на шефа си.

— Боже, съжалявам, че те засегнах, Фин. Ще почерпя, за да се реванширам. — Той се завъртя в белия пластмасов стол. Тениската му бе залепнала за мускулестия му гръб.

— *Cuatro mas por favor, senorita*^[1] — подвикна той на барманката.

Тя стрелна янките с поглед и направи жест със загорилата си от слънцето ръка:

— *Un momenta, un momenta.*

Риболовът в Байя беше подарък от Фин. Всяка година в Деня на благодарността той канеше най-добрите си — необвързани — служители по топлите места в Мексико или на Карибите. Понякога на голф, друг път на плаване. Този път беше спортен риболов, но позакъснелият тихоокеански ураган направо бе провалил сезона и те посветиха по-голямата част от времето си на баровете и жените между Сан Лукас и Сан Хосе дел Кабо.

Фин седеше под полюшващите се палмови клони на бара и осъзна, че му е тъпо. Останалите мъже — Джоел, Крейг Сийл и Мат Макларън си прекарваха чудесно. Бяха тук едва от няколко дни, но всяка вечер бяха с жена — всички, освен Фин. Опасяваше се, обаче, че тази вечер трябваше да се пусне. Джоел се беше запознал с четири секретарки от Сан Диего, които бяха на почивка, и бе поканил всички да пийнат, да вечерят и да потанцуват в Сан Хосе дел Кабо. Фин бе решил да се измъкне с извинението, че има разстроен стомах, и да си остане вечерта в рибарското селище, където бяха отседнали, но бе правил това всяка вечер и се притесняваше да не прекалява. Освен това тази среща щеше да му осигури сериозно алиби.

Сбирките по мъжки не бяха голямо удоволствие за Фин, въпреки че създаваше такова впечатление. А повечето жени бяха просто статисти.

Външно Фин изглеждаше типичен мъжкар. Висок, строен, рус, с интелигентни сини очи, възголям нос, едри черти. Грубоват хубавец с дълбок, въздействащ тембър.

Заради усмивката, която не слизаше от лицето му, хората го определяха като харизматичен. Печелеше симпатиите на мъжете и те се доверяваха на трийсет и осем годишния собственик на охранителна фирма от Денвър, а жените търсеха вниманието му, което той на драго сърце им даряваше, но неизменно се отдръпваше, щом първите трепети отшумяваха. Заради краткотрайните връзки, му бе излязла слава на плейбой и светските хроники обичаха да се занимават с похожденията му. Жените никога не споделяха какво са преживели в леглото на Фин от притеснение, че не са били на нужното ниво. Така неговата репутация си оставаше неопетнена и жените преминаваха през ръцете му като пясък през пръсти.

Това пътуване не беше от най-забавните. Една от причините бе проваленият риболов. Но имаше и друго. В главата му отново изникнаха картините, онези, които винаги му се явяваха, когато вътрешната му необходимост ставаше непоносима. Лица на млади момичета се завихряха в съзнанието му — очи, носове, устни — винаги отворени, крециящи, като в картините на Пикасо, които някога бе видял на една изложба. Жени с разкривени очи, огромни кристализирали сълзи, застинали по страните им усти, разтегнати в писъци. Квадратни усти, от които изскачаха звуци под формата на ярки кубчета, които Фин виждаше, но не чуваше. Кубчета, които се носеха безшумно сред тътена в главата му.

Този пъстър калейдоскоп изникваше от само себе си и още от първия път бе разбрал, че не може да сподели вълнението от него и красотата му с никого. Той си беше само негов.

На външен вид си оставаше съвършено нормален. Вътрешно обаче бушуваше екзалтиран. И планираше. Тази нужда го завладяваше, създаваше му бездиханно напрежение, което можеше да бъде уталожено по един-единствен начин.

— По дяволите, колко е горещо навън — оплака се Джоел, като подметка няколко песос на таблата на барманката. — Е, момчета —

той вдигна чашата с коктейл „Маргарита“, по чийто ръб на слънцето проблясваха кристалчета сол, — наздраве. Да пием за утрешния по-успешен улов.

Крег чукна запотената си чаша в тази на Джоел:

— За успешен улов. По-зле от това не може и да бъде.

Фин се усмихна и хвърли поглед през рамото на Крейг към рибарската лодка, която се поклащаше на кея. Екипажът още я почистваше от сутрешното си излизане сред сините води на Тихия океан. Алфонсо подпираше белите винилови възглавнички на кутията за стръв, за да изсъхнат, а Хосе събираше остатъците вмирисана стръв от палубата.

Собственик на рибарското селище и на лодката беше Хуан Валеро, приятен човек, веселяк и трудолюбив. С него работеше цялото му семейство — жена, двама сина и дъщеря. Истински семеен бизнес. Тъкмо неговата дъщеря бе привлякла вниманието на Фин.

Казваше се Пита. Шестнайсет-седемнайсет годишна съблазнителна девойка с прекрасна дълга, черна коса и меднозлатиста кожа. Имаше едва напъпили гърди. Фин си ги представи под бялата тениска, когато предния ден брат ѝ я намокри с маркуча. Слабините му бяха запулсирани и оттогава не можеше да откъсне поглед от нея, от малките, твърди зърна и нейната свенливост. Беше толкова млада, толкова красива. И точно тогава в мислите му се завихриха онези лица. Много време беше изминало, но това момиче беше избрано.

— Е, по-добре да си седя на кея и да си пия питието, отколкото да ми мръзнат топките в Денвър. Майната му на риболова. И така съм си добре — заяви Джоел.

— Напълно съм съгласен — обади се Мат.

— По дяволите, утре ще хванем голямото парче — окуражи ги Фин.

— Да пием за четиристотинкилограмовия звяр, който ме очаква — ухили се Джоел и чукнаха чаши с Крейг.

Довечера, размечта се Фин, защо не? След като хапнат и пийнат вечерта в шумния нощен клуб, щеше да се измъкне за около трийсетина минути. Щеше да внимава някой да не забележи отсъствието му. Ако се случеше, щеше да се пошегува: Задържах се в тоалетната. „Отмъщението на Монтесума“^[2].

Същата сутрин бе дочул какви планове крои бащата на Пита с хората си. Жена му бе заминала да се грижи за болната си майка. Пита трябваше да поеме рецепцията в селището, но както бе уточнил баща й, не очакваха нови гости.

Всичко бе уредено за Фин. Момичето щеше да бъде само и никой нямаше да го заподозре. Вината щеше да падне върху Алфонсо, един от екипа, защото Фин бе грабнал точно неговия шал предния ден от корабната кухня.

За тринайсет години, откакто за пръв път бе зърнал Стефани Морис, която обърна целия му свят, Фин бе изнасилвал, малтретирал и убивал още много пъти. Със Стефани, която му беше първата въобще, беше доста непохватен — остави я жива, но с мозъчни увреждания. Оттогава бе станал доста по-ловък, никога не повтаряше в един и същи град, постоянно променяше почерка си, за да не даде възможност на полицията да изгради профил на сериен убиец. От времето, когато работеше там, знаеше, че ФБР вероятно би разпознало почерка му в привидно несвързаните престъпления, но той никога не им оставяше достатъчно доказателства, за да се обърнат към експерти. Освен това, забавляваше се често той, винаги си намираха извършител. Първо беше онзи Крандал, дърводелецът. По чиста случайност Фин бе грабнал неговата бандана на път към избата. Но след това, след светкавичния арест и бързото обвинение на Крандал, Фин се бе научил. Винаги душеше жертвата с нещо, което лесно можеше да насочи следата към член на семейството или към някой близък. Тъпите полицаи толкова ги сърбяха ръцете да арестуват някого, че направо не беше за вярване.

Другата грешка, която бе допуснал първия път, беше, че не използва кондом. Тъпо. Но дори и да бяха взели проба от спермата му, нямаше с какво да я съпоставят. Можеха да определят кръвната му група, голяма работа. Той беше нула положителна — най-често срещаната група. А може и да беше несекретор.

Но за по-сигурно оттогава винаги използваше презерватив. Никога не пропускаше. Дори с онази, която му се изплъзна. Още не можеше да го преглътне. Бяха го прекъснали и единствената добра новина беше, че си бе сложил маска. Винаги носеше маска.

— Трябва да подремна — прозина се Джоел и огледа барманката, но после поклати глава. — Нее, довечера сме с мацките от Сан Диего.

Аз залагам на Марша, или беше Марси? Както и да е, онази нисичката с червената коса.

Крейг въздъхна.

— Докато дойде време да се върнем дотук, на никой няма да му пука.

Мат се усмихна и шумно пусна очилата си на масата.

— В такъв случай аз съм с Трика. Падам си по високите, дългокраките... Освен, разбира се, ако Фин не...

Фин се разсмя.

— Е, не ме мислете мен, момчета. Освен това пак имам проблеми с корема. Не знам дали ще мога да устискам цяла нощ.

— Боже — смръщи вежди Джоел, — дано не ме пипне и мен. Мразя това.

Мат се обади:

— Тогава не трябва да идваш в Мексико, приятел.

Фин прегърна Меган през разголените рамена и се заигра с тънките презрамки на плажната ѝ рокля на червено-бели цветя.

Беше поразителна жена — на възрастта на Фин, може би година-две по-млада. Много му подходеше по цветовете — тъмна коса, тъмни очи, леко загоряла, но не почерняла кожа. Имаше остри черти, почти гърбав нос и широка уста. Той харесваше едри жени, колкото по-едра, толкова по-добре, защото обикновено те бяха по-пламенни и веднага се впускаха да му доставят удоволствие, бяха по-сговорчиви. Тайната бе в самоконтрола.

— Не е ли страхотно тук? — викаше тя на ухото му, защото оркестърът в нощния клуб здраво гърмеше и нищо не се чуваше.

Той се наведе още по-близо.

— Да, харесва ми. Само че ми се иска да не бях ял последната фахига — и той сложи ръка на стомаха си.

— Знам точно какво имаш предвид — конспиративно каза тя.

Джоел танцуваше с Марси, а Мат седеше на дългия, извит бар и засипваше Ерика с истории за охранителния бизнес в Денвър. Ерика изглежда попиваше всяка дума, въпреки шумотевицата. Крейг и Линда — или пък беше Лидия, зачуди се Фин — седяха на кръглата маса срещу тях. Крейг бе отпуснал ръка на голото бедро на Линда.

— Значи ти си собственик на този бизнес в Денвър? — попита Метан през шумотевицата.

Фин кимна.

— Бях полицай няколко години и после се отделих.

— Как се казва фирмата?

— „Маунтинтех Секюрити“.

— Значи ти инсталираш алармите и всичко каквото трябва в онези огромни къщи?

Той се изсмя.

— Наричаме ги палати.

— Ти притежаваш ли палат, Фин?

— Е, не е точно палат.

— Обзалагам се.

— Още една „Корона“? — попита той след малко.

— Защо не? С момичетата ще се излежаваме по плажа утре.

— Връщам се веднага.

Оркестърът — четирима млади, лъснали от пот латиноси в яркооранжеви копринени ризи, разкопчани до коланите им, и певица в къса златиста на цвят пола, черна еластична блузка и ботуши до коляното — започна да пее „Ла бамба“ и цялото заведение гръмна в аплодисменти.

Фин си проправи път през множеството до бара и се обади на Мат, докато поръчваше бирите.

— Вечерята взе да ми създава проблеми — извика той в ухото на Мат.

— По дяволите, Фин — Мат се обърна към него. — Искаш ли да се прибираш?

— Не, не, добре съм. Но няма да е зле ключовете от колата да са у мен за всеки случай.

— Добра идея — Мат измъкна ключа от наетата кола от джоба на панталоните си. — Мога да те откарам.

— Няма нужда. Сигурен съм, че ще се оправя след няколко минути. Тук има мъжка тоалетна, все пак.

Мат се усмихна.

— Имах предвид, ако закъсаш и поискаш да се прибереш, за да си легнеш.

— Още не съм стигнал дотам. — Фин направи комична физиономия срещу него. — Е, по-добре да вървя да обърна внимание

на приятелката си. — Той взе запотените шишета „Корона“ и с рамо напред си проправи път към мястото, където го чакаше Меган.

Следващият половин час премина, както го беше планирал. Изпи малко от бирата си, два пъти отиде до мъжката тоалетна, като се извиняваше на приятелите си и се шегуваше със себе си. Към единайсет часа клубът беше пълен до пръсване, посетителите излизаха да танцуват на двора, където под палмовите клони бяха изнесени допълнителни маси.

Малко след единайсет Фин целуна Меган по шията и стана.

— Последно, обещавам — прошепна ѝ той на ухото. — Случвало ми се е и преди и не е нищо сериозно, просто внезапна реакция от вечерята. Да ти донеса ли студена бира на връщане?

— Още една няма да ми навреди.

Той отново я целуна, този път по пламтящата буза, усмихна се извинително и се измъкна към тоалетната.

Огънят бушуваше у него. Гърчещите се, пищящи жени не му се бяха явявали почти три години и от миналото лято бе започнал да трупа напрежение. Лицата, които виждаше, предизвикваха непонятно сладострастна болка и той потъваше в разтърсващата агония на продължителен оргазъм. Единственото спасение за Фин беше да контролира, да властва над друго човешко същество, да причинява болка и ужас до краен предел, до смърт и само така можеше да се облекчи и да потуши огъня, да се успокои и да се съвземе — до следващия път.

Никога не можеше да разбере кога щяха да изникнат лицата. За разлика от повечето серийни убийци, лудостта поразяваше Фин по различно време — понякога по-рано, понякога по-късно. Това си беше късмет, защото иначе някой можеше да улови ритъма му.

В единайсет и пет Фин потегли с колата от задръстения паркинг срещу клуба. Това бе единствената рискована част. На връщане трябваше да остави колата приблизително на същото място. Иначе, въпреки изпития алкохол, някое от приятелчетата му можеше да забележи промяната.

Движеше се по пътя успоредно на пясъчната ивица, като внимаваше да спазва ограниченията на скоростта. Рибарското селище беше на около седем километра. Той паркира на отсрещната страна на паркинга на друг хотел — за всеки случай. Беше единайсет и

четиринайсет минути, когато прекоси пътя — не се забелязваха никакви коли — и през витрината на администрацията забеляза Пита. Гледаше телевизия на рецепцията. Сама.

Той се примъкна отзад, където държаха боклука, извади тънкия чорап и латексовите ръкавици от джоба и си ги сложи.

Беше готов.

Вдигна ръка и удари по капака на кофата за боклук, която бе опряна на тънката дървена стена на рецепцията.

Мина една минута. Удари отново, имитирайки животно, което се опитва да отвори капака на кофата. Канеше се да стовари ръка отново, когато чу затръшването на комарната мрежа на предната врата. Спотаи се до ъгъла на двуетажната сграда и зачака в тъмнината.

Пет секунди, осем...

Уверено се стрелна към нея и ѝ нанесе зашеметяващ удар отстрани на главата, преди тя да успее да извика.

Беше единайсет и седемнайсет.

В единайсет и осемнайсет той издърпа полужизненото ѝ тяло на пясъка под пилоните на кея и се залови за работа — разсъблече я и я смаза от бой. В единайсет и двайсет си сложи кондома и проникна в нея. Исусе, тя е девствена. За малко да свърши, но тя взе да идва на себе си, да издава звуци и дори да се бори и у него се надигна изпепеляващ вихър. Тъкмо затова бе копнял — за борбата, умоляването, ужаса.

Натисна ръцете ѝ над главата ѝ, издърпа лилавата кърпа, която принадлежеше на рибаря Алфонсо. Беше ѝ направил възли по-рано, в нетърпеливо очакване, и лесно я надяна на врата ѝ. Усещаше съпротивата ѝ: надигаше бедра, диво ровеше с крака, но не можеше да се изплъзне от здравата му хватка.

— Не, не, не — плачеше тя, на слабата лунна светлина сълзи проблясваха по мургавото ѝ лице. — Боже, Боже, не!

Той стегна кърпата, възелът се впи в гърлото ѝ и тогава започна истинският ужас. Видя го в очите ѝ, почувства го в отчаяните ѝ движения.

Брутално я облада, готов да свърши в кондома, погледът му шареше от малките ѝ тъмни гърди към очите ѝ, докато ловко усукваше кърпата — ту стягаше, ту охлаждаше — и я държеше между живота и смъртта в ритъм с проникването си. Не умирай още. Не още.

Да, да, да, да.

Фин отметна глава назад и стисна зъби. Момичето се отпусна. Разтърсващата кулминация го заливаше на вълни. Да, да.

Беше единайсет и дваайсет и четири.

В единайсет и дваайсет и пет сърцето ѝ спря.

В единайсет и дваайсет и шест, задъхан, той завъртя ключа на колата си, без да го е грижа, че младото момиче лежи голо и безжизнено на плажа. Кърпата на Алфонсо стоеше около врата ѝ.

В единайсет и трийсет и три пред тоалетната в клуба той се блъсна: в една от сервитьорките. Вдигна таблата и от земята, извини ѝ се многократно и ѝ даде голям бакшиш. Беше много мила и много благодарна. Щеше да го запомни.

Минута по-късно седна на стола до Меган:

— По дяволите, беше такава тъпканица, че не можах да чакам повече за бирите. Този път ще повикам сервитьорката.

Меган го погледна озадачена.

— Започнахме да се тревожим. Крейг провери в мъжката тоалетна...

Фин поклати глава:

— Съжалявам. Излязох навън за малко. На свеж въздух.

— Тъкмо това си помислихме. По-добре ли си?

— Много, много по-добре — отговори той и я прегърна през рамо.

Остави колата две места по-нататък. Маската и латексовите ръкавици лежаха на дъното на воняща кофа за боклук на отсрещния тротоар. Трийсет минути по-късно, докато той притискаше Меган в обятията си на дансинга, заобиколени от потни тела, навън се разнесе вой на полицейска сирена, заглушена от шумотевицата на клуба.

[1] Още четири, моля, госпожице (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Отмъщението на Монтесума — нарицателно име на диария, типична за туристите в някои далечни райони — Б.пр. ↑

6

Колкото повече Ели потъваше в материалите на съда с дванайсетгодишна давност, в докладите, стенограмите от делото Морис и свидетелските показания на Майкъл Калас, толкова повече се убеждаваше, че той е убиецът. Всяка дума, всеки нюанс в личността му сякаш го сочеше с пръст.

В понеделник сутринта тя седеше на бюрото си, където трябваше да въвежда информация в системата за делото Цимерман, и четеше стенограмите, които бе донесла в офиса. Ако някой забележеше, щеше да каже, че проучва стари дела, за да си помогне за този случай.

На дванайсетгодишната хартия още стояха думите на съдебния стенограф — една история, възкръснала от миналото. Разказ за насилие, изнасилване, агонията на семейство Морис и яростта на хората от квартала към Джон Краудал. Нейния баща.

Четенето ѝ причиняваше болка. От него сърцето ѝ биеше като лудо, стомахът ѝ се свиваше, но трябваше да продължи. Можеше да се справи. Беше казала на майка си, че може. Трябваше.

Полицейски патрул Майкъл Калас бе застанал на свидетелското място още първия ден. Беше разпитван от Андрю Харисън, областен прокурор по онова време.

Харисън: Полицай Калас, моля да разкажете на съда какво се случи в новогодишната нощ предишната година. С подробности.

Калас: Заедно с партньора ми, патрул Фин Расмусен, поехме смяната в десет вечерта. Падна ни се район на Хълма и никак не се радвахме, защото студентите от колорадския университет всяка година създаваха проблеми. Така или иначе, обикаляхме с колата наоколо, караше партньорът ми, аз бях на съседното място, когато получихме сигнала по радиото за изчезнал човек от дома

му на Петнайсета. Тъй като бяхме най-близкият патрул до адреса, отговорих, че поемаме сигнала и ще се обадим, ако имаме нужда от подкрепление.

Харисън: Отидохте до адреса. В колко часа пристигнахте?

Калас: Единайсет и двайсет. Оказа се, че това е домът на семейство Морис. Почукахме и ни поканиха да влезем. Бяха разстроени. Прибрали се от тържество, което било по-надолу по улицата, и открили, че шестнайсетгодишната им дъщеря Стефани я няма. Бяха сигурни, че не би излязла, защото току-що са се преместили в Болдър и не познават никого. Освен това госпожа Морис разговаряла с дъщеря си по телефона един час, преди да се върнат.

Харисън: Какво направихте вие и партньорът ви тогава?

Калас: Решихме да следваме процедурата и първо да претърсим къщата. Макар че изглеждаше невероятно момичето да е в къщата, трябваше да елиминираме тази вероятност. Казах на Фин, патрул Расмусен, да остане със семейство Морис в дневната и да се заеме със събирането на подробна информация. После получих писмено разрешение от господин Морис да извърша оглед, за да бъде всичко законно, тъй като нямаше време да чакаме заповед.

Харисън: И направихте щателен оглед?

Калас: Къщата беше много голяма, на три етажа: първи етаж, избено помещение, с много малки стаички като зайчарник. Реших да тръгна отдолу нагоре. Истински късмет беше, че незабавно открих Стефани във винарската изба.

Харисън: А после, патрул Калас, какво направихте в този момент?

Ели спря да чете, свали очилата си и разтърка с пръсти носа, където се бяха опирали. Нямаше време да чете повече, но бе минала най-съществената част. Беше й непонятно как Майкъл Калас би влязъл

в непознатата къща и би отишъл директно до безжизненото момиче, скрито на най-неочакваното място. Освен ако вече не е знаел къде се намира Стефани Морис. Освен ако не я е оставил лично той малко преди това.

Той се позова на процедурата, е, хубаво, но фактът, че я бе открил толкова бързо, беше наистина странен.

Тя пхна стенограмите под другите документи, но не можеше да откъсне мислите си от сцената. Младият, красив Майкъл на свидетелската банка в изпънатата си униформа на патрул. Баща ѝ на мястото на обвиняемия, майка ѝ сред присъстващите в съдебната зала. Там бяха и семейство Морис — скърбящи, изпълнени с омраза, жадуващи възмездие за покушението над дъщеря си. Отчаяно очакващи присъда, макар и за погрешния извършител.

Майкъл Калас. Тя и Бен Торес щяха да се срещнат с него този следобед за още някои уточнения и за да прегледат признанията на Хю Радуей.

Възможно ли бе Майкъл да е изнасилил и увредил необратимо Стефани? Пасваше на изградения профил. О, Ели бе чела материали, предоставени от Звеното за отвличане на деца и серийни убийци на ФБР.

Неизменно правило бе убийците, изнасилвачите и насилниците на деца да са изпитвали насилие в детството си. Като малки те имат едни и същи прояви: нощно напикаване, подпалвачество, малтретиране на животни. Имаше силното чувство, че заядливото поведение на Майкъл се дължи на насилие в миналото му. Изглежда беше натрупал много гняв, особено към жените. Доколкото разбираше, беше самотник. Робокоп. Строеше хижа далеч от хората. Като че ли нямаше близки роднини. На трийсет и седем още не беше женен и никога не е бил, дори нямаше приятелка. От това заключи, че по принцип има трудности в общуването. Да, отговаряше на профила. Досега. Но трябваше да го опознае по-добре, да премине през трънливата преграда, която той изграждаше между себе си и света.

Можел е да изнасили Стефани — имал е и възможност, и съвсем реален мотив. Може да е изнасилил и останалите три момичета — едно от Трили преди десет години и едно, което почина в Лонгмънт, преди седем години. После — жертвата от Пуебло, която се измъкна. Всички те бяха от селища на север и на юг от Болдър по Фронт

Рейндж. А може да е имало и други, за които тя не знаеше — момичета мъртви или прекалено свенливи и уплашени, за да отидат в полицията.

Щеше да го направи отново. Когато болестта му се прояви, когато го завладее нуждата да освободи напрежението, да доминира и наранява, той щеше да замине нанякъде, да си набележи жертва, да я издебне, когато е сама, а може би щеше да използва и полицейската си значка. После щеше да я изнасили, да я пребие, а вероятно и да я убие. После щеше да остави като свидетелство колан или бандана или шал, принадлежал на някой близък до момичето. Пресметливо. Хитро. И добре съобразено с полицейските процедури.

— Ели — дочу тя и главата и трепна.

— Извинявай, бях се умислила.

— Прегледах бележките ти — каза Бен Торес — и Калас изглежда стабилен свидетел. Браво.

— Благодаря.

— Измъчи ли те?

— Не много. Доста циничен е, някак злостен.

— Ти го казваш.

— Но явно е добър детектив.

— Да, така е. Има много добър усет. Вероятно случаят Цимерман го е подлудявал през всички тези години.

— Каза, че е бил сигурен за Стив Цимерман от самото начало, почувствал го е.

— Има специален инстинкт. Работил съм с него и преди.

— Изглежда няма кой знае какъв живот извън работата си — опита тя.

Торес сви рамене.

— Не ми е известно. Откровено казано, отношенията ми с Калас са чисто професионални.

— Значи днес следобед продължаваме?

— Обадох се да потвърдя. Ще се срещнем с него в главното управление в три.

— Супер — зарадва се Ели.

Двамата с Бен Торес влязоха в сградата на общината точно в три, изкачиха вече познатото стълбище до втория етаж и намериха Майкъл на бюрото му. Беше облечен с неизменната риза и вратовръзка, небрежно разхлабена, а якето му висеше метнато на облегалката на

стола. Той стана и подаде ръка на Торес, кимна на Ели сякаш едва я познаваше, сякаш никога не бяха вечеряли заедно.

Покани ги в една от стаите, оборудвани с видеоуредба и телевизор и отиде да потърси още един стол.

Торес започна с любезностите. Ели усети, че детективът мразеше празните приказки, които областният прокурор му пробутваше.

— Госпожица Креймър ми каза какъв страхотен свидетел ще излезе от вас, а както знаете, много ни се иска да стигнем до присъда по този случай. Цял Болдър разчита на нас.

— Да, разбирам, че работата ви се следи внимателно и сте заложили името си. Слава Богу, че при мен не е така.

Торес пламна.

— Не мисля, че напълно съм съгласен с оценката ви, но със сигурност ще е от полза за всички ни, ако успеем да затворим Стив Цимерман.

Ели се опита да сдържи усмивката си заради смущението на областния прокурор. Майкъл пет пари не даваше какво мисли за него.

— Е — продължи Бен, — да пуснем видеозаписите на Радуей. Предполагам, че сте ги гледал, детектив.

— Двайсетина пъти.

— Аз също съм ги гледал, разбира се, но не искам никакви изненади на процеса. Защитата ще се опита да ги омаловажи, но няма да успее — Торес пхна касетата във видеото и го пусна.

Ели не бе гледала нито един от записите на Хю Радуей и беше много заинтригувана. Седеше там на стола си, сбутан между двамата мъже в малката стаичка, и колената им почти се докосваха. Изтупаният, загадъчен, спокоен Бен Торес и леко небрежният, саркастичен Майкъл Калас. Онова, което знаеше за двамата мъже, я напрягаше. Бен я харесваше твърде много, а Майкъл — твърде малко. По-лошото бе, че продължаваше да си представя как Майкъл причинява онези неща на Стефани Морис. Противно.

Мъжът, който седеше до нея, почти я докосваше, мъжът, който я бе завел на вечеря и я бе закарал до дома ѝ, вероятно беше, и то почти сигурно, опасен престъпник. Трябваше да престане, каза си тя, и да се дистанцира. Това го можеше, правеше го инстинктивно. Трябваше да го приложи и с Майкъл.

Касетата се въртеше. Камерата бе насочена към изпитото лице на мъж в болнично легло:

Стив Цимерман ме потърси през онази пролет преди четири години. Тогава живеех в Калифорния и му допадна, че съм от друг щат. Искеше да се отърве от бившата си съпруга. Каза, че тя му изпива кръвта. Предложи ми пет хиляди в брой — половината преди, другата половина след това. Разбира се, приех. Трябваше ми ден и половина да отида до там, един ден да наблюдавам обекта, да се справя с нея и да изчезна, да се върна вкъщи. Нищо работа.

Устата му се мърдаше, думите се лееха, но Ели не можеше да проумее какво всъщност казва. Ужасяващо. Той обясняваше подробно за разпределение на времето, за избора на оръжие, за информацията, която Стив Цимерман му беше дал, за да може да действа бързо. Разказа колко се е шокирал, когато видял бебето. „Да бе, аз не съм рицар на бял кон, вярно, но и не се занимавам с бебето.“

Не можеше да не му се вярва. Нямаше съдебни заседатели, които да пренебрегнат тези записи. Просто беше ясно, че казва истината. Естествено защитата на Цимерман щеше да се опита да отхвърли записите, но номерът нямаше да мине.

Изгледаха и трите касети и тя усещаше как Майкъл се бе изтегнал назад в твърдия пластмасов стол с ръце зад главата си и крака опънати напред. Долавяше топлината на тялото му, аромата на кожата му. Радваше се, че Торес беше там.

Когато касетите свършиха, областният прокурор стана и ги прибра.

— Не бях ги гледала досега — обясни Ели.

Торес се обърна изненадан:

— И какво мислиш?

— Ще свършат работа.

— Желязно доказателство — изръмжа Майкъл.

— Искрено се надяваме да е така — потвърди Торес.

— Е, аз пък се надявам вие, хора, да си подготвите обвинението наистина внимателно този път. Ще се пръсна от яд, ако Цимерман се

измъкне.

— Правим всичко възможно.

— Дано да е достатъчно.

Настъпи неловко мълчание, после областният прокурор продължи:

— Работихме много усърдно по този случай и мисля, че сме покрили всички детайли, детектив. Както знаете, изборът на съдебни заседатели върви от сутринта и според моите асистенти изглеждат доста състрадателни граждани.

— Супер.

— Благодаря ви за отделеното време, детектив Калас. Ще се видим в четвъртък в съда.

— Ще бъда там.

Шефът ѝ изгаряше от нетърпение да напусне полицейското управление, да се отърве от Майкъл, мислеше си Ели. Не му беше лесно да се справя с дръпнатия инспектор. Бен обичаше всички около него да оказват съдействие — често използваше тази дума. Да оказват съдействие и да обсъждат. Майкъл не правеше нито едно.

— Да те откарам до вас? — Торес се обърна към Ели. — Навън е кучи студ.

Много би ѝ се искало някой да я откара. Вече замръзваше, стъмваше се, а тя беше най-малко на три километра от Марийн Стрийт. Автобусът минаваше доста далеч. Не че се притесняваше от набезите на прокурора, просто умееше да сграбчва всяка възможност.

— О, благодаря, но инспектор Калас предложи да ме откара — тя се усмихна извинително на Торес.

Торес погледна към нея, после към Майкъл. Опитваше се да прикрие изненадата си, но стъписаното му изражение бе достатъчно красноречиво.

— О, да, разбира се. Хубаво. Ъ-ъ, аз ще тръгвам вече. До утре, Ели.

Докато изчакаше, тя премяташе палтото и куфарчето в ръцете си, между голите стени на малката стая за разпити. Майкъл стоеше до нея, съвсем смълчан, с безизразна физиономия. Бе дочул разговора с шефа ѝ и явно бе схванал. Сигурно си мислеше, че тя не иска да дава шанс на Торес. Трябва да се е досетил, че очаква от него да я изпрати.

Но той дума не обели и накрая тя намъкна палтото си, грабна си куфарчето и излезе от стаята.

Майкъл я последва и това страшно я изнерви. Какво му ставаше? Защо тенденциозно я дразнеше? Какъв негодник.

— Лека нощ — пожела му тя, когато приближиха бюрото му.

— Да — отговори той, — до скоро.

И толкоз.

Тя излезе от сградата и лицето ѝ изтръпна от студа като от плесница. Вътрешно беснееше от разочарование, ядосваше се на себе си за погрешната преценка. Не го разбираше. Никога нямаше да успее. Никога нямаше да проникне в мислите му.

Докато вървеше към Арапахо Авеню, където можеше да хване автобус, главата ѝ гъмжеше. Дали всичките ѝ планове и манипулации са били загуба на време?

Видя, че светофарът на близкото кръстовище светна червено. В най-натоварения час Арапахо бе залят от коли с блеснали фарове и в двете посоки. Чудеше се какво е разписанието на автобуса, дали го е изпуснала, колко ли дълго щеше да чака в хапещия студ.

Някаква кола намали до нея. Дълъг черен пикап запъпли близо до тротоара успоредно с нея. Прозорецът на пасажерското място се спусна безшумно.

— Качвай се — нареди ѝ той, наведен през седалката.

Майкъл. Какво?

— Казах „качвай се“. Студено е.

Тя отвори тежката врата и влезе в кабината. Изпитваше недоумение и триумф. И мъничко страх.

— Благодаря — отговори тя.

Той потегли, загледан право пред себе си.

— Какво, по дяволите, се опитваше да докажеш преди малко?

Тя също гледаше право напред.

— Той ме харесва. И то много.

— Досетих се.

— Е, тогава, ти защо...?

— Не обичам да ме правят на глупак.

— Не съм те правила на глупак. Просто не исках да си тръгвам с него.

— Не ме баламосвай.

— Я по-добре да си хвана автобуса — хладно обяви тя.

— Стига глупости, Ели.

— Боже, колко си груб.

— Трябва да си поддържам репутацията.

Зави към Арапахо. Тя седеше и се чудеше как да влезе под кожата на този невъзможен мъж, как да се справи с него.

Той шофираше, без да продума. Усети, че страните ѝ пламнаха, а сърцето ѝ започна да бие. Не можеше да го разбере — защо си бе направил труда да я качи?

Тогава той отби от Арапахо и зави към един паркинг, използван от студентите, който бе почти празен в този час. Спря камиона и изключи двигателя. Ели замръзна. Глупачка, глупачка, помисли си тя, съвсем сама с хищник в мразовитата зимна вечер. Помъчи се да остане спокойна, но изпод ребрата ѝ се надигаше писък.

— Какво...? — започна тя с висок, напрегнат глас.

Той се обърна към нея, а тя неволно се отдръпна. Уличната светлина хвърляше светли петна по лицето му и очите му приличаха на тъмни кръгове.

— Искам да знам — започна бавно той, — защо правиш това. Какъв ти е проблемът, по дяволите?

— Какво правя? — прошепна тя, едва прикривайки страха си.

— Да не си от онези, които си падат по униформените. Аз не нося униформа.

— Аз не...

— Ако си от тях, ако си падаш по полицаи, спри да играеш игрички. Ако искаш нещо по тънката част, мога да услужа.

Тя замръзна. Страхът ѝ се изпари и я завладя гняв. Човекът просто искал да я изчука. Да я подложи на всичко това... Ще му дам аз едни игрички!

— Този път инстинктът ти е съвсем погрешен, инспектор Калас — озъби се тя с леден глас. Хвана дръжката на врата, отвори я и се плъзна надолу. — Върви по дяволите — довърши тя и затръшна тежката врата с всичка сила.

Тръгна през паркинга към светлините на Арапахо с лудо биещо сърце. Щеше ли да я последва? Дали успя да задейства някой от бутоните му? Стигна тротоара. С бързи крачки се отдалечаваше от него, от обидите му и притеснителното мълчание. Няма да се обърне,

за да види дали я следва, няма. Студът охлаждаше яростта ѝ, тъмнината скриваше обидата. Гадното му копеле!

Няколко пресечки по-надолу се качи на автобуса. Почувства се в безопасност сред пътуващите. Бяха непознати, но не и убийци, нито престъпници, нито опасни типове. Обикновени хора на път за вкъщи.

Чак когато се прибра и дочу познатите гласове на съквартирантите си, осъзна, че Майкъл Калас бе стигнал точно до етапа, който бе очаквала. Можеше да приеме предложението му, да отиде у тях, да проучи живота му извън полицейския участък. Винаги бе искала това — нещо, което бе планирала и се бе старала да постигне.

Издъни се. Падна ѝ в ръцете, но го остави да ѝ се изплъзне. Как можа да провали целта си заради едната гордост?

Провали се, всичко отиде по дяволите. Имаше го и го изпусна.

В четвъртък сутринта областният прокурор Бен Торес, двама асистент областни прокурори и Ели вървяха по коридора на Съдебната палата към зала Б. Съдия Лорейн Баркър зае мястото си, съдебните заседатели се заклеха, защитата седеше в очакване, макар че водещият адвокат от защитата все още беснееше, че съдията допусна видеокасетите на Радуей.

Ели беше развълнувана, задето Бен ѝ позволи да седне на масата на обвинението като истински адвокат. Бе облякла най-хубавия си костюм — тъмносин „Ан Тейлър“, който бе купила за петнайсет долара от любимия си магазин за „втора употреба“. Наложил се да скъси полата.

Нямаше да си отвори устата, но Торес ѝ бе поръчал да наблюдава и слуша, да записва, да се постарее да долови как заседателите реагират на свидетелските показания.

Бе вълнуващо да седи най-отпред в заседателната зала и да гледа от упор високата съдийска скамейка, герба на щата Колорадо, щатското знаме и зад него това на САЩ. Отляво седяха заседателите. Съдебната зала бе обзаведена в светло дърво и сиво-сини орнаменти, почти в съвременен скандинавски стил. Ели беше напрегната, сякаш самата тя е водещият адвокат.

Торес бе облечен в елегантен черен костюм, двамата асистенти в подобни. А от лявата ѝ страна седяха Стив Цимерман и екипът му.

Не се сдържа и погледна към него и беше сигурна, че отвращението ѝ е изписано на лицето ѝ. Той беше от типа на Тед Бънди^[1] — изглеждаше образован, гладко обръснат, доста хубав. Веднага печели доверие. Дали заседателите щяха да проникнат зад красивата фасада?

Накрая успя да откъсне поглед и осъзна, че залата бе притихнала в очакване, заседателите нервно се въртяха на местата си. Ели имаше чувството, че предстои някакво състезание, битка на живот и смърт като онези, които се провеждали на римския колизей.

Първият ден премина в разни ходове, предприемани от защитата, много консултации със съдията, предварителни схватки за позиции.

Прочетоха встъпителните слова и единственият призован свидетел бе приятелката на Даниел Цимерман, която бе позвънила в полицията преди четири години, за да съобщи, че не може да се свърже с нея.

Обичайни процедури, но Ели бясно водеше бележки, изучаваше съдебните заседатели, чиито имена имаше на списък в куфарчето си. Обвинението бе успяло да постави сред тях седем жени, четири от които имаха деца и вероятно щяха да прозрат зад лъскавия вид на Цимерман. Те бяха отличен избор по дело за мъртво бебе.

Същата сутрин бе забелязала Майкъл да влиза в съдебната палата, макар че не се очакваше да бъде призован. Беше доста далеч от нея, за което остана благодарна. Имаше нужда да се дистанцира засега.

Беше мислила много по въпроса и бе решила, че ако той ѝ дадеше и най-малка възможност, тя щеше да се опита отново. Ако не беше прекалено сърдит или отвратен от нея, щеше да стане. Но трябваше да признае пред себе си, че може би се бе втурнала прекалено стремително, твърде бързо по подозрителен тип като Калас.

Може да е приписал поведението ѝ на женски капризи, хормони или нещо друго. Или може би беше лишен от всякакъв такт и си мислеше, че подхожда много романтично.

Боже, голям съм идиот.

Докато седеше в залата и слушаше, чувстваше нечий поглед върху себе си, сякаш Майкъл беше в залата. Но когато се обърна, него

го нямаше. Може да се е измъкнал или да е просто игра на въображението ѝ.

В четири съдия Баркър закри заседанието и всички напуснаха съдебната зала. Ели се притесняваше, че ще налети на Майкъл, но той никъде не се виждаше.

— А сега — Торес се обърна към тях, — очаквам ви на среща. Петнайсет минути почивка и после — в заседателната зала. Вземете си всички записки.

Обсъдиха стратегията, заседателите, подготвиха конкретни въпроси, прегледаха доклада на Ели за разговорите ѝ с Майкъл.

— Утре ще призова Калас на свидетелското място. Ще направи нужното впечатление, макар че може да стане доста досаден, ако го подложат на кръстосан разпит, както си мисля, че ще стане — ще го хванат за гушата. Но аз ще протестирам, ако успея, ще се опитам да наруша ритъма на защитата — закани се Бен.

— Съдия Баркър се дразни, когато някой често протестира — напомни един от сътрудниците.

— Знам, знам. Ще я наблюдавам внимателно.

Когато съвещанието приключи, Ели бързо си тръгна, притеснена, че Торес може пак да ѝ предложи да я откара. Не искаше да се занимава и с това.

Като се прибра, приятелките ѝ я затрупаха с въпроси, защото никоя от тях не бе заставала на прокурорската скамейка в съда.

— Така научаваш повече от мен — учуди се Бони, — а аз трябва да плащам такси за това.

— Наистина е много вълнуващо — призна Ели.

— Според теб Торес ще спечели ли? — попита Селест.

— Как мразя да прогнозирам, но жените заседатели имаха състрадателни изражения по време на встъпителното слово на Бен.

— Беше ли добър? — попита Дженифър.

— Много добър, много логичен и спокоен. Изключително достоверен, макар че според мен словото му беше прекалено дълго. Твърде много подробности. Заседателите няма да ги запомнят.

— Леле как ревнувам — въздъхна Бони. — Страшно е готино да седиш там.

— Но аз нищо не правя — сви рамене Ели. — Искам да кажа, че не си отварям устата.

— Но си там.

Ели не можа да извади аргумент срещу това.

В петък сутринта Ели се приготви за срещата с Майкъл. Щеше да бъде първият свидетел на обвинението този ден и знаеше, че ще се видят.

Всъщност Торес поведе инспектора към заседателната зала в мига, в който той се появи и Ели го видя чак в съдебната зала, където веднага отиде да положи клетва.

Изгледаше съвършено. Гладко избръснат, с елегантен тъмен костюм, семпла вратовръзка с хубав възел. Истински хубавец. Висок, атлетичен, загоряла кожа, златисти очи и късо подстригана кестенява коса. Излъчваше почтеност и стабилност и тя остана впечатлена въпреки предубежденията си.

Възможно бе да е изнасилва и убиец, помисли си тя. Злонамерено същество, съвсем обратното на външния си вид. Как можеше да живее с това?

Бен Торес го накара да разкаже цялата история, като го спираше, за да подчертае някои възлови моменти, стигнаха до признанията на Радуей и последвалия арест на Стив Цимерман.

— Вие ли извършихте ареста, инспектор Калас?

— Да, аз. Получих заповед за арест от съдия Кан и взех със себе си двама униформени офицери. Изпълнихме заповедта следобед на трети март в ресторант „Панчитос“ на Пърл Стрийт. Господин Цимерман не оказа съпротива.

— Благодаря, инспекторе. Засега това е всичко.

Тогава главният адвокат на защитата, мъж от Денвър на име Ричард Гарднър, стана, изпъна ръце от ръкавите и се приближи към свидетеля.

Направи всичко възможно да извади от равновесие Майкъл, Ели трябваше да му го признае. Опита със заплахи, на които Торес възрази, опита да го подхлъзне да направи грешка или неправилно тълкуване, да опетни репутацията му, да хвърли съмнение върху способностите му.

Но Майкъл остана спокоен, последователен, невъзмутим.

— От къде най-напред научихте за съществуването на така наречения наемен убиец Хю Радуей? — Гарднър подпря лакът на

високия парапет пред заседателите. Ей така, небрежно. Като че ли е новият им най-близък приятел.

— Радуй се свърза с нас.

— Нима? — недоумяващо попита Гарднър.

Майкъл нищо не отговори.

— Значи трябва да разбираме, че този умиращ човек просто се обади от Калифорния и каза „Хей, аз съм убиецът“.

— Точно така стана.

— Е, тогава, предполагам сте скочил на самолета и крайният резултат е тази видеосесия, която всички ние изгледахме тази сутрин.

— Това въпрос ли е, сър?

— А, не, извинете. Просто се опитвам да си изясня реда на събитията. Детектив. Ще ви задам този въпрос, все пак. Подсказайте ли на този умиращ мъж, че би могъл да помогне на правосъдието, като направи предсмъртно признание?

— Категорично не. Самият той се свърза с нас и каза, че изпитва угризения и иска да се изповяда.

— Хм. Интересно. Не добих такова впечатление от записите. Не чух разкажание...

— Протестирам, Ваша чест. — Торес стана и усмихнато поклати глава. — Адвокатът не разпитва свидетеля, а си размишлява на глас.

— Приема се. Моля изказвайте вашите... разсъждения под формата на въпроси, господин Гарднър.

— Да, разбира се, Ваша чест. — Той отново се обърна към Майкъл. — Ще бъда пряк, детектив. Посетихте ли този умиращ мъж, този човек, който очевидно е бил разтревожен от смъртта на една майка и детето ѝ, за да му предложите да помогне на правосъдието, като направи фалшиви признания, които да инкриминират моя клиент?

Ели забеляза, че един мускул на челюстта на Майкъл започна да изпъква. Той въздъхна и посрещна втренчения поглед на Гарднър. Отговори му с много мек глас:

— Не, сър, вече ви отговорих. Хю Радуй се свърза с нас. Всъщност първоначално ние не му повярвахме, докато не...

— Придържайте се към въпроса, детектив — сръза го Гарднър.

Този път се намеси съдията:

— Вие отворихте тази линия въпроси, адвокат. Бих искал да чуя какво ще каже детективът.

Гарднър кимна, взе си чашата с вода и отпи голяма глътка.

Майкъл се отпусна. Обърна се към заседателите с открито, искрено изражение:

— Ние, властите, често пазим в тайна някои детайли от мястото на престъплението, за да можем да отсеем лудите, които започват да се обаждат и да правят признания за всяко престъпление. Само истинският извършител знае тези подробности. В случая с Хю Радуей го накарахме да опише с какво е била облечена Даниел Цимерман в деня на убийството. — Майкъл замълча. — Радуей описа халата ѝ, мисля, че се нарича кимоно, до последния детайл. Веднага разбрахме, че той е извършителят.

Гарднър се покашля.

— И Хю Радуей не е могъл да научи тези подробности по никакъв друг начин? Искам да кажа, детектив, че са изминали четири години между престъплението и така нареченото му признание.

— Не би могъл да го знае.

— Хм. Все пак, аз все още допускам, че полицията, притеснена, че случаят остава неразрешен, може да е подтикнала господин Радуей към признание, заради което клиентът ми беше обвинен...

— Протестирам! — извика областният прокурор, клатейки глава, докато се изправяше. — Детектив Калас вече заяви под клетва, че полицията по никакъв начин не е провокирала изповедта на Хю Радуей. Ваша чест...

Но съдия Баркър вдигна ръка и повика с пръст Торес и Гарднър при себе си. Когато съвещанието приключи Гарднър, имаше право само на още един въпрос по линията, която бе отворил.

— Значи категорично твърдите пред този съд, че полицията не е подстрекавала Хю Радуей да направи тази изповед?

Майкъл го изгледа и отговори с тънка усмивка:

— Точно това твърдя пред този съд под клетва. Съжалявам, че не чухте онова, което ви се иска, но е истина.

Гарднър, след като видя, че не му мина номерът, бързо подхвана нова атака. Прехвърли се на деня, в който Майкъл влязъл в жилището на Даниел Цимерман и я открил мъртва. Гарднър се опита да внуши, че бебето е умряло от Синдром на внезапната детска смърт и всъщност е било мъртво, преди майка му да е била убита.

Майкъл не бързаше да отговори на този въпрос. Той прониза с поглед Гарднър и заговори с опасно тих глас:

— Сега, вие ме чуйте, господин Гарднър. Това бебе се е мъчило в продължение на три дни и е починало от обезводняване. Беше в креватчето си и беше с обувчици, малки бели обувчици и розов гащеризон. Доколкото знам, Синдромът на внезапната...

— Благодаря, детектив. Отговорихте на въпроса ми.

— Не съвсем — отговори сдържано Майкъл.

— Ваша чест — Гарднър се обърна към съдията, — този свидетел...

— Разрешавам му да продължи — заяви съдията. — Вие отворихте тази врата.

— Доколкото ми е известно — продължи Майкъл, — този синдром се получава по време на сън, а това бебе, Мериан, беше облечено за през деня. Аутопсията посочва като причина за смъртта дехидратация. Сигурно сте чели доклада, господин Гарднър?

— Достатъчно, детектив Калас — намеси се съдията. — Господин Гарднър, продължете.

— Нямам повече въпроси, Ваша чест — отговори Гарднър, укротен.

Майкъл беше много добър, помисли си Ели. Забеляза как някои от жените заседателки го зяпаха, не можеха да откъснат очи от него. И когато погледът му се плъзна по всички заседатели, тя видя, че няколко от тях се размърдаха на местата си. Беше изключително полезен свидетел. А и сложи Гарднър на място.

Гневът му към престъплението, неприязънта към всеки, който би оставил едно бебе да умре, който би искал смъртта на детето си, беше очевидно. Ели му вярваше. И все пак — тя се опитваше да сглоби мозайката, — самият той вероятно беше убиец, човек, който брутално изнасилва и души до смърт жени. Как можеше да е толкова убедителен свидетел?

След показанията на Майкъл заседанието беше отложено за следобед. Ели го последва извън съдебната зала, решена да го заговори.

— Среца след петнайсет минути — каза ѝ Торес.

— Ще бъда там — отвърнати. — Справихте се добре днес, господин Торес.

— Калас се справи добре — призна той. — Аз просто зададох правилните въпроси.

— Ще се видим след малко — повтори тя, като забеляза, че Майкъл се отправя към изхода.

Настигна го точно пред охранявания изход, наметнал палтото си, да търси ключовете по всички джобове.

— Майкъл — задъхано го повика тя. Не беше успяла да си вземе палтото и й беше студено. Обгърна се с ръце.

Той се обърна и я погледна. Нищо не се четеше в жълтите му като на лъв очи, чувствено извитите му устни не трепнаха.

— Майкъл...

— Да?

— Сърдиш ли ми се за миналата вечер?

— Доколкото си спомням ти беше тази, която се разсърди.

— Ти... ти донякъде ме изненада.

— О?

Тя килна глава и се опита да се усмихне. Трепереше:

— Момичетата обичат малко, ами, хм, встъпление, нали знаеш?

— Така ли?

— Да. Но беше прав. Интересуваме твоето предложение. Нещо по тънката част ще ми бъде приятно. — Не можеше да повярва, че изрече тези думи. Успя да прикрие отвращението си, че флиртува с такова чудовище.

Той я изгледа сякаш решаваше, сякаш я преценяваше и тя усети, че пламва, макар че нямаше топлина в погледа му. Студенината му я прониза. Тя продължаваше да трепери, но не само заради ниската температура. Това беше последният й шанс. Ами ако не го интересуваше?

— Добре — прие той, без да сваля очи от нея. — Хубаво. Какво ще кажеш да те взема в събота сутринта?

— В събота...?

— За уикенда — нарочно й предложи той. Изпитваше я. — Семейството ми има вила близо до Вейл. И си вземи ските.

Ски, ски. Тя нямаше ски. Но това беше малък проблем. Беше захапал въдицата и този път нямаше да го изпусне. Независимо от цената.

— Вила? Ски? Звучи фантастично. Разбира се, ще дойда с удоволствие — прие тя ентусиазирана, развълнувана, възторжена.

[1] Тед Бънди — американски сериен убиец — Б.пр. ↑

Майкъл превключи на по-ниска предавка и изпревари един влекач, който пъплеше нагоре по шосето към тунела „Айзенхауер“. Пътят тук, на почти три хиляди метра височина, беше заледен, независимо че бе опесъчен.

— Боже, как ме изнервят тези гъсеници с осемнайсет гуми — подразни се Ели.

Майкъл включи мигача и се прибра отново в дясната лента.

— Доколкото разбирам, не караш често.

— Колкото е възможно по-рядко. Особено зимно време.

Израснала е в Ледвил, помисли си той, градче, изолирано от света, а дори не шофираше. Въпреки това у нея имаше класа и зрялост, които постоянно го объркваха.

Тръпката да проникне в мислите ѝ се превръщаше в мания и за нищо на света не можеше да си представи защо се интересува от него. И не само това, по дяволите. С доста думи му бе показала, че се стреми към връзка. Защо ли така рязко промени решението си?

Е, вече е с него. И двамата са на път към семейната вила във Вейл. И не по работа, а на ски. Щяха да хапнат, да пийнат и да скочат в леглото. В общи линии това е връзка. Голямата работа.

Проблемът беше, че на Майкъл не му минаваха тези номера.

Тя пусна някаква касета и се облегна назад, докато преминаваха тунела. Изглежда се чувстваше добре с него, макар че не беше особено приказлива. Това му допадаше. Комфортно мълчание.

Ения пееше натрапчиви галски ритми и той надзърна с края на окото си към Ели. Беше с черни ботуши, джинси и пухено елече в избеляло зелено върху дебело домашно плетено поло. Късите, тъмни къдрици ограждаха красивите черти на лицето ѝ. Бе забелязал, че има грим на очите под големите си слънчеви очила и малиново червило, вече поизядено. Усмивката ѝ разкриваше бели зъби и той не можеше да откъсне очи от кривото ѝ зъбче. Тъкмо то го беше омагьосало.

— Семейната вила в самия Вейл ли е? — тя наруши тишината.

— На няколко километра по-далеч. Между Вейл и Минтърн.

— Знам къде е Минтърн. Оттам през прохода „Тенеси“ може да се отиде до Ледвил.

— Точно така.

— Там е Кемп Хейл. Или онова, което е останало от него. Знаеш ли, че ски спортът в Рокис е възникнал точно там през Втората световна война? На това място се е обучавала Десета планинска дивизия.

— Много добре, Ели. Явно си спец и по история.

— И какво друго съм?

— Имаш още много качества.

— Например?

— Сега ме спипахте, госпожо. Прекалено много са.

Той усещаше, че го наблюдава, докато караше край Дилън и започна да изкачва прохода Вейл. Може би се опитваше да го разгадае, точно както той искаше да надзърне в главата ѝ. Не правят ли точно това хората в една нова връзка? Нещо като фехтовка. Ту атакуваш, ту парираш и спаринг-партньорът следи всяко твое движение, нагажда се, един път напада, друг път се отбранява. Миналата вечер, когато Ели затръшна вратата, беше в отбрана. После вчера, изведнъж премина в атака. По никакъв начин не можеше да я разбере. Такава красива жена, с ум като бръснач, пряма, дружелюбна, с онова рядко излъчване...
Защо точно той?

— Боже, колко се е разраснал Вейл — забеляза Ели, докато летяха по пътя край планинските хълмове отляво, стъпаловидно построените сгради и магазини — отдясно.

— Да, така е — съгласи се той. — Когато семейството ми купи земята и построи вилата, Минтърн ни се струваше на края на света. Сега се радваме на малкото спокойствие.

— Често ли идвате тук?

— Не много.

— О. Защо? Искам да кажа...

Но майка му и баща му бяха последното нещо, за което Майкъл искаше да разговаря.

— Дълга история — лаконично отговори той и отново почувства бдителния ѝ поглед върху себе си.

Хижата беше разположена на около сто и петдесет квадратни метра, на два етажа, съвършено копие на къща, която родителите му бяха видели по време на сватбеното си пътешествие преди около милион години. Беше старомодна и прекалено малка за съвременните представи. Имаше бяла облицовка, контрастираща с тъмнокафявите кепенци на прозорците, с изрязани швейцарски мотиви — лалета, дори сърца. По цялата ширина на втория етаж имаше балкон с дървен тъмнокафяв парапет, на който излизаха и трите спални, разположени една до друга.

Майкъл спря на покритата със сняг алея, оградена от борове и внезапно, с болезнена яснота си спомни една битка със снежни топки между него и брат му Пол точно на този балкон. Майкъл бе загубил битката и се бе втурнал вътре да плаче на рамото на майка си. Тогава беше на шест години. В един друг живот.

— Прекрасна е — бодро извика Ели и скочи долу в секундата, в която той паркира под навеса.

Майкъл вдигна рамене и също слезе.

— Преди всичко е истинска антика. От трийсет години не строят такива в Рокис. Само за огрев е.

Тя си свали очилата и премигна:

— За какво е?

— За огрев. Нали знаеш — някой купува имота заради земята и събаря къщата.

Тя се обърна и се загледа в постройката:

— Шегуваш се.

За малко да я попита как така, за Бога, никога не е чувала този израз, но се отказа. Явно в Ледвил си живееха в къщите, които купуваха.

— Е — продължи той, — така разбират нещата във Вейл.

Той се усмихна закачливо, леко притеснен, после извади чантите от каросерията на пикапа и ги остави на снега. Свали ските и обувките.

— Нови ски? — забеляза той.

— Назаем са. От съквартирантката ми — почти се извини тя.

Истинска загадка. Коя всъщност беше тя? Коя е Ели Креймър? Той занесе багажа до вратата, последван от Ели, и потърси ключа на връзката си. Отключи и я покани с глава, понеже ръцете му бяха заети с чантите.

— М-м-м — затрепери тя и обвини ръце около себе си. — Имали термометър тук?

— В кухнята е. Сигурно е около тринайсет градуса. Както казах никой не...

— Знам — обърна се тя към него, — рядко някой идва тук.

— Хм — отвърна той и пусна чантите на земята, несигурен къде да ги остави. Когато бе идвал тук, по няколко пъти зимно време, бе спал горе в старата си стая. Не в тази на родителите си. — И абсолютно никога не отваряше стаята на Пол.

Изведнъж осъзна, че никога досега не бе водил жена. Не че бе имал много в живота си. Тук-там по някоя среща. Никакво обвързване.

— Я, камина — възкликна тя. — Мога ли да я запала? Дали се намират дърва?

— Да, и да — отвърна той, отивайки по скърцащия под към кухнята, където започна да проверява хладилника и пежата. — Дървата са навън, зад къщата. След минута ще донеса.

— Не, не, аз ще отида. Никога не съм имала камина, Майкъл, моля те, остави на мен.

— Е... добре.

Печката даде на късо. Докато оправяше бушона на таблото под стълбите, Ели донесе дървата.

— Подпалки? О, и вестник. Опа, сигурно няма да се намери. А кибрит?

— Почакай, ще видя какво мога да изровя.

Накрая той седна на прашния диван с тапицерия на цветя, сгъна ръце зад главата си, разкрачи колене и взе да наблюдава Ели как стъкмява огъня. Тя нямаше никаква представа какво трябва да прави. Това някак си го развесели по детски. Ето че имаше нещо, което не правеше съвършено.

Най-после той се обади:

— Така няма да тръгне огън.

Тя се изправи и изтупа ръце в бедрата си, в прелестно заоблените си бедра.

— Добре де, тогава как да го подреда?

— Ето, аз ще...

— О, не. Аз се захванах с това.

— Така да бъде. Най-сигурният начин е като подредиш дървата на пирамида. Така кислородът може да достигне подпалките. Точно така. Сега навий вестника и го пъхни отдолу...

В крайна сметка запали огъня и хижата бързо се затопли. Тогава тя седна до него на дивана, подви крака под себе си и му се усмихна победоносно.

— Успях. Още един първи път. Нали знаеш, че винаги има първи път в живота?

— Е, никога не бях мислил по този начин.

Тя отпусна глава назад на облегалката на канапето и се загледа в него. Лъч зимна слънчева светлина проникна през прозореца и озари косата ѝ, а очите ѝ превърна в разтопен катран. Още миг и щеше да се удави в тях.

— Толкова много неща чакат да бъдат направени, научени — продължи тя. — Дори такива като паленето на огън. Боже, още прачовете са знаели как да палят огън.

— Само защото са го видели от светкавиците.

Тя вдигна вежди.

— А, значи си скептичен. Или циничен? А може би и двете. Всички ли в семейството ти са цинични, Майкъл?

— Наистина нямам представа.

— О, загадъчен мъж. Може би дори изобщо нямаш родители.

— Точно така. Изпълзял съм изпод скалите.

— Съмнявам се — отвърна тя закачливо.

— Ами ти, Ели?

— Вече ти казах, че съм момиче от Ледвил. Майка ми все още живее там. Аз обаче се измъкнах.

— А баща ти?

По лицето ѝ премина сянка.

— Баща ми почина преди няколко години — тя сведе поглед.

— Съжалявам, Ели, не знаех.

— Как би могъл?

— Трябва да е бил млад човек.

— Да. Беше.

— Инцидент ли претърпя? Или беше болен?

Тя се взе в ръце:

— Мили Боже, детективът в теб не спи. Отпусни се.

Той повдигна рамене, без да сваля очи от нея.

— Разбира се — каза той. — Просто навик.

Какво имаше у нея? Е, да, беше жена, а за Майкъл всички жени бяха съвкупност от загадъчни противоречия. Но у Ели имаше и нещо друго. В даден миг беше деликатна, женствена и лъчезарна, в следващия — предпазлива, а бе доловил и една амбиция, неутолима страст, която пламтеше зад милата усмивка. Нещо го човъркаше да премахне тези пластове и желанието да разкрие същността ѝ го подлудяваше. Но по-лошото беше — нямаше какво да се лъже, — страхуваше се, че хлътваше по нея.

Той смръщи вежди. Беше същият мухльо като областния прокурор с единствената разлика, че Майкъл не беше женен. По дяволите, помисли си той и вътрешно стисна очи.

— Какво има? — поинтересува се тя.

— Хм?

— Къде се отнесе?

Тогава той стана, твърде рязко и избегна погледа и.

— Мислех си, че ще е по-добре да се качим на пистите.

— О, да. Да покараме ски. — Ели също се изправи. — А къде да се преоблека? В твоята или в моята стая?

— Стаята ми е на горния етаж. Последната врата вдясно. Ти върви, а аз ще проверя бушона на печката. Веднага се връщам.

— Разбира се — отвърна тя. После се спря: — Мислех, че вече го смени.

— Така е. Но не държи. Ти давай.

Изпроводи я с поглед и се заслуша в поскърцването на дюшемето. После приседна за момент на подлакътника на дивана и тихичко подсвирна. Досега никой, нито една жена не го бе завладявала толкова силно. Тя го подлуди, накара кръвта му да кипне. Не го желаше. Не се нуждаеше от това. Нещо като грип — не го искаш, но той си идва. Проблемът беше, че нищичко не можеше да направи срещу това.

Майкъл се нареди на опашка, за да купи карти за половин ден, а Ели го изчака отстрани, където бе стоварил екипировката. Изглеждаше страхотно в яркочервената си грейка и той се зачуди дали и тя бе взета

на заем. Дори и да беше така, стоеше ѝ, сякаш бе правена специално за нея. Интересно, мислеше си той, докато бавно се придвижваше към касата, ето още нещо за Елинор Креймър. Откри още едно парче от пъзела, но не беше сигурен точно къде му е мястото — Ели беше бедна.

— Две карти за половин ден — обясни той на момичето на касата и плъзна кредитната си карта.

Трябваше да се досети, защото Ели му бе казала, че е прекъснала следването си, за да работи. Знаеше, че няма кола. Беше пропуснал тези факти. Обличаше се добре, имаше класа и определено не правеше впечатление на човек, живеещ в бедност.

— Благодаря — отвърна той и подписа разписката за плащането, преди да вземе двете карти.

Подаде ѝ едната, а своята завърза на якето си.

— Откъде искаш да започнем? — попита я той.

— О, аз не познавам планината. Ти решаваш. Откъдето искаш — весело му предложи тя.

— Добре, да опитаме Рива Ридж. За загряване.

— Съгласна.

Поеха през град Вейл. Главното селище беше пешеходна зона — не се допускаха автомобили. Това беше трийсетгодишен курорт в Баварски стил. Груба мазилка, изрисувани кепенци, всичко много симпатично. Отзад се извисяваше планината Вейл, по която пъплеха лифтове — влекове и гондола, а скиори като мравки се спускаха по склоновете.

— Хубаво е тук — забеляза Ели.

— Идвала ли си преди?

— Не никога.

— Никога не си идвала във Вейл?

— Нито в „Крестед Бът“, нито в „Стиймбоут Спрингс“. — Тя повдигна рамене.

— Но ти си отраснала в Ледвил. Това е на една крачка.

— Е — усмихна се тя, — с майка ми нямахме много излишни средства. Ските са за богати хора.

Докато прекосяваха града, Майкъл продължаваше да се опитва да напасва парчето в пъзела. Бедно дете, никога не е идвала във Вейл, но пък вчера изглеждаше съвсем на място в съда. Носеше скъп

костюм. Дори той можеше да каже кога една жена изглежда добре. Беше пълна с противоречия.

Отчаяно му се искаше да открие ключа към тези противоречия.

— Автоматите нагласени ли са за теб? — зачуди се той, когато стигнаха до върха на хълма.

Тя го погледна неразбиращо.

— Исусе, пъхни си обувката и натисни.

Направи го и автоматът щракна. Работеше. Ели се усмихна.

— Дженифър ми каза, че ще станат.

— Дженифър?

— Една от съквартирантките ми.

— С еднакви размери ли сте?

— Приблизително.

— Удобно — забеляза той.

Той си сложи ските — нов чифт „Саломон“, които бе купил тази есен. Човек трябва да следи техническите нововъведения в оборудването, ако приема този спорт сериозно: леки щеки, модерни ски, удобни обувки, супер безопасни автомати.

Придвижиха се до влека „Виста Бан“, заеха места и седалките ги подхванаха.

— Успях — задъхано установи Ели с порозовели от студа бузи.

— Какво точно?

— Качих се, без да падна.

— Да, това винаги е добро начало.

Той спусна набързо лесната писта по Рива Ридж и се отправи към среднотрудната за начало. Всеки роден и отраснал в Колорадо ще се справи с такава писта, мислеше си той.

Тя се спусна, като се опита да го следва отблизо, но след няколко завоя той спря и видя, че още е далеч нагоре в жестока битка със ските и трябваше да я изчака.

— Спускаш се много бързо — задъхваше се тя.

— Не съм. Но ти сякаш изоставаш.

— Е, не съм съмвам начинаещ. В училище ходихме няколко пъти на ски и малко се понаучих.

— Да, малко си се понаучила.

— О — разочаровано започна тя, — ти сигурно искаш да летиш по най-тежките писти.

— Не, не, нямах предвид това.

— Ще трябва да ме изчакваш — предупреди го тя, — ако искаш да караш ски с мен.

— Щом съм те поканил, не трябва ли да се съобразяваш с мен?

— Искаш да кажеш, че ти трябва да се съобразяваш с мен.

Заведе я на най-лесната писта, учебната и ѝ даде някои указания. Ските ѝ бяха хубави, съвсем нови карвинг „Волант“, и бързо се научи.

— Добре, сега натисни на външната ска, на външната, не, другата външна — обясняваше той, докато караше на рало успоредно с нея. — Сега прехвърли тежестта на другата ска, да, точно така.

— Забавно е — засмя се тя. Бузите ѝ пламтяха и тя дишаше задъхано, защото правеше много по-големи усилия от него.

— Забий дясната щека, прехвърли, гледай надолу, не се накланяй към хълма, добре, прехвърли тежестта и завърти. Браво.

— Така става съвсем лесно — пъхтеше тя. — Ще опитаме ли и по друга писта?

Той я заведе на лифта и се качиха до други писти за начинаещи, където тя се справи доста добре и стана по-уверена. Майкъл не можеше да повярва, че е толкова неопитна. Децата в Колорадо се качваха на ски още с прохождането си. Но откри, че му е приятно, дори се забавляваше да наблюдава напредването на Ели и изпитва удоволствие от заниманията им. Сега нямаше игрички между тях, неловки моменти или деликатни теми, а само физическо натоварване, спорт, студ, хубаво време.

И Ели.

Тя настоя да опитат по-трудната техника фрийрайд и ето ти проблем — ските ѝ избягаха, върховете им се вдигнаха при следващата бабуна и тя полетя надолу на кълбо от крака, ръце, ски и щеки.

Бързо отиде до нея:

— Ели, добре ли си?

Тя лежеше там, разперена като орел, с една ска и яркочервения си екип, контрастиращ на белия сняг. Шапката и очилата ѝ се бяха разхвърчали.

— Ели?

— О, мили Боже — пъхтеше тя.

— Добре ли си?

— Помислих, че умирам.

— Нещо боли ли те? Как са колената ти?

— Добре съм — разсмя се тя. — Така хубаво си вървах, докато тази тъпа бабуна не се появи на пътя ми.

— Нарича се могул.

— Знам това.

Подаде ѝ ръка и ѝ помогна да се изправи, помогна ѝ да изправи ските си, за да стъпи върху тях. После намери очилата и шапката ѝ.

— Ще пробвам още веднъж — заяви тя, докато изтупваше задните си части с ръкавицата.

— Упорита си.

— Не. Помниш ли — просто инат.

Тя продължила се опитва, докато не спряха лифтовете. Падна още няколко пъти, но напредна. Беше упорита и куражлия. И невероятно инатлива.

Стигнаха до мястото, където беше паркиран пикапа, качиха ските си в каросерията и потеглиха към вилата. Вече се стъмваше, слънцето се спускаше зад планината, озарявайки небето с бледи отблясъци.

— Боже, колко съм изморена — изпъна се тя на предната седалка с глава опряна в облегалката.

— Трябваше да си запазиш малко сили за утре.

Тя изстена.

— Добре се справи — похвали я той.

— Постоянно падах.

— Как ще се научиш, ако не падаш.

— Кой го казва?

— Всеки, който кара ски.

— Глупости на търкала. — Тя се прозя съвсем неволно. Заприлича му на хамелеон — така добре се сливаше с околната среда. Чудеше се как ли успява да го прави.

— Умирам от глад — призна си тя. — Звяр съм.

— Можеш ли да изтърпиш, докато вземем по един душ и се преоблечем? Ще те заведе в един приятен ресторант във Вейл.

— О, мили Боже, върхът.

— Да не си мислеше, че ще те карам да готвиш вечеря?

— Не съм го помислила. Направо си го предвиждах. Макар че, трябва да ти призная, не съм много сърчна.

Помълча известно време, после се изправи в мястото си и се обърна към него:

— Благодаря ти за прекрасния ден — мило изрече тя.

Той продължи да кара, впери поглед напред през стъклото и нищо не отговори. Но вътрешно... го заля топлина.

Вечеряха в едно ново заведение в западната част на Вейл, в стил от седемдесетте години на двайсети век, където сервираха месо и морски дарове.

— Умирам за една голяма пържола. Може и някой рак. Или може би съомга вместо месо — обяви тя, след като си взе горещ душ. После, докато Майкъл се къпеше, бръснеше и преобличаше, тя заспа на дивана пред приятно пукащия огън в камината от покрити с мъх камъни.

Не му се искаше да я буди. Седеше там в чистите си сини джинси и поло и я гледаше как спи. Изпиваше я с поглед, чувстваше се като воайор, но не можеше да спре.

Тя се спря на пържола и омар и го погледна през очилата си над менюто.

— Сигурно ме мислиш за ужасна, че си поръчвам най-скъпото. Позволи ми аз да платя вечерята, за да не умра от чувство за вина.

Той поклати глава.

— Аз ще си поръчам от същото, така че не се безпокой.

— Но ти купи картите за лифта.

— Знаеш ли какво — реши той, — от теб ще е закуската.

— Ами...

— Уговорено. Хей, не знаеш ли, че мъжете не обичат да спорят за сметките в ресторанта? Хвърляме стотачка на масата и приключваме.

Тя свали очилата си и вирна глава:

— Прав си. От мен е закуската.

— Дадено — успокои се той.

Не бяха обяждали и се нахвърлиха върху храната като диви зверове. Не й липсваше добър апетит, дори накрая си поделиха шоколадовия десерт. После тя се поизпъгна, отпусна колана на черните си вълнени панталони, потупа стомаха си през изумрудения пуловер и се усмихна.

— Е, вече съм добре.

— Един коняк?

— В никакъв случай. Но може кафе. И без това няма да се спи след толкова ядене.

— Изглежда си права — той поръча две чисти кафета без кофеин.

— Е — накрая подхвана тя, — защо точно изпълнителната власт?

— Хм?

— Защо избра да работиш в изпълнителната власт?

Не искаше да ѝ обяснява, че го бе решил заради пияния шофьор, който уби брат му. Затова ѝ отговори по обичайния начин:

— Като дете имах приятел, който загина, блъснат от пиян шофьор с четири наказания заради шофиране в нетрезво състояние, без книжка, без нищо. Веднага разбрах, че ще стана полицаи.

— За отмъщение?

— Точно така. Искях да сложа зад решетките всеки, който само дори се изплюе на улицата.

— Доста гняв си натрупал.

— О, да.

— Значи си бил в колеж? Учил си криминология?

— В университета на Колорадо.

— Не знаех това.

— Защо ти е да знаеш?

Тя сви рамена.

— Просто така. Значи ти си добрият герой.

Майкъл се разсмя.

— Едва ли. Мисля, че още първата година в университета личната причина ми се изплъзна и се впуснах в големия купон. Със сигурност не бях светец.

— Какво мислеха родителите ти за това?

Отговорът се изплъзна от устата му:

— Всъщност хич не им пукаше. Те са разведени от години и комуникацията между тях е нула.

— Значи си от децата с емоционални проблеми?

Изражението и тонът и не издаваха нищо, но инстинктът му подсказа, че въпросите ѝ не бяха случайни. Защо ли? Какво, по дяволите, му убягваше?

Той ѝ отговори уклончиво — не я излъга, но и не ѝ каза цялата истина:

— Като всички деца на разведени родители.

— Хм — отвърна тя с изпитателен поглед. И после смени темата — Спортуваше ли в университета? Например футбол, атлетика?

— Атлетика. Но не стигнах далеч. А ти, Ели? Защо избра правото?

Но тя се ограничи само с отговора, че правото я е избрало нея и приключи — още едно парче от загадката Ели Креймър.

След вечеря се разходиха пеша до площада. Подметките им скърцаха по снега. Беше невероятно студена вечер, типична за най-кратките дни в годината. Дъхът излизаше от устите им като пушек, който сякаш замръзваше и увисваше във въздуха. Въпреки това наоколо беше пълно с хора, които влизаха и излизаха от хотели, барове и нощни клубове. Но Майкъл се вълнуваше единствено от това, че ще остане насаме с тази жена. У него вече пламтеше огънят на страстта. Чудеше се дали тя изпитваше същото. Бе приела да дойде с него във Вейл. Дори тя го беше потърсила, за да му каже, че иска любовна авантюра. Е, време беше.

— Искаш ли да се прибираме? — подхвърли той, докато разглеждаха витрините.

— Да. Разбира се. Честно казано, краката не ме държат.

— Сигурно — отвърна той и не можеше да откъсне поглед от нея.

Не беше предвидил онова, което в крайна сметка се случи. Просто се случи. Той отключи врата на вилата и ѝ направи път да влезе. Топлината докосна лицето му и той я пожела на мига. Затвори вратата с крак и я хвана за ръката.

— Ела — каза с плътен глас и я привлече към себе си.

Целуна я. Първо нежно опита устните ѝ, сякаш ги откриваше. Те бяха съблазнително студени, но той постепенно ги стопли и ги почувства меки, тръпнещи. Притисна я силно към себе си, почти повдигайки я на пръсти, езикът му проникна навътре, после мина по устните ѝ.

Когато се отделиха, за да си поемат дъх, той предложи:

— Качи се горе. Аз ще светна лампите.

Зачуди се дали му се стори, че долови кратко колебание, но после тя кимна, обърна се и сваляйки якето си в движение, тръгна по стълбите.

В стаята му, онази, в която двамата с Пол бяха играли толкова често, той се приближи зад нея, смъкна изумрудения ѝ пуловер през вдигнатите ѝ ръце и го метна на стола. Тя остана с гръб към него. Той нежно докосна раменете ѝ, после се наведе и целуна извивката на врата ѝ. Главата ѝ се наклони и се чу дълбоко придихание, което го възпламени.

Бавно, вкусвайки всяко от раменете ѝ, замаян от деликатния аромат на парфюма ѝ, той смъкна презрамките на белия ѝ сутиен, разкопча го и го плъзна надолу по ръцете ѝ. Не си спомняше някога да се бе любил с жена толкова бавно и знаеше, че щеше да запомни тези мигове завинаги.

Когато я обърна към себе си, усети, че сърцето ѝ препуска: виждаше как бързо се повдигат гърдите ѝ, красивите ѝ гърди — не големи, но съвършени.

Погледна я в очите, докосна с ръка едната ѝ гърда, а с другата я дръпна към себе си.

Кожата ѝ бе копринено гладка, но след секунди, когато се наведе да я целуне отново, усети, че е настръхнала и трепери.

Устните му се долепиха до нейните.

— Замръзнала си — прошепна той, — ела в леглото.

Тя лекичко се отдръпна и кимна, после без помощ разкопча панталоните си и ги свали, а после и бикините си. Много бързо се мушна под пухената завивка и той се зачуди дали е толкова свенлива.

След няколко минути, лампите бяха угасени и той се пъкна гол до нея. Искаше я на мига и едвам се сдържаше, докато се долепяше до извивките на тялото ѝ и я целуваше — отначало нежно, после — заради напирещата страст — бурно, ръката му галеше гърдите ѝ.

Тя продължаваше да трепери.

Той повдигна глава, задъхан, готов да експлодира, но усети, че нещо не беше както трябва.

— Още ли ти е студено? — учуди се той.

— Аз... добре съм.

— Искаш ли да си сложа кондом? — прошепна той.

— Няма проблем — отвърна тя едва чуто.

— Ели, какво има? — по дяволите, помисли си той.

— Нищо, нищо, добре съм — и тогава тя го изненада с настояща целувка. Когато се отдръпна, той сведе глава към гърдите ѝ, опита ги, дочу рязкото ѝ придихание и забрави за треперенето ѝ, за колебанието, за кратките мигове неловкост. Забрави всичко, освен бясното препускане на сърцето ѝ, което отекваше в ушите му.

Бавно и нежно проникна в нея, спираше за малко, после продължаваше, пак спираше и така, докато и двамата зажадуваха кулминация. Ръцете ѝ се заровиха в косата му, пръстите ѝ се впиваха в рамената му, отпускаха се, отново се впиваха и пак, по-бързо и по-бързо. Тихичко изстена, после извика по-силно.

— О, Боже, о, Боже — тя страстно се вкопчи в него и той усети внезапната конвулсия дълбоко в нея. И тогава го връхлетя, помете, завлече на дъното сладката агония на страстта.

След малко — може би минута, а може би час — той се отпусна по гръб и я прегърна до себе си, главата ѝ лежеше на гърдите му. Може да беше задрямал, но по някое време през нощта, той се събуди от треперенето на Ели, но разбра, че тя плаче и това го обърка.

На зазоряване отвори очи и почувства топлината на тялото ѝ до своето. Лекичко се размърдай докосна с устни главата ѝ, като се опита да се убеди, че плачът ѝ е бил просто сън.

Но когато първите бледи лъчи на зимното слънце проникнаха през прозореца, той видя, че очите ѝ са подути, а по лицето ѝ личаха засъхнали сълзи.

8

В понеделник сутринта Майкъл стана рано и се приготвила отиде в съда, чудейки се какво ли са му подготвили от екипа на Цимерман този път.

Облече официалния си костюм — тъмносин вълнен, безупречно чиста, колосана бяла риза, дискретна вратовръзка. Зареди кафеарката и си направи две яйца.

Мислеше за Ели, за нежната целувка, която му дари на сбогуване пред дома ѝ миналата вечер, чудесния ден на ски, който бяха прекарвали заедно, когато телефонът звънна. Тръгна към него и погледна часовника си. Седем и петнайсет. Доста рано.

Като вдигна телефона и чу кой беше от другата страна, забрави за всичко: за процеса, за Ели, за ранния час.

Беше полицейският инспектор от мексиканското градче, където Фин Расмусен беше на почивка. Майкъл се бе обаждал шест пъти, но все не го откриваше и оставяше съобщение.

Английският на човека беше приличен и със сигурност по-добър от испанския на Майкъл. Това нямаше значение, защото Майкъл искаше да знае само най-главното. Имало е изнасилване и убийство чрез удушване по време на американския празник Ден на благодарността в града и е последвал арест.

— С неговия шал е била удушена *chica*^[1] — обясни полицейският началник. — Защо сте толкова заинтересован?

Майкъл го излъга. Най-малко му се искаше този човек да се обади в полицейския участък на Болдър. Той благодари на полицаия, каза му, че това престъпление не се е оказало онова, за което си е мислел и затвори.

Стоеше в средата на дневната си и сърцето му бушуваше заради убийството. Още едно младо момиче малтретирано и убито; още един невинен човек в затвора. За колко още жертви можеше да понесе да чуе, преди да вземе закона в свои ръце?

Закуската му остана недокосната на кухненския остров, докато записа този последен инцидент в тетрадката си. Някой ден всеки един от случаите, всяка дума щеше да бъде пирон в ковчега на Расмусен.

Той пристигна в съдебната палата навъсен. Имаше нужда да се освободи от притесненията си, да се концентрира върху процеса и показанията си. Затова започна да мисли за Ели и изтика Расмусен в едно тъмно ъгълче на съзнанието си. Ели. Да. Щеше да я види след няколко минути. Боже, как се надяваше да го дари с една от онези усмивки. Имаше нужда от това.

Мина през главния вход, провериха го с металния детектор и рентгена, макар че хората от охраната го познаваха от години. Бен Торес го чакаше в офиса.

— Върви добре — каза областният управител. — Изключително добре. Мисля, че Гарднър днес ще приключи с теб. Искам да се заема с някой от другите свидетели. Пазя видеокасетите за накрая, да оставя заседателите с признанието на Радуйей, преди защитата да представи случая си.

— Така си и мислех.

— Значи си напълно готов? Кафе?

— Не, благодаря.

Торес погледна часовника си.

— Имаме още няколко минути. Ще проверя нещо. Чувствай се удобно, детектив.

Ели трябва да е в някоя друга стая, а може би вече и в залата. Той излезе в лобито и седна на един от столовете в ъгъла.

— О, здравейте, детектив Калас — поздрави го една от рецепционистките.

— Здравей, Мери.

— Чух, че върви добре.

— Така мисля. — Той стана и отиде до високия плот, където се облегна на лакът. — Мисля, че днес съм тук за последно.

— Бързо и готино — подхвърли Мери.

Да не би да флиртуваше?

— Такъв съм аз — отвърна той, — бърз и готин. — Бе удивен от остроумната си закачка.

Съдът се събра точно в девет. Напомниха му, че още е под клетва, и от свидетелското място Майкъл забеляза Ели. Тя седеше

между двамата асистенти на областния прокурор — една чернокожа и един ориенталец. Той виждаше единствено Ели. Погледите им се срещнаха за кратко през пространството. Едва забележима усмивка се появи на устните ѝ и изчезна. Той се разтопи и трябваше с усилие да се откъсне от спомена за голото ѝ тяло, за устните ѝ, ръцете ѝ. За хлипането ѝ.

Този ден Гарднър бе избрал един от колегите си да води кръстосания разпит на Майкъл, красив млад чернокож с най-скъпия костюм, който Майкъл някога бе виждал. Казваше се Луис Паркс. Той бодро се приближи до свидетелското място. Държеше се много наперено.

— Добро утро, детектив Калас — подхвана той.

Майкъл кимна.

— Приготвил съм ви няколко въпроса тази сутрин. Само да изясним някои моменти.

— Ъхъ. — Той погледна съдебния стенограф, после добави. — Това е добре.

— Миналия петък съдът изслуша показанията ви за признанията на Хю Радуйей. Бих искал да навляза в някои подробности относно разкаянията на господин Радуйей.

Майкъл виждаше, че Торес започнала беснее.

— Да, сър, моля.

— Два въпроса. Вие или някой в полицейския участък на Болдър познавахте ли Радуйей или нещо за него?

— Не.

— Знаехте ли, че има полицейско досие в Калифорния, Орегон и Аризона?

— Проверихме го, когато научихме за него. Така че вече знаехме, да.

— Този човек е бил в затвора — Паркс се приближи до масата на защитата и прочете от един лист — четири пъти за дванайсет години. Бил е арестуван още седем пъти, но не е бил осъден. За кражба, въоръжен грабеж и измама. Измама.

— Да, сър.

— Хю Радуйей бил, според вашите вчерашни показания, предал се убиец.

— Да, сър.

— И въпреки това областният прокурор и полицията приемат безусловно тази история?

— Да, сър, напълно.

— Защо, детектив? Радуйей е мошеник до мозъка на костите си.

— Признанието му е истина.

Паркс разпери ръце пред него, повдигна рамене и се намръщи.

— И всички вие, опитни детективи, повярвахте на изповедта му?

— О, да.

— Детектив Калас вече отговори на въпроса ви. Продължавайте нататък, господин Паркс — подкани го съдията.

— Да преминем към веществените доказателства. — Паркс се обърна към заседателите и се усмихна. — Няма да отнеме много, дами и господа, защото няма веществени доказателства.

— Протестирам — обади се Торес.

— Въздържайте се от коментари, адвокат. Продължете. Да продължим шоуто. — Сред публиката се разнесоха хихикания.

— Добре. На местопрестъплението е открита жена, починала от рана, причинена от куршум дващсет и втори калибър, който патологът впоследствие извади от главата ѝ. Не е открито съответствие на оръжие нито при вас, нито във ФБР. Така ли е?

— Да.

— И никакъв метал? Това означава — обясни той на заседателите, — че липсва изхвърлената гилза.

— Не. Радуйей каза, че я е прибрал.

— А вие открихте ли я?

— Не, изхвърлил я е.

— Открихте ли оръжието на престъплението?

— Не, отървал се е от него в една заложна къща преди години.

— Няма гилзи, няма оръжие на престъплението. Някакво друго доказателство?

— Не много. Радуйей носел ръкавици и обувки с гладки подметки.

— Никакви веществени доказателства. — Паркс замълча драматично. — Да продължим. Парите, които Цимерман му е платил. Успяхте ли да ги проследите?

— Били са в брой — от укритите от ресторанта на Цимерман. Не могат да бъдат проследени.

— Значи няма доказателство, че господин Цимерман всъщност е платил нещо на някого.

— Имаме признанието на Радуйей.

— Ах, признанието.

— Да, признанието — тихо повтори Майкъл и погледът му попадна върху безизразното лице на Стив Цимерман на масата на защитата.

— Въобще някога откривали ли сте доказателство, че Радуйей е получил парите? Депозит или нещо подобно. Или дори нова кола, която е купил?

— Не, това не са били от онези пари, които човек внася по личната си сметка — сухо отвърна Майкъл.

— Добре, значи тук имаме — поправете ме, ако греша, — един уважаван член на обществото, със сто надеждни алибита, арестуван и съден за престъпление, извършено от някой друг, за което няма никакви физически доказателства?

— Имаме признание — повтори Майкъл.

— А, да, целият случай се крепи на така наречената предсмъртна изповед на един престъпник. Престъпник, който, несъмнено, е обучен от полицията на първо място, принуден да...

— Протестирам! — изрева Торес и скочи.

Паркс вдигна ръка.

— Оттеглям изказването си, ако това ще удовлетвори съда.

След това не последва нищо важно. Торес отново изложи тезата си чрез директен разпит и Паркс още веднъж се опита при кръстосания да накара Майкъл да признае, че изповедта на Радуйей е изфабрикувана. Но аргументът му не беше убедителен и Майкъл най-после беше освободен точно преди обедната почивка.

Торес го тупна по гърба:

— Браво, детектив. Защо не дойдете с нас на обяд? Поръчали сме сандвичи, за да можем да обсъдим стратегията.

Майкъл прие, със съзнанието, че го прави единствено, за да види Ели. Иначе никога не би допуснал да го видят да се храни в компанията на областния прокурор.

Тя седна до него на заседателната маса, докато Торес вадеше сандвичите от голям хартиен плик. Деликатесни сандвичи с песто и зехтин, и сушени домати, и гуакамоле, и разни други от този сорт.

— Справи се много добре тази сутрин — похвали го Ели.

Той сви рамене и махна някакви странни парчета чушка и маслини от сандвича си.

— Това е част от работата ми. Правил съм го и преди.

— Знам, но все пак...

Торес обсъждаше следващия свидетел, патоанатомът на област Болдър, който бе извършил аутопсията на Даниел Цимерман. Асистентът Джералд Шап щеше да води разпита и двамата преглеждаха списъка с въпроси.

Ели сниши глас:

— Исках отново да ти благодаря за уикенда. Такава мускулна треска имам, че едва се движа. — После осъзна какво каза и се изчерви. — От ските — добави тя.

— Сигурно — леко се усмихна той.

— Бих искала пак да го направим. Тъкмо започнах да наваксам.

— Разбира се, ще отидем. Както ти казах, вече никой друг не използва къщата.

Тя отхапа от сандвича си и задъвка. Беше толкова хубава, облечена в черно този ден. Черен костюм с бледозелена блуза по врата ѝ отдолу. По деликатния врат, който бе целувал в тъмното, виждаше как пулсира артерията ѝ.

— Спри да ме гледаш така — прошепна му тя.

— Извинявай — отхапа няколко хапки от сандвича си, отпи сода и преглътна. — Довечера — подхвърли той.

Тя килна въпросително глава.

— Искаш ли да дойдеш в моята хижа? Ще ти сготвя нещо.

Очите ѝ светнаха.

— Допускаш ме в светилището си?

— Само питам.

— С удоволствие...

— Ще те взема в...?

— Пет и половина, добре ли е? Дотогава трябва да си приключил.

— Да, Добре.

Той набързо дояде сандвича си, благодари на Торес, който бе потънал в разговор с Шап, и си тръгна без повече приказки.

В пет и половина я чакаше пред Съдебната палата, моторът на камиона тихо мъркаше, за да поддържа топлината в кабината. На път за срещата се бе отбил в „Сейфуей“ и бе купил две пържолки, картофи и нещо за салатата. Бутилка червено вино мерло, което продавачът му бе препоръчал. Беше се поизръсил, но пък колко ли често канеше жена на вечеря?

Ели излезе от сградата с куфарче в ръка. Носеше дълго черно палто и червен шал около врата си, беше сменила леките си обувки с черни кожени ботуши.

Той излезе и ѝ отвори вратата.

— Здравсти, закъснях — извини се тя.

— Току-що пристигам и аз.

Помогна ѝ да се качи на седалката и забеляза, че ръката ѝ отново е студена, както обикновено.

Качи се на своето място и завари Ели да наднича в плика с покупките, сложен между двамата.

— Вино — забеляза тя, — чудесно. И някакво месо, салатата. Много добре.

— Не съм много по готвенето.

— Нито пък аз. Е, къде се намира хижата ти? Накъде ме отвличаш?

— Нагоре по Кениън Булевард.

— Уха.

— Намира се на няколко километра извън града.

— Нямам търпение. И си я построил съвсем сам?

— Да.

— А има ли топла вода, външна тоалетна или как е?

— Има вода, едната баня е напълно завършена, другата — донякъде. Някой ден ще я завърша.

— Кога успяваш да правиш всичко това?

— През уикендите. Вечер. През отпуските. Отне ми три години. — Искаше му се да смени темата. — А как мина твоят следобед?

— Много добре. Яви се патологът. Не успяха да го пречупят, особено с онези глупости на защитата за Синдрома на внезапна детска смърт.

— Ъхъ. Сериозен човек е доктор Сандерс. Разбира си от работата.

— Ти някога, искам да кажа, ти присъствал ли си на аутопсия?

— О, да. Всъщност бях на тази на Даниел Цимерман.

— О, Боже, беше ли... беше ли ужасно?

— Не е приятно.

— Стига. Съжалявам, че попитах.

— Не е съвсем подходяща тема за интимна вечеря — съгласи се той и смени темата. — Мислиш ли, че Торес ще призове несговорчивия свидетел, онзи, когото Цимерман е питал за наемен убиец?

— Хмг добър въпрос. Човекът действително не иска да свидетелства. Той е бизнесмен, знаеш. Би изглеждал... е, най-малкото доста странно.

— Да, предполагам.

— Мисля, че Торес е много доволен от начина, по който върви делото. Искам да кажа, мили Боже, трябва да видиш лицата на жените заседатели всеки път, когато се спомене бебето. А и снимките, които патологът показва днес... — гласът ѝ се прекърши и той ѝ хвърли бегъл поглед. Ядоса се, че Ели бе видяла тези снимки. Че изобщо се занимава с този потресаващ случай. Защо, по дяволите, и е притрябвало да става адвокат? При това защитник на обвиняеми. От друга страна, ако не изграждаше такава кариера, никога не би я срещнал.

Известно време пътуваха смълчани, излязоха от града по Кениън Булевард, нагоре през тесен проход в планината, по серпентините на Болдър Крийк. Движението беше натоварено, защото хората се прибираха от работа. Ели гледаше през прозореца си, но едва ли виждаше нещо в тъмнината навън.

— Пристигнахме — съобщи той, като зави наляво по тесен дървен мост над потока. Този мост бе построил лично. Продължиха нагоре по алеята, натисна дистанционното на гаража и пред тях изникна един осветен квадрат.

— Класика — забеляза тя, — автоматична врата. Гараж.

Влязоха в хижата през гаража, по коридор, който водеше към кухнята. Щракна ключа на лампата и остави продуктите на острова в центъра.

— О, боже мой — извика Ели. — Колко е красиво. Представях си малка хижа в гората, нали знаеш, нещо схлупено.

Тя си събу ботушите и взе да обикаля по чорапи, да разглежда шкафовете, уредите и печката, да опипва гладкия гранитен плот. После отиде в дневната. Застана в средата и бавно се завъртя.

— Нямам много мебели — извини се той.

— О, Майкъл, толкова е красиво. Всички тези големи дървета. Как изобщо...?

— Малко ми помогнаха за тях. Мога ли да ти взема палтото?

— О, да, разбира се.

Той се приближи зад нея, докато тя изхлузваше палтото си. Прииска му се да целуне извивката на врата ѝ, да вдиша аромата ѝ.

Тя се обърна много бързо и погледите им се срещнаха. И веднага разбра точно какво изпитва той.

— Благодаря ти — нежно каза тя, — че ме доведе тук. Знам, че това е много специално място за теб.

Той само кимна.

Закачи палтото ѝ в дрешника до външната врата. После прибра и своето и преметна кобура с пистолета си на дръжката на вратата.

— Какво е това? — посочи тя парапета на емпорето.

— Главната спалня.

— Има още една спалня, ето там, но не е довършена. Сам съм. Не ми трябва повече място.

Тя отиде до втората стая, светна лампите и остана на вратата загледана. Той знаеше какво има вътре — една гола крушка, циркуляр, купчина дъски и трион.

— Дизайнерът ще дойде утре — пошегува се той.

Тя се обърна усмихната.

— Гладна ли си? — попита той.

— Умирам от глад.

— Започвам. Ще опека картофите на микровълновата, а пържолите ще сложа на скарата.

— Дай да ти помогна.

— Можеш да сложиш салатата в купа. На вратата на хладилника има сосове. Избери си.

Беше странно, много странно да готвят в кухнята двамата с Ели. Майка му никога не бе идвала в дома му. Никой, освен няколко приятели веднъж на покер и един колега, изгонен от жена си, които спа на дивана няколко седмици миналото лято.

Ели не спря да задава хиляди въпроси и явно не се притесняваше от мълчанието му. Тя сложи две подложки за хранене на острова, салфетки и различни чаши за вино.

— Още нямам маса.

— Не е проблем. Обзалагам се, че се храниш прав през повечето време. Хайде, признай си.

— Понякога.

Тя отвори плика и изсипа салатата в купа, поразрови из чекмеджетата, вдигна шум и накрая откри приборите за салатата. После се настани на една от високите табуретки, подпря брада на ръката си и взе да го наблюдава.

— Кога постъпи в следствието? — попита го тя изневиделица.

— Направо от колежа. Преди петнайсет години. След академията две години бях униформен, после се преместих.

— С униформа.

— Бях патрул. С кола. С партньор. Имахме район.

— Харесваше ли ти?

— Отначало да, после разбрах, че искам по-големи предизвикателства.

— Харесва ли ти да си детектив?

— Да. Добър съм.

— Не те ли потискат всички тези ужасни неща, които хората си причиняват?

Той провери температурата на скарата и пържолите.

— Понякога, Като например бебето на Цимерман. — Той сви рамене. — Повечето пъти, когато на някой му се случи нещо лошо, си го е заслужил.

— Хайде де.

— Повечето пъти е така. Но има и други случаи. Няколко...

Тя си играеше с вилицата до чинията.

— Със сигурност е имало други случаи, когато човекът не го е заслужавал.

— О, да, един-два.

Той провери картофите. Още пет минути.

— Ще отвориш ли виното? Трябва да подиша.

Подаде ѝ тирбушона, после извади маслото от хладилника. Сол, пипер, сос за пържоли. Усещаше, че тя го наблюдава през цялото

време.

— Баща ми би харесал хижата ти — гласът ѝ прозвуча тъжно. — Казах ли ти, че беше предприемач?

— Ъ-хъ.

— Но всъщност повече му харесваше самото строителство. Да изгражда неща.

— Трябва да е било трудно да строи в Ледвил. С тези дълги зими.

— Какво? О, да, сигурно.

— Как предпочиташ пържолата?

— Средно опечена.

— Добре, още минутка.

Вечеряха, кацнали на високите столчета, върху гранитния плот на острова му. Виното беше хубаво, на светлината изглеждаше искрящо гранатено-червено. Пържолата беше крехка, картофите вдигаха пара, като ги раздробиха, макар и леко гумени, помисли си той. От микровълновата фурна е.

— Хубаво е — оцени тя. — Не ми казвай, че вечеряш това всеки ден.

— Тогава няма да ти кажа.

— Не го правиш.

— Позна.

Тя отпи от виното и си отрязва парче месо.

— Разкажи ми за времето, когато си бил униформен. Участвал ли си в преследване, каквото дават по филмите?

— Не, повечето случаи бяха пияни шофьори, обири, семейни побоища, нарушаване на обществения ред в студентските общежития.

— О, супер — тя сбръчка нос. — С кого работеше? Мъжки екип ли бяхте, като на екрана?

— Моят партньор? — Братле, беше пълна с въпроси. И тогава усети, че хубавичко го разпитва.

— О, обзалагам се, че е била жена. Имал си партньорка, много бойна, която е побеждавала лошите — закачливо подхвърли Ели.

— Не, не беше жена.

Тя наклони глава.

— Беше новак като мен, но имаше няколко години повече зад гърба си от мен. Казваше се Расмусен, Фин Расмусен.

Тя не отговори, само вдигна чашата си и отпи глътка. Но можеше да се закълне, че видя безпогрешно изражение на лицето ѝ — мрачен, смразяващ поглед, който скри зад чашата с вино.

— И той ли стана детектив? — продължи да рови тя.

— Не.

— Просто не?

— Толкоз.

— Значи не останахте близки?

— Никога не сме били близки.

— Ясно. — Тя помълча известно време и после подхвана други теми.

Присъствието ѝ в жилището му го напрягаше. Не знаеше точно как да реагира. Изглежда се чувстваше удобно, но с Ели беше така навсякъде. Майкъл беше добре само тук или в полицейския участък, и, трябваше да признае, на местопрестъплението.

Чудеше се дали ще остане за нощта. Копнееше за близостта ѝ. Самата мисъл, че може да бъде с него в леглото му, му причиняваше болка. Беше му трудно да мисли за каквото и да е друго, когато тя беше толкова близо. Сякаш беше под въздействието на афродизиак, който забавяше кръвообращението му, усилваше ударите на сърцето му, опъваше нещо зад ребрата му. Хапче, въздействащо на съзнанието му.

Въпреки това знаеше, че Ели не беше точно това, което изглеждаше — приятна млада дама, работеща в прокуратурата. Не, тук имаше нещо и той искаше да я държи наблизо, да я проучва, да разкрие тайната ѝ.

— Позволи ми да измия чиниите — предложи тя, когато приключиха с вечерята.

Той седна на единия стол и взе да я наблюдава. Бе свалила сакото си и остана по зелената блуза с дълъг ръкав. Толкова ѝ отиваше този цвят на светлата кожа и тъмната коса.

Трябваше да ѝ даде възможност да избере дали да остане, или да си тръгне. Тя решаваше. Независимо колко много я желаше, трябваше да ѝ предостави този избор. Особено след съботната нощ. Наистина ли плачеше?

Не я разбираше, а искаше. Отчаяно го искаше.

Тя довърши чиниите и се обърна към него усмихната.

— Готово.

Време беше.

— Искаш ли, а-а, да те закарам у вас?

Тя го погледна през кухненския остров:

— Искаш да се отървеш от мен ли?

— За Бога, не.

— Просто си помислих...

Сърцето му подскочи.

— Искаш ли да останеш?

— Бих искала, ако обаче ме хвърлиш до вкъщи сутринта. Трябва да се преоблека.

— Разбира се.

Тя се наведе през острова и докосна с пръсти ръката му.

— Не съм си взела четка за зъби.

Имаше големи, черни, бездънни очи.

— Може да се намери някоя.

— Подготвил си резервни за жените, които водиш тук?

— Не, искам да кажа, аз не... Аз не водя жени тук.

— Не ти вярвам.

Той сви рамене.

— Искаш да кажеш, че аз съм първата?

Той замълча.

— Защо?

— Не знам. Мислех, струва ми се, че си допадаме.

— Какъв неубедителен отговор — разсмя се тя. — Добре, няма да те притискам повече. Имам чувството, че те притеснявам. — Тя се протегна. — Боже, колко съм уморена. Процесът направо ме довърши.

— Процесите имат това свойство. — Той замълча. — Искаш ли да гледаш телевизия? Обикновено пускам Си Ен Ен, за да чуя новините.

— Ще заспя.

— Няма лошо.

Седнаха на дивана — единствената мебел в дневната му, освен една разнебитена малка масичка, затрупана със списания за строителство и обзавеждане.

— Няма да е зле да звънна на съквартирантките си — досети се Ели, — за да не се тревожат.

— Какво ще им кажеш?

— Имаме си код: „Ще спя у един приятел“. И никой не задава повече въпроси.

— Ти и съквартирантките ти често ли преспивате у приятели?

Тя закачливо му се усмихна:

— Струва ми се, това не е твоя работа.

— Не е.

Обади се от кухнята и той дочу как се разсмя на нещо, което човекът от другата страна на линията ѝ каза. Жизнерадостен, игрив смях. Изведнъж му се приискала може да я разсмее така, но не знаеше как.

Когато тя затвори, той я попита за съквартирантките ѝ. Какво е да живееш с още трима чужди хора.

— По дяволите, аз дори не мога да си спомня кога не съм живял сам.

Ели се спря между кухненския остров и дневната и повдигна вежди.

— Сигурно е прекрасно и ужасно едновременно. — После му разказа за хленчещата Бони и мъжемелачката Дженифър и за най-добрата си приятелка Селест. Дори драматизира характера на Селест.

— Миналата година тя беше ту каубой, ту каугърл. Носеше джинси и ризи в стил „Уестърн“ и каубойски ботуши. Косата ѝ беше златисторуса.

Ели му показва походката на съквартирантката си — пъхнала важно палци в джобовете си.

— А сега как изглежда?

— О, сега е в готическия си период. Тази година се носи в черно. Имам предвид напълно черно. Косата ѝ е тъмночервена и не се показва на слънце. Бледа е като призрак.

Той не можа да сдържи смеха си. И въпреки че Ели се шегуваше с приятелката си, му беше ясно колко са близки. Ели обичаше това разглезено богато момиче. Естествена, проста обич. И се чудеше: дали Ели бе обичала някой мъж така?

Накрая отиде и седна до него, сви краката си на дивана и опря бедро в неговото. Той пламна и преглътна. Беше толкова невероятно непринудена във всичко. Искаше му се да я попита какво изпитва към него, какво действително чувства, но думите останаха заключени дълбоко в него на онова място, където таеше всичките си надежди и

желания и въпроси. Това място беше заключено и никой, нито дори самият той, нямаше ключ.

Заглавията на новините по Си Ен Ен вървяха на екрана и той се престори, че ги гледа, но мозъкът му не възприемаше нищо, освен допира на тялото на Ели.

Тя подпря ръка на бедрото му съвсем естествено. Той почувства, че кожата му трепна, като на кон, накачан от мухи.

— Тук е хубаво — призна тя. — Уютно. С това златисто дърво наоколо, сякаш сме в гора. Но знаеш ли, трябва ти нещо за пода.

— Знам.

Тя се отдръпна.

— Извинявай. Не бива да ти казвам какво да правиш в собствената си къща.

— Не, няма проблем. На това място му липсва женска ръка.

— Може би нещо от Навахо или ориенталски килим. Ето точно тук пред дивана.

— А-ха.

Тя отпусна глава на облегалката на дивана и затвори очи.

— Нямаш и пердета, нито щори на прозорците.

— Наоколо няма кой да ни гледа.

— Това е добре.

— Усамотено е.

— Хм.

Той се загледа в ръката ѝ, която лежеше на бедрото му от доста време. Накрая протегна своята и докосна пръстите ѝ. Тя не помръдна. Той я взе в своята пия задържа. Този път беше топла. Малка, нежна и топла.

По Си Ен Ен говореше някаква тъмнокоса жена, но той нито чуваше, нито виждаше. Просто се наслаждаваше и дишаше. За миг затвори очи, стиснал ръката ѝ. После вдигна свободната си ръка и погали лицето ѝ с opakото на пръстите си. Тя отвори очи и лениво му се усмихна и се намести по-близо до него.

Мили Боже.

Прегърна я през рамената и остана толкова дълго в тази поза, че Ели заспа — дочу как се промени ритъма на дишането ѝ.

Размърда се в съня си и той отметна от слепоочието ѝ коприненомеките тъмни къдрици.

Чу я, че измърмори нещо насън, и отмести ръката си.

Жената от екрана говореше за Медикеър, но той не схвана нищо. Освен това не можеше да проумее как се озова в хижата си с една непозната млада жена, прекалено млада за него, но толкова прекрасна, толкова красива и умна. Една жена, която искаше да бъде с него. Защо? Како толкова имаше у него, та да притрябва на Ели Креймър?

Събуди я в девет.

— Казах ти, че ще заспя — каза тя с пресипнал глас.

— Искаш ли вече да се качваш горе?

Тя се прозина:

— Разбира се, и без това няма голяма полза от мен.

— Аз също си лягам рано.

— Уха, голяма веселба сме.

Той се изправи, схванат от продължителното седене в една поза и ѝ помогнала стане.

— Ох — изпъшка тя, — как ме болят краката от ските.

Той я поведе нагоре по вътрешната стълба към спалнята на емпорето. Там беше леглото му, стар скрин и стол. Пухена завивка бе опъната отгоре му. В гардероба висяха дрехи, други лежаха сгънати в скрина.

— Банята е там — кимна ѝ той.

— Кой ще е пръв — ти или аз? И, о, намира ли ти се някоя тениска или дреха, с която да спя?

— Разбира се. — Дръпна едно чекмедже, извади една и ѝ я подаде.

— Първо ти отиди в банята — предложи тя. — Аз ще се преоблека.

Когато се върна, тя вече беше намъкнала сивата фланелка с надпис „Вейл“.

Отиде право към него, боса, с разрошена коса и го целуна по устните:

— Затопли леглото, аз идвам — прошепна тя.

Той се съблече и легна. Беше се вцепенил от страст и очакване. Чуваше я да се движи из банята, водата течеше, тоалетната шумеше.

Сложил ръце зад главата, той чакаше, тръпнещ, готов да изригне всяка секунда.

Вратата на банята се отвори и тя се появи, изгаси осветлението и се пъкна в леглото. Сгуши се до него и отпусна ръка на гърдите му.

— О, толкова съжалявам — промълви тя, — но току-що цикълът ми започна.

Той стисна очи разочаровано. Въпреки това я взе в обятията си, защото това беше извън нея. Искаше да я чувствало себе си. Искаше да спечели доверието ѝ.

— Няма нищо — отрони той. — Не е проблем. Ще има и други ноци.

В отговор тя се сгуши в него, целуна го по брадата, по бузата.

— Не се сърди — въздъхна тя.

— Не се сърдя. — Той я притисна още по-силно и зарови лице в извивката на врата ѝ. И това му стигаше.

[1] chica (исп.) — момиче. — Б.пр. ↑

9

Ели стоеше до факса в прокуратурата, гризеше ноктите си и се чудеше колко още щеше да играе тази опасна игра, преди да я хванат.

Хайде, хайде, мислеше си тя, вперила поглед в машината, докато чакаше полицейския доклад от Пуебло, Колорадо.

Беше четвъртък. В офиса беше сравнително спокойно — всички, включително Бен, бяха долу в съдебна зала Б, гледаха делото Цимерман. Ели се измъкна от следобедното заседание с оправданието, че има да навакса работа. И беше вярно. Но вместо да вкарва данни в компютъра, тя се обади на началника на полицейското управление в Пуебло и поиска досието за изнасилването на Холи Ланс, като обясни, че областният прокурор на Болдър Бен Торес ѝ е възложил да актуализира базата данни, което включвало всички случаи на сексуално насилие от първа степен във Фронт Рейндж за последните десет години.

— Да, но този, който преби и изнасили момичето Ланс е зад решетките. Това е вторият ѝ баща — обясни началникът. — Но щом областният прокурор иска информацията, хубаво. Ще я пратя по факса.

— Ще можете ли да го направите сега, началник? — Ели пусна най-убедителния си тон.

— Разбира се, разбира се. Когато поискате.

— Благодаря, господине. — Тя му даде факс номера. — Приятен ден.

— Да, да, и на вас.

Но все още го очакваше. Вече мина повече отчае. Ами ако съдът излезе в почивка по-рано? Ами ако Бен я спипаше на факса и я попита какво прави?

Факсът иззвъня. Сърцето ѝ подскочи. Идваше нещо от полицията на Болдър за асистентите. Ели го остави на бюрото.

После телефонът отново иззвъня. Машината тръгна и тя веднага разбра, че идва придружителното писмо от полицейския участък на Пуебло. Слава Богу. Щом се изнизаха всичките десет страници, тя ги

грабна и ги пхна в куфарчето си. Лицето ѝ пламтеше, тилът ѝ пулсираше. Докога щеше да издържи по този начин?

Селест беше начумерена цяла вечер.

— Не ми казвай, че ще работиш и тази вечер, Креймър. Какво ти става, жено? Тоя Торес е робовладелец, дошъл от ада. Проклетата да съм, ако някога отида да стажувам при такъв задник.

Ели си приготвяше сандвич в кухнята.

— Всъщност нямам нищо против. Честно — отвърна тя и наплеска хляба с майонеза.

— Проваляш ни традиционната игра на карти. Не е само заради мен. Джен и Бони също са ядосани.

— Селест, наистина има по-важни неща от една игра на карти.

Селест повдигна едната си изписана с черен молив вежда:

— Не, Креймър, няма — отсече тя.

Ели се измъкна от укорителните погледи на съквартирантките си, взе си сандвича и се качи в таванската си стаичка, където се заключи.

Само да знаеха. Само да можеше да се довери на най-добрите си приятелки на земята. Но срамът и гордостта не ѝ позволяваха това. Някой ден щеше да вдигне гордо глава и да признае на света, че тя е Ели Крандал.

С една ръка държеше сандвича си, а с другата измъкна факса от куфарчето си. После се настани на леглото с кръстосани крака и очила на носа си.

Дело номер 21694-Ю. Ланс, Холи Лин.

Изнасилването станало в зашубрения заден двор на семейство Ланс в Пуебло преди четири години. По това време Холи била на петнайсет години, доста зряло петнайсетгодишно момиче. Самата Ели беше първа година в Колорадския университет. Беше научила за случая от новините по телевизията една вечер в апартамента в Денвър, който тогава споделяше със Селест. Ели винаги наостряше уши, когато дочуеше нещо за сексуално насилие и този случай привлече вниманието ѝ. Холи била пребита и изнасилена, но похитителят бил изненадан и не останало време да я удуши. Късметлийка.

Холи не могла да направи сигурна идентификация, макар че коланът на втория ѝ баща бил улика. Докато била сама вкъщи, някой я нападнал отзад, извлякъл я навън и я изнасил. Когато насилникът започнал да я души, един съсед, дочул шум, се показал на задната си врата и го принудил да избяга.

Тя така и не видяла лицето на похитителя.

Вторият ѝ баща, сержант в армията, на служба във Форт Карсън, бил арестуван и осъден след четири месеца. Бързо правосъдие.

Ели остави сандвича си и прочете показанията на майката, записани и транскрибирани дума по дума от разпитващия офицер в деня след престъплението.

Бях на работа в местния мол, в магазина за обувки. Заместник-управител съм. Холи остана, о, Боже, Холи остана да гледа малкия Карл. Той е само на пет и рожденият муден... Няма значение. О, Боже. Със съпруга ми сме разделени от три месеца. Но той не е такъв човек. Вярно, че е особняк, но Боб Ланс никога не би... наранил дете. Извинете. Дайте ми една минута.

Ели изпусна въздуха, който бе съдържала досега, като си представи Боб, сержант Робърт Лорънс, в затвора, най-вероятно невинен. Не беше справедливо. По дяволите, не беше справедливо.

Тя продължи да чете.

Боб не е баща на Холи. Той ѝ е втори баща. Осинови я, когато тя беше на две години, отгледа я, но когато съседът ни открил Холи... там отзад... О, Боже, извинете. Позвънил на 911 и после веднага на мен. Боб не би могъл да причини това на Холи, толкова я обича... Боб е добър баща. Повярвайте ми. Съжалявам, не мога да спра да

плача. Та Боб каза, че един от редниците му се обадил в базата, за да му каже, че е претърпял авария на магистралата, но когато Боб отишъл на указаното място, там нямало никого. Не разбирам. Познавам този колан... колана, който беше намерен около врата на Холи... Знам, че е на Боб, но нима не разбирате? Някой го е натопил. Пратил го е за зелен хайвер, за да му създаде алиби. Използвал колана му, за да... Боб никога не би наранил когото и да било.

Тогава Ели зачете показанията на Боб Ланс, дадени под клетва в присъствие на адвокат. Той разказал същото като съпругата, с която бил разделен. Естествено, нямал алиби за времето на похищението на доведената си дъщеря. А редникът, който уж бил закъсал на магистрала, нищо не знаел за подобен случай, нито се бил обаждал на Боб Ланс.

Свършена постановка. Ели го чувстваше с цялото си сърце.

Тя прочете лекарския доклад за състоянието на Холи при приемането ѝ в болницата и откри пълно сходство с травмите на Стефани Морис. Почти еднакво състояние, почеркът на изнасилвана бе почти идентичен, но при Стефани бе използвал банданата на Джон Крандал, а при Холи — колана на Боб, който, по думите му, не бе виждал от седмици.

Ели си представяше ченгетата, които му се присмиваха:

— Как не. Някой е влязъл в апартамента ти и е откраднал само колана ти, Боб.

Светкавичен арест, процес и присъда.

Ели си свали очилата и се загледа пред себе си. Майкъл Калас. Майкъл със суровата си фасада. И той също бе преживял емоционален тормоз — разводът на родителите му.

Боже, замисли се тя, та той дори не искаше да обсъжда семейството си. Тя не знаеше дали има братя или сестри, или лели, или чичовци, братовчеди. Беше от Колорадо Спрингс. Дали и двамата му родители бяха още живи?

О, Майкъл пасваше на профила на хладнокръвен психопат убиец, без съмнение, пресметлив кучи син. С лекота би могъл да

натопи Боб Ланс. Можел е да види Холи навсякъде. Пуебло е съвсем близо до Колорадо Спрингс, има много магазини, кина, заведения за бързо хранене. Майкъл може да я е срещнал на път към родителите си. Може да я е видял, да се е залепил за нея и да я е проследил до дома ѝ. После е разполагал с всичкото време на света да я дебне, да проучи отчуждения ѝ втори баща, майката, която работи вечер през уикендите в магазин за обувки. Би могъл да проникне в апартамента на Боб Ланс — всички полицаи знаят как да се справят с една ключалка — и да открадне колана на Боб. Не би било проблем и да разбере името на Боб във Форт Карсън.

Било е толкова лесно за Майкъл, също като в случая със Стефани Морис и само един Господ знаеше още колко други през последните десет години.

А ти спа с него, Ели, но по-лошото бе, че ти хареса.

Все пак трябваше да се отърве от тези мисли. Не можеше да си позволила мисли затова сега, когато вече бе поела по този път. Целта оправдава средствата. Това беше нейното вечно мото. Това щеше да е достатъчно.

Но беше невъзможно да спре да мисли, да се съмнява във всяка негова дума и жест, да се чуди, да анализира. Би трябвало да разбере дали е злосторник. Нямах ли да го почувства?

И докога щеше да успее да го държи на верижка, без да спи с него? Колко извинения щеше да измисли? А дали искаше да си търси извинения? Толкова по-лесно щеше да бъде да се предаде, да даде воля на желанието си да го опознае. Това бе грозната истина.

Тази вечер той ѝ се обади точно, когато четеше досието на Холи Ланс.

— За теб е, Креймър — изтрещя гласът на Бони по стълбището.

Още преди да вдигне слушалката, Ели знаеше кой е. Стомахът ѝ се сви, главата ѝ запулсира.

— Май работиш до късно? — попита той, още щом тя вдигна слушалката.

— А, да. Работата на стажанта никога не свършва.

— Торес е задник.

— Точно това каза и Селест. Всъщност не е. Бен Торес е един много готин тип. Разбира се, че ми дава почивка.

— Разбира се — съгласи се Майкъл и Ели долови скептицизма в гласа му. Несъмнено Майкъл беше сигурен, че Торес единствено се стреми да ѝ скочи в гащите. И точно така си беше. Добре де, но тя пък беше много способен стажант и областният прокурор го знаеше.

— Свободна ли си утре вечер? — попита я Майкъл. — Мислех да отидем на кино, ако искаш. Не съм ходил от години.

— Разбира се, да, бих искала. — Знаеше, че е вярно. По дяволите, по дяволите. Постоянно ѝ се привиждаше как Майкъл влечи Холи Ланс към заплевения двор и я изнасилва. Но не бе успял да си довърши работата, както с другите. Не. Холи се беше отървала от найлошата участ. И Ели беше абсолютно сигурна, че ще я открие и ще разговаря с нея. Щеше ли да я пита дали насилникът ѝ я е целувал по вената на шията ѝ? Дали е излъчвал миризма на прясно отрязано дърво и сапун?

О, Боже.

— Ели?

— Да, тук съм.

— Искаш ли да ме вземеш от работа? Да кажем в пет?

— Да, искам.

— Или, ако предпочиташ, аз ще те взема от Съдебната палата.

— Не, не, ще хвана автобус. Ще е по-лесно.

— Добре, до утре.

— Да. Добре, лека нощ, Майкъл — каза тя и побързала затвори.

Тази нощ тя сънува фермата на баба си и дядо си, как се разхождат из свежата люцерна. Слънцето топлеше раменете ѝ, но чувството за несигурност не я напусна нито за минута през онова дълго лято преди толкова години, когато баща ѝ беше съден. Майка ѝ я бе изпратила при родителите си в Небраска, за да я предпази от безмилостната публичност, но Джанис не бе преценила, че дистанцията не можеше да ги спаси. Светът на Ели се бе преобърнал, а тогава тя все още не си бе изградила способността да отсява лошото. През цялото лято баба ѝ и дядо ѝ се бяха старали да ѝ помогнат, но ужасът си остана у нея. В известен смисъл разстоянието дори само влоши нещата.

Това беше едно адско лято, но оттогава Ели се научи да устоява на ударите.

Тя се събуди, отиде до тоалетната в три сутринта и после отново сънува фермата. Но в по-добри времена.

Ели все още се чувстваше малко неудобно в следствения отдел, въпреки че вече отиваше там за четвърти път. Тя не беше единствената жена. Имаше още една — млада, сериозна жена детектив, която колегите ѝ избягваха. Наричаха я Рафърти — очевидно не беше малкото ѝ име. Все пак беше малко неловко с всички тези мачовци наоколо, които ругаеха, пускаха солени шеги, постоянно се наливаха с кафе и, естествено, всички надушваха, че има нещо между нея и Майкъл — тя забеляза многозначителните им усмивчици, погледите.

Досега се бе запознала с някои от детективите, бе запомнила имената им, защото можеше да се отдаде възможност да ги използва като източници на информация за Майкъл. Въпреки всичко този ден, когато забеляза, че Майкъл не си е на бюрото, тя за малко изгуби почва под краката си. Не знаеше какво да прави.

— Той е на разпит — един глас долетя зад нея.

Тя се обърна. Беше Рик Огъстино, онзи с големия корем и милите очи. По-възрастен.

— Скоро ще се върне. Каза ми да внимавам за вас. Искате ли кафе? Поничка?

— Не, благодаря — усмихна се тя на Огъстино. Беше приятен човек, по бащински. По вратовръзката му имаше пудра захар от поничката и ѝ се приискаше го изтупа, но не посмя.

— Тук сте за още подготовка по процеса? — любопитства Огъстино.

— Не, Майкъл приключи с показанията си. Аз съм, ами... — Тя почувства, че се изчервява. — Ще ходим на кино.

— На кино. — Той подсвирна. — Робоконп ще ходи на кино.

— Разрешено му е, нали?

— Разбира се, да му се не види, защо не. Браво на него. Знаете ли, за него е известно, че, искам да кажа, младите хубавици много не се натискат за среща с Калас.

— Винаги има първи път.

— Радвам се за него. Време беше. Макар че не знам какво, за Бога, виждате в този негодник.

— Ако обещаете да не казвате, ще ви призная.

— Кълна се.

— Изглежда някак раним. Това е много привлекателно.

— Робокоп раним. Е, ако това не е новина. Исусе.

— Обещахте ми.

— Да, да. И без това никой няма да ми повярва.

И тогава ѝ дойде изневиделица съвършената възможност:

— Кажете — започна тя, — за да сменим темата. Опитвах се да намеря информация за един детектив, който е работил тук преди години. Майка ми се интересуваше, защото е син на нейна добра приятелка, а не може да се свърже с него.

— Тук съм от осемнайсет години. Сигурно го познавам. Как се казва?

— Фин Расмусен — и тя затаи дъх.

— О, Фин, сецам се. Беше патрул няколко години, той разреши случая Морис и го повишиха. Но напусна скоро след това. Мина в частния сектор. Охрана на жилища.

Сърцето ѝ подскочи. Охрана на жилища. Изключената система в дома на семейство Морис.

— Далече ли замина?

— В Денвър. Направи си собствена фирма, справя се добре. Инсталира охранителни инсталации за богати хора. Мисля, че живее в Чери Крийк. Фирмата му се казва „Маунтинтех“. Голяма работа е.

— О, хубаво, че ми казахте. Мога да го открия в телефонния указател. Майка ми ще се зарадва.

— Лесно ще го откриете. Станал е истински плейбой.

— Благодаря за информацията. „Маунтинтех“, ще го запомня.

Тогава Майкъл пристигна, пронизващ с поглед Огъстино.

— Извинявай, че закъснях — обърна се той към Ели.

— Няма проблем. С Рик добре си побъбрихме.

Отидоха на пица и после в Денвър, в кино „Майте“, декориран в стил „ар деко“ с евкалиптови бордюри, изваяни по стените. Тя нищо не видя от филма — беше нещо от класа, секси, със субтитри. Майкъл държеше ръката ѝ почти през цялото време, а тя стискаше пръстите му. Мислите ѝ бяха погълнати от информацията, която научи този ден за Фин Расмусен. В Денвър, толкова близо, точно под носа ѝ през цялото време. Расмусен.

Тя не прекара нощта у Майкъл и се зачуди още колко ли извинения ще може да измисли, преди той да се усети. Тази вечер се

оправда с ранно ставане за работа.

В пикапа му, пред дома ѝ, той се наведе към нея, сложи ръка на тила ѝ и я привлече към себе си. Целуна я нежно, после настойчиво и както винаги, онази точка, дълбоко в нея, набъбна от страст.

Тя се измъкна по най-бързия начин, като още усещаше вкуса му, още го искаше и се мразеше. Затвори вратата на стаята и се облегна на нея. Беше по-лоша и от проститутка. Тя поне си вършеше работата честно.

Оказа се нелека задача да убеди Селест да ѝ помогне с превоза. Понякога беше толкова ужасно неудобно да нямаш кола. Трябваше да моли и обяснява, а Селест беше пълна с въпроси, на които Ели не можеше да отговори.

— Защо искаш да те оставя там? Какво става? Не мога просто да те нарежа. По-добре ми кажи, Креймър.

Но тя не можеше да обясни на най-добрата си приятелка. Толкова много тайни, толкова много грозни, мръсни мажи тайни.

Селест и останалите съквартирантки вече знаеха, че излиза с ченге. Занасяха я за това и искаха да знаят кога ще се запознаят, затова, когато помоли Селест да я откара до Чери Крийк в Денвър, приятелката ѝ се обърка.

— Какво става? Това да не е някакъв номер, който му подготвяш, изненада? Нали той не живее в Чери Крийк, за Бога. Какви ги вършиш?

— Не питай. Просто ме закарай. Рано в събота сутрин. Довери ми се, важно е.

— Боже, жено, пълна си с... Добре, ще го направя, но някой ден трябва да ми кажеш защо.

— Ще ти кажа. Някога. Кълна се.

— В осем часа в събота сутринта? Прекалено рано е. Дори магазините още не са отворени по това време — запротестира Селест.

В събота сутринта Ели се облече за джогинг. Дебел клин, маратонки, вълнено поло, отгоре вълнен жакет, ръкавици, лента за глава. Навън беше студено. Тя вдигна мрънкащата Селест, натика в ръката ѝ чаша кафе и я избути към колата. Селест караше, без много да приказва, отпиваше от кафето си и хвърляше погледи към Ели. Качи се на магистралата до Болдър от изход 1–25 и се отпрати на юг към Спиър Булевард, после зави по Чери Крийк Драйв.

— Кажи пак как беше адресът? — най-сетне попита тя.

Ели го знаеше наизуст.

— Сто трийсет и две, Гейлорд.

— Хубав квартал. И вижте я нея, облякла се като клошар.

— Бегач. Облечена съм като бегач.

— Точно така.

Тя накара Селест да спре пред къщата му и слезе.

— Благодаря, наистина. Ще се видим по-късно.

— Ти си луда, знаеш ли? Ще замръзнеш до смърт.

— Чао. Приятно прекарване.

След това остана сама на улицата — уединена затворена улица с елегантни тухлени стари къщи, много дървета, сега с голи клони и кафяви, поръсени със сняг ливади, които щяха да станат гладки и зелени през лятото. Щяха да ги поливат и косят градинари. Такъв беше кварталът. Кръпки замръзнал лед по улицата и на тротоара, неразтопени останки под сенките.

Беше студено. Около минута Ели тичаше на място, като пляскаше ръцете си. Никой не би обърнал внимание на самотна бегачка. Вероятно много от тукашните жители тичаха. Планът ѝ щеше да проработи. Трябваше.

Беше кълбо от нерви. Колко ли време щеше да ѝ отнеме? Ами ако той не излезе от къщата цял ден. Щеше да опита отново друг път. Трябваше да привлече вниманието му.

Тичаше бавно по тротоара, докато наближи къщата му, около която беше издигната ограда — зид със заключена порта. Е, естествено. Нали това му е работата. Самата къща беше тухлена като другите наоколо. В началото на двайсети век в Денвър е имало голям пожар, който изпепелил града до основи, и оттогава имало заповед на градския съвет всички къщи да се строят от тухли. Собственикът на тухлената фабрика направил състояние.

Голяма, стабилна, добре поддържана. Около основите бяха засадени кипариси, алеите бяха настлани с камъни, имаше гараж за три коли със затворени врати. Мръсен сняг.

Дали беше вътре? Може да е извън града или да е при някоя приятелка. Трябваше да се обади вчера във фирмата и да попита за него, да остави фалшиво име, да прекъсне връзката или нещо подобно, но не се бе сетила.

Застана зад едно голямо дърво и взе да наблюдава къщата. Студ. Затрепери. Ако останеше тук прекалено дълго, някой съсед щеше да я забележи, можеше дори да се обади в полицията. Районът, го предполагаше.

Плейбой, беше казал Аугостино. Успешен бизнесмен и плейбой. Не беше женен. Това означаваше много жени. Богат. Беше готова да се обзаложи, че едната от колите в гаража е „Баварец“. Със сигурност. Обаче не знаеше как изглежда той.

Беше няколко години по-възрастен от Майкъл. Единствената ѝ информация. Майкъл не беше казал много, само че с партньора му не са били близки. Но пък Майкъл не говореше за когото и да било.

Тя стоеше там, трепереща и ставаше все по-нервна. Може би тази работа не беше чак толкова добра идея. Дори доста глупава. Можеше да си чака тук цял ден, а Фин Расмусен да си гледа футбол на големия си телевизор. Прегърнал приятелката си.

Тя тичешком подмина къщата му, стигна до затворения край на улицата, после се върна бавно, като държеше под око портата. Нагоре към единия край, после обратно. Ако някой съсед я наблюдаваше, щеше да я помисли за откачалка. Да тича на място, да се шляпа с ръце, нагоре по улицата и после обратно. Дъхът ѝ замръзваше, носът ѝ течеше от студ, краката ѝ бяха ледени блокчета.

Може би трябваше просто да отиде до портата и да натисне звънеца и да помоли да ползва телефона му. Щеше да е подозрително. Би се зачудил защо е избрала точно неговата къща, а не някоя от другите. Не става.

Колко ли дълго щеше да чака? Колко ли щеше да отнеме да изтича до Първо Авеню и да звънне на Селест да дойде да я прибере?

Тя тичаше около карето, за да се стопли, като ужасно се страхуваше, че ще го изпусне. Когато стигнеше зад дървото си мислеше: „Само още пет минути, само пет.“ И когато изминеха, си даваше още толкова.

Подскачаше на място зад дървото, когато дочу шум. Боже, вдига се гаражната му врата. Тя преглътна голяма порция леден въздух, отдалечи се нагоре по улицата. Чу как се запали мотора на една кола — тихото мъркане на скъп автомобил. Обърна се и продължи да тича, портата му се отвори настрани. Той излизаше на заден ход.

Не беше „Баварец“. Бронзов металик „Гранд Чероки“. Съвсем подходящ за зимните условия. Тя продължи да тича по тротоара към него, като размахваше ръце за допълнително натоварване. И тогава, когато вече беше излязъл на улицата и тя стоеше срещу него, където не можеше да я подмине, нарочно стъпи на парче лед, подхлъзна се и се стовари на земята. Лежеше там, на камара върху твърдата като бетон земя. Беше си наранила бедрото, по дяволите, а лакътят ѝ беше охлузен. Дали си струваше?

Джипът удари спирачки и сърцето ѝ лудо заби. Моля те, моля те, повтаряше си тя, и тогава го видя как заобикаля колата отзад и идва към нея.

— Госпожице? Хей, госпожице, добре ли сте? — Имаше дълбок, приятен, мек тембър. Звучеше притеснен.

Тя изстена. Той коленичи до нея.

— Лошо паднахте. Наранихте ли се?

Тя вдигна глава и го погледна. Светлосини загрижени очи, голям гърбав нос, набръчкано чело, носеше тъмно яке и спортен панталон.

— Паднах — прошепна тя.

— Да, точно така. Добре ли сте?

— Ох. Дайте ми минутка. Мисля, че си изкарах въздуха.

— Не се съмнявам. Да повикам ли линейка? Къде живеете? Имате ли някой приятел или познати наоколо?

Тя поклати глава.

— Няма нужда от линейка. Ще се оправя.

— Ударихте ли си главата?

— Аз... не мисля.

— Ще се опитате ли да станете?

— Да, аз... толкова е студено.

Той я прихвана през рамо и ѝ помогнала се вдигне. Силна ръка. Повдигна я като перце. Тя залитна към него и извика.

— Какво? — стресна се той.

— Глезенът ми. Не мога... ох. Не мога да стъпя на него.

— О, по дяволите, да не би да е счупен?

— Не знам. Не, почакайте, само минутка. — Тя се опита да прехвърли тежестта си на него. — Мисля, че е само навехнат. — Тя се вкопчи в ръката му.

— Вижте, може би трябва да ви откарам в болницата.

— Не. Мразя болници.

— Наблизо ли живеете?

— Не, аз... една приятелка ме остави тук да потичам, докато тя си свърши някоя работа. Трябва да се срещнем по-късно.

— Къде?

— В „Чери Крийк мол“.

Той смръщи вежди.

— В известен смисъл сте наникъде?

— О, Боже, толкова съм притеснена. Това е ужасно. Толкова мило, че спряхте.

— Вие направо паднахте под гумите на колата ми.

— Казвам се Ели. Ели Креймър. — Тя опита да се усмихне. Беше висок, по-висок от Майкъл, а вратът му имаше голяма адамова ябълка — силен врат.

— Приятно ми е да се запознаем, Ели. Аз съм Фин Расмусен.

— Слушайте, може би имате важна работа. Не искам да ви задържам.

— Само до залата, да потренирам. Изглежда по-безопасно от джогинга. — Той леко се отдръпна от нея и я огледа. — Замръзвате. Хайде, влизайте в колата ми.

— О, не мога...

— Не бъдете глупава. Вътре е топло. Ето, облегнете се на мен. Можете ли да натиснете на глезена?

— Малко.

Помогна ѝ да се качи на пасажерското място, внимателно затвори вратата, после заобиколи и седна зад волана. Ели се отпусна назад в седалката от бежова кожа с усещането, че е спечелила маратон. Вътре наистина беше топло, климатикът постоянно подаваше топлина, радиото на КВОД, класическата станция на Денвър.

— По-добре ли сте? — попита той. Беше доста едър и запълваше цялата седалка. Ръцете му имаха големи кокалчета и изглеждаха силни.

— О, Боже, да. Явно не съм осъзнавала колко е студено.

— Сега, Ели, ще те откарам до мола, където трябва да се срещнеш с приятелката си.

— О, моля ви, не трябва да правите това.

— Добре, тогава вие ще ми обясните, за Бога, как ще стигнете дотам. С тичане?

Тя нищо не отговори.

— Ще ви закарам дотам и ще изчакам с вас, докато тя се появи и не се уверя, че сте добре.

Очите на Ели се наляха със сълзи.

— Съжалявам, че обърках деня ви. Толкова сте мил... Фин.

— Е, стига, стига. Това може да се окаже много по-интересно от тренировката във фитнеса. Разкажете ми за себе си, Ели Креймър.

Имаше нещо у него. Държеше се непринудено. Беше очарователен. Плейбой, мъж за много жени. Рус чаровник, норвежки тип. Когато се усмихваше, около очите му се появяваха бръчици, лъсваха белите му зъби, а и този невероятен, гърбав нос.

Тя му каза, че е студентка по право в Болдър.

— Болдър — повтори той със странна интонация. Замълча за известно време, сякаш потъна в мислите си, като замлъкнал радиоапарат. Леко, неловко се размърда. Какво в Болдър го потискаше?

Мълчанието му продължи прекалено дълго и тя започна да бърбори, в отчаян опит да запълни празнотата. Каза му, че е прекъснала за една година и работи в прокуратурата. Спомена за делото Цимерман.

Той превключи в приказливия си режим:

— Цимерман — прекъсна я Фин. — Разбира се, спомням си го. Отпреди няколко години. Сключил договор за отстраняването на жена си, нали така?

— Тъхъ.

— И вие работите по това? Браво на вас. — Той замълча и й хвърли бърз поглед, докато шофираше. — Самият аз съм живял в Болдър. Преди години.

— Наистина?

— Работих там в полицията няколко години.

— Сериозно? Аз често работя с тези момчета.

Той поклати глава.

— Доста бързо разбрах, че не ставам за ченге. Беше добре, но съм по-добър в онова, което правя сега.

— Което е?

— Притежавам „Маунтинтех“, фирма за охрана на домовете.

— „Маунтинтех“ — замисли се тя. — Може да съм чувала нещо за нея.

— За ченгетата знам само, че или са родени за такива, или не са. Но, трябва да призная, на тази длъжност научих много неща. Много.

Той влезе в закрития паркинг на Чери Крийк Мол. Спря на място за инвалиди до входа и Ели изпита внезапно чувство на вина.

— Е, нали сега си инвалид? — сякаш прочете мислите ѝ той.

Отиде от нейната страна, за да ѝ помогне да слезе — джентълмен.

— Така, облегни се на мен — посъветвал той, докато задържа ръката ѝ.

Тя заподскача. Мислите ѝ бушуваха. Как да привлече Фин? Какво би проработило? С Майкъл беше лесно — просто трябваше да е млада, свежа, открита и да му демонстрира малко топлина. Но с Фин беше различно. Той притежаваше цялата увереност на света. Пари, коли, вероятно и всички жени, които би пожелал. Как да свали Фин Расмусен?

— В колко часа трябва да се срещнете с приятелката си?

— Единайсет и половина.

— Е, подранили сте.

— Защо просто не ме оставите тук? — тя знаеше, че няма да го направи. — И без това достатъчно ви занимавах със себе си.

Той се почеса по едното ухо и я погледна:

— Да не се опитвате да се отървете от мен?

— Не, искам да кажа, разбира се не, но сигурно ви дойде до гуша да сте болногледач на някаква си непозната.

— Вече не сте ми непозната.

— О, хайде стига. Вие едва ме познавате.

— Вие също, но се качихте в колата ми. Обзалагам се, че майка ви е предупреждавала никога да не го правите.

Ели повдигна вежди.

— Боже, да не ме грозеше някаква опасност? Да не сте някой превъртял изнасилвач?

Той се разсмя и отметна глава назад.

Спряха пред един от ресторантите.

— Само ще погледна за Селест, в случай че е дошла по-рано — реши Ели.

— Двамата ще погледнем — той я хвана за ръка и влязоха в ресторанта.

Ели поогледа наоколо:

— Не, няма никаква Селест.

Настаниха се да чакат на щанда за кафе близо до „Фолис“. Ели си взе горещ шоколад и го обгърна с две ръце.

— Още ли ви е студено? — попита той.

— Не, не съвсем.

Той седна сякаш притежаваше заведението — подпря глезен на коляното на срещуположния си крак, едната му ръка подпряна на облегалката на стола ѝ. Не се докосваше до нея, просто я отпусна. Поръча си еспресо, чисто.

Селест не се появи до единайсет и трийсет. Голяма изненада. В дванайсет Ели започна да се преструва на изнервена.

— Не знам какво може да ѝ се е случило. Наистина.

— Проблем с колата — подхвърли Фин.

— Надявам се да не е.

— Пристъп на тежко пазаруване?

Тя се усмихна вяло:

— Може би.

— Голяма приятелка.

— Тя е най-добрата ми приятелка.

— С такава приятелка няма да имаш нужда от врагове. — Той надигна чашата си и допи кафето си. Адамовата му ябълка подскочи на мускулестия му врат. — Виж сега — подхвана той, като остави чашата на масата. — Ще те закарам у вас.

— До Болдър?

— Без да спориш. Решил съм. Абсурдно е да седиш тук и да чакаш, докато трябва да си у дома си с лед на глезена и да го вдигнеш нависоко.

О, Боже.

— Говоря сериозно. И двамата си губим времето да чакаме тук.

— Остави ме на автобусната спирка.

— Не, по дяволите. Ще те закарам до вас. Не е кой знае какво.

— О, Фин, мразя, когато...

— Просто мълчи. Да вървим. — Усмихна ѝ се дяволито. — Харесвам те, Ели, ѝ съм любопитен. Да кажем, че искам да разбера къде живееш, да те опозная по-добре.

— Добър човек си, наистина.

— Така казват всички жени — ухили се той и стана. — Хайде, скокльо, каретата те чака.

Беше студен съботен следобед и пътищата не бяха натоварени. Преди да се качи на магистралата за Болдър, Фин мина през един „Макдоналдс“ и поръча обяд — голям плик с бургери и пилешки хапки, пържени картопки и напитки, и така ядоха през целия път.

Интересно, помисли си Ели. Не я беше попитал какво иска, направо поръча. Ели реши, че добре потръгва общуването. С него лесно се говореше. Беше забавен, умен. Не искаше, нито очакваше от нея да поддържа разговора — справяше се съвършено и сам. Нямаше неловки моменти, нито напрегнато мълчание. Пълна противоположност на Майкъл.

— Веднъж, по времето, когато започвах работа, любовникът на една жена беше задействал алармата, докато се опитвал да проникне в дома ѝ. Тя го очакваше, но той беше сгафил и задействал алармата. Аз се втурнах натам. Това беше преди да започна да плащам, за да висят вместо мене по цяла нощ. Исусе, когато стигнах там, съпругът се беше прибрал и тримата вече се бяха подхванали. — Той поклати глава, усмихнат от спомена. — Смях се цяла седмица след това.

Разказа ѝ още много истории — къде е бил, какво е видял. Обичал да пътува, взимал си отпуска и отивал на екзотични места.

— Караш ли ски? — попита я той.

Ели се сети за уикенда във Вейл, суеверно склочи пръсти:

— Не съм много добра.

— Аз обаче съм — заяви той. — Ще те заведа някой път.

— Наистина ли? — учуди се тя. — Ще полудееш да ме чакаш.

— Оправяй този глезен и можем да пробваме.

Тя се почувства добре. Засега всичко вървеше по вода. Той я харесваше. Странното бе, че и тя го харесваше. Беше много забавен. Едър, красив мъж.

Показа му пътя и той спря пред къщата.

— Благодаря ти, Фин. Наистина. Страшно ми помогна.

— За нищо, Ели. Удоволствието беше мое. — Бръкна в джоба си, извади портфейла си и взе нещо. — Ето визитката ми. Винаги можеш да ме намериш на мобилния. — Подаде ѝ още една. — На тази ми напиши твоя номер. — После се наведе пред нея, за да вземе

химикалка от жабката. Тя почувства как лакътят му натисна крака ѝ и усети аромата на чистоपльтен мъж. Много приятно.

Записа номера си на гърба на картичката.

— Обади ми се някога — покани я той. — Говоря сериозно.

Тя го погледна в очите прямо:

— Е, Фин, страхувам се, че съм доста старомодно момиче и не се чувствам удобно, когато се обаждам на мъже.

— Добре, уважавам това. Тогава аз ще ти се обадя.

Тя се усмихна.

— Бих искала.

— Интересна дама сте вие, госпожице Креймър.

— Вие също, господин Расмусен, сте един интересен мъж.

Той мина откъм нейната страна и ѝ помогна да слезе.

— Сега да те вкараме вътре.

— Добре съм. Само няколко крачки са. Сега върви, фитнесът те чака, забрави ли?

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм.

Тя се обърна и закуцука по пътеката.

— Довиждане, Ели — дочу зад себе си тя и се обърна, усмихна се и му помахала. Видя го да се качва в лъскавото си „Чероки“ и да потегля.

Страхотно, помисли си тя и се усмихна на себе си. Надяваше се, че не се е представила като много недостъпна, но с Фин Расмусен не можеше да се бърза. Несъмнено е обкръжен от почитателки.

Щеше да се обади, така бе казал. Но какво ли означаваше това? Лесно го обеща, но като нищо щеше да я забрави още преди да е стигнал до Денвър. Ами ако не го е преценила правилно? Ако е пропуснала шанса си?

Усмивката изчезна от устните ѝ. Боже, ами ако наистина я забрави?

Ами ако я потърси? За миг тя затвори очи. Ако Фин клъвнеше, щеше да се наложи да се справя с двама мъже и да ги крие един от друг. Беше нещо като игра на карти. Трябваше да блъфира. И само Ели държеше всички козове.

Майкъл. Фин. Единият от тях бе садистичен изнасилвач. Убиец. Може би. Вероятно.

Кой от тях?

Отвори вратата на старата жълта дървена къща и влезе.

— Кой беше този? — извика Бони.

— Не беше ченгето — уточни Джен.

— Защо, за Бога, куцаш? — учуди се Селест.

— Откъде да знам — отвърна Ели и съвсем нормално отиде до дивана и се стовари върху него.

10

Когато беше в пети клас, Фин започна да се осъзнава. Беше едър за възрастта си, висок, силен и добър в спортовете. Нямаше близки приятели, но беше добре приет от съучениците си заради физическите си качества, а от възрастните — заради учтивото си поведение и бързия ум.

Все повече се отчуждаваше от семейството си. Брат му Скот беше петнайсетгодишен и все имаше проблеми заради бягствата от училище. Сестра му Джини, тринайсетгодишна, беше невзрачна.

Баща му Кийт продължаваше да пие много. Вече бе загубил работата си, отнеха му шофьорската книжка. Вече работеше за друга фирма за коли под наем, но само ги миеше и почистваше боклуците на хората.

Майка му се остави животът да я победи. Битките бяха все по нарядко. И накрая Беки се предаде.

Фин се срамуваше от семейството си. Учителите му съчувстваха и го наставляваха. В пети клас имаха учител, първият мъж, който му бе преподавал, и той научи много за поведението на мъжете от господин Лундгрин. Когато се прибираще, повтаряше жестовете и думите му пред огледалото в банята. Често оставаше след часовете и заемаше книги, които учителят му предлагаше: „Том Сойер“, „Черната красавица“, „Гарзан“. Четеше всяка думичка, като криеше книгите под дюшека си, защото брат му би ги накъсал на парчета, ако ги откриеше.

През тази дълга студена зима в Милуоки Фин започна да си търси работа. Изриваше снега от тротоарите и алеите пред къщите, почистваше натрупания лед по улиците. Парите, които спечели, му донесоха диво задоволство. Не си и помисляше да ги похарчи. Тях също криеше от Скот.

Криеше отвращението от баща си, криеше сълзите си от срам и безнадеждност. И гняв. Дълбоко загнезденият и сподавян гняв на едно дете от несправедливата му участ.

Фин излизаше за четвърта поредна вечер с трета жена. Първите две вечери беше със Сузан. Третата — с Дона, а сега придружаваше Джули на „Лешникотрошачката“ от Чайковски по случай откриването на сезона в „Аудиториум Тиътър“ в Комплекса по изкуствата в Денвър.

Коледа приближаваше и програмата на Фин беше пълна.

Той сгъна програмата на две и я пъкна в джобчето на смокинга си, после хвана ръката на Джули и я поведе към местата им на първия ред на мецанина.

Джули Бароу изглеждаше много изискана. Беше дващсет и три годишна, модел, висока сто и осемдесет сантиметра, с дълга, лъскава, кестенява коса и фигура като тръстика — цялата бе крака, деликатни ръце и бяла лебедова шия. Беше облечена в сепла, елегантна рокля от зелено кадифе, стигаща до средата на прасците, с остро деколте, което разкриваше не много естествено пълната ѝ пазва. Ръкавите бяха дълги и дрехата ѝ прилепваше като ръкавица. Бижутата ѝ бяха наниз перли и малки обици на щифт. Почти нямаше грим. Не ѝ беше нужен.

Фин обичаше да показва жените, с които излиза пред обществото в Денвър. Махна за поздрав на семейство Бъкли и семейство Роумър. Хънтли, Бътлър и Грингард всичките му кимнаха. Дейвид Чу широко се усмихна на избора на Фин за тази вечер. Веднъж, не много отдавна, двамата бяха споделили три жени в един хотелски апартамент. Преживяването беше интересно, но не беше по вкуса на Фин. Неговият беше по-различен.

Осветлението угасна и той повдигна дългите пръсти на Джули към устните си, целуна ги и ги пусна обратно в скута ѝ, без да отмества своите.

— Помня „Лешникотрошачката“ от детството си — прошепна в ухото му Джули и той усети спазъм в слабините. Това го развълнува. Не му се случваше често жена да му въздейства толкова бързо. Може би тази вечер щеше да стигне до кулминацията.

Балетът беше прекрасен — всички тези възхитителни малки танцуващи момичета, които се гънеха и въртяха на пръсти, херувимските им лица, гримирани за сцената, усмивките им докосваха сърцето на Фин.

Във второ действие на сцената излезе едно ново момиче, вероятно на малко повече от дващсет години. У нея имаше нещо — някаква особена грация в движенията ѝ, късата, къдрава тъмна коса,

ограждаща красивото ѝ лице, и начинът, по който цялата публика внезапно отговори на присъствието ѝ, сякаш разпръскваше светлина по сцената.

Беше му нужен само миг. После се сети. Момичето му напомняше за Ели.

Опита се да изхвърли Ели Креймър от мислите си. Фин имаше десетки причини да не иска да си я спомня и най-сериозната бе фактът, че е от Болдър и то студентка по право, за Бога. Той избягваше всичко, свързано с този снобски град, където бе допуснал аматьорска грешка с онова момиче Морис. Мразеше този спомен, мразеше и Болдър заради него.

Забрави я, казваше си той. Можеше да има всяка жена, която си поискаше. Нито му трябваше, нито желаше жената Креймър.

След балета Фин заведе дамата си в заведение в центъра на Лоримър Скуеър. Голяма част от публиката се беше пренесла там. Цареше предпразнично настроение. Джули стана истински хит сред елегантната част от човечеството и Фин забеляза, че погледите на много мъже се приковаха в нея за неудоволствие на собствените им жени. Джули беше трепач. Почувства се горд, че очите ѝ, пълни с обожание, бяха насочени към него и само към него.

Но тогава в съзнанието му пак изникна Ели. Той се намръщи от раздразнение. Ами ако беше приятна, пламенна, искрящ огън в студен свят? Точно такива бяха много момичета, особено много младите с напъпили тела. Нямаше нужда от някаква си умница, студентка по право да му обърква подредения живот. От нея лъхаше на проблеми. Освен това, помисли си той, не му се видя много отзивчива. Я да не дърпам дявола за опашката, реши той и насочи целия си хипнотичен чар към Джули.

— Знаеш ли — обърна се той към нея, — че всеки мъж на това място те желае.

— Не ставай глупав — прошепна тя.

Но той се разсмя.

— Така е. Повярвай ми. И за нищо на света не мога да разбера откъде този късмет у мен.

— Притесняваш ме. — Макар че никак не изглеждаше притеснена, а съвсем доволна.

Любиха се в спалнята на дома му в Чери Крийк. Изгаси осветлението, преди да започне да я съблича, като си представяше, че е едно от неговите млади момичета, може би Пита. Изкуствено увеличените гърди на Джули бяха проблем, затова избягваше да ги докосва, а се съсредоточи върху тесния ѝ, почти момчешки ханш.

Докато проникваше в нея, в главата му се завихри множество от разчленени образи: Стефани, Наоми, Ейми, Холи, Пита — носове, устни, очи. Всичко се въртеше пред очите му. Дори прошепна в ухото на Джули да се съпротивлява. „Това е просто игра, скъпа. Глупаво е, но ме възбужда.“

Очевидно това въздействаше и на Джули. Справи се доста добре. О, да, щеше да стигне до край. Представи си лицето на Пита и как се бореше под него, ужасена.

Внимателно, контролирано обви с ръце врата на Джули. Само как му се искаше да стисне пръсти и да впие палци. Можеше само да отприщи въображението си. Но и така беше хубаво. Тласкаше задъхано. Добре. Да. Да. Беше почти накрая...

И тогава видя Ели, Ели под себе си. И сякаш някой му прекъсна въздуха. Той се отдръпна, сви се.

Какво ставаше по дяволите?

— Фин? Какво има?

Изведнъж му се прииска да я шамароса, да размаже това съвършено лице.

Знаеше, че трябва да каже нещо. Каквото и да е.

— Не е в теб причината, скъпа — прошепна той в тъмното нежно, грижовно, омайващо. — Абсурдно е и толкова съжалявам...

— Но...?

— Просто стара травма от футбола. Понякога се появява. Стара травма в слабините, която си има собствено мнение. Ей сега ще се оправя.

Знаеше, че няколко минути нямаше да му помогнат. Щеше да се оправи някак с Джули. Беше се оправял с десетки Джулита досега.

По дяволите, помисли си той, стана и отиде до банята.

— Ще видя дали един душ няма да ми помогне — каза той с извинителен тон. — Ти си светица, Джули.

Дълго стоя под горещата вода. После пусна студена. Знаеше, че Джули го чака, разочарована, но още пълна с надежда. А той

продължаваше да вижда само лицето, онова особено лъчезарно лице на студентката по право Ели Креймър. Искрено я намрази.

Ели вдигна поглед от тефтера си, свали си очилата и се усмихна с откровено съчувствие на Холи Ланс.

— Сигурна съм, че ви е много трудно — предположи тя.

Холи въздъхна:

— Някога била ли сте изнасилвана, госпожице...?

— Ели. И не, не съм. Съжалявам за думите си. Беше глупаво изказване. Искях да кажа, че не мога да си представя колко е ужасно дори само като си мисля за случилото се. Ако тези въпроси не бяха толкова важни, не бих се озовала тук да ви подлагам отново на това.

— Майка ми ли ви даде адреса ми? — учуди се Холи.

— Не, всъщност тя не искаше въобще да говоря с вас.

— Тогава как...?

— Разбрах, че сте във Форт Колинс от една съседка на майка ви. Обадох се в Университета на Колорадо и взех номера ви от Секретариата.

— Обикновено не дават такава информация — Холи погледна подозрително Ели. Не беше глупава.

— Не, не дават. Направиха го по молба от кабинета на областния прокурор на Болдър. Както ви казах, работя там... — Лъжи, лъжи, лъжи.

— Знам какво казахте. Просто не знам защо областният прокурор на Болдър би се интересувал от мен.

— Не специално от вас, Холи. Създаваме нова база данни за жертви на изнасилвания. Сигурно разбирате колко е важно данните да са достъпни за властите в друга градове по Фронт Рейндж.

— Разбира се — съгласи се момичето. — Да приключваме побързо.

— Съгласна съм — потвърди Ели. Едва ли искаше нещо повече. Беше ѝ омръзнало от лъжите, полуистините, от жонглирането. Понякога имаше чувството, че хвърля някоя от топките прекалено нависоко и всички щяха да се сгромоляшат на земята. Просто беше въпрос на време. Работата ѝ, шефът ѝ, съквартирантките ѝ, Майкъл — о, той вероятно беше най-опасната игра, която играеше, — а сега и

Фин. С него беше надскочила възможностите си. Беше се движила твърде близо до ръба и загуби. Едва ли можеше отново „случайно“ да се натъкне на него. Трябваше да покаже повече интерес. Остави егото й да я води. Тъпо, тъпо.

Въздъхна и отново се съсредоточи върху Холи:

— Добре, само още няколко въпроса, може ли?

— Давайте.

Ели отново си сложи очилата.

— Видяхте ли похитителя си, дори само за секунда, преди да ви удари?

— Вече ви казах — бях на горния етаж да проверя брат си. Вторият ми баща ме удари отзад. Беше тъмно. Почти нищо не си спомням. Слава Богу — горчиво призна тя.

Ели кимна.

— Трябва да ви попитам нещо, което може да ви прозвучи странно. Ще ме изтърпите ли?

Холи издаде неясен звук.

— Добре. Четох доклада на полицията и вашите показания, разбира се. Но никъде не забелязах да твърдите, че ви е нападнал Боб Ланс.

— Исусе, какво се опитвате да докажете? Какво...?

Ели вдигна ръка.

— Просто ме изтърпете, моля ви. Питам ви дали сте сигурна, че е бил вторият ви баща.

— Разбира се, че беше този негодник! Как бихте се...

— Моля ви — упорстваше Ели, — просто помислете. Защо сте толкова сигурна, че е бил той?

— Защото омота колана си около врата ми, за Бога, госпожице!

Ели кимна.

— Да, знам, че е бил неговият колан. Но имаше ли и нещо друго? Неговият ръст, структура? Дрехите му? Ароматът на афтършейва? Каквото и...?

— Изнасили ме Боб Ланс! Да не сте луда? Какво става? Искам да знам...

Ели свали очилата си, сложи ги в кутията и затвори тефтера си.

— Разстроих ви — разкая се тя и стана. — Много се извинявам.

Холи Ланс нищо не каза. Просто гледаше втренчено Ели, без да прикрива сълзите си. Ели напусна студентското общежитие няколко минути по-късно. Подкара колата на Селест извън студентския район на Форт Колинс, дори не спря да зареди, както си беше наумила, и се качи на магистралата за Болдър. Чувстваше се микроскопична като мравка.

Бен Торес седеше зад разхвърляното си бюро, събрал пръсти на пирамида под брадата си, отдаден на любимото си разтоварващо занимание — да наблюдава Ели през отворената врата на офиса си.

Чувстваше се потиснат както никога преди. Но не заради работата. Обичаше работата си. Не беше и заради делото Цимерман, което вървеше доста добре от гледна точка на обвинението. Беше заради брака му.

Вече три месеца — не, почти четири — той и Мери не бяха правили секс. Четири месеца главоболия, цикли, разтегнати гърбове от вдигане на маси, изтощение, телефонни разговори, които изобщо не можеха да почакат, срещи, благотворителни събития и дори ужасния сутрешен дъх.

— О, Бен, скъпи, трябва да си измия зъбите. — Наистина ли го бе казала?

Той дори вече не искаше секс. Исусе, та той просто искаше да я подържи в прегръдките си. Пет минути. Това бе всичко.

Наблюдаваше как Ели стана от мястото си и тръгна към вратата. Крепеше папки. Обзалагаше се, че беше се запътила към „Архива“.

Не го прави. Забрави за това, наставляваше се той. Изобщо не го прави.

Ръката на Ели се стрелна към гърдите ѝ, тя зяпна и изпусна досието на Крандал на студения цимент под.

— Бен... господин Торес — задъхано изрече тя, — уплашихте ме до смърт.

— Извинявай, Ели, не исках да те стряскам.

Беше притисната в ъгъла с него. Сърцето ѝ лудо препускаше. Съвсем сами в сумрачния ъгъл на „Архива“. Но по-лошото бе, че я хвана с досиета, които изобщо не биваше да чете, още по-малко да носи вкъщи.

Бен подпря ръка на боядисаната циментова стена точно до главата ѝ и се наведе към нея.

— Какво носите тук, госпожице Креймър? — Усмехнат той гледаше към досието с дванайсетгодишните показания на Фин Расмусен по време на процеса на баща ѝ. По дяволите, по дяволите.

Ели също се усмихна и закачливо скри досието зад гърба си.

— Искан да ви изненадам. Мислех, че това може да е последният пирон в ковчег на Цимерман.

— О, нима? Сигурно ще мога да ви помогна?

— Не, не — избърза да отговори тя. — Искан да кажа, че не излезе това, което очаквах.

— Тогава позволете ми да погледна. Спомням си тези стажантски времена, проучванията, всички досиета и учебници. И аз бях доста добър. Може би, ако се захванем заедно...?

— О, Боже — опъна се тя, — наистина си мислех да го направя сама. Не че не оценявам...

Той леко се отдръпна и доби сериозно изражение.

— Слушай, не е заради работата, Ели. Всъщност се надявах, че двамата с теб бихме могли да... Е, много не ме бива в това — изсмя се притеснено. — Виж, дали би искала да пийнем или нещо такова след работа?

Сърцето на Ели слезе в петите ѝ:

— Господин Торес — започна тя. После се поправи: — Бен, аз, аз не знам какво да кажа.

— Тогава кажи да.

Беше толкова близо до нея. Ръцете ѝ стискаха здраво папките зад гърба ѝ, което я караше да се чувства изключително уязвима. Трябваше да се измъкне от тази ситуация без да го настройва срещу себе си. Съобщавайте за сексуален тормоз на работното място, мрачно си помисли тя и тогава осъзна защо имаше толкова малко сигнали. Хората просто се страхуваха да го правят.

Тя си пое дъх:

— Виж, Бен, ще бъда откровена. Ти си много привлекателен мъж. Не го казвам само от любезност. Но също си женен. За мен това има значение. Но ако не беше... искам да кажа, ако ситуацията се промени някой ден...

Той се изправи.

— Разбирам.

— Наистина ли?

— Да. — После отново се изсмя притеснен. — Чувствам се като мръсник. Никога досега не съм го правил. Дори уволних един, който го правеше. Исусе. — Той прокара ръка през хубавата си тъмна коса.

Изведнъж ѝ дожаля за него. Не биваше, но беше така.

— Бен, аз не съм разстроена или нещо подобно. В никакъв случай. Напротив, поласкана съм. — Това беше истина. — Ти нищо лошо не си направил. Просто ме покани на питие. Не е кой знае какво.

— Така ли мислиш? Искам да кажа, че би могла да се втурнеш по стълбите и да се разпициш, че си подложена на сексуален тормоз, нали знаеш?

— Не ставай глупав.

— Значи между нас всичко е наред?

— Всичко е свършено наред. Хайде да се качваме, става ли?

— И още как, Ели. Да вървим — съгласи се той.

Това бе последният път, когато тя се опита да измъкна материали за вкъщи.

Следващите няколко дни промени стратегията си и започнала прекарва всяка свободна минута в библиотеката на университета, за да гледа микрофилми на вестници и списания, издавани в Денвър. Интересуваше я всичко, свързано с Фин Расмусен, желани ерген. Имаше доста писано за него.

Неясни черно-бели снимки на Фин на различни обществени събития, благотворителни балове, културни програми, откриване на изложби в Музея на изящните изкуства.

Явно зает човек. И всеки път на ръката му висеше по някоя красива млада жена.

За него пишеше в „Денвър Поуст“, „Роки Маунтин Нюз“, „Уестуърд“, „Колорадо Експрешън“. Красив, почти винаги в смокинг, усмихнат. Научи, че той дава доста средства за благотворителност, че обича да кара ски през зимата и да плава през лятото. Риболов в открито море и гмуркане му бяха любими занимания.

В една от статиите прочете за частната му фирма „Маунтинтех Секюрити“. За бързия ѝ възход, за качествата му на добър бизнесмен, за перспективата фирмата му да се разрасне. Дори имаше малко информация за професионалното развитие на собственика — за

службата му като полицаи в Боддър и повишението, което получил, заради разкриването на случая Морис.

— О, Боже — прошепна Ели и бутна назад стола си, свали очилата и остана така замислена за кратко.

Тя знаеше, че е бил в дома на Морис. Разбира се, че знаеше. Той и Майкъл. Но ѝ беше трудно да го види написано черно на бяло — просто не беше подготвена. Седеше в тишината на библиотеката и си мислеше за деня, който бе прекарала в компанията му, и не можеше да си представи, че този дружелюбен, лъчезарен мъж беше убиец.

После мислите ѝ се завъртяха на сто и осемдесет градуса. Съдеше само по опаковката, а трябваше да е по-наблюдателна. Точно такъв е бил и Тед Бънди. Типичният американски колежанин.

Трябваше да опознае Фин. Но той не се обаждаше и с всеки изминал ден шансовете ѝ избледняваха.

На следващата сутрин тя се събуди болна. Течащ нос, възпалено гърло, кашлица. Нагълта шепа витамин С и със сетни сили тръгна за работа. Джобът ѝ бе пълен с лекарства.

Бен остана в съда целия ден, но Ели си стоя в офиса, кашляше, кихаше, духаше нос, докато пишеше материали за един обир, чакащ ред след случая Цимерман. Чувстваше се отвратително.

— Защо не си идеш вкъщи? — предложи ѝ момичето от регистратурата Мери. — Изглеждаш ужасно.

— Ще си ида. Искам само да довърша това. — Главата я цепеше и ѝ се искаше да легне и да спи с часове.

— Пий повече течности и си почини — посъветва я Мери.

— Ще се опитам.

Телефонът на бюрото ѝ иззвъня три пъти точно когато дописваше последните изречения. Вдигна, покашля се, за да прочисти гърлото си, и въпреки това гласът ѝ прозвуча дрезгав.

— Ели? Ти ли си?

— Да. Настинала съм. Майкъл?

— Да. Аз съм. Звучиш зле. Защо не се прибереш?

— Ами, имам да довърша едни...

— Зарежи това. Ще дойда да те взема и ще те закарам. След двамайсет минути?

Поколеба се. Не се бяха виждали повече от седмица. Той бе имал две нощни дежурства, тя беше заета в библиотеката с проучването на

Фин. Последваха няколко несериозни извинения от страха, че ще прояви слабост и ще се поддаде. Но така никога нямаше да стигне до истината.

— Ели?

— Двайсет минути? — повтори тя. — Ще бъда отпред.

Чакаше го до входа. Видя го да приближава. Покатери се във високия му черен пикап и въздъхна.

— Страхотно — призна си тя.

— Трябва да се грижиш за себе си, Ели. — Той потегли от паркинга, на Съдебната палата.

— Същото казва и майка ми. — Извади кърпичка от джоба си и издуха носа си. — Извинявай.

— Може би трябва да си останеш вкъщи няколко дни.

— Ще откача. — Тя въздъхна и се отпусна назад. Нещастна.

В крайна сметка той не само я закара, но настоя да я съпроводи вътре. Покани го в кухнята, където си направиха чай.

— Виж каква лудница — погледна тя към пълния умивалник. Стовари се на един стол до кухненската маса и отпусна глава в ръцете си.

Майкъл направи чая и го подслади с голяма доза мед.

— Съквартирантките ти на лекции ли са? — той постави димящата чаша пред нея.

— Предполагам.

— Изпий това и после трябва да си починеш — настани се срещу нея.

— Ще се опитам.

— Пий.

Чаят беше вкусен. Усети, че от него се почувства по-добре, защото бе загубила обоняние. Искаше да му признае, че той още я вълнува, но се чувстваше прекалено зле, за да поддържа тази игра, да лъже.

— Как върви процесът? — поинтересува се той.

— Добре.

— Мислиш ли, че ще приключат до Коледа?

Ели бавно поклати глава.

— Съмнявам се.

— Това ще изнерви заседателите.

— Как така?

— Ти би ли искала да имаш две свободни седмици и после да се върнеш и да седиш там отново, да изтърпиш всичките стойки на адвокатите?

— Не, мисля, че не.

Входната врата се отвори и гръмко се затвори. Майкъл се обърна.

— Селест. Винаги тряска вратата.

Селест метна палтото си на дивана и подаде глава в кухнята.

— Сигурно сте детективът. Аз съм Селест, мозъкът на компанията.

Майкъл стана и ѝ подаде ръка.

— Калас, всъщност Майкъл.

Селест го огледа.

— Удоволствието е мое. — Флиртуваше тя.

— Не сега, моля ви — изстена Ели.

— Охо — отвърна Селест, — още сме зле?

— Още по-зле.

— Е, тогава, ще ви оставя на мира. Така или иначе трябва да се преобличам. Имам романтична среща.

— Беше ми приятно — каза Майкъл.

— Ще трябва да повторим — усмихна се Селест, махна и изчезна. Стълбите заскърцаха.

— Отдавна ли сте съквартирантки? — любопитства Майкъл.

— От цяла вечност.

— Хм — лаконично заяви той. — Е, ще те оставя да си починеш.
— Стана. — Аз... няма значение.

Ели го погледна:

— Какво?

Той сви рамене.

— Нищо.

— Не. Казвай.

Но той не пожела, а тя нямаше сили да настоява. Само добави:

— Ще ти се обадя.

— Ще чакам — отвърна, без да става, и тогава, би се заклепа, дочу го да измрънка нещо като „Наистина ли?“ и в следващия миг вече си бе тръгнал. И с него ли успя да се провали? Както с Фин?

Главата ѝ се маеше. Майкъл, Фин. Кой от двамата? Кой беше виновен? Или, може би, нито един, а тя бе загубила всички тези години — половината от живота си — в безсмислена гонитба.

До четвъртък Ели се почувства значително по-добре. Върна се на работа, макар че носят ѝ продължаваше да тече и изглеждаше зачервен и олющен. Но най-тежката част от заболяването ѝ беше преминала.

Майкъл не се бе обадил и тя се чудеше защо. Мислеше, че се бяха разбрали. Спомни си колко грижовен бе онзи ден, когато я закара до дома ѝ. Той си беше една безкрайна загадка за нея. Винаги я оставяше в неведение.

Тя затвори куфарчето си, облече палтото си, ботушите и напусна Съдебната палата, за да се прибере вкъщи този следобед. Майкъл така и не се обади, а уикендът приближаваше. Не знаеше дали изпитва облекчение, или страшно разочарование.

Тръгна по обичайния си маршрут към дома си — по велопътеката на Болдър Крик. А сега накъде? Нямаше никаква конкретна посока. Дотук с големите планове, добрите намерения, целта на живота ѝ. Чудеше се с какво да се заеме, как да подходи. Дали отново да не започне да отмъква папки?

Като отвори старата разхлопана врата с голяма месингова топка, я лъхна приятната топлина на къщата. Все нещо щеше да измисли. Трябваше. Проучването и не можеше да спре дотук.

— Хей — провикна се Бони. — Хей, ти ли си, Ели?

— Да, аз съм.

— Имаш съобщение на телефона. Страхотен глас.

Съобщение. Тя влезе, погледна листа и прочете: „Обади се на Фин“ Само това: „Обади се на Фин“.

Ели рязко пое въздух. Най-последно я беше потърсил, да му се не види. Беше я потърсил.

Тя метна куфарчето си на кухненската маса и направи един пирует.

— Какво по дяволите? — зачуди се Бони, влизайки в кухнята.

— Той се обади — заяви Ели. — Да. Дааа!

11

Майкъл си наливаше първата чаша сутрешно кафе в управлението, когато дойде сводката.

— Калас, Огъстино и Голдман — провикна се дежурният, — стрелба на Трийсет и седма до Бейзлайн Роуд. — Даде им точния адрес. — Два екипа вече са на път.

— Мамка му — измърмори Годцман, докато грабваше палтото си от облегалката на стола.

— Дори не съм закусил — изръмжа Рик Огъстино и се почеса по главата, хвърляйки закопнял поглед към плика с поничките си.

Майкъл нищо не каза. Остави пълната наполовина чаша кафе, взе си кобура с пистолета, който висеше на стола, и го надяна. Стрелба, помисли си той. Супер.

Качиха се на две коли без маркировка — Майкъл в едната, а Огъстино и Годцман в другата. Бейзлайн и Трийсет и седма не бяха далеч, така че според него полицаите трябваше да имат само няколко минути преднина. Всички слушаха за нови съобщения по радиостанцията, но очевидно съседката, която бе съобщила за стрелбата, бе по-възрастна и се криеше в къщата си.

По дяволите, помисли си Майкъл. Червената лампичка на таблото светна. Може да е било от ауспуха на някоя кола. Случваше се често.

Първото нещо, което Майкъл видя, когато стигна на адреса, беше патрулката, спряна под странен ъгъл до тротоара, после забеляза, че входната врата на скромната дървена къщичка зее широко отворена. Един от полицаите, приведен над нещо като покрит със сняг кипарис, щеше да си изповръща червата.

Дотук с ауспусите.

Майкъл излезе от колата и беше информиран от друг униформен, че вътре, точно до входната врата, лежи мъртво тяло, но според него, районът е чист.

— Ще проверим това — Рик Огъстино се приближи до Майкъл с извадено оръжие.

Оказа се, че двама съседни са видели нападателят да бяга. Дори бяха записали марката и модела на колата и част от регистрационния номер.

— Ще разбера дали имаме адрес на тази регистрация — предложи Годцман. — Хей, Калас, искаш ли провериш жертвата?

— Да, разбира се — отвърна Майкъл. Махна на Рик. — Хайде.

Откриха жертвата вътре точно до входната врата, където я бе видял и полицаят. Лежеше леко обърната настрани. Носеше халат. Лицето ѝ бе отнесено.

— Исусе Христе — прошепна Рик и се обърна за миг.

Майкъл не каза нито дума.

Патологът пристигна бързо. Направи оглед налялото, снима го, и провери за рани, оръжие и лични документи. Говореше постоянно, обясняваше на Майкъл и останалите, сякаш имаше някакво особено прострелване, а не беше така.

— Така, ето сега, един изстрел право в лицето. Причина за смъртта. Големи поражения, виждате ли, момчета? Стрелецът си е взел оръжието и е побягнал като луд, предполагам. Някой познава ли я? Норма коя? Ето ѝ чантата. Чакай, аз ще погледна. Трябва да спазваме реда.

Все още чакаше информацията за регистрацията на колата. Майкъл бе говорил с възрастната съседка, подаде съобщението на 911, и беше почти сигурен, че извършителят е съпругът, с когото е била разделена. Беше разпознала синия му „Блейзър“.

Щяха да го заловят. Дори ако копелето беше избягало от щата, от страната, пак щяха да му закопчат задника. Никой, нито един мъж не може да причинява това на която и да е жена. Защо жертвите бяха все жени? Все техните лица бяха размазвани? Пребивани, изнасилвани, убивани?

Докато техническият екип си вършеше неприятната работа, Майкъл стоеше в студеното декемврийско утро и си мислеше за Расмусен — онзи, който се бе измъкнал.

Майкъл го подозираше от години. Още когато бяха назначени като патрулиращ екип, да споделят една кола, много преди случая

Морис, Майкъл изпитваше неприятни чувства към този мъж. Не бе открил нищо за него. Но той му остави неприятен вкус в устата.

Тогава през онази нощ — преди тринайсет години — Майкъл бе звънял многократно на Фин, за да го вземе на път за смяната им от десет вечерта. Никой не му бе отговорил. По-късно, на път към дома на семейство Морис, когато бе попитал Фин къде е бил преди това, Расмусен го бе излъгал нескопосано, че е говорил по телефона с някакво момиче.

— Човече, час и половина ли — беше се учудил Майкъл, но така и не му каза, че много пъти бе звънял на номера му и е давал свободно.

Имаше и други неща по случая с изнасилването на Морис, които бяха притеснили Майкъл. Едно от най-съществените бе самият Джон Крандал, образован, семеен човек, почтен, отговорен, и да вземе да остави банданата си, която всички са виждали, около шията на момичето. Другото беше Фин. Смразяващото кръвта сияние по лицето му през цялата онази дълга нощ. Чак след няколко години Майкъл бе прозрял цялата картина. След няколко години, още няколко жертви и повече опит, и тогава бе започнал да навързва фактите. Единствено му се губеше мотивът. Какво би могло да превърне Расмусен в сериен изнасилвач и убиец?

Няколко месеца. Няколко телефонни разговора и Майкъл откри мотива. Според един специалист по детска престъпност в родния град на Фин, Милуоки, самият той е бил жертва на изнасилване. От собствения си чичо.

Майкъл бе уведолил началниците си. И тогава затъна в проблеми до гуша.

Трябвали доказателства. Солидни улики.

Някой ден, помисли си той, някой скапан ден, Расмусен щеше да направи грешна стъпка и Майкъл щеше да му скочи като муха на мърша.

Малко преди обед се установи регистрацията на колата. Старият син „Шевролет Блейзър“, забелязан да се отдалечава от мястото на престъплението, принадлежеше на някой си Лу Дигс. Двайсет и три годишната жена, която лежеше убита в къщата, беше Норма Дигс, съпругата, с която бяха разделени. Решиха, че са пипнали техния човек. Сега оставаше да го открият.

Адресът на Лу Дигс ги насочи към малък къмпинг с каравани в другата част на града между Ярмаут и Двайсет и осма улица. Рик повика подкрепление. Оставиха един екип да охранява местопрестъплението, а останалите се насочиха към адреса. Майкъл не можеше да овладее мислите си: дано този кучи син Дигс да се е довършил сам, докато стигнат, та да им спести разпавии, да не говорим за парите на данъкоплатците.

Обаче Дигс не се бе довършил. Когато целият ескорт полицаи спря, той произведе няколко изстрела с десети калибър от прозореца си и после се скри зад дръпнатите пердета.

Майкъл не бе стрелял, освен на стрелбището, през всичките години служба в полицията. Но знаеше какво трябва да прави. Провери дали затворът е спуснат и зареди първия патрон в патронника с бързо, обиграно движение. Чу многократно прищракване на метал около себе си, когато полицаите обкръжиха фургона.

Заедно с шума от зареждане на оръжие се усети и покачването на тестостерона, чиито нива хвъркваха винаги при такава акция. Майкъл бе участвал в подобни събития няколко пъти и усещаше въздействието на адреналина. Всички сетива бяха нащрек, мускулите — в готовност, цялото внимание — концентрирано върху издраната врата на фургона и прозореца със счупеното стъкло, през което някога белите пердета плющяха на вятъра. Радваше се на експедитивността — от нея можеше да зависи животът му.

Специалният отряд пристигна от Денвър четирийсет минути след като Дигс пусна още няколко куршума от прозореца си. Следваха ги новинарски екипи, сателитни станции, и кой ли още не. И Майкъл се оказа ръководител на акцията.

Разговаря с шефа на отряда.

— Ще изчакаме — поръча той.

— Колко? — искаше да знае командирът, който също се бе разгорещил.

Чакаха три часа и десет минути. Най-дългите сто и деветдесет минути в живота на Майкъл. До него, зад отворените врати на колата им, беше обичайно приказливият Рик Огъстино, който сега не продумваше нито дума. От време на време преговарящият, който бе изпратен от Денвър, се опитваше да контактува с Дигс чрез мегафон, но явно онзи не беше в настроение за разговори. Провалиха се и

многократните опити да се свържат с него по телефона. Чуваха го как звъни ли, звъни, пронизващ ледената тишина, надвиснала над къмпинга.

— Да не е умрял тоя скапаняк? — с надежда в гласа подхвърли Рик.

На Майкъл не му се вярваше. Със сигурност щяха да чуят, ако десеткалибровата пушка гръмнеше в устата му.

Докато чакаха, излезе вятър — известният вятър от Фронт Рейндж. Отначало започна леко, пронизващо костите подухване, което скоро премина в силни пориви. Всички знаеха, че положението ще се влоши. Чакай стана. Вихърът обръщаше вратите наколите, караше зимните екипировки да плющят, клатеше фургона, в който се криеше Лу Дигс. Поривите бяха със скорост от около сто и двайсет километра в час, прецени Майкъл.

Мислите му се отнесоха в друга посока. Пред погледа му изникна Норма Дигс — жената без лице — и се зачуди как ли е изглеждала? Има ли родители? Дали вече бяха отишли при патолога да разпознаят детето си? Тогава се сети за собствените си родители, за пътуването им до болницата, където бе починал Пол. Не бяха пуснали Майкъл да ги придружи, но той винаги, неволно, си представяше лицето на брат си в смъртта. Дори сега едва прогонваше този образ.

После се сети за Ели и си каза, че това е просто начин да убие време, да спре да мисли за окупиралия се във фургона Дигс или за ледения вятър. Ели. Да. Може би все пак наистина беше обсебен от нея. Караше го да се чувства като влюбен шестнайсетгодишен хлапак. Не можеше да повярва, че би го правила нарочно. От друга страна, не се връзваше на плитките ѝ извинения да не спи с него. По дяволите, нали тя започна тези отношения. Но пък изглежда и не ѝ се искаше да сложи край.

Нещо пропускаше. Чувстваше се като в разследване на убийство, в което не можеше да сглоби картината. Едно важно парче от пъзела му се изплъзваше.

Вятърът ставаше все по-силен. Поривите заглушаваха думите на полицаите.

— По дяволите — Рик се обърна към Майкъл, — нареди на отряда да влиза.

— Още не — Майкъл сгръ пръстите с дъха си. Не можеше да стреля добре с ръкавици.

— Тази работа не ми харесва — продължаваше Рик.

— Прав си — додаде Майкъл и тогава вратата на фургона рязко се отвори и всички полицаи застанаха нащрек.

— Какво по дяволите...? — учуди се някой наблизко и после всички видяха да се подава една бяла кърпа, закачена на дълга дръжка на метла.

Лу Дигс се предаде.

Докато пътуваха обратно към управлението, надули парното в колата на Майкъл, Годцман каза:

— Можеш ли да повярваш? Тоя дребен страхливец отнесе жена си, а не му стигна смелост да се гръмне. Исусе.

— Да — съгласи се Майкъл, — мога да повярвам. Типовете, които посягат на жени, са страхливци.

Само че нямаше предвид Дигс, а Фин Расмусен.

Успя да хване Ели точно когато се приготвяше да си тръгва от Съдебната палата. Когато го съзря, тя ококори очи.

— Беше там, нали? — развълнувано го попита тя. — Гледахме обсадата по телевизията цял ден. Онзи мъж...

— Изглеждаше по-зле, отколкото беше в действителност.

— Ти не знаеше това, докато беше там.

Той сви рамене.

— Да, така е. Една жена е мъртва за нищо — сам се изненада от ядния си тон.

Тя го докосна по ръката.

— Радвам се, че си добре. Притесних се.

— Не бях в опасност.

— Как не. — Тя се замисли за миг. — И сега ние ще трябва да съдим този нещастник.

— Нещастник?

— Сигурно страда.

— А жена му е мъртва.

Тя наклони глава и го погледна внимателно, без да продума.

— Виж, не съм дошъл тук да говорим за това. Позволи ми да те откарам.

— Разбира се, страхотно. — Тя си грабна палтото и куфарчето и тръгнаха по коридора, покрай Зала Б, където процесът Цимерман бе временно прекратен за коледните празници. Трябваше да се промушат през групи хора, излизаци от двойните врати на залата.

— Спрял съм отсреща през улицата на големия паркинг — обясни той. Стъмваше се и същият остър вятър продължаваше да брули от Флатиронс.

— Олеле — изстена Ели и се сгуши.

— Искаш ли да отидем някъде за уикенда — предложи той. — На ски?

— О, Майкъл, не мога. — В гласа ѝ прозвуча искрено съжаление, но това задейства някаква аларма в главата му.

— Аз... още не се чувствам много добре, а и обещах на Селест да отида на коледен пазар с нея и...

— Добре, разбрах.

— Не, наистина, съжалявам. Бих искала, но не точно този уикенд.

— Хубаво.

— Нали ми вярваш?

— Да, разбира се — продължи той, макар да знаеше, че не бива. Не можеше да спре да я изпитва. — Тogaва какво ще кажеш за един дълъг уикенд по празниците? В хижата.

— Не съм сигурна кога ще бъда в Ледвил. — Тя бе вдигнала очи нагоре към него и на челото ѝ се очерта бръчка. — Ще се опитам да прекарам повече време с майка ми по празниците. Знаеш как е.

Приближаваха пикапа му. Той вървеше до нея, завладян от внезапно отчаяние от отказа ѝ. Играеше си с него като котка с мишка — оставяше го за малко, за да си отдъхне, после отново му скачаше и го разкъсваше, нараняваше. Чувстваше, че започвала си изпуска нервите.

— Майкъл? — колебливо попита тя.

Нещо в него поддаде, сякаш внезапно се скъса язовирна стена. Той се обърна, сграбчи я за раменете и я притисна към вратата на пикапа си. Очите ѝ се разшириха от страх.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изръмжа ѝ той, докато я държеше.

— Какво? Майкъл, аз...

— Какво става? Каква игричка играеш?

Тя го гледаше онемяла, устата ѝ трепереше, очите ѝ се наляха със сълзи. Без да се замисля, той наведе глава и я целуна страстно, премазвайки устата и, притискайки я с цялото си тяло. Усещаше опитите ѝ да се измъкне изпод него, дочуваше пискливите ѝ протести в гърлото ѝ. Но той не отмести устни от нейните и поне за кратко беше негова.

Продължи да я държи там, прикована към пикапа, безпомощна, и изля целия скапан ден върху нея. Желаше я, нуждаеше се от нея, обладая против волята ѝ, защото не можеше да си признае какъв ужасен ден бе преживял. Той осъзна какво бе направил чак когато тя успя да промуши ръце между двамата и да го отблъсне с изненадваща сила.

Той веднага се оттегли. Осъзна се. Засрами се. Но гневът му продължаваше да бушува близо до повърхността. Стоеше пред нея, подпрял ръце от двете ѝ страни, задъхан.

— Съжалявам, не трябваше да го правя. Но, по дяволите, писнаха ми твоите игрички, Ели. Държиш се ту пламенно, ту дистанцирано. Не мога да се справя с това.

Тогава тя се отпусна, все още опряла гръб в камиона:

— И аз съжалявам. Не исках... аз просто... Боже, Майкъл, объркана съм. Ти... не си лесен.

Той сведе поглед към лицето ѝ, към наранените ѝ устни. Знаеше, че тя има право, но въпреки това го подлудяваше. Прекалено много парадокси. Прекалено много тайни.

— Майкъл — нежно каза тя, — съжалявам, наистина. Харесвам те. Просто не искам да прибързваме толкова. Не се познаваме добре. — Тогава тя протегна ръка и дръпна главата му към своята, целуна го по устните, нежно, като сестра.

Той знаеше, че и това е роля. Нямахше една вярна дума. Защо си правеше труда да се помирява с него? Направо го побъркваше.

— Мамка му — промълви той. — Качвай се в камиона — отдръпна се той.

Но Ели поклати глава.

— Ще повървя.

— Качвай се в камиона — повтори той.

— Мисля, че не е добра идея. Ще повървя. Не е далеч.

— Знам точно колко е далеч.

— Майкъл, върви си. Става ли? Ще поговорим по-късно.

— Кога?

— По-късно — повтори тя. Вдигна куфарчето си от земята, където го бе изпуснала, пооправи се и праметна червения шал през раменете си. — Лека нощ, Майкъл. — И тя се отдалечи, вятърът издуваше палтото ѝ, вееше шала ѝ като знаме.

Искаше му се да извика след нея, искаше да я целуне отново, изобщо не знаеше какво точно искаше, затова просто остана там на паркинга, с каменна физиономия, гледайки след нея, докато не се скри от погледа му, дори и след това.

— Мартин Лестър? Уха — възхити се Бони. — Този е голяма работа.

— Знам — отвърна Ели. Ровеше из гардероба си, подръпваше всяка по-официална дреха, която имаше.

— Не — оценяваше Бони. — Не, изобщо не.

— Нямах нищо подходящо — повдигна рамене Джени.

— Е, колко често ме канят на такива събития? — Ели беше абсурдно нервна и развълнувана. Чувстваше се като Пепеляшка, която се подготвя за бала с красивия принц. Далеч от нейния стил.

— Да погледнем в гардероба на Селест. Имам една страхотна рокля, но няма да ти стане.

Бони ѝ намери подходящата рокля. Горната част бе изрязана по врата, с дълъг ръкав в гарваново черно, а надолу стигаше до коляното и от бюста надолу се разкрояваше.

— Трябва да питам Селест — реши Ели.

— Няма да има нищо против. Пробвай я.

Дженифър я снабди с чифт обувки, отворени, с каишки, на висок ток. Двете носеха един и същи номер.

— Не е зле — прецени я Джен.

Селест се прибра от лекции след няколко минути и като се качи горе, завари Ели издокарана.

— Съвършено — възкликна тя.

— И нямах нищо против?

— Не, за Бога. Стои ти страхотно.

— Благодаря, дами — съвсем искрено каза Ели. Имаше много ценни приятелки, истинско семейство. Единственото.

— Къде отиваш? — поинтересува се Селест.

— На коледно тържество у Мартин Лестър.

— Ще има хубава храна. И ще си с онзи другия?

— Фин — уточни Ели.

— Фин, точно така. Онзи с гласа — Селест се изправи, висока, слаба, с ръце на хълбоците. — Къде е уловката, Креймър? С години бягаше от мъжете като от чума, а сега изведнъж се срещаш с ченге и с плейбой от Денвър?

— Интересно как се получават нещата — лаконично поясни Ели. Боже, как копнееше да се довери на приятелката си, да сподели щурия си план с уравновесената Селест. Но не можеше. Дори Селест да одобрише плана ѝ, не можеше да понесе съквартирантките ѝ да научат коя е всъщност. Мразеше тайната, която я съпътстваше всеки ден. Мразеше я и същевременно внимателно, ревниво я пазеше.

Тоалетът ѝ лежеше на леглото. Взе си душ, изми си косата, почисти космите от краката си. Не можеше да спре да мисли за Майкъл. Беше го видяла в различна светлина и това я разтревожи. Щом можеше да направи това с нея, значи би могъл да бъде груб и с всяка друга жена.

Но трябваше да признае, че беше прав за игрите ѝ. Затвори очи и остави горещата вода да тече върху ѝ, сякаш можеше да измие вината, която изпитваше. Беше разигравала Майкъл и той го беше усетил. Не можеше да прави това с нестабилен човек. Беше опасно.

Тя се опита да спре да мисли за Майкъл. След няколко дни щеше да му се обади, а може би той щеше да се обади. Но нравът му... Тръпки я побиха въпреки топлата вода.

Щеше да мисли за Фин, който трябваше да я вземе след час. Опитваше се да си представи как би изглеждал той, как щеше да изглежда тя, какво щеше да е тържеството. Всички тези богати хора. Не принадлежеше на тази среда.

Излезе от банята и подсуши косата си с кърпа. Намаза цялото си тяло с лосион, пръсна парфюм на китките и врата си. Чувстваше, че в стомаха ѝ бълбукат мехурчета от напрежение.

Пригответи се: с перленото колие и обици на Бони, роклята на Селест, с обувките на Джен, през ръката си праметна едно палто на

Селест, което стигаше до средата на прасеца — лъскаво като коприна, светлокафяво, цялото обточено с кожи от норки.

— Разбий ги — гордо извика Джен.

— Одобряваме те — обяви Селест, след като внимателно огледа Ели, наклонила глава.

— Благодаря на Бога, че ви има — разпалено им призна Ели.

Чуха колата му да спира отпред. Ели си пое дълбоко въздух, внезапно изплашена. Напускаше своя свят. Чу стъпките му да приближават към входната врата и за части от секундата неистово ѝ се прииска да е Майкъл. Не, не. Не можеше да мисли сега за това. Нямахме право на грешки, не сега.

— Пожелайте ми успех — прошепна тя на трите си приятелки. После си сложи усмивката и отиде да отвори вратата.

Вече нямаше връщане назад.

Съблазнителна, възхитителна, пленителна. Седеше в ухаещата на скъпа кожа кола на Фин, чувстваше се красива, потънала в палтото на Селест, с яката от норки, която я гъделичкаше по лицето, Ели си измисляше тези определения. Това бе ново преживяване за нея, поредният първи път и се чувстваше като докосната от вълшебна пръчица.

Пепеляшка.

Фин спря пред обляната в светлини къща на Уошингтън Парк — един от най-престижните квартали на Денвър. Отвори ѝ вратата, подаде ѝ ръка и едно пиколо откара колата на паркинга. Поведе я нагоре по широките стълби през преддверието, оградено от колони, навътре към топлина, гласове, музика и празничните аромати.

Икономът пое палтото ѝ и тя едва не избухна в див, истеричен смях. Икономът. И палтото на съквартирантката ѝ! Едва се съвзе и Фин я хвана за ръка, за да я отведе при домакините — господин и госпожа Мартин Лестър.

— Каква очарователна рокля — констатира Хилари Лестър и хвана двете ръце на Ели, след което кимна одобрително към Фин. — Явно си крил досега госпожица Креймър?

— Да — съгласи се Фин, — така е.

— Разбирам защо — обади се Мартин Лестър.

Любезностите, закачливите шеги. Фин ги владееше умело. Ели му хвърляше погледи с крайчето на окото си. Той се усмихваше, държеше се свободно, толкова красив в смокинга си. Тя дълбоко въздъхна. Истина ли беше всичко това?

— Вървете и се забавлявайте — подкани ги Хилари Лестър, — и запази един танц за мен, Фин.

— Разбира се. Този път ще се постарая да не те настъпвам.

Ели не можа да измислила каже нищо находчиво.

— Благодаря ви много, че ме приехте на тържеството — беше всичко, което успя да съчини.

Фин я поведе покрай група гости, които си говореха и пиеха пунш с шампанско около красивата елха, издигната наред застланото с мрамор преддверие. Таванът на залата беше висок около девет метра и имаше великолепно викторианско стълбище, което елегантно се извиваше към горните етажи. Илекс и червени кадифени панделки бяха закичени по цялата дължина на парапета.

— Хилари е много сладка — прошепна Фин в ухото на Ели, докато я водеше все по-навътре в къщата. — Но не се оставяй да те баламосва. Тя е доктор на науките и има почетна титла от Оксфорд. Мисля по антропология.

— Изглежда много мила — сподели Ели, опъвайки шия, за да огледа елхата, докато минаваха край нея. — Това е най-красивото коледно дърво, което някога съм виждала.

— Типично за началото на века. Е — обясни Фин, — става дума за деветнайсети век.

Поялата къща беше украсена за празниците в червено, зелено, златисто и сребристо, с дребни играчки, истински антики. Позлатените рамки на огледалата бяха окичени с имел и илекс, а боядисана в червено шейна, отрупана с коледни подаръци, беше поставена под един от високите прозорци на дневната. В другия край на стаята се намираще барът, с античен люлеещ се кон до него. Барман в смокинг пълнеше чашите или наливаше с черпак пунш от огромна кристална купа. Дребни фигурки на еленчета, снежни човечета и Дядо Коледовци, изкусно изрязани от пресни плодове, плуваха в купата. Според Ели всичко би изглеждало малко претрупано, ако не беше особеният чар на античните украшения на Хилари, които допълваха атмосферата на викторианската къща.

— Гладна ли си? — попита Фин, като донесе по чаша пунш за двамата и кимна към трапезарията, където се виждаха четири огромни маси, отрупани с превъзходни храни и деликатеси.

— Умирам от глад — отвърна тя, — но храната изглежда прекалено красива, за да бъде ядена. Дали да не почакаме?

— Разбира се — съгласи се той. — Освен това искам да те представя на някои хора.

Нямаше голям избор. Той настоя да я запознае с всички, толкова много нови лица, че имената им моментално влизаха през едното ухо и излизаха през другото. Имаше много повече диаманти, рубини,

сапфири и изумруди, отколкото в „Тифани“, Ели беше сигурна в това. Някои от жените определено я оглеждаха с любопитство, други — с нескрита враждебност.

Фин Расмусен, плейбойът, не се впечатляваше от това.

Той наистина беше очарователен, въпреки властното си излъчване. Отведе я до голяма, хладна зимна градина, отредена за танци вместо за саксии. Сега всичко беше изнесено и колоните от ковано желязо, ограждащи високите витрини, бяха украсени с мигащи лампички и храстчета джел, вечнозелени растения и покрити с коприна коледни топки. Имаше и висок, дървен античен Дядо Коледа, който закачливо надничаше от ъгъла до квинтета. В устата му имаше лула и сякаш намигаше на Ели.

Фин я взе в обятията си и я понесе по гладкия, застлан с камъни под в ритъма на мелодия на Томи Дорси. Едва си пое дъх и последва смяна на партньорите — тя се озова в прегръдките на Тайлър някой си, отличен танцьор, а Фин грациозно се завъртя в танц със съпругата му.

Всичко беше зашеметяващо. В един момент тя пресметна, че само това тържество би могло да покрие таксите ѝ за една година обучение в юридическия факултет. Невероятно разточителство.

Хапнаха в дневната, седнали на едно от двете канапета във викториански стил със зелена кадифена дамаска, разделени от малка бъбрековидна масичка с мраморен плот. В камината отляво пращеше огънят, от полицата над нея висяха шест ръчно направени коледни чорапа, които изглеждаха поизносени. Малко по-нагоре на камината беше закачен портрет на някакъв невероятно достолепен господин, рисуван през трийсетте години на двайсети век. Тежката позлатена рамка беше окичена с клончета имел и бръшлян. Старият джентълмен изглеждаше много доволен.

— Харесва ли ти тържеството? — попита Фин.

Ели дъвчеше морски дарове. Преглътна и отвърна:

— Прекрасно е.

— Не ти се струва прекалено претенциозно? — сините му очи шареха предизвикателно.

— Не, разбира се — разсмя се тя. — Имам чувството, че върша нещо нередно.

— Нещо нередно?

— Ъ-хъ. Все едно си купувам шоколад „Кадбъри“, но не от малките, а голям и го изяждам наведнъж.

— Можеш ли да направиш това? — той повдигна пясъчнорусите си вежди.

— О, разбира се, без проблем. Ако съм притеснена, го правя като нищо. Шокиран ли си?

— Ами... като че ли не. Разбрах, че си по-различна, още в първия миг, когато те видях.

— О? И по какво точно разбра? — сега вече тя активно флиртуваше. При това ѝ харесваше.

— Всичко у теб е естествено — замислено обясни той. — Дори както беше паднала в снега, ти просто си изглеждаше... на мястото. Тук също. Предполагам, че всичко това — да кажем парите — биха дошли в повече на един студент. Но ти сякаш си родена в такава среда. Така ли е, Ели? От богато семейство ли си?

Тя искрено се разсмя.

— Не.

— Наистина ли?

Ели сви рамене.

— Наистина. Повярвай. Не бих работила в прокуратурата точно сега, ако можех да си позволя да завърша последната си година в юридическия факултет.

— Интересно — заключи той и двамата се съсредоточиха отново върху чиниите си.

Тя ясно усещаше погледа му върху себе си. Дори когато някой го заговореше и той отговаряше с остроумните си закачки, вниманието му пак беше насочено към нея. Може би, помисли си тя, планът ѝ ще се осъществи. Въпреки цялата му общителност и прямота, сигурно имаше и нещо скрито. Всеки си има тайни. Просто тя трябваше да ги извади на бял свят. Щеше да го направи.

След вечеря тя танцува с няколко различни партньора. Сериозни, богати мъже. Наистина се забавляваше. Знаеше, че независимо от това какво щеше да излезе от отношенията ѝ с него — независимо кой или какъв всъщност беше — щеше да запомни завинаги тази приказна нощ.

В дамската тоалетна, по някое време след полунощ, най-последно останала за малко сама, тя се облегна на тапетите с флорални мотиви и

дълбоко въздъхна. Дотук добре, помисли си тя.

Инстинктът ѝ подсказваше да не насилва нещата. Ако той усетеше, че е прекалено заинтересована, ако му задаваше твърде много въпроси от самото начало, щеше да го загуби. Въпреки това, умираше да разбере откъде е, кои са родителите му, имали братя, сестри. От каква среда произхожда — богата, бедна, средна ръка? Беше научила разни истории за работата му като предприемач в охранителния бизнес, но нищо за миналото му. Никой не може да бъде толкова невероятно съвършен. От друга страна, изобщо не си го представяше като луд, пресметлив убиец. Просто не можеше да е той.

Дали пък не виждаше само онова, което ѝ се искаше? Дали не целеше да я смае с бляскавия си начин на живот, с богатите си приятели, дори с къщата и колата. Е, добре. Успя да я впечатли. Възможно ли бе да е толкова повърхностна?

Или просто Фин беше добрият герой?

Внезапно се сети за Майкъл — пълен антипод на Фин. Сигурна беше, че той също си има тъмна страна и своите тайни. Но грижливо криеше миналото си и тя се страхуваше, че никога нямаше да намери ключ към него.

Как ли Майкъл Калас би се вписал в тази лъскава среда?

Напуши я смях. Не би се вписал. И въпреки това се опита да си представи Майкъл, гаджето си, тук. Майкъл в смокинг, хванал я през кръста, пронизващ я с жълтите си очи, леко наболата му брада докосваща лицето ѝ. Пълна лудост.

Обърна се към умивалника и намокри лицето си със студена вода, без да разваля грима си, но достатъчно, за да дойде на себе си. Каква глупачка бе да мисли по този начин за Майкъл. Спа с него, защото се налагаше, помисли си тя и стомахът ѝ се сви от неприязън. Беше от полза. И тя много силно се надяваше да успее да го задържи след случката на паркинга онзи следобед.

Фин я чакаше близо до тоалетната, когато тя се появи усмихната, готова за още и още танци, и питиета, и лакомства. Защо не? Фин — висок, красив, деликатен и атлетичен — все необичайни качества за толкова едър мъж. У него нямаше нещо, което да не ѝ харесва, и нищо чудно, че жените пощуряваха по него. Имаше открит и весел нрав. Караше я да се чувства красива и специална, сякаш е единствената жена на тържеството. Усещаше как лесно привиква с присъствието му.

Не ѝ добавяше, а съвсем леко я увеличава с приключенски истории, разказваше ѝ за места, които тя вероятно никога нямаше да види. Например за пътешествие до италианските Алпи, където си счупил крака, докато карал ски по един ледник. Посещавал родния край на прадедите си в Украйна. Пътувал по течението на река Нил и бил хвърлен от гърба на двугърба камила. Гмуркал се в Карибския басейн и Големия бариерен риф и ходил на риболов за големи риби на полуостров Байя.

— С приятелите ми най-после уловихме голямата риба. Всъщност случи се сега по празниците за Деня на благодарността. През последния ни ден. Бяхме отегчени от висене, изгорели от слънцето, а вълните бяха почти два метра.

— Това лошо ли е?

— Доста бурно море. Но успяхме да хванем двестакилограмов мерлин. Трябваше всички да помагат, за да го изтеглим. Отне ни шест часа. Мислех, че ръцете ми ще изскочат от ставите си.

— Все пак успяхте ли да я изтеглите?

— О, не. — Той се разсмя и отметна глава назад, така че погледът ѝ попадна на силния му врат под черната папийонка. — Влакното се скъса. На около шейсет сантиметра от гафела. И край. Тя отплува.

— Тя?

— Хм — отвърна той, — рибарско изказване, предполагам.

— Сигурно си бил ужасно разочарован. След толкова часове борба.

— Да. Така беше. Но често се случва човек да прецени погрешно една женска. Точно, когато си мислиш, че е в ръцете ти...

Някой ги прекъсна и той така и не довърши мисълта си, а Ели тогава не се замисли над изказването му. Много по-късно щеше да разбере точно какво бе имал предвид.

Тя въобще не забеляза по кое време я докара до дома ѝ в Болдър. Мислеше само за страхотната вечер и за това, че той не я провали с настъпателни предложения. Джентълмен до последно. И то какъв джентълмен.

— Чувствам се малко като Пепеляшка — каза тя в топлата тишина на колата му.

Той се обърна към нея и подпря ръка на гърба на седалката ѝ:

— Мога ли да целуна Пепеляшка? Това позволено ли е?

Ели почувства как сърцето ѝ се разтуптя. Не каза нищо, само се усмихна и се приближи към него. Искаше ѝ се да го целуне. Устните му бяха меки и топли. Тя разтвори своите и той я целуна страстно, после бързо се отдръпна, сложи ръка в ръкавица на брадичката ѝ и я загледа право в очите за един дълъг, разтърсващ момент.

— Стой така — най-сетне промълви той.

Слезе, мина до нейната врата и я отвори. Лъхна я остър студен въздух. Подейства ѝ освежаващо.

— Вдигни си крака — нареди ѝ той.

Ели се разсмя и му подаде крака си. Той свали обувката ѝ и я метна на пода.

— Ето — продължи той.

— Ето, какво?

— Загуби си пантофката. Утре твоят принц ще ти я върне.

— Фин.

— Сутринта, когато тръгнем за Санта Фе.

— Моля? — тя поклати недоумяващо глава.

— Трябва да летя дотам за уикенда. Имам около час работа, но не мога да я отложам. Ще летим с моя самолет.

— Ти... пилотираш самолет?

— Надявам се. — Ухили се той. — Само за уикенда. Имам резервация за „Ла Фонда“.

Ели не знаеше какво да каже.

— Хоп — той я грабна на ръце и я отнесе до входната врата.

— Обувката ми, Фин — не можеше да загуби обувката на Джен за нищо на света.

— Утре сутрин, Пепеляшке. Нали принцът носи пантофката?

— Ами, да, но...

— Ще дойдеш с мен до Санта Фе. Така ще съм сигурен. Кажи да. Но той не ѝ остави никакъв шанс. Вместо това я целуна, повдигна я в обятията си и я притисна към себе си.

Когато успя да си поеме малко въздух, леко замаяна, тя каза:

— Да.

— Добре — прошепна той. — Седем и трийсет добре ли е? Знаем, че няма много да се напиш. Вече е...

Тя каза „да“ на всичко. Дори когато вътрешният ѝ глас крещеше „Да не си луда“, тя пак отвърна с „да“.

В събота рано сутринта Майкъл караше по Харисън Авеню в Ледвил, оттам зави по Фифт Стрийт, търсейки адреса.

Каза си, че прави онова, което умее най-добре — да бъде детектив. Беше убеден, че си струваше да си порови носа в миналото на Ели Въпреки това се чувстваше мерзавец, чувстваше се така от миналата вечер, когато се обади по телефона на Джанис Креймър и ѝ каза, че ще бъде в района и би искал да се отбие, за да се запознае с майката на Ели, неговата приятелка. Тези думи го бяха накарали да стисне зъби.

— Да, разбира се, удобно е, господин, а-а, Калас ли казахте? — той бе доловил изненадата и колебанието в гласа ѝ.

— Просто Майкъл — предложи той. — С нетърпение очаквам да се запознаем, госпожо Креймър.

— Джанис. Просто Джанис.

— Чудесно, Джанис. Десет прекалено рано ли ще бъде?

— О, не, удобно е.

— Ще се видим в десет — повтори той много сърдечно и открито. Съвсем добро момче.

Не знаеше точно какво да очаква. Какво щеше да ѝ каже. Надяваше се като лепне една приятелска усмивка на лицето си, да започне оттам.

Ето го — намери адреса. Спря и се загледа в схлупената къщичка с облицовка от годините на Голямата депресия — от онези стари, фалшиви облицовки, първоначално предназначени за покриви.

Исусе, помисли си той, не вярващ на очите си. Това ли е домът на Ели? Беше му казала, че е от бедно семейство, но...

Това беше без значение. Интересуваше го единствено да нареди пъзела Ели Краймър. И беше напълно сигурен, че нямаше да си тръгне, докато не получи няколко отговора.

Изпълнен с решимост, той отвори вратата на камиона, сложи си усмивката на добро момче и пое по заледената пътека.

Името Майкъл Калас бе запечатано в съзнанието на Джанис вече повече от десет години. Когато ѝ позвъни миналата вечер, още преди да ѝ каже името си, тя разпозна гласа му. Господ ѝ бе свидетел как бе седяла в онази съдебна зала в Болдър по време на делото на съпруга си и бе слушала цял ден показанията на новака. Същият глас, една идея по-плътен от възрастта, но тя би го разпознала навсякъде.

Веднага се беше опитала да се свърже с Ели, но все ѝ отговаряше автоматичният секретар с гласа на Селест. Същото се повтори и въпросната сутрин в осем. Идваше ѝ да удужи тези момичета. Някога изобщо вдигаха ли този телефон?

Едно нещо беше сигурно: Ели въобще не знаеше, че „приятелят ѝ“ щеше да дойде в Ледвил. Ако бе имала и най-малко подозрение за това, щеше да предупреди майка си. Къде, за Бога, се е дянало това момиче?

Джанис не бе мигнала цяла нощ. Към осем и половина сутринта се беше приготвила да закачи бележка на предната врата до детектив Калас, че е трябвало да напусне града — по неотложни причини. Вместо това, тя го чакаше облечена в най-хубавия си черен вълнен панталон в кралско синьо, гримирана, убеждаваща себе си, че никога не би я познал. Те никога не бяха разговаряли, никога не се бяха запознавали и би се заклела, че той никога не бе поглеждал към нея в съдебната зала. Без съмнение се е чувствал неловко. Или прекалено самодоволен. Боже, как го бе мразила.

Джанис се ядосваше на дъщеря си, докато чакаше пристигането на детектива, макар че знаеше точно причината за посещението му: сондаж. Без съмнение Ели беше изпечена лъжкиня, но този мъж все пак се беше усъмнил. Все пак е детектив. Естествено че бе прозрял измамата на Ели. Очевидно му се губеше цялата картинка. Поне засега.

Тя стоеше пред прозореца и гледаше към тихата уличка. На гърба на избелелите пердета бяха полепнала изсъхнали листа от мушкато, а в ъглите на перваза висяха паяжини. Боята се беше надигнала. Част от

Джанис искаше да се втурне и да пооправи къщата, да прикрие срама си, но ѝ липсваше енергия. Преди Джон да почине в затворническата болница, докато все още таеше слабата надежда, че истинският изнасилван ще бъде заловен, имаше известна гордост. Но вече беше друго. След загубата на Джон преди три години цялата ѝ гордост, волята ѝ да продължава се бяха изпарили. Сега имаше само Ели. Единственото ѝ дете, единственото ѝ, непримиримо дете, което си играеше с огъня.

Видя пикапът да завива по уличката и взе да наблюдава как търси адреса. Когато го видя как паркира, слезе и заоглежда улицата с порутените къщи и камарите мръсен сняг по тротоарите, в гърдите ѝ се надигна ридание. По дяволите дъщеря ѝ. По дяволите и двамата, задето я подлагаха на това. И само като си помислеше, че може би това е човекът, който бе натопил Джон, или дори който бе извършил престъплението.

До момента когато почука на дървената врата със замазаното прозорче, Джанис вече трепереше. Знаеше, че трябва да изиграе този фарс, но никой не я бе научил на правилата.

Тя отвори вратата. Дори не можа да се насили да се усмихне. Устните ѝ застинаха в примирена гримаса.

— Госпожа Креймър? Джанис Креймър?

— Да, същата. — Тя прочисти гърлото си. — А вие трябва да сте Майкъл. Заповядайте. Навън е доста хладно. — Ето. Премина първото квадратче. Явно можеше да го направи. Можеше.

— Мога ли да взема палтото ви? — Тя протегна трепереща ръка към скъпото му кафяво кожено яке — от онези бомбъри от Втората световна война. Той го свали и тя внимателно го закачи на дървената закачалка зад входната врата.

— Настанете се удобно — обърна се тя към него.

Хиляди пъти ѝ се приискала е мъртва, когато той седна на избелелия стол, с изтъркани подлакътници и счупени пружини, които изскърцаха под тежестта му.

— Значи тук е отраснала Ели — отбеляза той, като се настани с разкрачени крака и ръце склучени отпреде му. Усмихнат. И все усмихнат.

— О, да — отвърна тя. Без сценарии, без реплики, импровизирано. — Живеем в тази къща от дълго време. — После го

попита: — Ели знае ли, че сте тук? — беше сигурна какъв е отговорът, но искаше да види реакцията му.

— Ами, не, не знае. Просто изведнъж, в последния момент, реших да се отбия в къщата на семейството си.

— Семейството ви има тук къща?

— Всъщност между Вейл и Минтърн.

— Прекрасно. Кажете, Майкъл, ще пиете ли едно кафе? Направила съм и ябълков сладкиш.

— С удоволствие ще изпия чаша кафе. Черно, моля.

— Бях сигурна, че ще поискате кафе или чай... Ще стане за няколко минутки. — Бърбореше какво ли не. Нервите ѝ пронизваха кожата ѝ.

Отиде в кухнята — отделно помещение, докато полицаят седеше в другата стая и оглеждаше мизерния ѝ дом. Но какво можеше тя да направи? Бе загубила мястото си в мината и колкото и малка да беше заплатата в минимаркета, поне имаше някаква работа. В Ледвил толкова много хора нямаха дори такава. Много от тях бяха на помощи. Други изминаваха целия път до ски курорта Копър Маунтин, та дори и по-далеч — до Вейл или Брекърридж. Вместо да плащат за гориво и гуми, със същия успех можеха да си останат в Ледвил и да работят за минимална надница. Както правеше Джанис.

— Студено утро, нали? — подвикна тя, докато измерваше кафето във филтъра и го постави на място, след което включи кафеарката.

— Много — отвърна ѝ той. — Ако трябва да съм откровен — не мисля, че бих могъл да живея на тази височина целогодишно. Винаги ли сте живяла в Ледвил?

Джанис лесно се измъкна, изненадана от новия си талант:

— О, Боже, не — отвърна тя. — Отраснах във ферма в Небраска. Омъжих се в Колорадо.

— А, да, точно така — каза той. Стана и приближи до застопорената люлееща се врата. — Ели ми каза, че баща ѝ е починал. Съжалявам.

В затвора, негоднико, мина ѝ през ума.

— Да, така е, не много отдавна — един Господ знаеше, какво му бе разказала Ели.

Тя наблюдаваше как кафето капе в каната от прозрачно стъкло и си помисли колко е неудобно да посреща мъж в къщурката си. Едър

мъж. Не някой дребосък, а висок и снажен.

— Кафето ще стане само след минутка. — Хрумна ѝ страшна мисъл, която я накара да се вкопчи в плота, за да не загуби равновесие. Дали Ели е спала с него? Дали дъщеря ѝ би стигнала толкова далеч?

— Добре ли сте? — долетя мекият му, дълбок глас.

— Добре съм. Предполагам, че е от ниското ми кръвно. — Тя успя да се съвземе. — Хм, кафето е готово. Да ви предложи малко сладкиш?

— Защо не — прие той. — С удоволствие. Разбира се. Може ли да седна тук? — Той кимна към изподраната дъбова маса до кухненския прозорец, на който висяха дантелени перденца, купени от гаражна разпродажба. На перваза — на трийсетина сантиметра под плота на масата, бяха прибрани прорасналите мушката. Да беше ги поокастрила есента?

Джанис сложи голямо парче сладкиш в една чиния, извади от чекмеджето една хартиена салфетка, донесена от прокуратурата, и вилица и ги нареди пред него. После сипа кафето в семпла кафява каничка, от онези, които все още се намираха по паркингите на магистралите.

— Чисто казахте?

— Да, това изглежда чудесно. Знаете ли, госпожо... Джанис, много ви благодаря, че приехте да се отбия и то така ненадейно.

— О, няма никакъв проблем. Наистина.

— Изглеждаше удобен случай, а и Ели е заета този уикенд...

Заета? Къде, с какво? По дяволите, момиче. Поне можеше да пита точно него.

— Значи сте от Болдър, Майкъл?

— Не, семейството ми е от Колорадо Спрингс.

— Колко хубаво. Близко, но не чак толкова.

— Да. — Нищо друго, само това.

— Как се запознахте с Ели? — любопитства тя. Неангажираща тема.

— По работа.

— Разбира се, трябваше да се досетя.

— От прокуратурата са ѝ възложили да се заеме с моите свидетелски показания по един процес.

— Разбирам. — Джанис го погледна и после сведе поглед към ръцете си. Колко ясно си го представяше на свидетелското място. Дори след толкова много години той не се беше променил много. Беше се сдобил с още няколко цинични бръчици около кехлибарените си очи, но все още беше хубав мъж. Средиземноморски тип — с естествен бакърен тен, интересно преливащ с цвета на очите му, с коса в малко по-тъмен нюанс, светла само по краищата. Много красива, пленителна външност. Но зад приятната фасада имаше още нещо — някакво мрачно напрежение, което предизвикваше тръпки по гърба на Джанис. Бъди нащрек, напомни си тя.

— Ели ми каза, че сте работили в мината?

— О, да, но това беше по времето, когато имаше пазар за молибдена, преди края на Студената война. Нали знаете, използва се за каляване на стоманата.

— Всъщност не знаех — той лапна голямо парче сладкиш и отпи кафе. — Много е вкусно, благодаря ви. — После продължи: — Ели много ми говори за баща си.

Лъжец, помисли си Джанис.

— Каза ми, че е бил строител.

— Да.

— Тук, в Ледвил ли?

Тя кимна и се усмихна широко.

— Предполагам, че е доста трудно тук с дългите зими.

— Е, нали знаете, хората се нуждаят от къщи, а зимно време винаги има нужда от някой ремонт. — После побързала смени темата: — А вие, Майкъл. Винаги ли сте били полицаи? — като че ли не знаеше. Като че ли местните вестници в Болдър не бяха публикували статии за страхотната работа, която двама красиви млади служители свършили по случая Морис.

— Откакто завърших колежа — отвърна той и тя си помисли как той и партньорът му бяха провалили живота ѝ. Нейният щастлив живот. Бяха имали скромна къща с раздвижена архитектура извън Болдър с малко повече от двайсет декара земя. Двайсет декара, които днес биха стрували повече от един милион долара на пазара. Ами работата ѝ като учителка... край с нея, край. Край на всичко. Освен детето ѝ. Да, все още имаше Ели.

Тази мисъл изникна внезапно, когато стана, за да налее още кафе на Майкъл Калас. Появи се изневиделица.

Джон. Беше толкова хубав. Не особено висок, но строен, толкова силен и с толкова приятно излъчване, облечен в карираните си ризи и големите работни обувки. Винаги бе носил очила. Големи очила с тънки рамки. С меката си, светлокестенява коса, която падаше на високото му чело, в очите на Джанис винаги бе изглеждал невероятно интелигентен. Какъвто всъщност беше.

Години наред, след преместването им в Ледвил, където никой не подозираше кои са, Джанис бе водила дъщеря си в затвора в Кенън Сити два пъти месечно на свиждане. Но после, с годините, Джон бе загубил надежда и посещенията им — по негово настояване — бяха станали все по-редки.

— Ели вече е млада жена — казваше той в слушалката от другата страна на стъклената преграда. — Трябва да си има свой живот и да остави всичко това в миналото. Моля те, не я води повече, Джанис, моля те. Умолявам те. Измисли нещо да ѝ кажеш. Но, моля те, недей.

Той така и не разбра колко безкрайно привързана към него бе дъщеря им. Беше отишла да учи в колежа в Болдър, а после и в юридическия факултет, заради него, заради неправдата, която беше понесъл. А сега се беше забъркала в това безумно търсене на истината и Джанис знаеше, че донякъде и тя има вина. Колко пъти Ели я беше чувала да плаче пред адвокати, полиция, пред медиите, дори в прокуратурата и да обяснява, че Джон е невинен? Ели я бе чувала да обвинява младите полицаи, че са обвинили несправедливо Джон и дори че те са извършили престъплението.

Беше полудяла от мъка, гняв и страх и точно тя бе посяла тези семена у детето си.

Джанис седна на стола. Погледна полицая и отклони поглед. Вината беше изцяло нейна.

Всичко, което Ели бе предприемала през последните дванайсет години, ги бе довело до този момент. Джанис бе седяла в онази съдебна зала и бе наблюдавала разпъването на съпруга си, бе обвинявала всичко живо.

А сега... тя се осмели да погледне Майкъл Калас. Дали не беше сбъркала? Дали не беше заслепена от ярост и омраза? Дали бе

заложила същите чувства у Ели? А може би този човек или другият — Расмусен, наистина са виновни?

— А какво предизвика интереса на Ели към правото? — попита той и бутна настрани празната си чиния.

— Тя, а-а, просто... ѝ харесваше. Така и не разбрах какво.

— Може би заради баща и...? — подхвърли Майкъл.

— Може би, но Джон работеше по-скоро с ръцете си.

— Починал е доста млад.

— Да, той, ах, грипът. Отиде си от пневмония.

— Колко жалко. Сигурно много липсва на Ели. На вас също, разбира се.

— И на двете, ужасно много ни липсва — поне това беше истина.

— Ели ми разказа за него, когато разбра какво е хобито ми. По това приличам малко на покойния ви съпруг — обичам да работя с ръцете си.

— Строите ли нещо?

— Опитвам се. От няколко години работя по хижата си. Повече — то неща си правя сам. Но често така оплесквам нещата, че се налага да потърся истински майстор.

— Джон винаги е бил ужасен водопроводчик — спомни си тя и после плахо го погледна. Защо не зарежеше тази тема?

Той се разсмя.

— Интересно. Аз също. Например обърнах студената и топлата вода в банята си. Разбрах го, чак когато се попарих.

— О, Боже.

— Да, настана голяма бъркотия, докато ги оправих. — Той задържа погледа си на нея, след миг помръкна и това опъна нервите ѝ. Дали Ели разпознаваше този сигнал, дали ставаше по-бдителна, когато настроението му се променяше? Дали дъщеря ѝ го познаваше добре? Бяха ли спали заедно?

Джанис вътрешно потръпна и се помъчи да затвори тази мисъл в някое далечно кътче на съзнанието си. Какво правеше този мъж тук, какво очакваше да научи? Или пък вече бе разбрал онова, за което бе дошъл?

Изведнъж ѝ се стори, че стените я притискат. Може би беше изпуснала нещо, което щеше да отведе детектива до истината? Беше

изложила Ели на смъртна опасност. О, мили Боже. Какво му бе казала?

Тогава той се отдръпна от масата и отново се усмихна, погледът му стана ведър:

— Отнех ви много време — призна той.

— О, няма нищо. Беше ми приятно. — Лъжи, лъжи. Искаше й се той да си тръгва.

Изпрати го до вратата на дневната и му подаде коженото яке.

— Карайте внимателно през прохода до Минтърн. По това време на годината често се залеждава — предупреди го тя по майчински.

— Ще внимавам.

— Беше ми приятно да се запознаем, Майкъл. Може би следващия път ще дойдете двамата с Ели.

— Разбира се. Беше ми приятно. Сега вече знам на кого прилича Ели. — С тези думи той си тръгна.

Джанис го изпроводи с поглед по късата пътека и затвори вратата. Внимателно го наблюдаваше през процепа между завесите, докато пикапът му се скри от поглед. Тогава тя се стовари на мястото си на окаения стол.

— О, Боже — прошепна тя.

Майкъл спря на знака „Стоп“ на ъгъла на Ист Фифт и Харисън. Опитваше се да събере мислите си. Нещо човъркаше съзнанието му, но му се изплъзваше.

На първия червен светофар почти се досети. По дяволите.

След още три пресечки успя — точно пред очите му изникна образът на жена, седнала в съдебната зала. Измина още няколко метра преди цялата картина да го връхлети с такава сила, че направо дъхът му спря.

Джанис Креймър беше Джанис Крандал.

Съпругата на Джон Крандал.

Значи... Ели беше...

Някак си стигна до следващия светофар.

Ели Крандал?

— Исусе Христе — изстена той.

Колкото повече Майкъл мислеше за това, толкова по-зле ставаше. Чувстваше се вцепенен, като ударен с чук. Напусна Ледвил с разнебитените му къщи и провинциалния център, със студено,

посивяло небе, планинските хребети и затворените мини и без да се опомни, стигна до отбивка 1–70 за Болдър.

Вътрешно вреше и кипеше, стиснал волана, летеше през познатите местности. Бързаше да се прибере у дома, да се скрие в единственото място, където се чувстваше сигурен. Искаше да премисли всичко, това невероятно разкритие, което го бе шамаросало.

Малката дъщеря Елинър Крандал... Ели Креймър.

Ели го бе лъгала от самото начало, беше го открила, беше си играла с него и го бе накарала да си мисли, но какво? Че го харесва, че иска да бъде с него. Наистина бе повярвал, че е открил жена, с която може да изгради сериозни отношения.

Глупак, беснееше той. Идиот.

Беше го лъгала от първия миг, беше играла роли, беше го използвала. Всички тези проучващи въпроси.

Зави по алеята пред дома си и премина по дървения мост над Болдър Крийк. Спря пикапа и дълбоко въздъхна. А може би не беше прав. Може би не е знаела кой е той — все пак е била дете по време на делото на баща ѝ. Искаше му се да повярва, че е било съвпадение, че е била назначена да работи по делото Цимерман. Как би могла да го нагласи? И, естествено, разбираше защо тя и майка ѝ бяха променили имената си. Кой не би го направил?

Започнала анализира нейните въпроси, своите въпроси. Какво точно му бе казала? Завършила гимназия в Ледвил. Баща ѝ починал преди няколко години. Нищо съществено.

Сега Майкъл си припомни съвсем ясно. Да, Джон Крандал беше строител. Той поправяше кухнята на семейство Морис. Това беше вярно.

Влезе в къщата си, метна ядно палтото си на дивана. Колко ли се е забавлявала. Пет пари не даваше за него. Просто го беше издирила, избрала и си бе поставила за цел да се сближи с него.

Всичко беше лъжа. Пълна измама. Но защо? Защо го бе направила?

Отговорът се въртеше близо до повърхността на съзнанието му, но той го потискаше, не желаше да му обърне внимание.

Започнала стъкмява огън в полуизградената си камина. Клекнал върху петите си, той наблюдаваше как пламъците обхващат подпалките, стават все по-високи и с пращане поглъщат дървото. Ако

пъхнеше ръка в огъня, едва ли щеше да го заболи толкова, колкото от онова, което Ели му причини.

Над клисурата заваля сняг, снежинките се лепяха по прозореца му, вятърът се завихряше около ъглите на хижата му. Изправи се и отиде до прозореца, погледна неவிждащо навън, снежинките плавно се носеха към него и покриваха стъклото пред очите му.

Какво искаше от него Ели? Защо правеше това? Как го беше открила?

Чрез работата си в областната прокуратура, разбира се. Беше си избрала съвършеното място. Хитрата, умна Ели.

Майкъл решително се запъти към кухненския бюфет, където държеше алкохола. Нямаше много, но грабна бутилка коняк и една висока чаша за вода и си сипа.

— Радвам се, че си добре — чуваше гласа ѝ в главата си. — Притеснявах се. — Почувства ръката ѝ върху своята. Дали бе искала да каже точно това? Или беше просто роля?

Ами грозната сцена на паркинга? Въпреки това бе продължила играта си:

— Не си лесен човек — бе заявила тя. И го бе целунала.

Отпиваше от парещия коняк, неутешимо обикаляше из къщата. Ели Креймър, Ели Крандал си бе поиграла с него като с добре настроена цигулка. Беше изтъкана от лъжи и измами.

Сети се за онзи уикенд във вилата, в старата му стая, за леглото, на което се чукаха. Точно това си беше — чукане. Гадна мръсница. А той — пълен глупак.

Чудеше се къде е сега. В смахнатата ѝ къща, с друг мъж? Сигурно мъжете изриват земята пред краката на момиче като нея. Тя излъчваше чувственост. Едва ли някой мъж би го отрекъл. Носеше го в себе си, което беше притеснително и съблазнително едновременно. Той не разбираше от привличане, но го разпознаваше. И се бе поддал.

Пиеше и гледаше как снегът се трупа около къщата му. Завладя го гняв. Накрая се хвърли на дивана и подпря чашата на гърдите си.

Съвсем ясно си спомняше всяко изражение на лицето ѝ, още я усещаше под себе си, кратките ѝ слънчеви усмивки. Всичко се оказа лъжа.

Лежеше пред камината, бурята вилнееше отвън, а той чувстваше цялата тежест на живота си. Толкова много загуби и предателства. Пол.

Родителите му. А сега и това. Нищо чудно, че стана отшелник.

Защо го бе направила?

Истината, която се опитваше да отхвърли, го цапардоса в лицето.

Ели мислеше, че е изнасилвач.

Иронията на тази ситуация го накара да се усмихне горчиво. Майка ѝ е била права през всичките тези години. Ели беше права. Проблемът бе, че са избрали грешния човек.

— Боже — изстена той, Ели го принуждаваше да плаща за престъпленията на Расмусен. А какво прави Расмусен? Пилее богатството си по жени и играчки, волен като птица, щастлив, свободен да изнасилва, да убива пак и пак. Умно. Пресметливо. Не оставя никакви физически доказателства. Натопява някой нещастник, който плаща за греховете му.

Надигна глава и отпи от огнената течност. Слепоочията му пулсираха, стомахът го болеше. Мислите му отново се върнаха на Ели — на нежната ѝ кожа, раздалечените очи, в които се загубваше. Гласът ѝ, ароматът ѝ, студените ѝ ръце и копринена коса. Бързият ѝ ум и приятното излъчване.

Къде ли е сега?

Лицето му застина. По-добре, че сега не беше тук. Би я убил, би я удушил. Това беше голямо унижение за един мъж.

Изпи още малко и заспа на дивана, вятърът свистеше около ъглите на хижата и виеше в клоните на дърветата. Тази нощ сънува много, но на сутринта всички сънища отлетяха като дим. Събуди се с една-единствена мисъл, свързана със сънищата му за Пол: Защо, по дяволите, трябваше да умре най-близкият му приятел?

До момента, в който пусна краката си на пода, тази мисъл изчезна и той осъзна, че има ужасно главоболие. Стана и олюлявайки се тръгна по стълбите на дървения балкон над дневната, като се държеше за парапета. И тогава я видя така ясно, сякаш стоеше там в кухнята. Къдравата ѝ коса, белия пуловер, съсредоточеното изражение, докато ровеше за нещо в чекмеджето. После се усмихна. Усмивката ѝ беше само за него.

Държеше се за парапета и гледаше надолу и знаеше, че дори и след сто години, никога нямаше да забрави как бе изглеждала онази нощ.

Когато майка им се разболя, а баща им загуби работата си и напълно се отдаде на алкохолизма, Скот, братът на Фин, беше достатъчно голям, за да се справя сам, сестра му Джини беше дадена в едно приемно семейство, а Фин — в друго.

В първото приемно семейство мислеше, че е попаднал в рая. Дийни и Браян Хофман бяха хора на средна възраст. Собствените им деца бяха пораснали и напуснали дома. За разлика от много приемни семейства, те взимаха деца от милосърдие, а не заради отпусканите от държавата средства.

Дийни беше керамик, имаше студио у дома си, а Браян беше застрахователен агент. Приеха Фин като собствено дете. Дийни често бе прегръщаше, а Браян разговаряше с него като с равен. Разказваше му разни истории за детството си, за двамата си сина, за които казваше, че били „голяма бем“. На Фин му се искаше повече от всичко да направи някоя пакост, за да чуе Браян да казва тези думи и за него със същата гордост и обич.

За пръв път в живота си се хранеше три пъти на ден, имаше чисти чаршафи и дрехи. Изпитваше чувство за вина, чувстваше се недостоен за такъв добър късмет, после осъзна, разбра, че е бил създаден за това, за живота, който му предлагаша семейство Хофман.

Забеляза как Дийни се грижеше за дома, правеше списъци за пазар, като внимателно обмисляше покупките и гризеше молива. „Трябва ми лук“, казваше тя на глас и го записваше.

Обичаше да я гледа как обръща керамичните съдове и ги глазира. Взимаше завършените изделия и прокарваше пръсти по гладката им повърхност. Не можеше да проумее как се променяха в пещта.

За Деня на благодарността го заведоха в Чикаго. Разхождаха се по брега на езерото на студения вятър. Наеха му самостоятелна хотелска стая, хранеха се в ресторанта. Поръчваха си от огромни менюта.

Дийни поиска да посетят Института по изкуствата в Чикаго. Настояваше. Браян се шегуваше колко било отегчително, но дойде. Музеят се оказа истинско откровение за Фин. Картини, скулптури, цветове, форми, фигури.

Там за пръв път видя картина на Пикасо. Дийни му разказа всичко за известния художник. А също и една на Кандински, която спря дъха му. Виждаше картините пред очите си дни наред след това.

Фин остана у семейство Хофман шест месеца. Той направа беше забравил собственото си семейство, когато майка му се възстанови достатъчно, за да прибере децата си, а баща му влезе в клиника за лечение на зависимости.

Един пролетен ден семейство Хофман го откараха до дома му. Седеше на задната седалка на колата им, очите му бяха сухи, но страдаше. Беше само на единайсет, но разбра, че в дома му щеше да е още по-лошо сега, когато знаеше как живеят нормалните хора.

Същото лято той избяга, на автостоп, пеша и се върна у семейството Хофман. Дийни плака, а Браян му говори за отговорностите и лоялността към семейството, после го закараха обратно на разтревожената Беки.

Втория път Фин избяга при Хофманови със старото си, разнебитено колело. Те вече бяха взели друго дете. Едно момче приблизително на неговата възраст.

Повече никога не избяга, дори по-късно, когато го настаниха във втори приемен дом. Фин не беше тъпак.

Излетяха от летище „Сентениъл“ в Денвър, преди да започне бурята. Ели чуваше как Фин разговаря с кулата. Беше попитал за метеорологичната обстановка, но вече се бяха издигнали над облаците, сред слънчевата светлина, преди да разбере какво става.

Натисна разни бутони, завъртя ключове и тя почувства как двумоторният „Пайпър Навахо“ се понесе сред съвършена синева, над сивите кълба облаци. Чувстваше се като принцеса.

Фин отмести микрофона.

— Досега не си ли летяла на малък самолет?

— Не. И съвсем рядко в по-големи.

— Ще видим дали бихме могли да наваксаме този пропуск.

Тя нищо не отговори, но беше толкова развълнувана и възхитена, че не можеше да спре да се усмихва. Почувства се почти глупава, неопитна, наивна, но явно Фин се наслаждаваше на реакциите ѝ, така че не трябваше да крие, че се забавлява.

— Ще пристигнем след около два часа — обясни той. — Удобно ли ти е?

— О, да. — Тя го погледна с крайчето на окото си. Изглеждаше толкова красив в дискретно раирания си костюм и перленосива риза, с вратовръзка от сурова коприна в абсолютно същия цвят. Кашмиреното му палто бе небрежно метнато зад пилотското място. Беше ѝ се извинил за костюма, когато я взе сутринта, но обясни, че имал някаква досадна бизнес среща.

— Ако искаш нещо да пийнеш, точно зад теб има хладилник. Трябва да има и термос с кафе. Помолих наземната служба да зареди самолета — информира я той.

— Не, добре съм така.

Докато той проверяваше уредите, Ели погледна през страничния прозорец невероятно яркото синьо небе. Продължаваше да си повтаря да бъде нащрек, да внимава. Разумът ѝ, логиката ѝ я предупреждаваха, че Фин Расмусен би могъл да е вълк в овча кожа. Но сърцето ѝ отказваше да го повярва.

От миналата вечер тя живееше в приказка, която не искаше да свършва. Щеше да е добре, докато Фин не откриеше коя е всъщност. Може би никога нямаше да разбере за мръсния номер, който му беше погодила.

— Е, Ели, харесва ли ти да летиш?

— Много повече от шофирането.

Той отметна назад глава и се разсмя. Сърцето ѝ пееше. Това си беше истинско приключение.

Приземиха се и отидоха направо до наетата от Фин кола. В Сайта Фе бе мрачно, но по-топло отколкото в района на Денвър и Ели не можеше да се налюбува на красивите гледки.

— Била ли си тук преди? — попита Фин.

— Не съм била никъде — отвърна тя.

— Санта Фе е очарователен град. Пълен с история. Предполага се, че е основан през 1610 от испанските конквистадори. Бил превзет обратно от индианците пуебло чрез бунт през 1680, после пак от

испанците. Та дори за известно време е бил превзет от Мексико, после от Конфедералните сили през гражданската война и накрая от Щатите.

— Чел си всичко това — тя не може да сдържи изумлението си. Случайните туристи обикновено не изучават историята на местата, които посещават. Нито пък бизнесмените.

— Интересувам се от история. А ти, Ели?

— Никога не ми е бил любим предмет.

— Кой беше любимият ти предмет?

— О, английският и математиката, вярваш или не.

— Вярвам ти.

Тя погледна през прозореца към сивия зимен пейзаж, ниските хълмове, сгушени пред забулените от облаци по-високи върхове на Сангреде Кристос. Пътуваха през една долина, из която бяха пръснати хазиенди и къщи в испански стил, от кирпич и с покриви от червени керемиди. Представяше си конквистадорите, галопиращи на коне през долината, хванали здраво дългите юзди, следвани от свещеници с мрачни лица в кафяви роби и изтъркани сандали.

— Прекрасно е — възкликна тя. — Имам чувството, че съм извадена от реалността и съм пусната в някакъв филм.

— Още нищо не си видяла. Дръж се за мен, Ели, и ще ти отворят очите. — Той пусна волана с дясната си ръка, потупа я по бедрото и задържа дланта си там, докато не слязоха от магистрала и не стигнаха вековните тесни улици на града.

Аз съм лека жена, помисли си тя. Напълно прельстена от този мъж, от начина му на живот и парите му. Трябваше да бъде внимателна, независимо колко привлекателен беше той. Трябваше да остане на пръсти. Но, Боже, беше толкова трудно да мисли за това.

Отседнаха в хотел „Ла Фонда“ на централния площад на четиристотин годишния град. Беше внушителна сграда, възстановена през годините, стените ѝ бяха покрити с дебел слой кирпич, с тъмни дървени греди по ниските тавани. Ели се влюби в хотела на часа. Небрежно-елегантен.

Фин беше резервирал две съседни стаи. Регистрираха се и бързо се настаняха. Ели остана смаяна от стаята си. Не знаеше какво бе очаквала — може би съвременен хотел. А се озова в късен деветнайсети век. С изключение на водопроводната система в банята, стаята би била подходящ декор за някой уестърн.

Е, почти, помисли си тя, като огледа лимоненозеления цвят на мазилката по стените и пъстрия, зигзагообразен мотив на килима. По-скоро бе подходящ за филм за югозапада.

Нямаше дори телефон. Телевизор — да, защото никой не би могъл да живее без това. Имаше само извод в стената за онези с мобилен или такива, които трябва да останат във връзка с останалия свят.

— Добре ли е? — попита Фин от вратата.

— Съвършено. — Тя се завъртя в средата на стаята, чувстваше се съвсем удобно в панталони, пуловер и старите си обувки.

— Сега ще те оставя за известно време. Трябва да проведе онази среща. Поръчай рум-сървиз, ако искаш нещо. Каквото и да е. Масаж, прическа, маникюр. Храна, алкохол. А има и страхотен магазин за дрехи във фоайето. Купи си каквото искаш и ми остави сметката.

— О, не бих могла.

— Ще ми доставиш удоволствие, Ели. — Той влезе в стаята ѝ, приближи се до нея и за момент тя си помисли, че ще я целуне, и се зачуди какво да направи, ако това се случи. Но той само я погали по бузата.

— Ще се оправяш ли?

— Разбира се, ще бъда добре. Тръгвай за срещата си.

— Не се отдалечавай много. Ще се върна след два часа и искам да ти покажа града.

— Нямам търпение.

След като той тръгна, Ели разопакова багажа си и закачи малкото дрехи, които носеше, в просторния гардероб в испански стил. Щяха да ѝ свършат добра работа. Носеше удобния си морскосин блейзър, сив панталон. Червен пуловер, в случай че отидат някъде на разходка. Пола със средна дължина, копринена блуза и високи кожени ботуши. Всички поизносени, купени от любимия ѝ магазин за втора употреба.

Тя слезе долу във фоайето и се поразходи наоколо. Наистина имаше хубав магазин за дрехи, но цените накараха Ели да примижи. Беше напълно сигурна, че не би купила нищо и не би оставила сметката на Фин. В какво би се превърнала тогава? Зачуди се дали Фин гледа на нея като на жена, която се продава, или пък абсурдната разлика във финансовото състояние на двамата не означаваше нищо за него.

Поръча си сандвич в ресторанта до фойето, но истината бе, че апетитът ѝ бе изчезнал заедно с предишния ѝ живот. Беше прекалено развълнувана, за да яде.

Фин почука на вратата ѝ точно след два часа. Точен, организиран до педантичност. Но така и трябваше да бъде, за да постигне такъв успех, реши тя. Целенасочен, с огромен потенциал да се откъсва и съсредоточава. Вече усещаше, че е много властен — всичко около него трябваше да се подчинява на волята му. Може би трябваше да поговори с някой от служителите му, да проучи какъв е като работодател. Но ако разбере, можеше да е фатално.

— Здравсти — беше се обадил. — Отивам в стаята си да се преоблека. И после тръгваме из града да се забавляваме.

— Ще бъда готова.

Облече си черни панталони и синьо плетено поло. Носеше си удобното черно градско палто и червения шал, подарък от майка ѝ за миналата Коледа. Без ръкавици, както обикновено. Постоянно ги губеше.

Майкъл. Дали я беше търсил? Може би. Съквартирантките ѝ бяха инструктирани да му кажат, че е извън града за уикенда. Всичко щеше да е наред. Щеше да измисли какво да му каже, ако я пита. Ако изобщо си направи труда да я потърси отново. След онази сцена на паркинга...

Боже. Забрави за това, Креймър. Щеше да се заеме с Майкъл по-късно.

Фин я заведе на плаза, покрития с калдъръм площад, заобиколен от сиво-кафяви кирпичени сгради, в които се помещаваха сувенирните магазинчета, и започнала ѝ показва забележителностите. От едната страна се намираше двореца на губернатора, Палацио Реал, който беше запазен в оригиналния си вид като главна квартира на испанския колонизатор-управник в Нова Испания. Първият етаж беше обточен по цялата си дължина от дървен на вид, дървен балкон, покрит отгоре. Плаза и страничните улички бяха оградени от високи тополи, сега с голи клони, но лятно време, помисли си тя, навярно осигуряваха добра сянка.

— Толкова е различно — забеляза Ели. — Сякаш нищо не е мръднало от векове.

— Така е. Полагат специални усилия да запазят автентичността на града, което привлича туристите. Знаеш ли, че през лятото индианци изваждат одеяла под колоните и нареждат разни предмети. Сребро, тюркоази, бижута, колани, килимчета, керамични съдове.

— Иска ми се да го видя.

— Добре, ще дойдем пак през лятото.

Тя се усмихна набързо. Следващото лято? Не можеше да мисли по-далеч от следващия час.

Заведе я до една бронзова плоча отстрани на плаза.

— Това — обясни ѝ той, — е крайната точка на линията Санта Фе. Прочети я.

И тя прочете. Точно на това място, на ъгъла, на който се намираше хотел „Ла Фонда“, товарните вагони достигали края на дългото си опасно пътуване от Сейнт Луис, Мисури.

— Уха — впечатли се тя.

— Този град е пълен с такива неща. Пред него градовете в Колорадо изглеждат като едва прохождащи.

Обикаляха площада, разглеждаха витрините. Произведения на местните американски и испански художници, скулптори, грънчари. Красиви неща. Дрехи, бродирани с пъстри мексикански мотиви. Ели обичаше да ги гледа.

Фин я хвана за ръката.

— Замръзнала си — забеляза той.

— Винаги са студени.

— Не носиш ръкавици. — Той хвана пръстите между ръцете си и ги разтърка.

— Губя ръкавици. Сигурно в стаята си имам стотина по една.

— Ще ти купим един чифт — реши той, спря се, погали дланта ѝ и я вдигна към устните си да я целуне.

— О, наистина ли. Само ще ги изгубя. Не съм свикнала да нося ръкавици.

Прониза я с очи, толкова сини, чиито външен ъгъл леко се спускаше надолу към големия гърбав нос, плътните чувствени устни.

— Не си свикнала и да летиш през уикендите, но със сигурност ти е приятно, когато можеш да си го позволиш. Не е ли така, Ели?

— Ами, да, но...

— Ела. — Той я поведе за ръката, крачейки припряно покрай витрините. Наложил се тя да подтичва, за да не изостава. Отидоха до първия магазин, в който беше вероятно да се продават ръкавици, и помоли продавачката да покаже някои модели на Ели.

— Хм, сигурно седми размер? — предположи той и вдигна ръката ѝ.

— Сигурно. — Тя се почувства малко притеснена, леко зашеметена. Никой, още по-малко мъж, не я беше водил да ѝ купува неща, откакто бе малко момиченце, когато баща ѝ... Но не. Сега не беше моментът да се връща към това.

Продавачката донесе прозрачно, пластмасово чекмедже с ръкавици, седми размер. Ели беше сигурна, че жената остана впечатлена от Фин с неговата фигура и външен вид и небрежно-елегантните му дрехи: кадифени панталони, кашмирено поло и яке от мек кафяв велур. И ръкавици. Фини, меки кожени ръкавици.

— Опитай тези — подаде ѝ той един чифт.

Тя си ги сложи. Лепнаха ѝ — красиви черни ръкавици с хастар.

— Много са хубави.

— Не, не, опитай сега тези — той се усмихна на продавачката и жената почти онемя.

— Фин, тези са добре.

Обърна поглед към нея, но не се усмихваше.

— Искам най-доброто, само най-доброто. Сложи тези.

Като избягваше погледа на продавачката, тя пробва още три чифта, преди Фин да остане доволен. Накара жената да откъсне етикета с цената, преди да ги надене на ръцете на Ели.

— Така — каза той, — сега вече можем да се разходим из Санта Фе.

Докато обикаляха край витрините, Ели усещаше мекия хастар на ръкавиците по пръстите си, но се чувстваше объркана. Щастлива, но объркана. Не беше свикнала мъже да се грижат за нея. Обикновено тя взимаше нещата в свои ръце. Но Фин не го допускаше. Всичко ставаше по неговия начин или... Не беше сигурна какво би се случило, ако го подразнеше. От друга страна, онова, което правеше за нея, беше страхотно и той изпитваше удоволствие да ѝ го предоставя.

Дали просто да не се остави на вниманието му и да не приеме щедростта му? Риторичен въпрос. Тя вече го правеше.

Обиколиха площада и после минаха по няколко странични улички, тесни, лъкатушещи, оградени от сгради в испански колониален стил. Хората бяха излезли на покупки за Коледа. Галериите бяха пълни.

— Харесвам художниците, които представя тази жена. Купувал съм на няколко пъти от нея през годините — обясни той. — Обичам да разглеждам новите ѝ колекции, когато съм в града.

Една тиха дума на продавачката и собственичката на галерията се появи като с магическа пръчка. Едра жена, потънала в ярки цветове — купища бижута от тюркоаз и сребро, и прекалено много грим.

— Фин, скъпи — извика тя и разтвори обятия.

Фин се ухили и я прегърна, после я целуна по двете бузи.

— Марисол, искам да те запозная с новата ми приятелка Ели Креймър.

Ръкуваха се, Марисол я измери отгоре до долу и после отведе Фин настрани да му покаже някои нови картини.

— Връщам се след минута — извини се той. — Поразгледай галерията. Ако ти хареса нещо, ще ти го купя.

Тя се разходи, наслади се на картините. Някои бяха много добри, но какво можеше да ги прави? И защо Фин толкова я притискаше? Дали от гордост, или се опитваше да я впечатли, или просто беше невероятно щедър?

Скоро изникна до нея и сложи ръка на кръста ѝ.

— Хареса ли си нещо? — попита го тя.

— Този път не. А ти?

Тя поклати глава.

— Явно е трудно човек да те зарадва, Ели — подкачи я той.

— Фин, откровено казано, не приех да дойда на този уикенд, за да се върна отрупана с подаръци. Исках... исках да съм в компанията ти.

— Добре казано, много добре казано. Ще го взема предвид.

Въпреки това я отведе в магазин за бижута и независимо от протестите ѝ, ѝ купи сребърно колие с възел във формата на ласо в края му.

— Не мога да пропусна — обясни той. — Приеми го като ранен коледен подарък.

Или трябваше да го приеме, или да направи сцена. Можеше да го върне в магазина по-късно, ако се наложи. А беше прекрасно. Той ѝ го закопча върху синия пуловер, нагласи възела отпред в средата, после целуна извивката на шията ѝ и прошепна:

— Красиви неща за красиви хора.

Когато се върнаха на площада, започнаха да се сипят снежинки. Бурята от Колорадо ги застигна. Смрачаваше се и витрините на магазините светнаха. Запалиха фенерите — малки надупчени ламаринени кутийки със свещички в тях ограждаха улиците. Това беше мексикански коледен обичай — блестящи пътеки в тъмнината.

Истинска коледна картичка, помисли си Ели. Не можеше да е истина.

Фин я накара да го хване подръка и я държеше близо до себе си, докато вървяха.

— Топли ли са ръцете ти? — попита я той.

— Всяка частица от мен е топла — отвърна тя. — Толкова е красиво тук.

Прибраха се да вечерят в ресторанта на хотел „Ла Фонда“. Това беше най-лесното решение и Ели сподели колко ѝ харесва атмосферата.

Еlegantен испански китарист умело движеше пръсти по струните и свиреше бързо фламенко, нежни романтични мелодии. Храната беше отлична. Ели бе облякла официалната си копринена бяла блуза и черната пола. И новото колие.

Първо си поръчаха по едно питие — чаша вино за Ели и водка с мартини за Фин. Разговорът с него вървеше приятно, ставаше все по-обаятелен с напредването на вечерта. Тя се чувстваше удобно, много по-удобно, отколкото с Майкъл. Разбираха се много по-лесно. Не трябваше да се старае особено, да прави нещо особено, за да изгражда отношения. Той много ѝ помагаше в това отношение.

Беше добър слушател и тя усети, че се отпуска пред него много повече от обикновено. Опитваше се да не споменава финансовите си проблеми, но нямаше как да избегне тази тема.

— Така реших, че ще е по-добре да работя цяла година, за да спестя малко пари и да се дипломирам догодина. И наистина ми харесва да работя в Прокуратурата. Научавам толкова неща, които ще ми бъдат от голяма помощ в следването, когато се върна.

— Не могат ли родителите да ти помогнат?

Тя го погледна.

— Баща ми почина преди години, а майка ми си има достатъчно свои финансови затруднения.

Фин преглътна една хапка от свободно отгледаното говеждо, без да ѝ отговаря.

— Sprawям се добре — опита тя да си спести съжалението му. — До следващата есен ще съм напълно готова. После си взимам държавния изпит и започвам работа.

— Къде би искала да практикуваш?

— Може би ще остана в Болдър.

— Хм — той се замисли за миг. — Какво право мислиш да избереш?

— Наказателно, защитник — бързо отговори тя.

— Всичко си обмислила.

— Да, така е.

— Мога ли да попитам защо?

— Вярвам, че хората трябва да бъдат защитавани от тежката машина на закона. Малките хора. Те могат да бъдат премачкани от системата. Случва се постоянно.

— Интересно. Тогава защо не отиде в офиса на публичната защита?

Ели погълна пюрето от гъби с чесън и буквално примижа от удоволствие. После се наведе напред, с подпрени на масата лакти:

— Може да съм идеалист, но не съм луда. Обществените защитници работят за жълти стотинки.

Фин кимна, вдигна чашата си за вино и тя забеляза как се раздвижи гърлото му, докато пиеше.

Китаристът свиреше „Макарена“. Какво прекрасно място. Никога не би преживяла всичко това, ако не беше мъжът срещу нея.

— Стига за мен — смени темата тя, — искам да знам нещо повече за теб, Фин. В Денвър ли си роден? Какво е семейството ти?

— Роден съм в Милуоки. Имам по-голям брат и сестра, които още живеят там. Семейството ми е средна класа, съвсем обикновено, освен в едно. Баща ми, мир на праха му, беше долен пияница — каза го без особена емоция, прониза едно парче пържола и го поднесе към устата си.

— О, съжалявам — призна Ели.

Той махна с лявата си ръка.

— Не, не, не го казвам, за да ме съжаляваш. Отдавна съм го преодолял, както и цялото ми семейство. Напуснах Милуоки веднага щом завърших гимназия. И повече не се върнах.

— Никога?

— Не. Не ме интересуват. Изпратих малко пари и коледна картичка на майка си и толкоз. Баща ми почина преди няколко години, но тя все още живее в същата къща, брат ми и сестра ми са наблизко. — Той смръщи вежди. — Не знам как се справят.

— Значи ти си най-успелият в семейството — подхвърли тя.

— Да, така е. Положих много усилия, за да стигна дотук. Нищо даром не съм получил.

— Знам какво означава това.

Той остави вилицата си и се наведе през масата:

— Горката ми майка. Така и не можах да разбера защо се примиряваше с него. Беше слаба. Глупава, слаба жена.

— Не бива да...

Широките му рамене се изправиха и се отпуснаха.

— Разбирам истината. И — той сложи ръка на бузата ѝ, — разбирам твоята истина, Ели.

Сърцето ѝ замря.

— Знам, че ти, например, никога няма да бъдеш слаба като майка ми. Това е едно от нещата, които толкова ми харесват у теб. Имаш сила, страст и виждане за бъдещето си. — Пръстите му се спуснаха по брадичката ѝ, дръпна главата ѝ към себе си и нежно я целуна по устните. — Радвам се, че дойде. Ти радваш ли се, Ели?

Тя се усмихна и сърцето ѝ отново заби.

— О, да, беше прекрасно.

— И ще бъде още по-прекрасно.

Какво ли искаше да каже? Щеше ли да спи с нея? Какво трябваше да направи, ако се опиташе? Остана усмихната, но вътрешно се чувстваше в капан. Той беше принцът на мечтите, но тя не беше сигурна дали е готова.

Попадна в капан. Храната беше изискана, барът — украсен с джел и зелени клонки, блещукащи бели светлинки, стаята ѝ —

прекрасна, но наистина не виждаше изход. Не и ако Фин решише да не я пусне.

Трябваше й време, още малко време. Щеше да го надхитри в тази внезапна връзка, точно както беше надхитрила Майкъл, но Фин, плейбойът, беше свикнал да действа много по-бързо. Коя жена би му отказала?

До края на вечерта тя се опитваше да бъде весела, но не беше сигурна, че успява. Поръчаха си десерт с кафе, после се разтърпаха из фойето, поразгледаха витрините. Прегърнал през раменете и току се навеждаше, за да я целуне по главата, по бузата или ухото. Кожата й настръхваше, но се чудеше дали бе от студ, или от нерви.

— Да си легнем рано — предложи Фин, докато седяха в лоби бара и пиеха коняк от тумбести чаши. — Утре съм ти подготвил специален ден.

— Какво ще правим?

— Ще те водя в Чимайо, старо селище на север оттук. Там има едно страхотно местенце за обяд.

— Звучи страхотно.

Накрая се качиха на асансьора до етажа си. Започнала се подготвя, разни извинения се въртяха в главата й. Но Фин само я дръпна към себе си, целуна я страстно и я пусна.

— До утре — пожела й той.

— До утре — отвърна тя, като задържа ръката му, докато той се оттегляше назад.

— Приятни сънища, Ели.

— И на теб, Фин.

Като влезе в стаята си, тя се отпусна върху леглото си, треперееща. Храната и пиенето й бяха дошли в повече и сега й беше малко тежко. Облече си нощницата и си изми зъбите. Не можа да познае лицето си в огледалото в банята. Коя беше тя? Измамницата, за която я мислеше Майкъл? Или силната, пламенна жена, която Фин виждаше?

И не, и да. И двата отговора бяха и верни, и грешни. Изведнъж си пожела да се раздвои във всички различни образи, които живееха у нея. Може би някой ден и това щеше да стане — просто щеше да експлодира в десетки миниатюрни Елита, които плъзват наоколо.

Наплиска лицето си с вода. Колко дълго щеше да удържи това положение?

Фин. Майкъл. Лежеше на мекото легло, главата ѝ се маеше от виното, коняка и вълнението от преживяното. Както си лежеше, си помисли, че Фин може да почука на вратата ѝ. Може би ѝ беше оставил малко време да се приготви и само изчакваше, за да дойде. Тя не познаваше правилата на връзките във висшето общество и не беше сигурна как трябваше да постъпи.

Тя лежеше там в тъмното, в очакване на почукването, сигурна, че ще се случи. Когато не дойде, не беше сигурна дали изпитва облекчение, или разочарование.

На следващата сутрин валеше лек снежец, който вече беше натрупал тънка покривка по земята. Чистачките се движеха наляво-надясно по стъклото. Ели се чувстваше особено доволна след кроасаните и капучино за закуска и от още едно предстоящо приключение.

— Всички си мислят, че Ню Мексико е топъл щат, но Санта Фе е на около двеста метра височина. Това е най-високата щатска столица в страната — обясни Фин.

— Мислех, че е Денвър, но той е само „Високият една миля град“^[1].

— Ъхъ. Намираме се на така наречения Хай Роуд към Таос — най-първия, обиколен път. Повечето хора пътуват по новата магистрала, но оттук е много по-живописно.

— Колко далеч е Чимайо?

— На около петдесет километра. И всеки от тях е жива история.

— Дали този сняг няма да е проблем при излитането ни? — попита тя.

— Тази сутрин проверих прогнозата. Студеният фронт ще премине оттук днес следобед.

— Това е добре. Ами ако се обадя утре в офиса, за да им кажа, че съм блокирана в Санта Фе? — разсмя се тя. Беше пълен абсурд.

— Случва се, когато летиш. Така ще имам още една вечер в твоята компания и никак няма да ни е зле — намигна ѝ той.

Навсякъде около тях се издигаха планини. Снегът се сипеше, но не се задържаше по пътя, а само поръсваше оголените клони на храстите и дърветата. Хай Роуд се виеше през хълмовете, подминаваше табели за селища с екзотични имена: Тесуке Пуебло, Сан Илдефонсо Пуебло, Похоаке, Намбе.

— Това са имена на индианците пуебло. Те все още живеят по тези места. Най-хубавите керамични съдове се правят тук. — Фин я дари с разтопяваща сърцето усмивка.

— А ти си съвършеният екскурзовод — похвали го Ели. Чувстваше се обезоръжена, всичките ѝ намерения за деня се изпариха — плановете ѝ, манипулациите, сравненията между двамата мъже. Всичко беше отложено. Седеше в топлата луксозна кола с един красив мъж, който явно я харесваше. Искаше да прекара този ден такъв, какъвто е. Искаше малко отдох. Стига да можеше да си го даде.

— Пристигнахме — обяви Фин и отби от пътя. — Сантуарио де Чимайо.

Тя видя малка, квадратна кирпичена сграда. Наблизо бяха паркирани няколко коли, хора се разхождаха наоколо. Високи тополи с голи клони ограждаха малкото, приветливо светилище.

— Знам, че не изглежда кой знае какво, но го наричат американския Лурд. Чудотворно място.

— Чудотворно — учуди се Ели.

— Има лековита сила.

Прекошиха поръсената със сняг трева, хванати ръка за ръка и влязоха през вратата. Вътре беше схлупено и тъмно, излъчваше благоговение. Отстрани имаше една стаичка, където от години хората оставяха патериците си и листчета и рисунки с желаниа.

— Като нищо мога да повярвам в това — замислено каза Ели.

— Хубаво е да си мислиш, че е истина, че хората идват, за да се излекуват, нали?

— Да.

Стояха там известно време, рамо до рамо, с вкопчени ръце и разглеждаха предметите, оставени от хората.

Когато излязоха навън, Ели поклати глава:

— Не е моят свят. Уважавам това, но не мога... да го приема.

— Да, това място е отживелица от по-семпли времена. Трябва да имаш вяра, за да се случи — сподели той.

— Няма значение. Хубаво е да знаем, че съществува и че е там за хората, които имат нужда от него.

Обядваха на спокойствие в близкия ресторант. Сервитьорката им обясни, че обикновено зимно време е по-безлюдно и че всъщност работата потръгва по Великден с поклоненията до светилището.

— Но Коледа приближава. И това е нещо.

— Какво още си ми подготвил? — Ели се обърна към фин.

— О, не съм сигурен. Когато се върнем в Санта Фе, отново ще проверя прогнозата за времето. Това може да определи програмата ни. — Той си играеше с върховете на пръстите на ръката ѝ върху масата.

— Толкова се забавлявам. Много необичайно за мен — обясни Ели. — Кажете ми истината, Фин, за да ме впечатлиш ли го правиш?

Сините му очи срещнаха нейните и ситни бръчици се появиха в ъгълчетата, когато той се усмихна сякаш на себе си:

— А мъжете не се ли опитват винаги да впечатлят жените? Нали такава е играта?

— Обикновено не се поддавам на това. Обичам да преценявам хората според качествата им, а не по онова, което притежават.

— Обикновено? — Той повдигна светлите си вежди. — Значи съм успял да пробия тази твоя броня?

— Нещо толкова.

— Е, тогава кажи какъв съм?

— Ти си джентълмен, много щедър. Умен, грижовен.

— Наистина ли?

— Да.

— Ако чуеш какво разправят хората за мен — че съм плейбой, всяка вечер с различно момиче.

— Вярно ли е?

— Да, вярно е. Досега.

— О, Фин, та ние едва се познаваме.

— Знам какво изпитвам, Ели — той я погледна сериозно в очите.

— Фин...

Всичко се развиваше прекалено бързо. Беше стряскащо. Ами ако беше проследила съвършено невинен мъж, беше го подлгала и той бе хлътнал по нея? Щеше да се чувства виновна, че е неетична, безотговорна. Че си играе игрички. Само Майкъл я бе гледал

подозрително отначало. Фин нямаше представа какво става. Абсолютно никаква представа.

Въпреки това го харесваше. И то много. Ако с времето се опознаеха, можеше нещо да се случи между двамата, което да прерасне в повече.

— Вярваш ли в любов от пръв поглед? — попита го тя.

Той се замисли за миг.

— Да, така мисля. — Покри ръката ѝ със своята. — А ти?

— Не знам. Като че ли не.

— Това не ме обезсърчава ни най-малко — предупреди я той.

Същия следобед времето се оправи и Фин се обади на „Фикс Бейзд Опърейшънс“ да подготвят самолета му.

— Не ми се тръгва оттук — замечтано съобщи Ели, докато пиколото товареше куфарите им в багажника на наетата кола.

— Знам.

— Но и двамата трябва да се връщаме на работа — уточни тя. — Реалността ни зове.

— Скоро ще дойдем пак. По Коледа. Ще отлетим някъде на юг, на топло. Какво ще кажеш?

— Супер — въздъхна тя. Хвърли последен поглед на площада, на хотел „Ла Фонда“ и изведнъж ѝ се прииска, страшно много, да забрави за всичко, освен за прекрасните дълги уикенди с Фин, за хубавата храна, за уютните хотелчета, за пътешествията. Беше толкова примамливо, а Ели се оказа по-слаба, отколкото си представяше.

Полетът до Денвър мина гладко, небето откъм север се беше прояснило. Фин ѝ показваше забележителности на земята: пролома Рио Гранде, националния парк Санд Дюнс, връх Пайкс. Дойде време за приземяване; последва свистене, тупване и ето ги на земята.

Осъзнаването беше разтърсващо. В мига, в който се качи в джипа на Фин, животът ѝ я връхлетя и в главата ѝ изникнаха неприятни въпроси.

Трябваше да се оправи с Майкъл и майка си и, разбира се, с Фин. Отново жонглиране и лъжи. Работа, студ и безумно разследване.

— Щастлива ли си? — попита я Фин и я стрелна с бърз кос поглед.

— Тъжна — отвърна тя. — Свърши.

— Не, Ели, това е само началото.

Минаха през Денвър и оттам към Болдър, покрай покритите със сняг, толкова познати полета. У дома. Не се наложи да му показва посоката към квартирата си, въпреки че се стъмваше.

В къщата на Марин Стрийт светеше. Добре, поне нямаше да е сама. Може би щяха да поиграят на карти. Джен щеше да разкаже някой мръсен виц и да се посмеят.

Той спря пред къщата и заобиколи да отвори вратата ѝ и да извади чантата ѝ.

— Дом, мил дом — изрече той.

— Благодаря ти. Не мога да ти опиша колко съм ти благодарна. Това беше един много специален уикенд.

Прегърна я и тя вдигна лице към него. Той я целуна, лекичко я стисна и отново я целуна.

— Ще ти се обадя — обеща той.

— Да.

— Не се преуморявай.

— Няма. Както кажеш.

— Ето това е моето момиче. Довиждане, Ели.

— Довиждане, Фин.

Целуна я още веднъж, след което тя се изкачи по стълбите на верандата, стиснала в ръка евтината си чанта от изкуствена кожа със скъсан цип, в която грижливо бяха подредени дрехите ѝ втора употреба. Надутата ѝ беше топло и светло и още щом отвори вратата, усети колко ѝ липсва Фин.

Затвори след себе си и така и не видя черния пикап, паркиран в сенките от другата страна на улицата, не видя убийствения поглед в златистите очи, които бяха проследили всяко нейно движение.

[1] Денвър е разположен на височина 1609 м, което е една миля.
— Б.пр. ↑

15

В понеделник сутринта Рик Огъстино вдигна телефона.

— Хайде, Калас — подвикна той, — тяло в кампуса на университета.

Нещо в гласа на възрастния мъж накара Майкъл да вдигне поглед.

— Студентка. Полицията в кампуса току-що е отцепила района. Мислят, че е била изнасилена — Огъстино съобщи с отвращение.

— Мамка му — едва чуто изруга Майкъл. — Ще си взема палтото. Искаш ли сам да го поема, Рик? Ще се радвам да...

— Не, не.

Майкъл знаеше защо Рик изглеждаше потресен. Дъщеря му също беше студентка, не в колорадския университет, но такова зверско престъпление се отразяваше зле на всички, особено на Огъстино.

Отидоха в кампуса, паркираха и един от полицаите ги отведе пеша до мястото малко преди десет сутринта.

— Зимно време тук е доста безлюдно — обясни им той. — Предполагаме, че е починала по някое време в неделя.

— Как така? Патологът не е ли...?

— Не, идва насам за първоначалния оглед.

Майкъл пъкна ръце в джобовете на якето си и сгуши глава в яката.

— Какво ви кара да мислите, че е умряла в неделя? — Полицаите в кампуса, помисли си той, бяха по-скоро охрана. Макар че този сякаш си беше на мястото. Поне беше предприел правилните действия — незабавно се беше обадил в полицейския участък и на патолога. Въпреки това...

Полицаят поклати глава.

— Много е... замръзнала.

— Ъ-хъ — разбра го Майкъл.

— Някакви лични данни? — попита Рик.

— Да. Оставил е раницата и. Има студентска карта и разни други неща. В колата ми са.

Майкъл изруга.

— Не биваше да ги пипате.

— Ами, аз... аз внимавах. Дори си сложих ръкавици.

Майкъл изстена.

На пръв поглед тялото изглеждаше само като тъмна купчина на снега между два малки бора на петдесетина метра по пътеката зад Фитнес центъра. После се приближиха, като много внимаваха да не унищожават уликите на местопрестъплението повече, отколкото вече бяха. Снегът беше пресен — от бурята в събота. Майкъл добре си спомняше. Бутилката бренди, унищожителния махмурлук в неделя сутринта.

— О, човече, как мразя това — задъхано изстена Рик.

Тогава Майкъл застина на място и внезапна болка прониза гърдите му.

Жертвата лежеше просната по очи в снега. Имаше къса тъмна къдрава коса, чиито връхчета бяха заледени. Беше облечена в дълго черно вълнено палто.

За него това беше Ели. Красивото ѝ лице притиснато в плътния сняг. Стомахът му се сви на топка.

Рик приклезна, сложи си латексови ръкавици и лекичко повдигна главата ѝ.

Майкъл се загледа внимателно. Не беше Ели.

След пристигането на патолога, който направи предварителен оглед, няколко снимки и измери температурата на трупа, Майкъл и Рик прекараха часове на местопрестъплението с техническия екип и фотографа на полицията, като ги инструктираха да снимат и вземат проби от всичко, дори от боровите иглички. Никога не се знаеше къде могат да открият влакна. Имаше и много стъпки, така че след като ги снимаха, Майкъл поиска да извадят и сложат в пликове снежните отпечатъци, за да анализират калта и влакната, след като се стопят. Можеха и да извадят късмет.

Определено изглеждаше като изнасилване. Под палтото дрехите ѝ бяха разкъсани. Но не беше удушена. Според първоначалната преценка на патолога, похитителят я е ударил с тъп предмет по главата

отзад. Но предстоеше да определи точната причина и часа на смъртта и дали смъртта е настъпила преди или след изнасилването.

И макар че Майкъл знаеше, че почеркът в това престъпление бе съвсем различен, той си мислеше за Расмусен. Винаги го правеше.

А Ели — по дяволите продажната душа — бе прекарала уикенда с този човек. Ами ако Расмусен...?

Не можеше да си позволи да мисли за това. Нещастното момиче лежеше мъртво в снега, а убиецът бе на свобода. А трябваше да се съобщи и на семейството ѝ. На кого ли щяха да възложат да го направи? Дали живееха в Колорадо? Може би направо в Болдър. Исусе.

— Предполагам ще започнем с известните извършители на сексуални престъпленията после ще разширим кръга — разсъждаваше Рик.

— Да — смръщи вежди Майкъл. — Ще се заема със съквартирантите ѝ и гаджетата, ако има такива. Боже, колко ще ми е неприятно да кажа на приятелите ѝ.

— Тежко е. Но оценявам помощта ти тук.

Майкъл кимна. Знаеше, че е така.

Отне му по-голямата част от деня да открие съквартирантките ѝ и да им съобщи новината. Всички те се оказаха второкурснички. Толкова безобразно млади. И през цялото време Майкъл се опитваше да се отърве от мислите си за Ели. Ели, изпечената лъжкиня. Ели, най-новата любима на Расмусен. Мозъкът на Майкъл пулсираше от образи, въпроси и още образи.

Дали беше съблазнила така и Расмусен? Беше ли го изчукала?

Той откри и приятеля на жертвата, който работеше по няколко часа в заведение за бързо хранене в Арапахо. Заведе младежа до едно по-отдалечено сепаре в дъното на ресторанта и му съобщи новината. По-скоро, опита се. Момчето дълго време не можа да спре да плаче, за да отговори на въпросите на Майкъл. Ако спонтанните реакции имаха значение, Майкъл би се закълел, че това момче не знаеше нищо за убийството и изнасилването на приятелката си. Беше тежък разговор, най-тежкият след този с родителите. Майкъл си помисли колко върна е китайската мисъл, че няма по-жестока съдба от тази да надживееш децата си. Както родителите му надживяха Пол.

Напусна ресторанта няколко минути преди два следобед и се срещна отново с Рик в управлението, където разбра, че в лабораторията вече имат следа. Явно, макар и съвсем рано, нещо бе попаднало в пластмасовия плик с разтопен сняг — един от отпечатъците беше на ключ от кола. Ако ключът беше оригинал и ако серийният номер можеше да бъде проследен, можеха да очакват бърз арест.

Най-досадната работа за полицейските служители бе да пишат официални доклади. Някои от бележките, които Майкъл си бе правил, обикновено тези от местопрестъплението, се разчитаха по-лесно. Но записите на разговорите създаваха проблеми, защото трябваше да бъдат предадени свършено точно. Майкъл предпочиташе да пише всичко на компютър. Той от край време си целеше клавишите като кълвач и слава богу, че имаше програма за правописа.

Ели Креймър, по-скоро Крандал. Играта ѝ беше очевидна. Тя подозираше, че той или Расмусен имат нещо общо с присъдата на баща ѝ, може би заради свидетелските им показания. Например банданата на Джон Крандал. Джанис Крандал бе подавала сигнали месеци наред, дори след приключването на процеса, за подхвърлени улики и подправяне на доказателства.

Джанис Крандал. Цяло чудо бе, че не я бе познал по-рано.

Какво ли очакваше да открие Ели? Сигурно се опитваше да докаже, след толкова изминало време, че баща ѝ е невинен и че е бил натопен.

Майкъл писа около минута и после отново се отдаде на мислите си.

Дали подозренията на Ели не стигаха по-далеч? Дали не мислеше, че един от тях двамата е изнасилвачът? Ако беше така, значи беше напълно луда да се заиграва с който и да е от тях.

Дали Ели го бе мислила за изнасилвач, докато се любеше с него?

Седеше, загледан пред себе си. Ако беше така, би се възхитил на смелостта ѝ, на факта, че бе преодоляла стотици задръжки, за да стигне дотук. Не трябваше ли да уважи куража ѝ? Тя тенденциозно влизаше в интимни отношения с един изнасилвач. Заради баща си.

Как ли бе открила Фин? Спомни си как тя се бе опитвала да изкопчи информация от него. „Обзалагам се, че партньорът ти е бил жена...“ Бе казала нещо подобно, за да го подведе.

През целия следобед му бе трудно да се концентрира. Трябваше да я информира за Фин. Ами ако се срещнеш с него отново, дори още тази вечер? Трябваше да ѝ каже. Мили Боже, каква луда, дръзка, безстрашна жена беше тя.

В четири следобед внесе доклада си, след което придружи Рик до патолога в Общинската болница на Болдър. Това беше веселата част, мрачно си помисли той — да гледаш голото тяло на младо момиче, безсрамно и безмилостно опънато върху студената метална маса за аутопсия, чиято кръв изтичаше в канала. Много силно се надяваше неговият час да настъпи в огън, за да не остане нищо за патолога.

Рик влезе в залата, но остана на вратата с извърнат поглед. Добре, че лекарят беше истински професионалист и имаше нужното уважение към покойната. Това невинаги се случваше в Болдър. Преди години бяха имали един млад лекар — пълна откачалка, който постоянно пускаше изтъркани отвратителни шегички, докато изследваше мозък или съдържанието на вътрешностите. Майкъл така и не бе проумял дали онзи го бе правил за собствено удоволствие, или заради полицаите, но не виждаше нищо смешно в това.

Истината бе, че ненавиждаше тази част от работата си. Някои свикваха с времето. Не и той. Имаше нещо в миризмата на човешка кръв, органи и отпадъци, което провокираше първичен страх дълбоко в него.

Патологът му кимна и поздрави Рик, който продължаваше да гледа настрани.

— Тъкмо приключвам — информира ги мъжът.

— Ъ-хъ — каза Майкъл с ръце в джобове. — Е, какво открихте?

Той никога не бе могъл да понася гледката на труп. Кой ли можеше? Не бе видял Пол веднага след инцидента, но на погребението, за няколко минути му бяха позволили да се сбогува в присъствието на най-близките си. Беше истински шок. Отначало си помисли, че брат му просто е заспал. Че някой бе направил ужасна грешка. Но след известно време бе осъзнал страшната безнадеждност — че там лежи само една празна опаковка. Мозъкът му бе отхвърлил тази мисъл и той си бе казал не, не, Пол просто е заспал — погледнете цвета на лицето му, едва забележимата, спокойна усмивка. Събуди се. Събуди се. За Бога, Пол, събуди се.

— Смъртта е настъпила между девет и десет вечерта в неделя — снощи — уточни патологът.

Майкъл си пое въздух:

— Добре. — Записа си нещо в бележника. — Имали изнасилване?

— Определено. Има и семенна течност.

— Добре. Добре. — Водеше бележки. — Не прилича на серийно престъпление — предположи Майкъл.

— Не, не бих го определил така. В днешно време серийните изнасилвачи обикновено не оставят такива улики след себе си.

— Хубаво. Какво още?

— Причина за смъртта: хипотермия вследствие загуба на съзнание от удар с тъп предмет в тила. Всички технически данни ще бъдат записани в доклада, но между нас казано, Калас, бих го определил като камък — гладък камък, не по-голям от юмука ми. Недодялана работа, макар че няма тъкани като дърво в раната. Ако не откриете точното оръжие и кръв по него, няма да ви бъда от голяма полза в съда.

— Кога е ударена — преди или след изнасилването?

— Определено преди. Какво мисля за това? Бих казал, че вашият човек се е изплашил. Може би само е искал да й затвори устата за достатъчно дълго, докато си свърши работата. Може да не е имал намерение да я убива. Вероятно не, иначе би имало по-дълбока рана или няколко рани и то определено в по-конкретно избрани зони на врата.

Майкъл си помисли за приятеля на момичето, но отново го отхвърли. Беше казал, че той и жертвата са имали активен сексуален живот. Съквартирантките й го бяха потвърдили.

— Вижте — продължи лекарят, — бих искал да почистя наоколо. Родителите — и той погледна часовника на стената, — трябва да пристигнат след по-малко от час.

— Разбира се — съгласи се Майкъл, — каквото ни трябва, ще го прочетем в доклада ви.

— Някакви заподозрени?

Майкъл поклати глава, но Рик отговори:

— Ще пипнем малкия перверзник. И дано не съм сам, когато го намеря.

Майкъл и лекарят се спогледаха.

Така и не успя да се обади на Ели, докато остави Рик в участъка и се качи на собствената си кола. Признаваше си, че отлагаше обаждането, откакто я видя с Расмусен, начина, по който я докосна, целуна, притиснал я до себе си. Сякаш я притежаваше.

Забрави, каза си той, седнал в пикапа, след като погледна часовника си. Скоро щеше да излезе от Съдебната палата. Фин е добрият в нейните очи. Защо не? Фин, снажният красавец, любимецът на жените. Господин Харизма. А Майкъл — мълчаливият самотник, Робокоп. Естествено, че Ели ще определи него за откачен изнасилвач.

Но трябваше да я предупреди. Ако не го направеше, ако се дистанцираше от нея заради егото си, значи я оставяше изцяло на благоволенieto на Расмусен. Майкъл бе открил истината за нея и съвсем сигурно щеше да го направи и Фин. Расмусен беше откачен, но не и глупак.

Майкъл набра номера ѝ от мобилния си телефон и много се надяваше да се е прибрала вкъщи. После си помисли, че я е изпуснал. Наближаваше пет.

Свърза се с нея почти веднага. Гласът ѝ, образът ѝ, после пред очите му изникна хубавата студентка в снега и замръзналата ѝ коса и всичко това му дойде в повече.

— Трябва да те видя довчера — изрече той и остана поразен от себе си, когато осъзна, че гласът му се задави. За малко да се разплаче. Не бе плакал, откакто бяха заровили ковчег на брат му.

— Майкъл?

Исусе.

— Трябва да те видя, Ели. Важно е.

Тя се поколеба. Естествено. За нея той беше виновен.

— Ами тъкмо щях да... — започна тя.

— Виж — рязко я прекъсна той, — това не може да чака. Говоря сериозно. — Дори само произнасянето на името ѝ беше мъчение. Стегни се, човече.

— Е, добре, разбира се, щом е важно.

— Важно е. Мога да дойда, да кажем, след десетина минути.

— Ще те чакам отпред. Къде ще отидем?

Притеснена е. Гласът ѝ звучеше много напрегнато.

— Някъде ще вечеряме — беше всичко, което ѝ каза и после затвори. Нямаше ли да е чудесно да можеше да я заличи от живота си със същата лекота?

Даде назад на паркинга и завъртя волана, докато гумите не заскърцаха. Ели с онзи болен копелдак. Как може да е толкова сляпа? Как може всички жени около Расмусен да са толкова заслепени?

Не спря на знака на излизане от паркинга на полицията и патрула го изгледа накриво. Зави по Арапахо, без да обръща внимание на тежкия трафик. Пусна се в него и премина в най-лявата лента под съпровода на клаксона на някакъв побеснял шофьор. Ярост на пътя. Докато прекоси Двайсет и осма и се отпрати по Болдър Крийк, едва удържаше нервите си.

Ели в леглото с Расмусен. Да се чука с него.

Зачуди се, докато чакаше на един светофар, дали бе плакала след това.

Ели стоеше на паркинга и следеше за пикапа му. Стоеше на тръни. Въпреки уверението на майка ѝ, когато най-последно се свърза с нея по телефона, че Майкъл не е разбрал нищо съществено от нея, Ели не можеше да е сигурна. Знаеше само, че бе отишъл в Ледвил на път за риболова си, защото е имал някакви подозрения за нея. Надушваше истината и когато постигнаше целта си...

Какво ли би направил? Не че тя бе доказала, че той е изнасилвачът. Въпреки това, само един Господ знаеше какви мътни води текат под повърхността. Щеше ли да се опита да ѝ затвори устата?

Студен вятър проникваше през палтото ѝ и тя прегърна куфарчето си и сви раменете в нетърпеливо очакване на топлия му пикал, ужасена от мига, в който ще го види отново. Явно, че съдбата ѝ се присмиваше, Майкъл, Фин, Майкъл — единият от двамата бе чудовище.

Тя вдигна поглед, насочи вниманието си към пътя и го видя. Сърцето ѝ внезапно подскочи.

Той спря до тротоара, наведе се през пасажерското място и отвори вратата. Дори в сумрака на настъпващата зимна вечер, тя

веднага долови напрегнатото му изражение и искрите в златистите му очи.

— Здравсти — поздрави го тя и затвори вратата. — Студено е навън.

— Много. Да усиля ли парното?

— Не, не, така е добре. — Имаше нещо... — Лош ден ли имаше?

— Хм — отвърна той.

И тогава си спомни — в офиса не спряха да коментират изнасилването и убийството в колорадския университет.

— Ти беше ли ангажиран с онова... — тя не можа да изрече думата „изнасилване“ — с онзи случай в кампуса?

— Опасявам се, че да.

— Ужасно — прошепнати с вперен в пътя поглед. Възможно ли бе да води този разговор с някакъв изнасилвач, убиец? Почеркът беше съвсем различен. Беше ли възможно Майкъл да изнасили, да удуши, да разкъса душата на една жена на парченца, преди да ѝ отнеме живота?

Сърцето ѝ крещеше „не“. И все пак кой беше той?

Изминаха част от пътя в мълчание, което ѝ подсказа, че имаше нещо много сериозно. Може да бяха събитията от деня. Сигурно.

Тя се осмели да хвърли поглед към профила му.

— Е, къде отиваме? И какво толкова важно има?

— У нас.

— О!

— Притесняваш ли се, Ели? — попита я дой и я стрелна с поглед.

— Не, разбира се. Не ставай глупав. Да спрем ли в някой магазин по пътя? Умирам от глад. — Дрън-дрън. Опитваше се да обмисли ситуацията.

Притесняваш ли се, бе попитал той и думите му паднаха като камък в тъмните води на съзнанието ѝ. Притеснена. Защо ли би задал такъв въпрос? Освен, разбира се, ако наистина трябва да има причина да е притеснена. Възможно ли бе Джанис толкова да греши? Беше ли разбрал коя е?

— Знаеш ли — каза тя след малко, — трябва да кажа на Селест и момичетата къде отивам. Днес имаме уговорка да играем карти. Мога ли да се обадя от твоя телефон?

— Падна ми батерията.

— О — лаконично отвърна тя.

Минаха по дъските на алеята му над Болдър Крийк в пълна тъмница. Когато слезе, Ели осъзна, че наоколо цари пълен мрак и тишина. Имаше чувство, че каньонът и небето се стоварват върху ѝ, затова ѝ се наложи да си поеме дълбоко, въздух. Беше добре. Щеше да бъде добре. Тази мантра постоянно се въртеше в главата ѝ.

Той отвори вратата на гаража, задържа я, за да влезе и тя, и светна лампите. Чувството, че нещо съвсем не беше наред не я оставяше и нарастваше. В гърдите ѝ се надигаше тревожно очакване.

Пое палтото ѝ и го закачи. Тя му се усмихна патетично.

— Е?

— В шкафа има бутилка вино. — Кимна той нататък. — Искаш ли да я извадиш? Трябва да се преоблека. Смърдя на морга.

— Разбира се, върви.

Той изчезна нагоре по стълбите.

Да се преоблече? Просто удължаваше напрежението, караше я да чака. И да се гърчи.

Ели крадешком заоглежда хижата, диво търсеше телефона му. Това беше единственото ѝ спасение. Намери го на една поставка до дивана, сграбчи го и натисна бутона, после набра домашния си номер. Никой не отговори — рядко го правеха, освен ако не знаеха кой се обажда, — щеше да остави съобщение или да имитира разговор.

В къщата на Марийн Стрийт нямаше никого. Тя въздъхна и остави съобщение точно, когато Майкъл се появи и слизайки по стълбите взе да нахлузва през глава бежов пуловер.

— Добре, хайде, до скоро — изрече Ели в слушалката и после прекъсна връзката. — Ще донеса виното, става ли?

— Става. Аз ще запаля огъня.

— О, чудесно. Малко е хладничко.

Всъщност замръзваше. Поялата ѝ кожа беше настръхнала под черната плетена туника и черния клин.

— Тази бутилка ли, Майкъл? — тя вдигна едно „Каберне Совиньон“.

— Да, точно тази.

Тя я отвори с тирбушона, който намери в чекмеджето до умивалника, като през цялото време проучваше гърба му, докато той стоеше приклепнал пред камината и пъхаше подпалки и дървета в

огнището. Беше прекалено мълчалив. Извънредно мълчалив. И тя си спомни същата сдържаност от дните му на свидетелското място в процеса Цимерман. Колкото повече се ядосваше, толкова повече се затваряше, но ядът му трептеше около него.

— Виното е готово — подвикна тя.

— Идвам след секунда.

Щом огънят потръгна, той се изправи и избърса ръце в панталоните си. Обикновено това би й се сторило забавно, но не и тази вечер.

Ами ако бе разбрал коя е? Ами ако е научил къде е прекарала уикенда? И с кого?

Най-сетне се доближи до нея, вдигна чашата си и отпи голяма глътка, без да сваля очи от нея. Стоеше от другата страна на кухненския ъгъл. От лампите над главата му очите му сякаш искряха. Златисти като на котка и също толкова наблюдателни. Сърцето й биеше бясно. Той знаеше всичко. Колко глупаво бе постъпила?

Той шумно постави чашата си на плотта.

— Добре — спокойно каза той, а погледът му я пронизваше, — имаш две минути да се оправдаеш, Ели.

16

Ели повтори думите му слисано:

— Да се оправдая? — Главата ѝ се завъртя, дробовете я заболяха, сякаш в стаята нямаше никакъв въздух. — За какво говориш?

— Спести ми ролята на невинната — изрече той много сдържано, много тихо. Предпочиташе да беше ѝ се разкрещял.

— Съжалявам, но нямам представа...

— Ели, знам коя си.

— Разбира се, че знаеш коя съм.

Той поклати глава отвратен.

— Името ти е Крандал, не Креймър, а баща ти е Джон Крандал.

— Джон Креймър — упорстваше тя, ужасена.

— Исусе Христе, играта свърши. Не разбираш ли? Ти загуби.

— Майкъл, объркваш ме, аз...

Приблужи към нея и тя ясно видя суровото му изражение.

— Джон Крандал, Ели, който умря в затвора.

— Не — изкрещя тя. — Говориш за някой друг.

Но той стоеше надвесен над нея, безмилостен.

— Познах майка ти. Знам коя е. Виждал съм я в съдебната зала.

Тя почувства как кръвта от лицето ѝ изчезва. И тогава думите се изплъзнаха от устата ѝ:

— Тъкмо се канех да те питам за това — ядно отвърна тя, крачейки из стаята, скръстила отбранително ръце на гърдите си. — Мисля, че това е доста подличко, Майкъл, да отидеш в Ледвил зад гърба ми и да проучваш майка ми.

Той се изсмя.

Тя продължи да крачи нагоре-надолу, обмисляйки хиляди възможности, които отхвърляше, после опитваше други. Не идваше нито една дума.

— Знам всичко. Дори знам какво си правила през уикенда. — Гласът му беше пълен със стоманени стружки.

Погледът ѝ се стрелна към него.

— Фин Расмусен — закова той.

— Ти да не ме шпионираш?

Той сви рамене.

— Фин и аз... сме приятели.

— Приятели.

— Познавам го съвсем отскоро. Изглежда много приятен. Как смееш да ме шпионираш?

— Защото знаех, че ме лъжеш за нещо. — Тихи, премерени думи. И само истината.

Беше в безизходица. Тя рязко се обърна и вдигна ръка, за да предотврати онова, което очакваше да ѝ каже:

— Добре, признавам, че се интересувах от случая Морис. Но чак след като те срещнах, след като работихме заедно. Нищо не знаех преди...

— Стига глупости.

— Вярно е. Запознах се с теб и... и прочетох за миналото ти и...

— За мен и за Фин, за двамата ли?

— Ами... да.

— Просто съвпадение, така ли?

— Да, аз...

— Ели планирала си това с години. Да отмъстиш за баща си.

— Той не е бил... онзи мъж в затвора не беше... — гласът ѝ заглъхна.

— Той е твоят баща, Ели, и е работил в дома на семейство Морис, а аз... — той пристъпи към нея, — аз открих банданата около врата на Стефани Морис и двамата с Фин го вкарахме в затвора.

— О, Боже — прошепна тя.

— Искала си да се запознаеш и с двама ни, да ни прецениш, да проучиш мислите ни. Да се сближиш с нас. О, да, получи се, нали? Трябваше да изчукаш и двама ни.

— Не — извика тя, — не, не беше така. Не. Опознах те и те харесах, Майкъл. Наистина.

— Както хареса Фин?

— Не, не, ние сме само приятели.

— Платонични приятели — изсъска ѝ той.

— Аз... аз не съм спала с Фин, кълна се, Майкъл. Не съм. Но с теб... беше различно. Наистина е различно. Аз имам чувства към

теб... дълбоки.

Той замахна рязко във въздуха и я накара да се отдръпне.

— Стига с тези лъжи, Ели. — Прониза я с поглед. — Изплашена си до смърт, нали? Стоиш тук, трепериш като лист, защото си мислиш, че си следващата ми жертва. Мислиш си, че ще те изнася. Че ще те убия. Или може би, че ще те убия, защото знаеш прекалено много.

Тя поклати глава онемяла, очите ѝ се наляха със сълзи, носът ѝ потече. Поялата се тресеше.

Той се усмихна — с горчива, иронична усмивка.

— Избрала си грешния човек. Фин е този, когото търсиш. Той изнася Стефани Морис.

Тя почувства, че в гърлото ѝ се надига горчилка. В устата ѝ се събра слюнка. Фин.

— Не — задъхано изрече тя.

— Да. Съжалявам.

Тя се сгромоляса на дивана. Страхуваше се да не повърне.

— Аз не мога... не мога...

— Доказателства. Искаш доказателства? Имам само косвени, но беше той. И знаеш ли какво, Ели? Стефани Морис не е единствената. Има и други...

— Холи Ланс? — изстреля тя, мислите бясно запрепускаха в главата ѝ. Той обвиняваше Фин. Лъжеше, за да оневини себе си?

— Добре си се справила с домашното. Холи в Пуебло, а преди десет години Наоми Фрийман в Грийли, и Ейми Бланчард в Лонгмънт — преди седем години, и на току-що отминалия Ден на благодарността е убил едно шестнайсетгодишно момиче в Мексико. Името ѝ е Пита, а един от служителите на баща ѝ е бил арестуван, защото — ей, чуй ме, Ели, — шалът му е бил увит около врата ѝ.

Тя напълно онемя.

— Имам доказателства, че Фин е бил в Байя за Деня на благодарността. Имам голяма, дебела папка за добрия, стар партньор Фин.

Някак си тя събра кураж да го погледне в очите. Лъжеше я, безспорно. Прикриваше ли следите си?

— За всеки път, когато твоят приятел е изнасилвал и убивал, имам доказателства, че е бил на това място. Мисли с главата си, за бога. Или си заслепена като всички останали?

— Не, аз... — Но тя знаеше, че е прав. Фин я беше заслепил. — Наистина ли имаш доказателства за Пуебло и Грийли?

— И за Мексико, преди няколко седмици. Искаш ли да разговаряш с тамошната полиция? Искаш ли? Знаеш, че не съм бил аз. Мамка му, Ели, ти си моето алиби. Събуди се, по дяволите.

Тя затвори очи и няколко пъти пое дълбоко въздух. Защо му трябваше да лъже, когато беше лесно да се провери?

Фин. Любимецът на жените. Каква глупачка беше тя. Прехапа долната си устна и отвори очи.

— Защо... като си знаел всичко това, защо не каза на шефа си или на друг? Защо просто го остави да продължава? — изкрещя тя.

— Опитах, повярвай ми. След делото на баща ти, след убийството в Грийли със същия почерк, започнах да подозирам Фин. Но по това време той вече бе напуснал полицията и нямах никакви доказателства, нищо. В крайна сметка информирах началника си и ми разказаха играта.

— Никой не ти повярва?

— Не, по дяволите. Не, защото имаха удобен заподозрян при всеки един случай. Ченгетата не обичат да се вглеждат в детайлите, които разбиват версиите им. Някои ченгета, всъщност. Освен това всички знаеха, че мразя Расмусен.

— Баща ми...

— И още много други мъже — отреза я той. — Сред тях са съсед на Наоми Фрийман, преди десет години, и Еми Бланчард. По-големият ѝ брат е още в затвора за убийство. Тя умря изнасилена и удушена в Лонгмънт. Това се случи преди седем години. И кой още. О, да, Холи Ланс. Там Фин се оплеска.

— Да — отвърна Ели и прехапа устна.

— И, разбира се, Пита в Мексико. Да не я забравяме. Някакъв нещастник, който работел за баща ѝ, го е отнесъл.

— Аз... аз, чудя се...

— Колко още има ли? Момичета, за които не знаем? Това не е по силите ми, Ели. Е, къде те заведе Расмусен?

— В Санта Фе — прошепна тя.

— Колко романтично. С частния си самолет?

Тя бавно кимна.

— Исусе, Ели, да не си откачила?

Погледна го и подсмръкна:

— Пътувах и с теб.

— И, по дяволите, не ме поставяй в една категория с тоя боклук.

— Не знаех. Как бих могла?

— Майка ти има ли някаква представа какви ги вършиш?

— Известна.

— Хм, нищо чудно, че беше толкова напрегната. Сигурно не може да ме понася.

Тя отново прехапа устна.

— Е, кажи й, че съжалявам. Тя също е объркала човека.

Ели бръкна в куфарчето си на стола за кърпичка и издуха носа си. Вече не се страхуваше, но се чувстваше като болна, опустошена и разголена пред света. Разголена. И толкова засрамена.

— Искаше ти се да съм аз. Хайде, признай си.

— Не, не, Майкъл. Не те излъгах... за онова.

— Не би разбрала истината, дори да те зашлеви в лицето. Двамата с Фин сте хубава двойка.

— Престани — изпъхтя тя.

— Готин тип, много забавен. Богат, красив. Но сбъркан. Проучих и това и стигнах до един от социалните работници, отговаряли за Расмусен в Милуоки.

— Социален работник?

— Бил е на приемни грижи за известно време. Баща му е бил в затвора, а майка му не е могла да се грижи за децата си. Пратили са ги в приемни семейства. Фин е бил най-малкият.

— Разказа ми за баща си.

— А за чичо си разказа ли ти?

— Не.

— Известно време той и сестра му са останали при чичо им и социалната служителка, с която разговарях, беше убедена, че нещо му е направил. Опитът й подсказваше за сексуално насилие.

— О, не.

— Нямаше доказателства, но познаваше проблемите на такива деца.

Фин? Красивият, грижовен, очарователен Фин? Умът й не го побираше.

— Е, Ели, какво мислиш по въпроса?

— Аз... не знам. Трябва да обмисля всичко това... — Тя вдигна поглед към лицето му — сурово, с остри черти, с едва сдържан гняв в златистите му очи. — Какво ще направиш сега, Майкъл?

— За Фин ли?

Тя мълчаливо поклати глава.

— За теб? Нищо. Няма да направя абсолютно нищичко. Ако имаш среща с Расмусен, откажи я.

Тя погледна ръцете си.

— Искам да го хвана.

— Какво?

— Трябва да го хванем.

— Ние? Исусе, Ели, откажи се.

— И ти го искаш, нали?

— Да, искам го. Но не и докато не получа сериозни доказателства.

— Не ме отблъсквай, Майкъл. Той уби баща ми. Натика го в затвора и това го уби.

— Да те отблъсквам? Та ти никога не си била свързана с мен.

— Майкъл, моля те...

— Ти ме излъга за всичко.

— Не съм... не за всичко. Не и за чувствата си към теб. Кълна се.

— Ели, не бих ти повярвал дори да го кажеш с ръка на Библията и с примка на шията. Не знаеш как да казваш истината. — Той се приближи и се надвеси над нея, което я накара да се свие.

— Аз не наранявам жени — ледено процеди той. — А сега, си обличай палтото. Ще те откарам до вас.

— Чакай, Майкъл, не можем ли...

— Какво?

— Не можем ли да поговорим... само още малко?

— За какво?

— Аз... аз не знам. Ще се опитам да обясня... — сълзи безмълвно се застинаха по лицето ѝ и тя ги избърса. — Толкова искам да съм с теб. Майкъл...

— Не.

Тогава я достраша от несломимото му упорство. Не само че го загуби, но и проучването ѝ приключи. Знаеше кой е виновникът, но нищо не можеше да направи. Майкъл би ѝ попречил.

— Не искам да се отказвам — заяви тя по-уверено.

— Ето ти палтото — той грубо го тикна в ръцете ѝ. — Не си забравяй куфарчето.

Вече отваряше вратата на гаража. Тя се опита да измисли начин да го умилостиви, но видя, че е прекалено гневен, сякаш имаше обвивка от гладък мрамор — никакви пукнатини, нямаше за какво да се закачи.

Тя вцепенено си облече палтото, взе си куфарчето и го последва. Нищо повече не можеше да направи.

Той не обели нито дума през целия път до Кениън Булевард в Болдър. Тя седеше свита до вратата и трепереше. Не можеше да спре да се тресе. Помисли си: „Това ли ти носи истината? Тогава нея искам. Ще остана в комфорта на лъжите.“

Шофираше бързо, яростно въртеше волана и тя изпита облекчение, когато излязоха от тесния каньон и се вляха в градския трафик.

Край, мина ѝ през ум. Всичко приключи. Тя загуби играта. Майкъл го каза и беше прав.

Спряха на червен светофар на кръстовището на Кениън и Сикстиинт Стрийт и той нетърпеливо забарабани с пръсти по волана, гледайки право напред. Острият му профил се открояваше на светлината на уличните лампи и приличаше на гръцки войн от фриз на някой храм.

Тя не можеше да търпи това нито миг повече — безмълвните бесове, които фучаха из кабината. Отвори вратата и слезе на улицата.

— Чакай — дочу тя изненаданото му подвикване, но затръшна вратата и се втурна към тротоара. Вървеше бързо, дишаше задъхано студения въздух и гневно бършеше сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. В продължение на няколко пресечки усещаше, че я следи, но не се обръщаше. Гледаше упорито в тротоара, концентрирана върху дишането си. Какво бе направила? Толкова години планиране и всичко да свърши с един замах.

Тя продължи да обикаля из квартала, въпреки че квартирата ѝ беше съвсем наблизо. Искаше да се успокои, за да започне да издига в себе си бариери, за да се предпази от истината на Всемогъщия Господ. Обикаляше също защото се страхуваше, че Майкъл може да я чака пред къщата.

Сети се за Фин и потръпна, спомни си за някои дребни неща у него, които я бяха удивили — нуждата да контролира всичко, прекалено лесните му контакти с жените. Баща му, майка му. Дребните неща. Как постоянно искаше да я докосва, сякаш я притежава — или пък се страхуваше да не му се изплъзне?

Навън беше студено. Тя пъкна ръце в джобовете на палтото си и напипа ръкавиците. Меките черни ръкавици, които Фин ѝ купи в Сайта Фе.

Извади ги — топлите ръкавици с кашмирен хастар, които струваха цяло състояние. Беше ѝ толкова приятно да ги носи тази сутрин на път за работа. За миг ги задържа и почувства ръцете на Фин върху себе си, мъжкия му аромат, вкуса на храната, която бяха си поръчали, дочу китара. После ги запокити на нечия ливада и бързо отмина, свила рамене от студ, пъкнала ръце в джобове.

Срамуваше се. Трябваше да разбере, трябваше да усети. Остави се да я изкушат парите му, къщата, колата, самолетът, приятелите му. Всички онези неща, които бе искала през целия си живот и които бе наблюдавала с копнеж през прозорците на чуждите домове.

От самото начало Майкъл беше различен. Беше почувствала нещо истинско, но го бе отхвърлила, защото не ѝ бе удобно, а и си бе помислила, че е възможно той да е изнасилван, убиец. Бе спала с него и той я бе приел в живота си, а тя го предаде. Не можеше да го обвинява, че ѝ беше бесен — заслужаваше си го.

Когато се прибра, вече беше станало късно. Замръзнала, с вледенени крака, трепереща, тя отвори вратата на топлата къща, която беше за нея повече от дом.

— Ето я — извика Селест.

— Къде беше, по дяволите? — попита Бони. — Майка ти те търси.

— Вижте, почти е премръзнала. Какво има, Ели? — попита Дженифър.

Ели се отпусна на старото канапе.

— Добре съм — отвърна тя. — Разхождах се.

— Разхождала си се? На това време? По тъмно? — продължи да вика Селест.

— Плакала си — констатира Бони.

— Мислех, че си с Майкъл — учуди се Селест. — Като не се прибра...

— Бях.

— Скарали сте се — поклати глава Джен.

Ели почти се усмихна. Скарали сме се.

Селест изтича горе и донесе юргана от леглото на Ели.

— Съблечи си палтото и се увий с това. Какво стана?

Ели вдигна поглед към добрите си приятелки с разтревожени лица, които се суетяха около нея. Зави се с юргана през раменете.

— Седнете — покани ги тя. — Имам да ви казвам нещо.

— Какво?

— Стига, Ели...

— Не, чакай — намеси се Селест, — остави я да говори. — Тя седна на пода в поза лотус. Другите също се настаниха в очакване.

Ели преглътна. Ще може ли да го направи? Да признае? След толкова години. Толкова много лъжи. Почувства, че в гърдите ѝ се надига плач.

— Ели? — подканиха я те.

Тя затвори очи за миг. Когато ги отвори, започна:

— Аз... аз не съм тази, за която ме мислите.

— Ели... — запротестира Бони.

— Шшшт — обади се Джен.

— Лъгах ви през всичкото време, Селест — най-дълго. — Тя забеляза озадачените им погледи. — Истинското ми име е Крандал, Елинър Крандал, и съм родена в Болдър.

— Крандал? — учуди се Селест.

— Майка ми получи официално разрешение да промени имената ни, защото... защото баща ми беше арестуван за ужасно престъпление и бе осъден и ние не можехме да останем тук повече — сега вече думите се заредиха бързо, — и се преместихме в Ледвил. — Тя спря да си поеме дъх. — Бях на дванайсет години, когато баща ми беше арестуван за изнасилване на едно момиче.

— О, мили Боже — Бони закри устата си с юмруци.

— Но беше невинен. Не го е направил. Знам, че не е той, защото беше с мен цялата вечер. И през всички тези години, през цялото това време, издирвах мъжа, който го е направил. — Тя спря и огледа лицата

на приятелките си. Видя шок, съжаление, Селест плачеше. Но у никоя не забеляза отвращението, нито отхвърлянето, което очакваше.

— Вярвам ти — кимаше Бони. — Имам предвид, че си била с баща си.

Селест стана от лотуса, висока, слаба, в черни джинси, протъркани на едното коляно и прегърна Ели. Без да говори, само я прегърна.

— Съжалявам — изхълца Ели. — Извинявам се на всички ви.

— Шшшт. Не ставай глупава — обади се Дженифър и тя и Бони последваха Селест, прегърнаха Ели в плетеница от ръце и коси, за да я утешат.

Ели седеше там, в центъра на този вулкан от обич, и отново се почувства засрамена до дъното надутата си. Мислеше за приятелките си, за Майкъл и здраво се вкопчи в тях. Не заслужаваше нито любовта им, нито опрощението им. Как биха могли да ѝ простят, когато самата тя не можеше да прости на себе си?

— Всичко е наред, всичко е наред — прошепна Селест. — Шшшт.

Но Ели знаеше, че нищо не беше наред. Той все още беше там. Свободен да изнасилва и разрушава.

Майкъл се чудеше дали не трябваше да каже на Ели колко съжалява за онова, което бе причинил на баща ѝ. Вече два дни мислеше за това. Щеше ли да има някаква полза? Опитваше се да се убеди, че всичко това щеше да отmine — че Ели щеше да изчезне от живота му, — но мислите му постоянно, дразнещо се връщаха към онази сцена в дома му, към бягството ѝ от камиона му, притичването ѝ между колите, бягството от него. А може би от самата нея.

А, забрави. Забрави я, повтаряше си той стотици пъти.

Тогава му се обади информаторът му Пийт Стоун.

— Расмусен се вижда редовно с дамата — започна Стоун.

Като че ли не знам, каза си Майкъл.

— Още нямам името, но отива да я вземе чак от Болдър. Пътуваха със самолета му нанякъде...

— Ъ-хъ.

— Изглеждат като влюбени гълъбчета. Направо да повърнеш.

— Хайде бе?

— Никога преди не съм виждал твоят човек да се държи така. Не може да отлепи ръце от нея. Макар че тя е хитра като лисица. И е много млада.

— Знам коя е — отвърна Майкъл.

— О, мамка му, да продължавам ли да го следя?

— Абсолютно — каза Майкъл. — Ще получиш обичайното.

— Окей, ще се чуем.

— Да, разбира се — и затвори намръщен. Влюбени гълъбчета. Господи, не можеше да се освободи от нея. Изобщо.

С Огъстино работеха по убийството на студентката. Казваше се Валери Жирар, учеше в колорадския университет, двацет и една годишна, от Омаха, Небраска. Всички патрули и детективи работеха извънредно, проучваха района, където беше открита, разговаряха с приятелите ѝ, колегите и професорите. Отново и отново.

Била е видяна за последно на тренировка във фитнес центъра на университета. Тръгнала си около десет, което отговаря на посоченото време на настъпване на смъртта от съдебния лекар — между десет и полунощ.

Някой я беше издебнал, когато е излизала от фитнеса, сграбчил я е, изнасилил я, ударил я по главата или може би първо я е ударил.

Така е била в безсъзнание. Умряла е от хипотермия. Убиецът дори не е взел портмонето с парите ѝ.

— Сигурно е някой луд — повтаряше Огъстино със смръщени вежди. Той координираше работата с полицията на кампуса, като правеше необходимото всички студенти да бъдат с повишено внимание, никой да не се разхожда сам по тъмно. Информацията се публикуваше в пресслужба на университета, по телевизията, по радиото.

— Изплашил се е, когато е осъзнал какво е направил — съгласи се Майкъл, — и просто е избягал. Не е било планирано. Станало е случайно.

Двамата обикаляха около местопрестъплението в отъпкания сняг, за последен оглед, като опитваха да си представят точно откъде е дошъл убиецът, къде се е скрил, къде я е изчакал, в коя посока е избягал след това. Но снегът се беше стопил и нищо не изглеждаше както в онази тъмна нощ.

Опитът подсказваше на Майкъл, че няма да попаднат на следа от убиеца, като обикалят по същата поляна. По вероятно беше да стигнат до него по ключа от колата, който бяха открили. Джим Чамблис работеше по този въпрос.

— Имали вече новини от Чамблис? — попита Рик Огъстино, като нехайно подритна с върха на обувката си една замръзнала буца сняг.

— Още не. Очевидно ключът е оригинален и Джим е изискал серийния номер на рамата от производителя, но още издирват документите на сегашния собственик.

— Боже, колко са бавни. Някой да е обяснил на тези бюрократи, че става дума за убийство?

— Джим им диша във врата.

Огъстино изръмжа нещо нечленоразделно.

Студенти вървяха по Болдър Крийк. Идваха от фитнес центъра. Всички те загледаха двамата полицаи и жълтата лента, която ограждаше мястото и им напомняше какво се бе случило там. Може би някои от тях са познавали момичето Жирар, горкото дете, отишло си без време.

Майкъл си спомни реакцията си, когато видя тялото на момичето през онова студено утро. Ели, бе си помислил той. Ели е мъртва. Тази шокираща мисъл го бе връхлетяла само за миг, докато бе разбрал, че греши. А сега Ели бе наистина като мъртва за него.

Ели започваше да го обсебва, съзнаваше го. В един момент беше готов да ѝ прости, но в следващия я проклрнаше заради предателството ѝ. През всички тези години, дълги години, след смъртта на Пол и отхвърлянето му от страна на родителите му, бе потискал чувствата в себе си. Внимателно, дълбоко заключени. И тогава се появи Ели и го бе накарала да си мисли, че може би е способен на нежност, дори на любов. По дяволите Ели.

— Е, нищо не намирам — оплака се Огъстино. — Трябва ни колата, мамка му. Чамблис трябва да я открие.

— Но междувременно продължаваме да ровим. Както обикновено. Може пък някой да извади късмет и да открие свидетел — отвърна Майкъл.

Полицаяте вече проверяваха съседните сгради и общежитието на преподавателите отвъд Болдър Крийк. Десет часа в неделя вечер не е късно, все трябва да е имало хора наоколо. Хора, които бяха видели някой, който не се вписва в средата, някой бягащ или изглеждащ изплашен. Някой съвсем различен от останалите обитатели на кампуса. Предвид местните демографски особености, вероятно е млад, бял мъж.

Двамата с Рик се отправиха към мястото, където бяха паркирали колата си. Докато Майкъл шофираше, мислите му упорито се връщаха към Ели. По-лошото от гнева, който изпитваше към нея, бе страхът му за сигурността ѝ. Защото знаеше, че тя няма да спре да преследва Расмусен. Беше успяла да го заинтригува и не би се отказала, само защото Майкъл така ѝ бе поръчал. Пет пари не даваше какво е казал или какво мисли, нито как се чувства.

Упоритата Ели. Беше чакала и планирала с години. А сега, благодарение на него, знаеше истината. Може би не биваше да ѝ казва

за Расмусен, но трябваше. Трябваше или тя щеше да продължи да си мисли, че е той.

Цял следобед Майкъл чете доклади за вероятни свидетелства за убиеца. Отся по-значимите и си отбеляза някои неща. Мислеше за Ели.

Нямаше да се спре. Щеше да излезе с Расмусен и да се опита да открие пробойна в защитата му, щеше да се опита да го задейства. Щеше да търси някакво доказателство, че е престъпник.

Да беше ѝ се извинил. Не биваше да ѝ казва за Расмусен. И най-напред въобще не трябваше да ѝ се доверява.

Вечерта, след като се прибра вкъщи, се обади майка му:

— Нали ще си дойдеш за Коледа, Майкъл? Пропусна Деня на благодарността, а аз наистина искам да те видя. Прекалено много работиш. За Бога, можеш да си вземеш няколко дни отпуска.

— Добре, да, знам. Ще дойда, разбира се.

— Е, не че си много далеч. Бих дошла дотам, но, нали знаеш, че се притеснявам по тези заледени пътища. А и всички искат да те видят.

Това беше го чувал и преди и знаеше, че трябва да отиде, но потръпваше при мисълта, че ще седнат на коледната трапеза без Пол.

В пощенската кутия намери коледна картичка от баща си. Набързо написани пожелания и въпрос защо Майкъл не се обаждал напоследък.

Припомни си последния път, когато се бе видял с баща си. Преди година и половина ли беше? Баща му живееше в планинското селце Минату Спрингс на запад от Колорадо Спрингс. На път за Чейен, Уайоминг, се беше отбил в Болдър за обяд. Срещата им мина типично.

— Как върви търговията с коли? — питаше Майкъл.

— О, добре, добре, докарва ми доходи. А ти? — отвърщаше Пол старши.

— О, и тук е добре.

Никога нямаха да си кажат кой знае какво. Нито преди смъртта на Пол, още по-малко след това.

А, по дяволите, помисли си той. Щеше да се обади на стария някой от тези дни. Все пак беше Коледа и той ставаше великодушен.

Опъна се на дивана и загледа новините по телевизията. И току си представяше, че Ели седи там до него. Усмивката ѝ, жестовете ѝ, онази нейна топлина, която озаряваше цялата стая. Тялото ѝ до неговото в леглото. Гърбът ѝ, докато миеше съдовете в кухнята.

И тогава я видя плачеща, ужасена, пребледняла и отчаяна, когато я бе атакувал със собствените ѝ лъжи. Беше ги хвърлил в лицето ѝ.

Ако не се излагаше на такава смъртна опасност, би се възхитил на онова, което правеше. Бяха на една и съща страна, на страната на справедливостта, но се бе въвлякъл емоционално и сега бяха станали врагове:

Знаеше, че трябва да я защити от собствения ѝ кураж. Трябва да я наглежда, да проследява, когато можеше, да не допусне тя да се изложи на риск.

Изключи телевизора и се качи по стълбите. Вече в леглото в мислите му се завъртя старият рефрен, че ако Расмусен го направеше отново, само още веднъж, Майкъл може би щеше да има достатъчно доказателства да върне за преразглеждане делото Морис или някое от другите. Рано или късно Расмусен щеше да се подхлъзне или заради предоверяване, или от недоглеждане. Рано или късно.

Тази нощ Майкъл сънува. Ели и Расмусен. Тя имаше микрофон и Майкъл подслушваше, но същевременно беше и с тях и виждаше всичко. Расмусен започна да се държи грубо с нея. Тя завика „Не, не“, но не го интересуваше. Майкъл слушаше и виждаше. Беше с тях, както става в сънищата. Расмусен я надви и я изнасили, започна да я души. Майкъл все още беше там. Този път имаше доказателство. Беше го записал на касета и беше свидетел. Този път щеше да го прибере. Пипна го.

Но защо ли не беше щастлив в съня си? В полусън, той върна сцената и разбра: за Ели беше твърде късно да празнува. Расмусен я беше убил.

Ели спря да плаче. Спря да се самосъжалява. Майкъл беше приключен случай за нея. Глупаво бе унищожила шанса си за истинска връзка, но сега не можеше, не трябваше да мисли за това. Нямахше нито време, нито енергия да анализира подробно ужасната грешка, която бе допуснала.

Не, нямаше да мисли за това, защото трябваше да се фокусира върху Фин. Нямахше да го изпусне, точно сега, когато знаеше, че той е човекът, който бе търсила толкова години. По дяволите предупрежденията на Майкъл. Ченгетата не го бяха хванали преди

тринайсет години, нито след това, когато бе изнасилил и убил всички тези жени, и вече не го търсеха.

Тя трябваше да свърши това.

Всяка минута в главата ѝ се въртяха планове. Как да намери доказателства?

Боже, би го оставила да я изнасили, ако това ще го закове. Но, странно то бе, че Фин като че ли не проявяваше интерес да спи с нея. Още по-малко да я изнасилва.

Фин ѝ се обади седмица преди Коледа, един четвъртък.

— Как си? — попита той и Ели се изненада, че чува все същия кадифен баритон. Толкова приятен, учтив и загрижен. Съвършеният джентълмен.

— Добре, добре — отвърна тя. Дали щеше да познае, че тя вече знае за него?

— Виж, имам два билета за „Коледна песен“ в събота вечерта. В театър „Буел“. Супер места. Имаш ли възможност да дойдеш?

— Пиеса на Дикенс? — не искаше да изглежда прекалено ентузиазизирана.

— Точно така. Постановката е благотворителна, да знаеш, че средствата ще отидат за деца, пострадали от домашно насилие.

— Да, бих искала — прие тя.

— А преди това вечеря?

— Разбира се, чудесно.

— Ще те взема рано, за да имаме повече време. В шест часа.

— Перфектно — каза тя.

— До скоро.

— Чакам с нетърпение — измърка тя.

— Така те харесвам.

Когато затвори, забеляза, че ръката ѝ трепери.

Взе назаем друга рокля от Селест, този път червена. Досега не беше носила червено през живота си, но ѝ стоеше добре. Беше права, дълга до коленете рокля с болеро. И отново обточеното с кожи от норки палто.

Всичко беше лъжа, но нали това беше целта?

— Изглеждаш страхотно — оцени я Селест.

— Обещавам да я дам на химическо, ако се накапя.

Селест се разсмя. Щедростта ѝ човъркаше Ели. Въпреки че бе направила признания пред съквартирантките си, не им бе казала нито дума, че Фин е изнасилвач и убиец. Не можеше. Щяха да се опитат да я спрат. Но заради всички тези гадни лъжи се чувстваше зле и се срамуваше. Някой ден щеше да приключи, обещавахе си тя. Животът ѝ щеше да е отворена книга. Никакви мръсни тайни повече.

— Забавлявай се — пожела ѝ Селест.

Да се забавлявам.

— Ще го направя.

Заведе я на вечеря в малък уютен тайландски ресторант близо до „Плекс“, за да могат да отидат на постановката пеша.

Поръча вместо нея, дори не я попита какво харесва.

— Пад Таи — избра той — и цялата да е в джинджифилов сос — как се казваше? О, и кърри със скариди. Да не е прекалено лютиво този път.

Храната беше превъзходна, но Ели едва се въздържа не го попита дали не е неучтиво да поръчва вместо дамата.

— Е — започна тя, докато навиваше Таи нудълс на вилицата си, — разкажи ми повече за тези твои благотворителни акции.

С клечките си — с които боравеше ловко, с лекота, — гребна от ориза, преди да ѝ отговори.

— Имах голям късмет — подхвана той, — успях в живота и вярвам, че трябва да споделям добрия си късмет.

Беше искрен, осъзна тя. Този брутален убиец вярваше, че благотворителността започва от дома му.

— Не мога да давам на всички, ясно е, прекалено много хора се нуждаят, но си имам приоритети. Някои изкуства. — Но интересът ми е насочен главно към децата. Малтретираните деца. И то малките.

— Мисля, че това е страхотно.

— Съчувствам на такива деца. Помниш ли, че ти казах за семейството си — разбираш, че не произхождам от богато семейство. Правя каквото мога, за да помогна. — Той се пресегна през масата и докосна пръстите ѝ. Космите на врата ѝ настръхнаха.

Той продължи:

— Веднъж годишно правя нещо наистина специално. Има една организация „Маунтин Дриймс“, чувала ли си за нея? Доброволци водят групи малтретирани деца в планината. Имаме постоянна база в

Аспен. Там лагеруваме, катерим се по планината. Идва им в повече, но за тях е добре.

— И ти ходиш на тези експедиции?

— Аз съм ръководител.

— Това е много щедро.

— Правя го с радост. Дори мисля, че получавам повече, отколкото давам.

Тя се усмихна и така завъртя ръката си, че пръстите ѝ се отпуснаха в нея.

— Ти си добър човек — чу се да му казва.

— Правя, каквото мога — отвърна ѝ той.

Почти щеше да повярва, че Фин е чаровникът, с когото има връзка, искреният човек, който помага на деца и я заведе със самолета си в Санта Фе. Ако затвореше една малка част от съзнанието си, можеше наистина да повярва.

Но ако не го направеше, трябваше да седи срещу него, да му се усмихва, да води разговор и да помни, че можеше да се превърне в агресивен убиец. Съвършено различен човек, обладан от шизофренична ярост. Беше невъзможно да го схване.

След вечерята тръгнаха към „Плекс“ сред потока издокарани жители на Денвър в празнично настроение. Както държеше ръката ѝ, изведнъж я вдигна пред очите си.

— Къде са ти ръкавиците? — попита той. — Боже мой, ръцете ти замръзват.

Сърцето ѝ замря за миг. Ръкавиците.

— О, Боже, забравих ги вкъщи. Нали ти казах, че не съм свикнала да нося ръкавици, Фин. Обзалагам се, че са в джоба на черното ми палто.

Той разтри ръцете ѝ, първо едната, после другата.

— Ти, глупаво момиче.

— Прав си, прав си.

Местата им бяха в центъра на партера. Само два реда ги делиха от сцената. Една безупречно облечена възрастна дама седеше до Ели, а до Фин — мъж, когото той очевидно познаваше.

— Джордж — обърна се към него Фин, — запознай се с приятелката ми Ели Креймър. Джордж Мидкиф и съпругата му Марион.

Ели се наведе през Фин, усмихна се и ги поздрави. Прекрасни хора, помисли си тя, да дойдат на тази постановка, която сигурно са гледали няколко пъти, за да участват в благотворителната акция.

Гледаха познатите сцени: Боб Крачит, Ебенизър Скрудж, малкия Тим. Ели седеше там, ръката ѝ докосваше тази на Фин, кракът ѝ — неговия. Едва си поемаше дъх. Молеше се да не я усети, че трепери. Въздишаше често, за да забави сърцебиенето си. Тук не можеше да ѝ направи нищо, с всички тези хора наоколо.

Така и не чу голяма част от пиесата. В главата ѝ бяха други сцени, които не можеше да спре: големите ръце на Фин около врата на някое момиче — Стефани Морис или Холи Ланс, или мексиканката. Представяше си как я разкъсва, как нахълтва в нея. После душенето — с шал или бандана, принадлежащи на друг невинен човек. Лицето му, скрито под маска за ски, с ръкавици, дрехи, които изхвърляше след атаката. Този мъж седеше до нея — мъжът, който нараняваше, насилваше, душеше, убиваше.

Внезапно ѝ се прииска да избяга от театъра, да се втурне навън в студената нощ. Имаше нужда да бъде с майка си, да я прегърне, да остане в малката къщичка в Ледвил.

И закопня, отчаяно, да се обади на Майкъл, да го види, да го помоли за прошка. Да му каже нещо простичко като: „Честита Коледа, Майкъл.“

— Не е ли страхотен Скрудж? — прошепна в ухото ѝ Фин.

Тя кимна и вътрешно потрепери, но си наложи да се концентрира, да спре тези истерични мисли.

Говореше Духът на Коледа, който показваше на Скрудж какъв е бил. Пиеса на нравите, която все още беше толкова актуална. Какъв бе миналият живот на Ели, ако не само чакане и чакане на този момент? Низ от изстрадани загуби — баща ѝ, майка ѝ, самата тя. Болка и тъга. Тя почувства, че очите ѝ се наливат със сълзи за Скрудж, за самата нея.

Духът на Бъдещето, надгробният камък, смъртта на малкия Тим. Загубата, нещастieto. Всичко това я накара да надзърне в собственото си бъдеще и видя само пустош.

След постановката Фин я закара до дома си. Беше го виждала отвън, но когато той я въведе, направо онемя. Екстериорът беше типична тухлена сграда, но интериорът беше супер модерен — стъкло, хром и подове от светло дърво, насочено осветление. Голям, бежов

кожен диван обгръщаше малка масичка от хромиран метал и стъкло. В трапезарията имаше дълга маса с дебело опушено стъкло и столове със сива тапицерия. Цялата кухня беше от стомана, оборудвана с газова печка, хладилник „Съб Зиро“, умивалник. А в центъра остров от мрамор.

— Мили Боже — единствено успя да пророни тя.

— Необичайно е, знам. Декораторът ми искаше да остави следа.

— Е, явно е успяла.

— Той — поправи я Фин.

Тя се поразходи, като прокара пръсти по меката като кадифе софа. Нямаше нито прашинка, нито трохичка, нито едно списание разместено. Сякаш никой не живееше в тази къща.

— Красиво е — потвърди тя накрая.

— Радвам се, че ти харесва.

Дали щеше да ѝ покаже спалнята си? Дали той...?

— Да пийнем по чаша вино — предложи Фин.

— Звучи приятно.

Всички картини по стените бяха модернистични, щрихи в черно, бяло и червено, които подхождаха на обзавеждането. Грозни, помисли си Ели, но може би бяха ценни произведения на изкуството. Помисли си за хижата на Майкъл, сравнение толкова шокиращо, че беше направо комично. Искаше ѝ се да е там, а не тук, но това нямаше значение.

Фин ѝ подаде кристална чаша, пълна с бяло вино.

— Това е отлежало „Шардоне“ — каза той. — Надявам се да ти хареса.

Гордееше се с дома и виното си. Тя осъзна, че ѝ прави демонстрации. Той искаше, нуждаеше се от одобрението ѝ.

Допря чаша до нейната.

— Вдигам тост — подхвана той, — за още много вечери като тази.

— За още много — повтори тя и чукна чашата си в неговата.

— Да седнем тук — покани я той и както винаги ръководеше шоуто.

Тя седна на мекото канапе и се пресегнала остави чашата на масичката, когато една салфетка магически изникна пред нея. Тя

вдигна поглед към Фин. Той ѝ се усмихваше, доволен. Внушителен. Подреден луд.

— Често ли каниш гости — попита тя.

— Е, правя го от време навреме. Налага се. Организирам тържество за „Маунтин Дриймс“ веднъж годишно, както и делови вечери от време на време.

— Ти ли готвиш?

— Не, за Бога. Поръчвам на фирма. Много по-лесно е. Ето защо дизайнерката проектира кухнята по този начин.

— Имаш фантастичен интериор.

— Удобно е.

Спалнята. Неговата спалня. Дали беше на този етаж? Дали той...?

— Ах, извинявай, бих искала да отида до банята.

Поведе я по един коридор. Подминаха две други отворени врати. През едната тя успя да види премигващия екран на компютъра — домашният му офис. Банята беше блестяща, безупречно чиста с тоалетна чиния и шкаф в черна керамика. Тя използва тоалетната, после изми ръцете си и се огледа в огледалото над умивалника. Удиви се от нормалния си вид. Той не може да е забелязал малките искрици страх в зениците на очите ѝ. Никога не би ги забелязал.

Но Майкъл щеше.

— Боже, Боже, черна баня — закачливо каза Ели, когато седна отново на дивана.

— Знам — той повдигна големите си рамене. — Личната ми баня е доста по-традиционна.

Сърцето ѝ се сви. Личната му баня. О, Боже.

Тя отпи от виното си. Беше много хубаво — една идея шампанизирано. Поговориха за обикновени неща. Фин седеше до нея, бедрата им се допираха и той често докосваше косата ѝ или бузата ѝ, или прокараваше пръсти по врата ѝ над високата яка на червеното болеро.

— Късно е — каза той накрая. — Трябва да те откарам у вас.

— Да — потвърди тя едва чуто. — Късно е. — И тя се загледа в ръцете си, притеснена, че ако го погледнеше, той би доловил огромното ѝ облекчение.

Закара я до Болдър. Нямаше много движение по това време на нощта, затова пристигнаха бързо.

— Съжалявам, че трябва да ме возиш напред-назад — извини се тя.

— О, няма проблем. Работата ми налага да пътувам постоянно. Инсталирал съм охранителни системи къде ли не — от Колорадо Спрингс до Форт Колинс — радиус от двеста километра.

— Колко служители имаш, Фин?

— Осемдесет и двама.

— Мили Боже... няхах представа. Това е ужасно много. Къде имаш офиси?

— Точно тук в Чери Крийк. Но имам и регионални клонове навсякъде по Фронт Рейндж.

Нищо чудно, че беше толкова богат, помисли си тя. И колко би било лесно да си набележи жертва и да я наблюдава, да проучи всичко за нея, за семейството, приятелите и съседите ѝ. Ели беше дълбоко убедена, че би открила знаците на охранителна фирма „Маунтинтех Секюрити“ в домовете на жертвите или на съседите им. Би возил на воля съседите в служебната си кола. Кой би го заподозрял?

Той спря пред квартирата ѝ. Прибрах се невредима, помисли си Ели, няколко ярда и съм в безопасност. Не трябваше да мисли по този начин. Трябваше да се опитва да бъде с него колкото е възможно повече, да измисли как да го подлъже. Кои бутони да натисне, за да го разгневи, да го накара да загуби контрол.

И защо ли не ѝ налиташе да спи с нея? Какъв беше проблемът? Може би успяваше да го прави само с жертвите си, а Ели не беше в тази категория. Отвратително.

Тя се разкъсваше — едновременно искаше да се отърве от него и да бъде близо до него. Трябваше да се бори с най-силните си чувства всяка минута, докато беше с него, после трябваше да се справи със съжалението, което я обземаше, че не е с нея. Всеки път, когато си тръгнеше, тя си мислеше: Това е. Изпуснах го. Няма да се обади.

Той отвори вратата и ѝ помогнала слезе от колата. Съпроводи я до верандата.

— Благодаря за чудесната вечер — каза му Ели.

— Удоволствието е мое, скоро ще се обадя.

— Да, непременно.

— Сигурно ще бъде след Коледа.

— Аз също съм заета. Трябва да ходя при майка си.

— Разбира се. — Той наблюдаваше вдигнатото към него лице, сякаш искаше да разбере изражението ѝ, да запомни чертите ѝ.

— Ели — промълви той и я прегърна. Целуна я стръвно, с дълга, страстна целувка. Ръцете му я притискаха по гърба през дебелото кожено палто на Селест. Тя изстена, нададе дълбок, гърлен звук, с надеждата, че той не е познал какви чувства го провокираха.

— Лека нощ, Ели — най-сетне ѝ пожела той и отпусна прегръдката си.

— Лека нощ, Фин.

И тогава тя влезе в къщата, притисна гръб до вратата, трепереща, давеща се. Горещи сълзи се стичаха изпод клепачите ѝ.

Почука се. Звукът я прониза, докосна гръбнака ѝ.

Той е. Какво ли искаше?

Тя дълбоко си пое въздух, трепереща и избърса сълзите си.

Отвори вратата. На устните ѝ се появи усмивка.

— Бързо се върна — започна тя и тогава замръзна. Беше Майкъл. Стоеше на верандата. Майкъл, чието лице на светлината изглеждаше като изсечено от камък.

Докато Фин пътуваше по околоръстното шосе на Болдър, той още усещаше свежия вкус на устните на Ели. Чакаше, почти тръпнеше от желание, пред очите му да се завърти познатият калейдоскоп от лица, но този път сред тях щеше да е и това на Ели, озарено, с отворена, умоляваща уста.

В главата му наистина изникваха образи, но не онези, които предполагаше. А само на Ели. Седяща до него в мрака на театралната зала, със седефено бяло лице, ноздрите на деликатното ѝ носле потръпваха, изящните ѝ пръсти отпуснати върху покритата с мъниста чантичка. Усмивката ѝ, сиянието ѝ, замайващият ѝ аромат. Ели. Ели. Ели.

Никога досега не се бе палил така по някоя жена. Тази страст беше различна от привличането, което изпитваше към жертвите си. Това беше невероятно уникално. Уплаши се до мозъка на костите си, че се влюбва.

Осмели се да си представи живот с нея. Ели в дома му. Ели бременна. С неговото дете. Немислимо.

Губеше контрол. Чувстваше се като болен. Имаше едно просто лечение — въздържание. Можеше да го направи. Просто трябваше да спре да я вижда. И щеше да се оправи.

Как можа да допусне това?

Пусна мигача и при изход 1–25 се престрои на южната лента. Внезапно го обзе омраза към нея, дива омраза, каквато не бе изпитвал досега.

Отново излизаше извън контрол.

Но той беше силен. Цял живот е бил по-силният. Тази сила му помагаше да оцелява.

Мозъкът му пулсираше, главата му бучеше. Тя му причиняваше това. С онази нейна лъчезарна усмивка и вътрешна топлина го бе накарала да падне на колене.

Добро ченге или лошо ченге? Тази вечер Майкъл избра да бъде доброто ченге. Нямахше друг начин да убеди Ели да го послуша.

Стоеше на прага на дома ѝ и се опитваше да прикрие гнева си — да потуши огъня в погледа си, да отпусне мускулите си.

— Мога ли да вляза? — попита той, като се опитваше да не обръща внимание на тоалета ѝ и на леко подутите ѝ устни от целувката на Расмусен.

Дали беше само целувка?

— Майкъл, не те очаквах — процеди тя.

Той повдигна рамене.

— Ти да не би да ме чакаше отвън? Искам да кажа...

— Да.

Наблюдаваше я. Тя сведе глава и изхлузи обувките си, а на бузите ѝ се появиха две червени петна.

— Мога ли да вляза?

— Виж, късно е и...

— Искам само да поговорим.

Тогава тя се изсмя.

— О, Майкъл, моля те, мислиш ли, че не мога да разпозная една лъжа?

— Не дойдох тук, за да спорим. Да седнем за минута и да поговорим. Съквартирантките ти тук ли са? — погледна той към стълбите.

— Не знам. Може би. Може вече да са си легнали. Или да са навън.

— Добре. Е, ще седнем ли?

— Аз...

— Моля... — само какво му костваше това.

— Аз... е, добре, но съм доста изморена.

— Не се съмнявам — изрече той, преди да успее да се овладее.

Тя го стрелна с поглед и после сякаш се примири.

Той седна в стар, удобен стол срещу дивана, на чийто край се настани Ели, опряла ръце на коленете си.

— Играеш си с огъня — започна той.

— Майкъл, ти не искаш да говориш. Ако се каниш да ми четеш конско, само си губиш времето.

— Ами ако ти кажа, че ще се справя с Расмусен?

— Как?

— Работа по въпроса.

— Не, не работиш. Нямах представа как да го хванеш.

— Не е вярно.

— Още една лъжа?

Той поклати глава. По дяволите, беше костелив орех.

— Ще пипна копелето, Ели, можем да се обзаложим.

— Може би ще успееш. Но кога? Още колко момичета трябва да умрат преди това?

— Скоро.

— Пълни глупости.

Той се учуди как може едновременно да ругае и да звучи убедително.

Истинско мъчение беше да седи на сантиметри от нея и да не може да я докосне, да почувства още веднъж гладката като коприна кожа на раменете, на хълбоците, на бедрата ѝ, притиснати към тялото му. Макар и на разстояние, долавяше уханието на парфюма и тялото ѝ. А само преди няколко минути Расмусен бе...

Исусе, помисли си той.

— Виж — тя се наведе към него, — посветих най-хубавите години от живота си на битка за справедливост и...

— Да го назовем с истинското му име, Ели — отмъщение.

Тя се метна назад, сякаш някой я бутна.

— Добре. Така да бъде. Хубаво. Просто думи. Крайният резултат ще е същият.

Той се усмихна горчиво.

— Ще пострадаш. Не си обучена затова. А как мислиш, би се почувствала майка ти?

— Това вече са удари под кръста.

— Остави Фин на професионалистите. Ще говоря пак с шефовете си, да видя дали...

— Не, Майкъл, вече съм в играта. Не можеш да ме спреш.

— Мога да те арестувам — озъби се той.

— Така ли?

— Да.

— По някакво измислено обвинение? Може би наркотици? Или грабеж?

— Мислиш, че не мога?

Тя бавно поклати глава, без да откъсва поглед от очите му. Вече добре го познаваше.

Той дълбоко и дълго въздъхна.

— Има и друга възможност. Да изпратим офицер под прикрие — жена. Познавам един детектив от Лейкууд. Много е добра и изглежда страхотно. Тя би могла да...

— Фин може да има всяка жена, която си поиска. Но... — тя сведе поглед — харесва мен. С мен е излизал повече, отколкото с която и да е...

— Добре, добре — тросна се той.

— Знам, че мога да го накарам да загуби контрол, Майкъл. Мога, да го направя. И ако работим заедно, ще успеем.

Той заклати глава.

— Не мога да повярвам, че изобщо през ум ти минава. Една грешна стъпка и ще те убие. За Бога, аз открих коя си, същото може да направи и Расмусен. Искам да се откажеш.

— Не.

Започна да му писва. Дотук с доброто ченге.

— Няма да се срещаш повече с този мръсник. Разбра ли ме?

— Чувам те, Майкъл — отвърна тя толкова тихо, че едва различи думите. — Но знаеш, че не можеш да ме спреш. Знаеш, че съм единствената, която може да се сближи с Фин. Дватамата с теб имаме обща цел и сме на крачка от нея. Моля те, имам нужда от подкрепата ти. Нуждая се от помощта ти. Помогни ми.

Да не се опитваше да му разбие сърцето?

Той се изправи, яростно пъхна ръце в джобовете на коженото си яке и започна да крачи наоколо.

— Майкъл — омайно подхвана тя. — Знаеш, че съм права. Сега ти се инатиш. Много по-умен си.

— Изобщо не се опитвай да ме покровителстваш.

— Побеснял си.

— Не съм.

— Побеснял си. Познавам го по гласа ти.

— Какви ги приказваш, по дяволите?

— Виждаш ли? Ето този глас — тихия.

Той замълча и се загледа в нея.

— Ти не си с всичкия си.

— Не съм.

— Не ми е до закачки, Ели.

— Просто искам да се успокоиш и да бъдеш разумен.

— И да те оставя да се изложиш на тази опасност?

— Някога хрумвало ли ти е, че бих могла да се грижа сама за себе си?

Той се изсмя иронично.

— Всичко това е безсмислено. Факт е, че аз съм онази, с която той иска да бъде. Аз съм единственият коз, с който разполагаме в момента. Няма значение какво изпитвам... какво ти изпитваш...

— Нищо не изпитвам, Ели.

— Моля те за помощ.

Това беше последната сламка. Той процеди през зъби:

— Никакъв шанс — и излетя навън. Това ли е влюбването? Е, ако е това — той отвори вратата с такъв замах, че почти щеше да я отскубне от пантите, — не го искаше. Изобщо. Да вървят на майната си и тя, и Расмусен.

Изрови ключа от джоба на якето си и се качи, затръшна вратата и ядно пъхна ключа в контакта. Вените на врата му изпъкваха и стискаше зъби до болка.

Тогава на прозореца му се почука.

Обърна глава. А, мамка му.

Натисна бутона и свали стъклото.

— Прибирай се, Ели — изръмжа ѝ той, — температурата е под нулата. Погледни си краката. Излязла си по чорапи? Да не си луда?

Тя само поклати глава и дори само на мъглявата светлина на коледната украса на съседите той забеляза следите от сълзи по страните ѝ.

— Стига, Ели, не прави това — опита да я вразуми той.

— Майкъл, моля те, не, умолявам те да ми помогнеш. Няма към кого друго да се обърна. Не мога да понеса още едно невинно момиче, още един невинен мъж зад решетките... по-добре да умра...

— Не го казвай.

— Така е. Кажи, че ще ми помогнеш. Знам, че... те нараних, но...

Той изруга и удари юмрук във волана.

— Майкъл?

Но той не можеше дума да обели. Не можеше дори да мисли.

— Недей — промълви накрая той. — Върви си, влизай вътре,
Ели.

— Майкъл, кажи ми нещо.

— Влизай вътре, по дяволите. Ще... ще ти се обадя.

— Кога?

— Сутринта.

— Обещаваш ли?

— Да, обещавам.

— И ще обсъдим всичко. Ще го направим. Знам, че ще го направим.

— Моля те, влизай вътре. Само това искам — отвърна той с приглушен глас, — ще замръзнеш до смърт тук.

Накрая тя се отдръпна назад.

— Добре, добре. Нали ще се обадиш? Обеща ми.

— Ще се обадя — повтори той и завъртя ключа, включи на скорост и се отлепи от тротоара. Лошото, най-лошото беше, че всичко, което тя каза, беше вярно.

Щеше да ѝ помогне. Щеше да помогне на тази глупава жена, защото не можеше да я спре. Това щеше да го довърши.

Не ѝ се обади на другата сутрин. Нито на обед. Седеше на бюрото си, работеше по убийството на Валери Жирар, пишеше си материалите, чакаше на телефона и кипеше. Как, по дяволите, бе допуснал да се забърка така с дъщерята на Джон Крандал?

Той все още беше на телефона и се опитваше да си изясни показанията на един свидетел, когато дежурният му махна с вдигната ръка и той прочете по устата му: „Една дама на шеста, Калас“.

Майкъл поклати глава, затисна слушалката с ръка и каза: „Предай, че ме няма.“

През три бюра Рик Огъстино го изгледа.

Майната ти, помисли си той.

В един пристигна началникът на управлението. Майкъл смръщи вежди. Нямаше повече варианти с Ели. Не можеше да я остави да се среща с Расмусен без подкрепление и освен ако не я вържеше, нямаше начин да я спре. Проблемът беше, че не бе сигурен дали началникът щеше да се съгласи. Преди му беше отказал. Ако и този път му

откажеше, какъв беше план Б? Това е въпросът, помисли си Майкъл и бръчката между веждите му се задълбочи.

Началникът се казваше Сам Кофи. Едър тип, но не в смисъл „набиващ понички“, почти плешив. Петдесет и пет годишният Сам, който беше преминал през всички нива на йерархията, имаше атлетична, макар и стокилограмова, фигура. Най-любопитното беше, че човекът се държеше кротко като агънце. Въпреки това не се поддаваше на влияние и Майкъл знаеше, че щеше да е трудна работа да го убеди за постоянно наблюдение на Расмусен. Дори можеше да е невъзможно. Кофи не се доверяваше на вътрешния глас на служителите си. Само на солидни доказателства, с каквито Майкъл не разполагаше.

В един и половина той почука на остъклената врата на Кофи.

В два часа Майкъл говореше по телефона с Ели в Съдебната палата. Новините му не бяха добри.

— Слушай — започна той, — разказах всичко на шефа. Показах му записките си, компютърните разпечатки — дати, градове, имена. Показах му всеки един от нещастниците, осъдени за престъпления, които не са извършили.

— И?

— Повтори се разговорът от миналия път, докато не му бутнах под носа информацията за убийството в Байя. Това вече привлече вниманието му. — Усещаше напрегнатото й мълчание. — Помолих го да разреши издаването на заповед от съдията за използване на специални разузнавателни средства за Расмусен. Разказах му за теб, Ели. Наложих се. И точно там нещата се разпаднаха. Каза, че ще помисли за подслушването, ще помисли за заповед от съдията, дори ще помисли кого да използваме за целта, но, цитирам, никакви външни лица.

Отговорът й направо го шокира:

— Кажи му — процеди тя, — че ще съм там до петнайсет минути.

Когато се опомни, започна:

— Това не е добра идея! — Но тя му затвори.

Трябваше да го очаква. Осъзна, че не трябва нито за миг да подценява Ели Креймър. Но го направи. Сам Кофи също.

Тя отвори кабинета на Кофи, Майкъл я следваше по петите. Тя свали палтото си, скръсти ръце — отказа да седне — и за десет минути убеди Кофи да я допусне в операцията.

Майкъл се беше подпрял с едното рамо на стената, и той скръстил ръце на гърдите си, и се чудеше дали действително ченето му е увиснало, или само така се чувстваше.

Много я биваше. Беше добра като адвокат, който пледира пред съдебните заседатели в защита на клиента си. Мили Боже, наистина е невероятна и отново разбра с какво всъщност го беше пленила.

— През целия си живот се опитвам да докажа, че баща ми е невинен — започна тя. — Сега е мъртъв, господин началник, но има и друга мъже, които гният в затвора в този момент, които все още имат шанс.

Сигурна съм, че детектив Калас ви е изложил всички доказателства, и осъзнавам, че не са достатъчни. Но след пътуването до Мексико и още две неща, които знам... — тъмните ѝ очи гледаха Кофи, без да мигват. — Първо, с баща ми прекарахме заедно новогодишната нощ. Знам, защото ядохме пица, гледахме видео и си сложихме глупавите шапки, които майка ми ни беше приготвила, преди да замине за фермата на родителите си, когато Расмусен превърна Стефани Морис в зеленчук. — Ели пое въздух и закричи напред-назад отново. — И второ, аз съм първата жена, която Расмусен е искал да види повече от два пъти през целия си живот. Няма да може да намерите никой друг, който да бъде допуснат вътре.

— Господин началник, ако откажете, ще си отидете от този свят с мисълта, че сме пропуснали възможността да го спрем тук и сега. Можем да спасим един Господ знае още колко много жертви. Един малък риск за моята безопасност не може да се сравнява с това, не сте ли съгласен?

Кофи се облегна назад в стола си, допря пръстите на двете си ръце и се вгледа внимателно в нея.

— И последно — тонът ѝ омекна, — казвала съм това на Майкъл. Със или без вашата помощ, аз ще продължа да се срещам с Фин, докато открия начин да го улича.

— Или докато разкрие играта ви и ви убие — бързо добави Кофи.

Също толкова бързо Ели отвърна на удара:

— Е, господин началник, когато откриете тялото ми, поне ще знаете откъде да започнете разследването си.

След пет минути Кофи въздъхна и каза, че ще говори със съдията за заповед.

Ели просто каза:

— Благодаря. Няма да съжалявате.

Но Майкъл не беше сигурен. Може би Кофи нямаше да съжалява. Ели също. Но той виждаше единствено как Расмусен я души до смърт.

Той и Кофи решиха да се свържат със Си Би Ай, за да им услужат със специално оборудвания микробус и техника за подслушване.

Майкъл обясни на Ели:

— Това е като да кандидатстваш за кредит. Не знаеш дали ще ти потрябва, но е хубаво да го имаш.

— Може да помолим Бен Торес да говори със съдията — предложи тя, но видя, че по лицето му премина тъмен облак. Естествено, Торес нямаше никаква представа коя е тя. Ако бе разбрал, щеше да се досети, че е използвала офиса му и него самия. Едва ли щеше да му хареса това.

— Ние ще се справим — каза Кофи и Ели кимна. Дори и да изпитваше облекчение, тя добре го прикри.

Тъкмо излизаха от офиса на Кофи, когато той повика с пръст Майкъл.

— Мога ли да те видя насаме за секунда?

Ели изчака на бюрото на Майкъл. Вратата на Кофи отново се затвори и той каза:

— Спиш ли с нея, Калас?

Майкъл го погледна невинно.

— Моля?

— Не се прави на глупак.

Майкъл поклати глава.

— Толкова глупав ли ти изглеждам, Сам?

Началникът му го изгледа:

— Кой казва, че полицаите не умеели да лъжат.

Майкъл разумно побърза да излезе.

— Какво искаше? — попита Ели с блеснали от възторг очи.

— А, нищо — отвърна той.

— Я ми кажи как действа онази система с жиците. Аз...

— Хей — прекъсна я той, — още не сме на този етап. И ти гарантирам, че нищо няма да се случи до Коледа.

Тя ни най-малко не изглеждаше разочарована.

— Въпреки това трябва да обсъдим нещата, да направим план, нали така?

— Виж — троснато започна той, — извинявай, но не може ли да почака това?

Тя смръщи вежди.

— Добре, добре — съгласи се той. — Слушай, трябва да отида до Спрингс утре за Бъдни вечер. Семейство, какво да се прави. Но щом... — Тогава, без много да му мисли, я попита: — Какво ще правиш на Коледа?

— Ами всички момичета заминават, а аз обещах на мама да прекарам Коледа с нея. Иначе...

— Добре. Тогава ела утре с мен до Спрингс — ще те настаня в стаята за гости — и на Коледа рано сутринта ще те кача на влака или на рейса до Ледвил.

Лицето ѝ грейна сякаш някой го освети с фенерче.

— Наистина ли? Имаш предвид вечеря и всичко останало със семейството ти?

Той не се поколеба.

— Ели, това е по работа. Разбира се, че ще вечеряме, но имам предвид да поработим по плана, докато пътуваме.

Фенерчето угасна също толкова бързо. Не бе имал намерение да прозвучи толкова обидно, но така беше по-добре.

— Добре — каза тя. — При условие че ще мога да хвана ранния автобус на Коледа. — Тя повдигна небрежно рамене.

— Добре. Няма проблем. Ще говорим по пътя.

— Чудесно — съгласи се тя. — Време е да се връщам в Съдебната палата.

Отвори уста да ѝ предложи да я закара, но се отказа. Колкото по-малко време прекарваше с нея, толкова по-добре. Така и не си зададе въпроса защо я бе поканил на семейната вечеря. Не беше необходимо. Той вече си имаше версия.

Въпреки това се улови, че както и останалите му колеги — я проследява с поглед през лабиринта от бюра до стълбите и една топка заседна в стомаха му. За миг се осмели да си припомни как се озари лицето ѝ, когато ѝ предложи да го придружи до Спрингс. Ели изчезна надолу по стълбите, а той се върна към случая Жирар.

Каква глупачка съм, мислеше си Ели, докато се качваше в камиона на Майкъл. Страшна глупачка, и той отново ще ме нарани.

Поеха на юг. Напуснаха Денвър през изход 1–25 към Колорадо Спрингс. Беше слънчев, но студен следобед. На запад иззад платото се издигаха искрящо белите върхове на планините, забулени от облаци.

Бъдни вечер.

Беше си приготвила малка чанта с багаж и подарък за майка си. За майката на Майкъл бе купила голяма бонбониера. Седеше скована на седалката. Как да се държи с Майкъл? Делово? Приятелски? Като познати? Какво ли щеше да си помисли майка му? Беше ли ѝ казал кого води?

Искаше ѝ се да му зададе всички тези въпроси, но не можеше. Дори не можеше да измисли как да разчупи напрегнатото мълчание в кабината.

Майкъл направи първата крачка:

— Добре си изигра ролята вчера — каза той с равен глас и тя не можа да разбере отношението му.

— Имаш предвид... с началник Кофи?

— Да.

— Е, нямах голям избор. Трябваше да го убедя.

— И успя.

— Сигурен ли си, че ще ни позволи да продължим?

— Съвсем сигурен.

— О, Боже, силно се надявам.

Той отново потъна в мълчание и продължиха монотонно да се носят по пътя напред. На юг от Денвър подминаваха огромни пространства, върху които бяха разположени новите изискани предградия, запазена територия на юпитата, обиращи лаврите на бурно развиващата се икономика на града. Тъмни облаци висяха над планинските върхове, но долу в равнината зимното слънце грееше и

разчупваше сивотата. Покривите на къщите, в далечината, нивите и стопанските постройки, топящия се сняг, голите клони на дърветата и полегналата, пожълтяла трева.

На Ели рядко ѝ се беше случвало да се чувства така притеснена. Майкъл я бе поканил, за да обсъдят плана докато пътуват, но нищо не говореше нито за това, нито за каквото и да било, и тя се чудеше за какво ли всъщност я бе поканил.

Още предния ден бе усетила, че ще бъде неловко, но нищо не бе в състояние да я откаже. Очакваше, че когато пристигнат, щеше да се наложи да се държи, по-приятно заради семейството си.

Не спираше да се чуди как би могла да раздвижи обстановката. Мислите се въртяха из главата ѝ и прескачаха на едно място като развалена грамофонна плоча.

Не можеше да се отърси от образа на Майкъл, побеснял от предателството. Може би трябваше да изясни този проблем по-рано. Но нали си мислеше, че може той да е убиецът. Онази вечер на паркинга — трябваше да е по-мила, да беше го целунала с повече чувство. Или пък онази нощ в хижата му — можеше да се държи много по-различно.

Превърташе моментите в съзнанието си, опитваше с различни диалози, с различни действия. Отново и отново.

Малко след Касъл Рок той най-сетне наруши мълчанието.

— Имаш ли някакъв конкретен план с, ъ-ъ, с Расмусен?

— Нищо конкретно — отвърна тя. — Каза, че ще се обади скоро. Може би след Коледа.

— Ясно.

— Има ли някакви определени места, които искаш да избягвам? Където ще е трудно да — как се казва? — да ме слушате?

— Най-добре е да си в малка сграда, например, къща. В големите, като молове и офис сгради, има доста смущения.

— Добре.

— Ще трябва да се довериш на инстинкта си — посъветва я той.

— Имаш ли някаква идея как да... хм...

— Да го провокирам — довърши тя.

— Да.

— Ами, преди всичко, той е луд на тема контрол. Той поръчва храната в заведенията, никога не ме пита какво искам. Не ме пита за

мнението ми, казва ми само какво мисли. Домът му е доста странен. Ултрамодерен, свършен, без прашина прах. Пълен контрол.

— Ъ-хъ, това отговаря на профила на сериен убиец.

— Така ли — учуди се тя, сякаш не бе изчала всичко, публикувано от ФБР за последното десетилетие.

— Психиката им е пълна бъркотия, но не могат да бъдат определени като клинични случаи. Обичат строгия ред, пристрастени са към схеми. Държат се арогантно — има онова, което наричаме несвършено съзнание. Разграничават правилно от грешно, но го използват както им е удобно.

— Да — натърти Ели. — Точно такъв е. Ти си проучил...

— Чета затова от години. Мога да разпозная всякакви психари. Типичният сериен убиец е бял мъж между двайсет и четирийсет години, средно или малко над средно ниво на интелигентност, забавен, перфекционист. Расмусен има преимущество, че е бил обучаван да прилага правните норми и добре знае как да прикрива следите си. Достатъчно умен е да сменя почерка си, за да ни надхитри. Движи се, избира различен тип жертви. Такива се наричат повърхностни променливи. Но същността на престъплението е една и съща. Това не може да се преодолее.

— Впечатляващо — тихо промълви тя. — Разгадал си го съвсем точно. Ще го пипнем. Този път ще го пипнем.

Той не отговори и тя забеляза, че стисна зъби. Знаеше колко той мрази идеята за нейното участие. Тя го притисна, както и Кофи. Но, по дяволите, някой трябваше да го направи.

Дълго време той не каза нищо. Тя гледаше през прозореца, защото не искаше да го провокира. Трябваше да внимава, много да внимава. Беше докачлив по най-незначителен повод. Беше толкова силен и същевременно толкова уязвим, а тя беше напълно луда да е тук с него.

— Искан да ти се извиня — изневиделица обяви той.

— Да ми се извиниш...?

— За онази вечер... трябваше да... Виж, съжалявам, че аз съм бил един от хората, които арестуваха баща ти и свидетелстваха срещу него. От дълго време съжалявам за това.

Ели погледна ръцете си. Очите ѝ изведнъж се премрежиха.

— Благодаря — прошепна тя.

— И също съжалявам, че е починал в затвора, преди да успеем да заковим Расмусен.

— Аз също.

— Ти си била с баща си вечерта на онази Нова Година.

— Часове наред след откриването на Стефани Морис.

— Трябвало е да те допуснат да свидетелстваш в съда.

Тя дълбоко въздъхна.

— Родителите ми бяха непреклонни. Искаха да ме държат настрана от това. А и кой би ми повярвал?

— М-м — отвърна той.

Той караше, загледан право напред. Минаваха край Военновъздушната академия близо до Колорадо Спринт. Наближаваха дома на Майкъл и семейството му.

— Е — весело добави Ели, — този разговор не беше много празничен.

— Като че ли не.

— Но ми е приятно, че го каза. Това... това означава много, Майкъл. За мен е много важно... какво мислиш. Аз...

— Ако... когато се захванем — продължи той, сякаш не я беше чул, — ще трябва да му отнемеш контрола. Ще трябва да проникнеш в главата му и да разбереш как би могла да го накараш да си изпусне нервите.

— Знам.

Той я стрелна с крайчето на окото си.

— Границата е много тънка. Ако го ядосаш прекалено, може да стане агресивен.

— Знам — повтори тя.

— Колкото повече... се сближавате, колкото по-... интимни ставате, толкова по-голям е шансът.

— Да. — Сърцето ѝ се сви. Майкъл не бе изрекъл думата, но тя знаеше какво има предвид: секс. — Знаеш ли, той не е, искам да кажа, не се държи по този начин. Сякаш, ами, като че ли се страхува.

— Чувства се неудобно в такава ситуация — поставен при равни условия с жена. На среща. Това не отговаря на фантазиите му за контрол — обясни той с равен глас.

Беше прав, разбира се. Нищо чудно, че Фин не беше ѝ предложил секс.

— Дори е възможно да е импотентен — продължи Майкъл.

— О — задъхано възкликна Ели.

Изчака няколко минути и после зададе въпроса, който я човъркаше от дълго време:

— Мислиш ли, че Фин прониква в домовете на хората, защото е наясно с охранителните системи? Това е първото нещо, което привлече вниманието ми. Нали знаеш — при случая Морис.

— Възможно е, но няма никога да разберем. Може Стефани да го е пуснала, а може и да не е тя. Страхувам се, че тук сме в глуха улица.

— А пък аз си мислех, че съм много умна.

Пред къщата в тюдорски стил вече бяха паркирани няколко коли. На вратата висеше огромен венец, прозорците бяха украсени.

— Исусе — изстена Майкъл. — Джой е тук.

— Джой?

— Една от братовчедките ми. С голямата си уста!

— Колко братовчеди имаш?

— Десетина. Майка ми има три сестри и брат.

— О, щастливец.

Той отвори входната врата и я покани. Из къщата се носеха апетитни ухания: на шунка, сладкиш и пунш с ром. В единия ъгъл на дневната беше поставена елхата, под която бяха подредени подаръците. Беше пълно с невероятно много хора — седнали по дивани, по столове или застанали прави около камината. Няколко дечица играеха на пода.

— О, мили Боже — промълви Ели.

— Чичо Майк, чичо Майк! — развика се едно малко момченце, заприпка с малките си крачета към Майкъл и го прегърна през коленете.

— Майкъл пристигна! — подвикнаха няколко гласа. — Марта, Майкъл е тук!

Марта, майката на Майкъл, изскочи от кухнята с препасана върху пуловера си престилка.

— Майкъл, най-последно — извика тя и го прегърна.

— Това е Ели — представи я той и леко се отдръпна. — Ели Креймър. Майка ми.

— Здравейте, госпожо Калас — поздрави я Ели. — Нещо малко от мен за гостоприемството ви. — Тя подаде на Марта празнично

опакованата кутия.

— О, нямаше нужда — прие я майка му. — Много ви благодаря.

— Благодаря, че ме поканихте, госпожо Калас.

— Наричайте ме Марта, моля ви — усмихна се тя — приятна на вид жена, чиито очи и овал на лицето ѝ напомняха за Майкъл. — Толкова се радвам, че Майкъл ви доведе. Честита Коледа.

Последва емоционална вълна запознанства. Толкова много хора. Лели, чичовци, братовчеди. И дечица — племенниците и племенничките на Майкъл. Фантастично, помисли си Ели. Такова голямо семейство, толкова роднини. Тя се усмихваше, ръкуваше и се опитваше да запомни имената: Ал и Джени, Франк и Линда и онази с голямата уста — Джой. И Берил и Робърт и Ричард. Боже мой.

В трапезарията беше опъната дълга маса, подредена с ленена покривка, сребърни прибори, кристални чаши и свещи. Ричард, женен за братовчедката Берил, донесе по чаша пунш на Майкъл и Ели.

— Моят специален пунш — предупреди ги той.

— Смъртоносен — съгласи се Майкъл. — Ричард, запознали се с Ели?

— Не точно, но я забелязах през претъпканата стая. Как така се свързахте с този ку...

— Стига, стига — прекъсна го Майкъл. — Имаме делови отношения.

— Къде намери прекрасната Ели? — попита Ричард.

— Работим заедно по един случай.

— Работа, случай. Сигурно — и Ричард се върна при купата си с пунша.

— Мамка му — измрънка Майкъл.

Ели усети, че лицето ѝ пламна.

Марта не любопитстваше. Движеше се около сина си на пръсти, сякаш, също като Ели, се страхуваше да не го отблъсне. Ели долови някакво напрежение, но не можеше да го разгадае. Забеляза, че Марта внимателно наблюдава Майкъл въпреки работата и долови някаква тъга в очите ѝ.

Ели знаеше, че родителите на Майкъл са разведени и роднините бяха от страна на майка му. Всичко изглеждаше толкова нормално.

Преди да седнат на масата, Марта се приближи до Ели.

— Хубаво е, че дойдохте с Майкъл. Притеснявам се понякога, нали знаете как са майките. Тревожа се, че е самотен и прекалено много работи.

— Той е един от най-добрите детективи в управлението — съобщи Ели. — Беше изключителен на делото Цимерман.

— Делото Цимерман?

— Не ви ли е казал.

— Не, той не споделя много.

— Майкъл не споделя с никого.

— Не — замислено отвърна Марта. — Предполагам.

Ели трябваше да ѝ разкаже за делото Цимерман и ролята на Майкъл в него. Марта изглеждаше впечатлена и продължи да хвърля коси погледи към сина си. Трябва да беше забелязал, защото той се отдалечи от братовчеда, с когото разговаряше, и се приближи към Ели и Марта.

— Ели ми разказва за процеса Цимерман, Майкъл. Нямах представа...

— Просто такава ми е работата. Нищо особено.

— Майкъл, разбира се, че е много особено.

— Моля те, майко, спести ми това.

— Майкъл...

Като видя изражението му, жената премълча каквото и да се канеше да каже и Ели долови тъгата, която се спусна на лицето ѝ.

— Направих пуйката, както я харесваш, Майкъл, и плънката. Всичко, което обичаш от малък — Марта продължи да се опитва да поддържа разговора.

— Много мило.

— Сигурна съм, че е вкусно — намеси се Ели в опит да намали напрежението.

Марта не каза нищо повече, само плахо докосна ръката на сина си. Майкъл я отдръпна и тя се предаде. Опита да се усмихне и каза:

— По-добре да се връщам в кухнята.

Всички насядаха около масата или по-точно, се сбутаха. Бяха донесени различни столове от цялата къща, за да стигнат местата. Беше шумна, сърдечна вечеря. Шунка и сладки картофи, кифлички, зеленчуци — изобилие от храна.

Ели се озова между Майкъл и братовчедката Джой, пълничка дама, омъжена за Франк. Две от децата бяха нейни.

— Е, къде се намерихте с Майкъл? — попита тя, докато ѝ поднасяше картофите.

— Работим заедно по един случай. Процес.

— Вие адвокат ли сте?

— Още не — обясни Ели, — стажувам в областната прокуратура на Болдър.

— А, разбирам. За кой случай става дума?

— Процеса Цимерман. Чували ли сте за него? Онзи, обвинен, че е поръчал убийството на жена си?

— О, разбира се, онзи тъпак. Франк, ей, Франк, това момиче работи по делото Цимерман!

— Чудесно, скъпа — провикна се Франк от другия край на масата.

— Знаете ли, че сте първото момиче, което Майкъл води тук? — съобщи ѝ Джой, докато нанизваше на вилицата си парче шунка.

— Така ли?

— Кълна се. Мисля, че никога не е имал сериозна приятелка. На неговата възраст. Боже. — Тя завъртя очи. — Деца! Излизайте изпод масата. Така, Ели, за какво говорехме? А, да, че сте първото момиче, което...

— Аз не съм му приятелка — уточни Ели. — Работим заедно.

— Но приличате на негова приятелка.

— Но не съм...

— Остави я на мира, Джой — намеси се Майкъл, дочул разговора им.

— Така да бъде. Няма да се караме.

Ели се чудеше дали някой на масата забеляза, че Майкъл почти не разговаряше с нея. Общуваше с братовчедите си, дори се посмя с малките, но имаше очевидно напрежение между него и майка му.

За десерт имаше три сладкиша с тиква и всяка порция се покриваше с планина от домашно разбита сметана. Една от дамите — вероятно леля на Майкъл, — стана да направи кафе.

— О, Боже, така се натъпках — призна си Джой. — Отиде ми диетата.

— Тя все е на диета — обади се един мъж отсреща.

— Млъквай, Боби.

— Откакто стана на дванайсет — продължи Боби.

Джой му махна пренебрежително с ръка. Какво ли не би дала Ели за такова семейство, с всичките им дрязги. Просто да принадлежи към него — без лъжи, без въпроси. А Майкъл не го харесваше — това беше очевидно.

Джой си хапваше от пая.

— Не мога да устоя — оправдаваше се тя.

— Коледа е, не му мисли — подкрепи я Ели.

Джой се приближи към Ели и тихичко попита:

— Колко добре се познавате с Майкъл?

— Е, не чак толкова добре.

— Знаеш ли за Пол?

— Пол?

— По-големият му брат.

— Не знаех, че Майкъл има брат.

— Вече няма.

Ели онемя.

Джой се присламчи още по-близо:

— Не знаеш ли? Пол беше убит на деветнайсет.

Ели рязко си пое въздух.

— Беше много неприятно, представяш си. Семейството се разпадна. Затова леля Марта и чичо Пол, бащата на Майкъл, се разведоха.

— Как...?

— Пиян шофьор — прошепна тя.

— О, мили Боже...

— Майкъл беше на петнайсет. За него беше голям удар. Родителите му просто не можеха да се справят с него. Почти не се чува с баща си.

Ели погледна към Майкъл. Говореше с чичо си, обърна глава на другата страна. Сега всичко ѝ се изясни. Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Е, можеш да си представиш — безпощадно продължаваше Джой, — всички бяхме ужасени от начина, по който майка му и баща му се отнасяха към него. Искам да кажа, всички знаеха, че Пол младши беше тяхната гордост. Съгласна съм, че беше умен, атлетичен и какво ли не, но и Майкъл беше такъв. Просто едно такова положение. И

никой не смееше дума да каже на Пол старши и Марта. Бяхме смазани, разбираш ли?

Да, помисли си Ели, също като Майкъл.

Джой продължи да бръщолеви, но Ели не гледаше вече нейното кръгло лице, а Майкъл. Само да можеше, толкова ѝ се искаше да му каже, че никога повече няма да бъде самотен.

19

В утрото на Коледа, когато всичко беше казано и направено, Ели изпусна автобуса, който минаваше през Саут Парк, Буена Виста и отиваше в Ледвил. Двамата с Майкъл стояха на автогарата до камиона му и оглеждаха празната автобусна спирка.

— О, Боже — ядоса се Ели, стиснала куфара си. — Ще се обадя веднага на мама да ѝ кажа, че ще хвана автобуса в един часа. Да му се не види.

— Ще те закарам.

Тя се обърна и наклони глава.

— Не ставай смешен. Семейството ти те чака да отворите подаръци и каквото там трябва.

— Те ще са си там, когато се върна.

— Това ще отнеме няколко часа, Майкъл. Не. Връщай се, аз ще почакам...

— Ели, млъкни и се качвай в камиона.

Тя продължи да спори още няколко минути, но накрая той успя да се наложи. Щеше много да се радва на компанията му, но след онова, което ѝ каза Джой, знаеше, че не е заради нея. Той щеше да направи всичко, за да се избави от бремето на спомените си.

Отново седяха в топлата кабина. Той се обади на майка си по мобилния и тогава тя осъзна, че иска да го закриля, да изтрие болката му. Колко тъжно, помисли си тя и го погледна крадешком. И двамата имаха разбити семейства. Но имаше една голяма разлика: докато тя и родителите ѝ не бяха спирали да си вярват един на друг, да се обичат, близките на Майкъл бяха разделени от трагедия.

Какво бе казала Джой, докато си пиеха кафето в дневната? Нещо като: „Ами да, Пол винаги е бил любимецът, съвършеният син. Всички в семейство усетиха, че ако Марта и Пол старши е трябвало да избират, биха пожертвали Майкъл. И повярвай ми, той го знаеше.“

Ели бе почувствала, че ще ѝ се скъса сърцето.

Движеха се през широкия сто и двайсет километра Саут Парк — съвършено високопланинско плато, където единствено тревата и пирена устояваха на тежките условия. Бяха на магистрала 24, която следваше долината на река Арканзас южно от Буена Виста и после започваше, да лъкатуши нагоре към Ледвил. Отляво се издигаха върховете „Колежаните“, част от Сауоч Рейндж: връх Харвард, връх Принстън и връх Йейл се извисяваха над долината на повече от четири хиляди метра. В подножието на планината бяха разположени Салида и Буена Виста, които се радваха на топъл климат, тъй като високите хребети спираха лошото време отвъд. В Ледвил — на три хиляди метра височина, изглежда беше тъкмо обратното. Няколко мили след Буена Виста заваля сняг.

— О, Майкъл — притесни се Ели, — сега ще трябва да караш в това лошо време.

— Не ме притеснява.

— Но мен ме притеснява.

Той я стрелна с поглед.

— Сигурно, щом мразиш да шофираш.

Тя въздъхна. Вече нямаше причина да лъже.

— Истината е, че след като продадохме къщата си в Болдър и се преместихме в Ледвил, мама не поднови застраховката на колата и някакъв тип, също без застраховка, я удари странично и от години сме без кола. Научих се да карам чак след осемнайсетгодишна възраст.

— Исусе — възкликна той.

— Не се срамувам. Мама похарчи малкото, което имахме по адвокати.

— Да обжалва?

Тя кимна.

— Макар че каква полза...

Нямаше какво да каже. Вече ѝ се бе извинил. И, наистина, тя се радваше, че той знае, че е наясно защо не може да кара ски и защо няма кола, и защо е прекарала голяма част от дните си в магазини за дрехи втора употреба. Чудеше се дали той подозира колко много е била привлечена от бляскавия живот на Фин — от къщата, колите, самолета и пътуванията, както и пищните тържества.

Естествено, че Майкъл се е досетил. Дори един луд би го направил. Макар че тя не чувстваше, че трябва да се извинява.

Реакцията ѝ към Фин бе предсказуема. Тя беше бедна, той — богат. Не. Нямахме да се чувства виновна, че я привличат хубавите неща в живота. Вина имаше за друго — че не бе осъзнала истината за Майкъл. Вече знаеше. Знаеше точно защо понякога беше такъв гадняр. Да беше се опитала да му помогне, някога, преди да разруши доверието му.

Той спря пред къщата на майка ѝ малко преди единайсет. Бяха изпреварили автобуса с четирийсет и пет минути. Ели видя как се повдигна пердето и изведнъж осъзна колко неловко се получава. Не можеше да го покани вътре, въпреки това знаеше, че някога, някой ден той щеше да дължи същото извинение на майка ѝ.

Но Майкъл реши проблема:

— Бих дошъл да поздравя майка ти — извини се той, — но вероятно е по-добре да оставя нещата малко да отлежат.

— Разбирам — съгласи се тя. — Е, благодаря ти, че ме докара. И още веднъж благодари на всички за вечерята и за всичко. Наистина прекарах чудесно, Майкъл.

— Хм, радвам се. — Дежурният отговор.

Той слезе и извади куфара ѝ от каросерията на камиона, подаде ѝ го на тротоара. Снегът безшумно се сипеше по раменете и главите им.

— Сега, чуй ме — погледна я той, — за малко отложи това с Расмусен, докато Сам Кофи успее да убеди съдията за провеждането на наблюдението.

— Добре.

— Говоря сериозно. Без игрички, Ели.

— Чух те още първия път.

— Ами не знам дали мога да ти вярвам, че ще използваш главата си, когато става дума за Расмусен.

И преди да разбере точно какво имаше предвид с това изказване, той мина отпред и само ѝ махна за довиждане.

— Ще ти се обадя — обеща ѝ той, качи се в камиона и завъртя ключа.

Тя остана на тротоара с куфар в ръка, заслепена от падащия сняг, и го наблюдаваше как тръгна обратно.

— Това беше Майкъл Калас — констатира Джанис, когато отвори вратата на Ели. В гласа ѝ имаше укор.

Ели завлече куфара в старата си стая.

— Да, така е — отвърна тя на Джанис, която я следваше по петите. — Ще ти обясня всичко, но първо — Честита Коледа.

Прегърнаха се и Ели връчи подаръка на майка си. Джанис измъкна нейния изпод малката елхичка в ъгъла на дневната.

Коледа за тях не беше щастливо време, защото тогава бяха арестували ѝ обвинили баща ѝ. Ели си спомняше по-добрите времена с топлина и се бе научила да се придържа към тези спомени: как оставяше прясно мляко и курабийки за Дядо Коледа; как събуждаше родителите си на сутринта; как отварят подаръците под елхата, чорапите, окачени над камината и препълнени с лакомства; как баща ѝ пали огъня в камината, а майка ѝ приготвя горещ шоколад и канелени кифлички.

Няколко години след осъждането на Джон, по негово настояване, Ели и Джанис прекарваха празниците във фермата в Небраска. После баба ѝ и дядо ѝ се споминаха и фермата беше продадена, дълговете платени, а онова, което остана, отиде по адвокати за обжалване. Оттогава двете с майка ѝ празнуваха Коледа в Ледвил.

Там имаха приятели. После, преди три години, Джон почина в седмицата, предшестваща празниците. И Коледа завинаги остана време за спомени и малко радост.

Джанис направи горещ шоколад и отвори подаръците си. Ели бе донесла подаръци от съквартирантките си, а Джанис имаше няколко от приятели и съседи и скоро подът на дневната бе затрупан от червени, зелени и сребристи парчета хартия и панделки.

— О, Ели — възкликна Джанис, когато отвори своя подарък и вдигна пуловера с цвят на зелен чай и подходяща плетена шапка. — Толкова са красиви. Съвършени са.

Ели се усмихна. Познаваше вкуса на майка си и своя собствен.

Ами подаръкът на Ели — ново кожено куфарче с нейния монограм в златисто. Сигурно Джанис бе похарчила няколкостотин долара. Ели го притисна към гърдите си и се разплака.

— Моята дъщеря, моят адвокат не може да се разхожда с онова ужасно старо куфарче. Трябва да прави добро впечатление.

— Това е най-страхотният подарък, мамо — каза тя съвсем искрено.

Споменаха Майкъл чак когато натъпкаха разкъсаните опаковки в едно кошче за боклук. След няколко минути трябваше да тръгват към

съседите за яйчен пунш.

— По повод Майкъл — започна Ели, тъпчейки хартия в кофата за боклук, и продължи да обяснява на Джанис колко са бъркали и двете по отношение на него.

— Бил е другият — най-сетне обяви Ели, седнала на края на дивана. — Расмусен е. — Тогава тя разказа на майка си всичко, което бе научила, и всичко, което Майкъл бе наблюдавал през годините. Все пак пропуснала каже каквото и да било за срещите си с Фин. Само каза на Джанис, че Майкъл има план.

— И точно колко си въввлечена в така наречения план?

— Само частично, мамо.

— Така ли?

— Така.

— Хм — отвърна Джанис.

Ели побърза да смени темата.

— Майкъл всъщност се чувства ужасно, задето е дошъл тук ненадейно и се е опитал да те баламосва.

— Обзалагам се, че е така.

— Не, мамо, наистина е така.

— Тогава трябваше да влезе тази сутрин и да ми го каже.

— Той... Ами, той не е много открит, знаеш какво имам предвид.

Не е много уверен.

— Така и не спомена, че се чувства неудобно.

— Извини се на мен, мамо.

— Изглежда го познаваш доста добре — започна Джанис, но Ели не възнамеряваше да ѝ разказва цялата тъжна истина, още по-малко, че го бе измамил и бе спала с него и така бе обрекла всякакви отношения, каквито биха могли да имат.

За миг тя се загледа в пространството и мислите ѝ се понесоха към Майкъл, който вече се бе върнал при семейството си и при тъжните спомени за брат си, и отчаяно ѝ се приискаше може да върне времето назад.

— Значи те заведе при семейството си за Бъдни вечер — продължи Джанис.

— Само за да обсъдим плана за залавянето на Расмусен.

— Не можахте ли да го обсъдите в Болдър? Хмм — не се отказваше майка ѝ.

При съседите ядоха много лакомства, поляха ги обилно с яйчен пунш. Ели не помнеше откога не се беше забавлявала така, освен в Санта Фе, но това вече не се броеше. Въобще не трябваше да го допуска.

Валя цял следобед и цяла нощ, а на сутринта двете се облякоха топло и излязоха да се поразходят из града. Въпреки трудните времена, които Ледвил бе преживял през миналия век, обществото за съхраняване на историческите ценности бе извършило чудеса да възстанови старините. Имаха чувството, че се връщат назад в чудната викторианска епоха, с чудатите улични лампи, украсени за Коледа, осветените витрини, натрупалия искрящо чист сняг по тротоарите и покривите, надвиснал по стрехите и огънал клоните на иглолистните дървета чак до земята.

Част от Ели изпитваше надежда за бъдещето. Щеше ли да си върне името Крандал? А майка ѝ? Дали Джанис щеше да дойде да живее в Болдър?

Беше на прага на нещо прекрасно и както си вървяха, тя се осмели да сподели вълнението си.

— Ще се получи, мамо. Майкъл ще пипне копелето.

— Ели.

— Точно такъв е. О, мамо, помисли само — тя стисна ръката ѝ. — Само си представи колко страхотно ще бъде. Знам, че татко няма да сподели това с нас, но където и да е, ще се радва. Той ще знае, мамо.

— Да, мисля, че ще знае. — Джанис внезапно се спря на тротоара. — Но най-добре е да ми кажеш истината, млада госпожице. Надявам се да не направиш някоя глупост с онзи Фин Расмусен. Нещо опасно.

Ели въздъхна и поклати глава.

— О, мамо, ченгетата няма да ме оставят да се изложа на опасност по никакъв начин. Не бъди толкова черногледа.

— Просто те познавам. Можеш да бъдеш ужасно... упорита.

Ели смушка майка си лекичко по ръката.

— Упорита, може би, мамо, но не и глупава. Нали?

— Е, така е — колебливо се съгласи Джанис и продължиха разходката си.

Ели си обеща, че този път ще удържи на думата си и няма да постъпва необмислено.

Успя да удържи добрите си намерения само двацет и четири часа.

Когато се прибра във все още празната къща на Марийн Стрийт, на телефонния секретар я чакаха хиляди съобщения. Но само едно привлече вниманието ѝ.

— Съобщение за Ели. Обажда се Фин. Ако си свободна в четвъртък, имам билети за хоккей. Обади ми се.

Тя постоа до телефона и реши да се обади на Майкъл. Може би, въпреки дългите празници, Сам Кофи се бе свързал със съдията и бе получил заповед. Може би...

Знаеше, че е невъзможно. Ако беше така, Майкъл би ѝ се обадил. И сред безбройните съобщения, нямаше нито едно от него. Дори не се бе поинтересувал как се е прибрала.

И колко ли време можеше да държи Фин настрана?

Обмисляше всичко това и хапеше устна. Спомняше си какво бе обещала на Майкъл, на майка си, но докога би чакал Фин?

Замислено тя посегна към телефона. Осъзна, че трепери. Но това не ѝ попречи да се обади.

Пое въздух и набра номера.

Фин се ругаеше заради обаждането на Ели. Бе устоял дълго време, но в крайна сметка бе проявил слабост. Толкова силно искаше да я види. Имаше нужда от това. Нужда, мощна колкото онази другата, но по различен начин. С Ели губеше контрол, сякаш стъпваше в плаващи пясъци. Тя не беше някоя от неговите... една от другите. Беше силна, пламенна жена, която можеше да му отказва. Не можеше да си представи да я... Не, не това искаше. За него тя беше рядка находка.

Беше ветровита вечер и отиде чак до Болдър, за да я вземе. Щяха да отидат на хоккейния мач на „Колорадо Аваланч“ в новия „Пепси Център“, където Фин си бе резервирал луксозна ложа. Срещу фактура за фирмата, разбира се.

Сърцето му биеше нетипично. Ели, Ели. Чувстваше, че се възбужда, но не можеше да ѝ причини това. Искаше му се, но не можеше да си го представи — тази картина не пасваше в главата му. Засега.

Почука на поостарялата врата на къщата и тя отвори моментално. Красивата Ели, облечена в зелен пуловер и сиви

панталони, елегантно прилепнали по бедрата ѝ.

— Здравсти — поздрави го усмихната.

Той я целуна по устните.

— Честита Коледа — пожела ѝ той, — с малко закъснение.

— И на теб. — Тя наклони глава настрани по очарователния, до болка познат начин. — Само да си взема палтото, една секунда.

В колата той я докосна с ръка:

— Липсваше ми.

— И ти на мен.

— Харесваш ли хокей?

— Никога не съм била на мач.

— Мили Боже, имам да те уча на много неща.

— Така да бъде — весело отвърна тя.

Разказа му какво бе правила след последната им среща.

— Майка ми беше щастлива, че се прибрах. Мисля, че е самотна. Има приятели, но нали знаеш. Беше приятно да се видя със съучениците от гимназията. И, ох, леле, голямо ядене падна.

— Кога, ако не сега.

— И аз все това си повтарям.

Той не ѝ разказа какво бе правил през последната седмица. Бе я прекарал сам, освен когато бе отишъл да разгледа Лиймън — малкото градче сред прерията, — както и магазините по Мейн Стрийт и киното, където по Коледа висяха местните тийнейджъри. Едно от момичетата... Но за това щеше да помисли по-късно.

„Пепси Център“ беше внушителен, а частната му ложа точно срещу червената линия — още повече. Бяха пуснала „Рок енд рол парт ту“ — неприличното, разтърсващо парче, с което започваха мачовете в Денвър. Тълпата ревеше, докато отборът излизаше на леда — яки мъже, които изглеждаха още по-огромни с каските, корите и ръкавиците си. Истински гладиатори.

— Харесва ми това — възкликна Ели, пляскайки в такт с музиката.

Той трябваше да ѝ обясни правилата на играта: айсинг, засада, хайстикинг и чекинг. Разясни ѝ стратегията, ходовете и защитата.

— Прилича на футбола — забеляза тя. — Аз играех футбол в гимназията.

— Да, точно така. Но е по-бърза. А и няма бодичекове. — Той държеше ръката ѝ и гледаше повече нея, отколкото играта. Харесваше му как лицето ѝ се оживяваше и как се кискаше, когато отборът беше на крачка от гол.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита той. — Мога да поръчам каквото искаш.

— С удоволствие.

Той поръча две вносни бири — най-предпочитаното питие на хокейни мачове.

— У-у! — извика тя. — Дръж го! — Един от защитниците се стрелна към център-нападателя на другия отбор.

Тя отпи от бирата си, която той бе налял в чаша със свършените два пръста пяна.

— Харесва ли ти? — попита я той.

Тя направи лека физиономия.

— Ами, всъщност, съжалявам, Фин, но много не обичам бира. Горчи ми.

— Не обичаш бира — глупаво повтори той.

— Би ли ми поръчал нещо друго? Ако нямаш нищо против. Много съжалявам.

Поръча ѝ чаша вино. Знаеше, че тя го обича.

Тълпата ревеше — гол за „Аваланч“. Музиката отново засвири. Големите мъже бяха се скупчили и преплели ръце около героя.

— Гол на Лъо Торо в десетата минута на първата част — напевно произнесе коментаторът. — С асистенция на Хендерсън.

Виното пристигна. Тя се усмихна и отпи.

— Така е по-добре — каза тя.

Прегърнал през раменете. Беше топла и мека и той чувстваше всяка нейна реакция на играта. Желаше я. Искаше му се да спи с нея, да потъне в нея. В самата Ели, без никакви фантазии, без въртящи се, пицящи лица, а в истинската жена. Почти си представяше как свършва в нея без никакви предварителни планове, без крясъци, без борба и умоляване. Щеше да се справи. Скоро. Беше сигурен в това.

— Умирам от глад — сподели тя. — Може ли да се намери нещо за ядене тук?

— Мога да поръчам, каквото си искам, но мислех, че след това ще отидем някъде да седнем. На някое приятно местенце.

— О, Фин, толкова съм гладна. Не мога да чакам. Не успях да вечерям. Моля те — тя го погледна умоляващо.

— Добре тогава. Какво искаш?

— Един хамбургер. Обожавам хамбургери.

Той не си взе нищо. Само я наблюдаваше как яде. Беше малко подразнен, защото плановете му се проваляха. Сега тя нямаше да иска да яде след мача, а той бе планирал да я заведе в един от любимите си спортни барове, където правеха страхотни ребърца на скара.

На половината на хамбургера тя го остави, леко се поколеба и каза:

— Прекалено суров е за мен. Не мога да го изям.

— Прекалено суров?

— Би ли го върнал, Фин? Само малко още да го запекат.

— Искаш ли още един? Или нещо друго? — той усети, че тонът му стана леко раздражителен.

— Не, не, този е добре. Просто да го препекат още малко.

Той го върна. Държа се остро със служителя. И то заради Ели. Беше ли толкова придирчива преди? Нямаше такъв спомен. Може би беше в особено настроение. Случваше се при жените. Скоро отново щеше да бъде сладката, сговорчива Ели.

След втората част една машина „Замбони“ излезе на игрището да почисти леда. Ели се изправи и се протегна.

— Къде са тоалетните? — попита тя.

— Като излезеш от ложата, тръгваш надолу по коридора.

— Добре. Ще се върна след минутка.

Но тя не се върна след минутка. Не се върна и след петнайсет минути. Нито след двацет. Третата част започна, а нея още я нямаше. Фин излезе в коридора и започна да крачи напред-назад до дамската тоалетна. Ели я нямаше. Искаше да попита някоя от жените, които излизаха, дали Ели е вътре, но му се стори доста тъпо. Явно го е вързала, биха помислили те.

Накрая се върна в ложата. Беше ядосан, направо му се плачеше. Къде, по дяволите, е отишла? Дали не го беше зарязала?

Пет минути по-късно тя се появи. Усмехната, весела.

— Извинявай, че толкова се забавих — беше всичко, което каза тя, и лекичко го целуна по бузата. Хубавото ѝ настроение не оправи

неговото. Той си даваше сметка, че е кисел и че това е незряло, неприятно поведение, но не можеше да се овладее.

Ели сякаш не забелязваше чумеренето му. Гледаше мача, крещеше заедно с тълпата, скачаше на крака.

— Харесва ми хокеят — призна тя. — Не съм знаела, че е толкова страхотен спорт.

Би трябвало да се чувства поласкан от това, че тя е щастлива, че се забавлява. Опита се, но едно зрънце съмнение се загнезди у него. Това само го накара да я иска още повече. Копнееше за неизчерпаемия ѝ възторг и откровеното обожание. Искаше да я притежава по всички начини, да я моделира и да я глези, да я закриля и да я обсебва.

— Страхотна игра! — извика тя, когато мачът свърши и техният отбор победи. — Ще дойдем ли пак?

— Може да го направим.

— Благодаря, Фин. Благодаря за всичко — и тя замахна към луксозната лежа. — Толкова се забавлявам.

Искаше му се да я закара в дома си и да я люби цяла нощ. Бавно, чувствено. Но тази вечер беше притеснен от поведението ѝ и почувства, че не е готов. Моментът не беше подходящ. Искаше всичко да бъде както трябва. Ели трябваше да бъде прекрасното, сговорчиво момиче, за която я мислеше. А той трябваше да е на върха на играта си, а не да чувства горчивина от раздразнението.

Не, не беше готов още.

— Слушай — започна той, докато бяха в колата, — нали нямаш нищо против да те закарам по-рано? Утре рано сутринта имам среща. Гоня една голяма сделка.

— О, нали искаше да седнем някъде.

— Ти вече се нахрани.

— Но ти не си. На мен не ми пречи. Ще те придружа...

— Не се притеснявай. Не тази вечер. Срещата...

— Няма проблем, наистина. Както искаш, Фин — гласът ѝ беше мек, гальовен, ръката ѝ лежеше отпусната на бедрото му. Така беше по-добре.

След като я остави, той полетя обратно към Денвър. Беше облян в пот, стомахът му се бе свил на топка, сърцето му биеше лудо. Не биваше повече да се срещат. Беше се пристрастил към нея като към

опасен наркотик. Бе започнала да го владее и това го плашеше. Трябваше да се откаже от нея.

Щеше да отиде до Лиймън отново през уикенда. Щеше да се повърти, да потърси онази гимназистка. Щеше да разбере коя е, къде живее, кои мъже са ѝ приятели. Или пък може би имаше втори баща. Вторите бащи ставаха. Съседите също. Осъзна, че нуждата му пак се появи, но не се засилваше, както обикновено. Идеята да се заеме с момичето от Лиймън сякаш му се видя доста голяма разправия. Учуди се. Преди не се бе чувствал така и знаеше, че е заради Ели. Тя стоеше между него и опасните му намерения.

Знаеше, че е, защото трябваше да притежава първо нея, преди да посегне към някой друг.

Ели, Ели.

Опита се да заспи в удобното си, познато легло с големи размери и скъпи чаршафи, избрани от декоратора му и сребристосивата покривка на леглото, хладното лъскаво сребро, което толкова го радваше.

Но не можа да заспи. Колкото и да се опитваше да си представя завоеванията си, все не успяваше. Защото лицето на Ели изплуваше и спираше калейдоскопа, само тя оставаше пред очите му, проваляше фантазиите му, нарушаваше спокойствието на душата му.

Сам Кофи съобщи новината на Майкъл няколко дни преди Нова Година.

— Готово — обяви началникът. — Съдия Уоръл подписа заповедта. Не беше много въодушевен, Калас, но го направи. Разполагам с оборудване и микробус, свързани с ЦРУ.

— Чудесно.

— Дано само не станем за смях пред медиите. И без това полицията в Болдър има доста лош имидж.

— В никакъв случай — отвърна Майкъл.

Би трябвало да е невероятно щастлив. Това бе неговата акция, неговата заповед, всичко се основаваше на неговата информация. Ако пипнеха Расмусен, щеше да обере овациите, може би щеше да получи повишение, не че много го вълнуваше това, но този път искаше да хванат истинския престъпник.

Трябваше да е щастлив, но не беше и лесно можеше да се отгатне причината — Ели. Тя искаше да бъде примамката. Това го плашеше. Расмусен беше едър, силен, умен и откачен. Смъртоносна комбинация.

Обади се в ЦРУ и разговоря с техника, който трябваше да докара оборудването в Денвър. Щяха да го монтират на следващия ден. Още със затварянето, мозъкът му превключи на бързи обороти. Трябваше да прехвърли работата си по случая Жирар на Огъстино и Чамблис, за да се концентрира върху Расмусен. Трябваше му и помощта на Кофи да освободи хора от други ангажименти за подкрепление в микробуса. Не можеше да остави Ели непокрита нито за секунда.

Сега идваше трудната част — трябваше да се обади на Ели. От Коледа насам, откакто я бе закарал до дома на майка ѝ, бягаше от нея като от чума.

Откри я на работа:

— Започваме — съобщи ѝ той.

— О, мили Боже, наистина ли? Майкъл...

— Получих заповедта. От ЦРУ ще докарат оборудването утре сутрин. Ще можеш ли да се освободиш за няколко часа?

— Да, разбира се.

— Слушай, Торес знае ли нещо по въпроса?

— Не, нищо. Никой не знае.

— Хубаво. Нека засега да остане така. Може да имаме нужда от него по-късно.

— Добре.

— Ще те взема утре в девет от Съдебната палата.

— Ще съм готова. Толкова се вълнувам, Майкъл. Знам, че ще се получи. Знам.

— Значи се вълнуваш, а? Би трябвало да си изплашена до смърт.

— И това го има — отвърнати някак небрежно. — Майкъл, хм, трябва да говоря с теб за...

— Утре — отреза я той и тресна слушалката.

На следващата сутрин отиде да я вземе. Беше студено, макар и слънчево, и лицето ѝ беше порозовяло. Когато ръката ѝ неволно го докосна, той усети, че е ледена.

Срещнаха се с техника от ЦРУ в една от големите зали за разпити. Казваше се Рон Татъл — висок, слаб чернокож. Приличаше на баскетболист.

— Госпожице Креймър — ръкува се той с нея. — Детектив Калас. Приятно ми е. Е, нося ви цял куп коледни подаръци.

Той подаде на Майкъл връзка ключове.

— Микробусът е на паркинга отпред. Не е маркиран, защото обяснихте, че повечето време ще го ползвате вечер. Няма камери, казахте да има само аудио система.

— С какъв обseg? — попита Майкъл.

— Няколко пресечки, освен ако не е в голяма сграда. Както обикновено. Казахте, че е частен дом, така че ще е добре. Това устройство работи само при пряк достъп — приемникът трябва да има чист обхват до човека, който носи предавателя, тогава връзката е добра.

— Това е предавателят. — Той показва един малък радиопредавател. — Ще бъде сложен в хастара на тази малка чантичка. Новата ви чанта, госпожице Креймър. — С другата си ръка той повдигна една черна кожена чанта с дълга дръжка. — Дръжете я

възможно най-близо до себе си, за да може да се хване целият ви разговор. Работи с батерия, безжичен. Включвате я ето така и я оставяте.

Ели гледаше микрофона, сякаш щеше да я ухапе. Кимаше с глава и внимателно слушаше.

— Изключително просто устройство. Приемателят също е безжичен. Монтиран е в микробуса. Той ще приема и записва разговора.

— Така, ако прецените, че микробусът трябва да бъде на няколко пресечки по-далече от радиотрансмитера, ще трябва да ви снабдим с усилвател, но ще мислим затова, когато му дойде времето.

— Ще можем да се доближим достатъчно — каза Майкъл. — Не би трябвало да има проблем.

— Да огледаме микробуса — каза специален агент Татъл.

— Мога ли да дойда? — попита Ели.

— Разбира се. Трябва да знаете как изглежда така или иначе — обясни Татъл.

Микробусът имаше затъмнени стъкла. Нито стар, нито нов. Неопределен телесен цвят, нито прекалено очукан, нито твърде лъскав. Типични регистрационни номера от Колорадо — зелени планини на бял фон. Татъл плъзна предната врата и се качи.

Вътре имаше два въртящи се стола, техниката — приемател и записващо устройство, мокет на пода и шумоизолация по стените. На едната беше монтиран телевизор — висок клас.

Майкъл огледа внимателно интериора. Вероятно щеше да прекара доста време вътре.

— Така — това е ключът за приемателя. Върти на много бавна скорост за дълги записи. Тук има достатъчно резервни ролки.

— Можем ли да го пробваме? — попита Майкъл. — Да направим тест?

— Естествено. Госпожице Креймър, вземете предавателя, сложете го в чантата, да, ето тук в тази дупчица на хастара. Става ли? Сега го включете. Отидете ей там до входа и просто кажете нещо.

Ели държеше чантата сякаш е чуплива. Изглеждаше леко притеснена. Добре, помисли си Майкъл. Наблюдаваше я как се отдалечава към вратата на сградата.

Татъл включи цялата апаратура. Изчакаха.

— Ето, сега говоря — дочуха гласа на Ели, изненадващо ясно, усилен от апаратурата. Магнетофонът се включи автоматично.

— Задейства се от гласа — обясни Татъл.

— Чувате ли ме? Едно, две, три, проба. Ето, сега говоря, Майкъл, достатъчно високо ли е?

Татъл излезе от микробуса и й махна.

— Чувахте ли ме? — задъхано попита тя, крачейки към тях.

— Съвършено — отвърна Татъл.

— Достатъчно силно ли беше?

— Съвсем. Този трансмитер може да улавя и много по-тихи разговори. Искаш ли да се чуеш? — той превъртя лентата и натисна бутона.

— Ето, сега говоря. Чувате ли ме? Едно, две, три, проба. Ето, сега говоря, Майкъл, достатъчно високо ли е?

— Уха — стресна се Ели.

— Видя ли, няма никакъв проблем.

Татъл излезе, повикан от друг агент на ЦРУ.

— Уф — въздъхна Ели, — тази работа малко ме изнервя.

— Това е добре.

— Но няма нищо опасно. Той никога не би открил предавателя.

Едва ли ще заподозре нещо.

— Расмусен е умен. Не го подценявай.

— Не го подценявам, повярвай — сопна се тя.

— И ти също не се надценявай.

— Нямам нужда от уроците ти, Майкъл. Вече съм...

— Нуждаеш се от всякаква скапана помощ, която може да си представиш, Ели. Не се заблуждавай. Това не е разходка в парка.

Тя стоеше там под студеното зимно слънце и го гледаше внимателно.

Беше му непоносимо трудно да е с нея, да приеме факта, че я поставя в такава непредсказуема ситуация. В ръцете на Фин Расмусен. Изведнъж той почувства, че стомахът му се сви на топка. Прилоша му — да изпраца Ели сама, беззащитна. Но тя беше права. Някой трябваше да спре този кучи син.

— Добре, съжалявам — извини се Ели. — Знам, че не искаш да правя това. Но също знаеш, че единствено с моя помощ можете да го заловите. Хайде да не се караме, да не...

— Аз не се карам с теб.

— Така е, Майкъл. — Тя се вгледа в лицето му за миг, после добави: — Благодарих ли ти за Бъдни вечер? Написах бележка на майка ти.

— Това е добре.

— Беше ми приятно. С цялото това семейство.

— Така ли?

— Братовчедка ти Джой... хареса ми.

— Видях, че двете си говорехте. Такава е Джой — бърборица.

— Разказа ми... разказа ми за Пол, брат ти Пол и искам да знаеш колко съжалявам...

Той замръзна, сякаш му бяха инжектирали течен азот във вените.

— Майкъл?

— Остави това, Ели — грубо я срязва той.

— Да, разбира се, извинявай. Но Майкъл... — тя гледаше лицето му с големите си тъмни очи, като се опитваше да го накара да я погледне.

— Хайде — измърмори той, — ще те закарам на работа.

Никой от тях не продума по целия път.

Той спря пред главния вход на Съдебната палата. Ели не помръдна, за да слезе от колата.

— Майкъл — започна тя, — трябва да ти кажа нещо.

— Давай. — Държеше ръцете си на волана и гледаше напред.

— Видях се с Фин миналата вечер.

Той извърна глава:

— Какво си направила?

— Той се обади. Страхувах се да му откажа. Знаех, че още нищо не си подготвил. Дори не бях сигурна дали операцията ще се задейства със сигурност.

— По дяволите.

— Заведе ме на хоккей. Майкъл, разбрах какво да правя, наистина. Получи се, казвам ти. Много е лесно да му въздействаш.

— Ти малка глупачка.

— Недей, Майкъл. Трябва да го държа на въдицата. Нали разбираш?

— Нищо не разбирам. Отишла си с него, без подкрепление.

— Нищо не ми се случи. Добре съм. Той...

— Спа ли с него? — изказа тези думи с отвращение.

Забеляза обидата и изненадата в погледа ѝ. Това му достави някакво неясно удовлетворение.

— О, Майкъл — изстена тя и поклати глава, безкрайно тъжно.

— Кажи, направи ли го?

Тя не отговори, само отвори вратата на колата, слезе и я затръшна. Той я проследи как отива към входа на Съдебната палата с изправен гръб под черното палто, червеният ѝ шал изпъкваше като кървава струя. Носеше на рамо новата си чанта с радиопредавателя, а златистата ѝ закопчалка блестеше на слънцето.

После, влезе през вратата и тя се затвори зад нея, погълна я и Майкъл потегли.

— Утре вечер — тихо каза Ели в слушалката.

— Имаш предвид Новогодишната нощ?

Още като чу тона му, разбра, че Майкъл е ядосан.

— Това означава, че Фин ще ме покани тогава.

— Така ли? — студено попита той.

Пусна го покрай ушите си.

— Знам, че ти и другите от екипа сигурно имате планове, но...

— Това не е важно.

— Каза, че ще ме вземе точно в осем.

— Добре. За всеки случай успя ли да вземеш адреса?

— Майкъл. — Тя повиши тон. — Как мога да го питам за адрес?

Каза само — на гости при приятели в Касъл Рок. Каза ми, че ще е официално тържество, затова си помислих, че...

Той я прекъсна:

— Сигурен съм, че ще се справиш с това условие — добави той с рязък, делови тон. — Просто трябва да бъдем на вашата улица в седем и половина и се надявам да не те изпуснем в трафика. И за Бога, Ели, не се оглеждай за микробуса. Нито на улицата, нито извън града. Разбра ли?

— Естествено. Но какво ще правим, ако наистина ни изгубите? Искам да кажа...

— Ще ви прихванем по-късно в къщата на Фин.

— А ако не се върнем там? — Един от асистент прокурорите стоеше зад Ели и разговаряше с един от чиновниците. Тя се завъртя в

стола си и сниши глас: — Ако ме заведе на друго място?

— Виж, вероятността това да се случи, е почти нулева. Ще те върне до вас или ще отидете у тях.

— Щом казваш.

— И няма да те изпуснем в трафика. Разбра ли?

— Но ти каза...

— Знам какво казах. Просто мислех на глас и сбърках.

— Може би се опитваш да ме поразгърсиш — не можа да се въздържи тя.

— Не ставай смешна.

Тя въздъхна.

— Слушай, Майкъл, трябва да разбереш. За мен е важно да знаеш, че изобщо не съм направила...

— Престани — отрязва я той.

— Добре. Добре. — Боже, искаше й се да се разпици. — Но трябва да знаеш, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да не му позволя да ме докосне. Майкъл?

— Както и да е — заяви той. — Ще бъдем там утре вечер. На вашата улица в седем и половина. Ако има промяна, обади се.

— Разбира се, ще... — Но той й затвори.

Тя си облече черен блейзър и черна пола до коляното, удобна риза от рејон в малинов цвят.

Отне й часове, за да си избере тоалет. Часове агония, защото нямаше с кой да се посъветва — момичетата нямаше да се приберат още два дни.

Знаеше, че тоалетът й щеше въздейства донякъде на Фин. Бе казал официално облекло. Но ако избере небрежно облекло, той можеше да заподозре нещо. Затова никакви джинси, нито панталони. Въпреки това се чудеше дали работното й облекло не беше прекалено строго за онова, което тя имаше предвид. От друга страна не искаше да допуска да го вбеси и да я зареже на мига. Трябваше да го дразни, да не му се подчинява, но не и да го разгневява. Точно така.

Беше сигурна, че той все още я харесва — дори я желае по някакъв негов побъркан начин. Не биваше да проваля този шанс.

В осем без пет тя изтича нагоре по стълбите, за да се напръска с най-скъпия парфюм на Селест. Деликатно. Без да прекалява.

Чантата с малкия предавател я чакаше на масата до вратата. Не искаше да я държи, когато Фин пристигнеше. Взemi я небрежно, помисли си тя. Имаше чувството, че на нея има сигнална лампа, която мига: Трансмитерът е тук. Пак и пак.

В осем без две минути я завладя паника — не трябваше да допуска Фин да види дрехите ѝ.

Палтото.

Светкавично се облече. Застана близо до предната врата и едва се удържаше да не наднича през прозореца на дневната.

Дали Майкъл беше отвън? Дали чака, наблюдава? Сега ли да включи предавателя или по-късно...?

Дочу спирането на кола. Фин. Грабна чантата, напипа предавателя и го включи. Дано да издържи скапаната батерия. Дали да я пробва, да каже нещо?

На вратата се почука.

Сърцето ѝ подскочи и по врата ѝ полазиха горещи тръпки. Когато отвори вратата, така силно стискаше черната чанта, че пръстите ѝ се схванаха.

— Здравей — сияещо го поздрави тя. — Готова съм.

— Тази вечер си весела.

— Е, да, нали е Нова Година. Един от любимите ми празници. — Може би това беше най-голямата лъжа, която някога бе казвала. Мразеше Нова Година. Шампанско. Страшно главоболие на сутринта. Пресъхнала уста. Нощта, в която Стефани Морис бе изнасилена.

Бе дошъл с Бе Ем Ве-то, защото пътищата бяха сухи, и тя доволно се пхна в топлата тиха кола, след като бе стигнала до нея, без да вдигне поглед, нито да огледа улицата. Дали Майкъл бе забелязал напрежението ѝ?

Не мисли за него, наруга се тя. Прави си, че не е там, че не чува нито дума... Престани.

Както винаги Фин беше съвършеният компаньон по пътя до Касъл Рок. Разказа ѝ за друг мач, на който ходил преди празниците, и я попита дали ѝ беше харесал онзи, на който бяха заедно.

— Страшно ми хареса.

— Тогава пак ще отидем. Искаш ли?

— О, да, много.

Тържеството се оказа в една изключителна къща в затворен комплекс около голф игрището „Касъл Пайн“. Порталът и охраната притесниха Ели, но Майкъл щеше да измисли как да влезе, без да събуди подозрение. Ако не ги бе изгубил в трафика.

Къщата беше в модерна постройка в стил Франк Лойд Райт: голяма, внушителна, цялата в бяло и лъскав хром, стъкло, без ъгли — всички стени бяха овални и следваха скалистото възвишение с изглед към голф терена.

Докато вървяха по извитата, подгръвана с реотани алея, Ели възкликна:

— Мили Боже, великолепно е.

— Харесва ли ти? — ръката му беше на кръста ѝ.

— О, да.

— За мен е прекалено модерна.

— Но и твоята къща е модерна, Фин.

— Само интериорът. Но тенденциозно избрах тухли и дърво за външния дизайн. Вписва се. Това е прекалено в стила на Калифорния.

— Е, мразя да ти противореча — внимателно обмисли отговора си тя, — но съм възхитена, а дори още не съм видяла интериора.

— Същият е като екстериора. Бял. Откровено, Ели, изненадан съм от вкуса ти — отвърна той и тя долови неодобрение в гласа му. Добре. Чакай само да види как съм се издокарала.

Пред внушителната двойна входна врата от хром тя за секунда се обърна и не можа да се въздържи да погледне към улицата. Стори ѝ се, че зърна някакъв микробус, паркиран на завоя. Пряк обхват. Да. Ако е Майкъл, значи има обхват.

В мига, в който Фин подаде палтото ѝ на чакащата прислужница и видя как е облечена, не можа да овладее смайването си:

— Исусе Христе, Ели, какво си представяше? Специално ти казах официално облекло. — Той я гледаше с изумен поглед — нещо между гняв и унижение.

— Така ли? — тихо отвърна тя. — О, Боже, Фин, не си спомням да си ми казвал. Ужасно ли изглеждам?

— Няма значение — отвърна той и замахна с ръка. — Ще измисля какво да обясня на хората. Но, за Бога, момиче, опитай се от време на време да ме слушаш.

Тя не му се извини. Просто му се усмихна по най-милия начин и забеляза как по лицето му премина вълна от емоции, докато изражението му отново стана непроницаемо.

Той не можа да направи или каже нищо повече, тъй като домакинът се появи, последва представянето и Ели и Фин, заедно с група други гости, бяха въведени в най-огромната дневна, която тя бе виждала. Фин се оказа прав. С изключение на модерните картини по стените, всичко в огромната овална стая беше в бели нюанси, дори металните разделители на огромните витрини, огънати по цялото протежение на помещението.

Храната и напитките бяха сервирани в единия край. Имаше предостатъчно място да стоят прави или да танцуват, или просто да се наслаждават на нощните гледки през витрините. На Ели ѝ се прииска да можеше майка ѝ да види това. Да можеше да ѝ я купи.

Стилен докрай Фин се прояви като съвършения компаньон — внимателен, очарователен, винаги собственически с ръка на кръста ѝ. Когато я представяше, не пропускаше да се извини за облеклото ѝ.

— Горката ми Ели — повтори той сигурно двайсетина пъти, — взех я направо от офиса. Тя е бъдещ адвокат — стажува в областната прокуратура на Болдър.

И още как, мислеше си тя при всяко извинение и забелязваше, че все още е начумерен.

Държеше чантата под дясната си ръка. За хиляден път се чудеше дали предавателят работи, или мъжете в микробуса чуват само приглушени гласове и страничен шум? Можеше ли Майкъл да долови колко ядосан бе Фин? А това беше само началото.

Танцуваха два пъти и тя успя да държи чантата си с ръка зад гърба му. Въпреки това беше сигурна, че сигналят е блокиран. От друга страна не си бяха казали нищо важно. Беше решена да влезе под кожата на това чудовище и да дълбае, докато не направи или не каже нещо, което да го уличи, за да могат да го хванат.

Докато похапваха, застанали с чинии пред прозорците, Ели се опита да научи нещо за детството му. На повърхността той винаги открито ѝ бе разказвал за непрокопсаните си родители. Но ако разочовъркаше тази фина повърхност...

— Казваш Милуоки — започна тя. — Разкажи ми повече за мястото, където си израснал.

— Измъкнах се оттам в първия възможен момент. Ужасно място. Студено. С дълги, тежки зими и с онзи вятър откъм езерото. Мразя Милуоки.

— Кога напусна града?

— В деня, в който завърших гимназия. И повече не се върнах там.

— Но си бил в колеж — не се отказваше тя.

— Да, бях. В колорадския университет — ухили й се той. — Единствено там беше предимство да си беден като мишка. Кандидатствах за пълна стипендия.

— Момче, това ми звучи познато — обясни му Ели. — Същото направих и аз.

— Сродни души — съгласи се Фин, взе ръката й и я стисна с умиление в сините си очи.

След като го приласка с фалшивото усещане за сигурност, отново го атакува:

— Спомена чичо си. Не ми ли каза, че си живял при него известно време?

Погледът му се замъгли, лицето му замръзна, остри линии се появиха около устата му. Сякаш потъна в мислите си. Ели стоеше там, продължаваше да държи чинията, пренебрегвайки дългото му мълчание.

Накрая той отвърна:

— Сигурно ме бъркаш с някого. — Гласът му беше плътен, а устата му се бе изкривила в горчива усмивка.

— О, наистина, за малко се обърках. Но ти ми каза, че имаш чичо. Сигурна съм. Той също ли живее в Милуоки?

— Нямам чичо нито в Милуоки, нито където и да било — заяви Фин.

Дали Майкъл долавяше раздразнението в гласа му?

Тя се отдръпна за известно време, докато довършиха вечерята си, и после опита отново.

— Сигурно е било ужасно да отраснеш с баща, който пие. Не ми ли каза, че си бил в приемни домове?

Той дръпна чинията с недовършената храна от ръцете й:

— Нали приключи вече?

— Хм, ами да.

— Сега ще потанцуваме. Обичам да танцувам — той дишаше малко по-ускорено.

— Съжалявам — мило му отвърна тя. — Разстроих те.

С приближаването на Новата Година той се успокои, въртеше я по дансинга, все същият чаровник. Бе започнала да се чуди с какво друго да го подхване, когато ѝ се откри една възможност и тя веднага се възползва.

— Фин — обади се мъжки глас, — нещо против да те прекъсна? Държиш най-прекрасната дама тук, приятел.

Фин позволи на приятеля си да му я отнеме.

— Лио Шумейкър — каза мъжът на ухото ѝ. — А вие сте...

— Ели. Ели Креймър.

— И така, Ели Креймър, опитвам се да не се натрапвам, но къде бяхте през целия ми живот?

Ели на драго сърце подхвана играта и то без никакви угризения. След танца си размениха телефонните номера, макар че Фин беше достатъчно близо, за да чуе. Освен това знаеше, че Майкъл чува всяка нейна дума, и я обзе леко задоволство.

Като я остави, Лио ѝ смигна, така че Фин да види. Дори да беше планирала такъв номер, едва ли щеше да се получи толкова съвършено.

Фин скърцаше със зъби.

— Какво, по дяволите, беше всичко това? — настоя да разбере той и я завлече настрани пред няколко чифта повдигнати вежди.

— Кое? — невинно попита тя.

— Да не би да ми казваш, че току-що не даде телефонния си номер на Лио?

Ели премигна.

— Ами да, дадох му го. В крайна сметка, Фин, ние с теб не сме женени. — Последва глазурата на тортата — дари го с една от най-лъчезарните си усмивки.

Тя забеляза, че една вена на слепоочието му изпъкна и той стисна челюсти. Давай, помисли си тя.

— Фин? Има ли някакъв проблем?

— Дали има проблем? — процеди той през зъби. — Уреждаш си среща с някакъв непознат в къщата на мой приятел? На тържеството, на което аз съм те довел. Държиш се като някоя евтина уличница.

— Фин. Аз...

— Тръгваме си.

— Вече? Дори още не е станало полунощ. Ами...

— Майната му — изръмжа той.

Тя нямаше избор, освен да се остави да я изведе през стаята. Успя добре да прикрие гнева си, като кимаше и се усмихваше на хората. Но изпита задоволство — успя да го накара да изпусне нервите си. Нямаше връщане назад. Майкъл беше там, отвън. Всичко щеше да е наред. Може би точно това беше голямата нощ. Може би го бе докарала до ръба и той бе готов да се впусне в тъмнината.

Той успя някак си да се сбогува с домакина и да измисли сериозно извинение. Тя се държа примиренчески, усмихваше се, леко раздвижваше устни. Госпожица Невинност. А сега какво?

Тръгнаха пеша надолу по виещата се алея. Фин продължаваше да я държи през ръкава на палтото с голямата си ръка. Дума не обелваше.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Ще те закарам у вас — отсече той, но тогава се закова на място и толкова рязко я притисна към себе си, че ѝ изкара въздуха от дробовете. — Не, няма да те закарам. Ще отидем у нас. Имаме да изясним някои неща, не мислиш ли?

Преди да успее да си поеме дъх, той я целуна грубо по устните и после внезапно я отблъсна.

Тя залитна. Започнала казва нещо, опипвайки устните си, но после се вразуми. Какво ли бе очаквала?

— Влизай в колата — нареди ѝ той и измъкна ключовете.

Опита се да овладее страха си. Боже, колко го мразеше. Майкъл, Майкъл, трябваше да те послушам. Не мога да се справя с него.

Фин караше смълчан и тя не намираще какво да каже. Опитваше се да се овладее, да се убеди, че бе нарушила контрола на Фин тази вечер и трябваше да се възползва по най-добрия начин. Тъкмо за това бе мечтала. От цяла вечност.

Не се препъвай точно сега. Не се страхувай.

Той отвори вратата на къщата си със замах и я изгледа:

— Влизай — кимна ѝ с глава.

Направи го, но преди това си представи, че чува звук от спирането на микробуса. Сега дойде моментът да жонглира.

— Защо сме тук? — тя се обърна към него в коридора и наклони глава. — Искам да кажа, Фин, че си ми толкова ядосан, че се чудя защо си правиш труда?

Той само профуча покрай нея, влезе в дневната, светна лампите над бара и си наля едно голямо питие, което изпи на екс. Чак тогава предложи и на нея.

— Не, благодаря — отвърна тя, застанала в полусянка и стиснала чантата си. — Мисля, че ми дължиш обяснение.

— Аз на теб? — той се изсмя изкуствено.

— Да, ти — продължаваше тя. — Имам пълното право да се виждам, с когото си поискам, когато си поискам. Наистина ли си мислиш, че си единственият мъж, с когото излизам? — О, Боже. Сърцето ѝ трептеше като птичка в клетка. — Е? Наистина ли го вярваш?

— Ей, кучко — избухна той. — Казвам ти още сега... забранявам ти да се виждаш с когото и да било. Разбра ли? Разбрали?

Започва се. Тя лекичко се изсмя, невярващо.

— О, моля те, Фин, не живеем в тъмните години на Средновековието.

Той я достигна с такава скорост, че тя не успя да реагира. За секунди се приближи и посегна. Удари я. Тя се строполи върху облегалката на дивана и се плъзна на пода. Усети металния вкус на кръв по зъбите си.

Погледна го с юмруци, притиснати към устата ѝ, с поглед, изпълнен с омраза и ужас. Някъде, от дъното на съзнанието ѝ, долетя глас: Сега вече го спипа.

В следващия миг я връхлетя друга мисъл: Майкъл. Ако се втурнеше вътре прекалено рано...

— Добре съм — промълви тя в дланите си. — Добре съм.

Фин дойде на себе си. Осъзна се, сякаш някой му беше плиснал в лицето кофа студена вода и той посегна да я докосне и да ѝ се извини:

— О, Боже, Ели, толкова съжалявам. Не знам... никога не съм... Просто си толкова различна. Никога преди не съм искал жена... както сега... Ели, прости ми. Ето, дай да ти помогна да станеш. Ще ти донеса малко лед. О, мамка му, така съжалявам.

Искаше ѝ се да се разплаче. Беше толкова близо. Всеки миг щеше да го пречупи.

Направи ѝ студен компрес и тогава тя поиска да се прибере.

Придържайки компреса си на устната, тя седна до него в колата. Не можеше да овладее мислите си. Да не беше казала, че е добре. Само да бе казала нещо, както бе планирала — да импровизира, да спомене името на някое от убитите момичета. Или да беше му отвърнала с физическа сила. Трябваше да се възползва от този шанс. Изплаши ли се? Или се бе опитала да предотврати реакцията на Майкъл?

Фин ѝ се извини десетки пъти, но тя едва го чуваше. Крепеше я мисълта, че още го вълнува — не беше загубено всичко. Но докога щеше да продължи това? Никой, нито дори майка ѝ, не я беше удрял досега. Отрезвяващо, уничително преживяване. Странното бе, че почти се чувстваше виновна. Сигурно по същата причина малтретираните жени не можеха да напускат мъчителите си.

Под фенера на верандата си тя позволи на Фин да я докосне. Хвана я под брадичката и внимателно повдигна главата ѝ към себе си. С тази същата ръка, с която бе удушил толкова много млади момичета. В гърлото ѝ се надигна горчилка. Не можеше да си представи Фин отгоре ѝ, да я смазва и да стиска гърлото ѝ. Не.

— Ели — промълви той, — съжалявам. Мразя това, което направих. Но то е, защото толкова те харесвам, нали знаеш това.

Тя нищо не отвърна.

— Прости ми.

— Аз... ще се опитам.

— Никога не бихте наранил, Ели.

— Лека нощ, Фин. — Тя отвори вратата на къщата и влезе. Дочу стъпките му по твърдия сняг. Вратата на колата му се отвори. Затвори се с онова богаташко щракване. Тръгна си и тя се свлече до вратата, преглътна сълзите си, мразеше него, мразеше и себе си.

На вратата се почука.

Фин? Или Майкъл? Нямаше значение. Не можеше повече. Не можеше, моля ви, не и тази вечер.

Още едно почукване. По-настойтелно.

— Добре — едва се обади тя. — Добре. — Изтри сълзите си и с неохота отвори вратата.

Беше Майкъл. О, Боже.

Той влезе, преди да успее да го спре.

— Виж — започна тя, — наистина съм уморена. Не може ли това да почака?

Но той не я чу. Или може би не искаше да я чуе. Хвана я за раменете и я избута под лампата в коридора.

— Дай да видя лицето ти — настоя той.

— Добре съм. Наистина. — Но гласът ѝ трепереше. Тя се покашля и опита да се овладее. — Казах, че съм добре.

— Седни. Там вътре.

Тя пак взе да обяснява, че е добре, но и този път не ѝ обърна внимание, светна лампите в дневната, накара я да седне и повдигна лицето ѝ към светлината.

Не каза нито дума. Само прегледа устната ѝ с убийствен поглед.

— Не боли много — излъга тя.

Той изсумтя.

— Наистина, Майкъл. Нали това искахме. Очаквах нещо подобно. Фин за малко...

— Спирам акцията.

— Не.

— Прекалено опасно е.

— Не, Майкъл, за Бога, дори не си го и помисляй.

Тогавя той се изправи, гневно пъкна ръце в джобове и закрачи из стаята.

— Прекалено опасно е.

— Почти го пречупихме тази вечер — тихо промълви тя. — Не виждаш ли, почти го спипахме. Казах, че съм добре само, защото се страхувах, че ще нахлуеш вътре или нещо...

Той спря и се обърна.

— За малко да го направя. Паркър ме спря.

— Виждаш ли? — опита да се усмихне тя. Цепнатината на устата я болеше. — Виждаш ли? Следващия път ще го пипнем. Не е приключило.

Загледа я — кехлибарените му очи проникнаха през фалшивото ѝ спокойствие и откриха страха ѝ. Изглеждаше опасен — като голяма котка, готова за скок.

— Знаеш, че няма да спра да се виждам с Фин, независимо какво ти ще направиш. Ще го накарам да прекрачи границата — накрая заяви тя.

— Дори ако това ти коства живота? — попита той с толкова тих, заплашителен тон.

— Няма да ми коства живота. Нали ти си в микробуса.

— Ако го предизвикваш прекалено, ще се поддаде и си мъртва, преди да стигна до теб.

Тя поклати глава.

— Това никога няма да се случи.

Той остана загледан в нея дълго време. Имаше чувството, че се гърчи под погледа му.

— Голям инат си — поклати глава той.

— Решението не е твое, а мое.

— Случаят е мой и аз нося отговорност за теб.

— Как не.

Той тръгна към вратата.

— Майкъл?

Спря и се завъртя към нея.

— Така да бъде, Ели, печелиш. На твоята глава ще е — и продължи нататък.

— Майкъл, недей, не си тръгвай просто така. Постоянно... бягаш. Толкова много неща искам да ти кажа, имам нужда да ги споделя с теб. Остани една минута — помоли го тя, изненадана от собствената си смелост. Не можеше да продължава така. Желанието, вината, необходимостта да знае, че ѝ прощава. Само ако я допуснеше до себе си. Само за малко...

— Ще се обадя — беше всичко, което каза, и излезе. Остана сама, седнала на дивана. Стаята светеше като коледна елха. Светът ѝ се смали до ритъма на сърцето ѝ.

21

Един понеделник следобед Рик Огъстино потупа с ръка рамото на Майкъл.

— Най-после Чамблис успя да открие регистрацията, която отговаря на ключа.

— Ключа? — неразбиращо премигна Майкъл.

— Исусе, Калас, ключа, който намерихме по случая Жирар.

— О, да, да. Извинявай. Това е страхотна новина. — Напоследък в главата му бяха само Ели и Расмусен. Миналия уикенд ги бе следил до късно в микробуса, а също няколко нощи миналата седмица и предишния уикенд. Чудеше се как ли Ели успява с работата и със срещите, как успяваше да запази самообладание с този луд — да го предизвиква, после да го омайва, после пак да го предизвиква.

Справяше се много добре.

До този момент Расмусен нито бе казал, нито бе направил нещо, което можеха да използват срещу него. Или той беше изключително внимателен, или до такава степен отхвърляше действителността, че се вживяваше в ролята си на нормален мъж, когато беше с Ели.

Колко ли щеше да продължи това? Кога щеше да се поддаде и да изпусне нещо уличаващо или щеше да се хване в капана на физическо насилие срещу Ели?

Може би изобщо нямаше да се получи.

Едно нещо бе сигурно в цялата тази бъркотия: Фин беше влюбен в нея. Нямаше никакво съмнение. Другите полицаи в микробуса пускаха солени шегички по този повод, но на Майкъл хич не му беше забавно. Той знаеше точно как се чувства Расмусен — Ели бе човек, който лесно предизвикваше обич.

Вече бе прекарал две седмици в микробуса и постоянно ги слушаше. Чуваше шумоленето на дрехите ѝ, когато сядаше или кръстосваше крака, или вървеше до Расмусен. Дори по шума на плата можеше да отгатне с какво е облечена — с джинси или вълнен панталон или клин. Следеше всяка дума: ухажорското бръщолевене на

Расмусен, отговорите на Ели. Слушаше, преживяваше целувките, закачките, яростните изблици, които напрягаха тялото му, и той инстинктивно посягаше към оръжието си.

Но до този момент Расмусен бе успявал всеки път да се овладява.

Макар че търпението му вече се пропукваше. Все повече и повече. Ели го предизвикваше все по-смело и Фин не криеше раздразнението си. Но колкото по-настъпателна ставаше тя, толкова повече го обсебваше. Той дори пристигаше с колата си до Болдър само за обедната почивка.

Ели вече знаеше програмата.

— Майкъл — съобщи му тя по телефона, — довечера в седем. Отиваме на кино в центъра по изкуствата в Арвада.

— Добре.

— Няма да можеш да ме чуваш, докато съм в киносалона.

— Не, но няма да посмее да направи нищо там.

— Не, предполагам, че не. — Последва пауза. — Старая се. Ако успея да го ядосам достатъчно, ще подхвърля някое от имената на жертвите. Ще му кажа, че знам за него. Ще...

— По-спокойно.

— Знам, но е трудно. Искам това да свърши.

— Нима? — попита той.

Отношенията му с Ели бяха само професионални тези дни — размяна на информация за места, време, адреси.

Майкъл така и не й се извини, че я попита дали е спала с Расмусен, но вече знаеше от всяка дума, всеки звук между тях, че не бе го направила. Психарят не можеше да го вдигне. Той така добре пасваше на профила на сериен убиец, че Майкъл се чудеше как никой не го бе забелязал досега.

Той не можеше да стигне до близост с жена, която обича, защото ситуацията му беше чужда — губеше контрол, емоциите му се объркваха и сексът бе невъзможен. Точно за това Майкъл бе предупредил Ели.

Но той го подозираше, че си наваксва.

Този следобед телефонът му звънна.

— Майкъл?

— Боже, само не пак.

— Не днес. Ще излезем утре вечер. Ще ме води на вечерята, която дава всяка година за супервайзърите си. Ще се състои във „Форт“, знаеш ли го, онзи в Морисън?

— Да, знам го.

— Вижда ми се достатъчно малко, за да чуваш всичко.

На следващата вечер Майкъл и Лиланд Къркнър седяха в микробуса. Кам Паркър шофираше. Имаше много смущения, но успяваше да чува Ели и Расмусен. Явно чантата ѝ беше в скута.

— Скъпа, вземи си биволски карета — препоръча ѝ Расмусен.

— Не, Фин, откровено казано прекалено много ще ми дойде. Предпочитам пилешко.

— Биволското е специалитетът на заведението, Ели.

— Не ме интересува. Искам пиле.

Тогаваш тонът на Расмусен доби онази остра нотка, която Майкъл вече добре познаваше.

Последваха много тостове и реч от Расмусен, обичайното похвално слово. Лентата се въртеше бавно, монотонно. Майкъл беше отегчен, но в същото време си мислеше за Ели, която бе на около двеста метра и омайва някакъв маниак, като се надяваше да го предизвикала престъпи границата и да падне в капана.

Проследиха колата на Расмусен до къщата му. Тази вечер бе със сребристосиньото Бе Ем Ве, не с „Гранд Чероки“, защото пътищата бяха сухи. До ресторанта в Морисън, който се намиреше извън Денвър, пътуваха по двулентова магистрала, където можеше да лети с „Бавареца“ и да се фука пред Ели.

Този път Расмусен не закара Ели до Боддър, а до дома му в Чери Крийк. Кам Паркър спря на ъгъла с Първо Авеню. Къщата на Расмусен се намиреше близо до края на глухата улица надве пресечки. Чуваха перфектно.

— Защо не облече червената рокля? — попита Расмусен.

— Казах ти, че е на съквартирантката ми. Не мога да я взимам постоянно.

— Аз ще ти купя рокля, Ели. Трябваше да го направя още за тази вечер. Ще ти купи десетки рокли.

— Не, Фин. Щом харесваш мен, трябва да харесваш и роклите ми. Няма да се правя на нещо, което не съм, и няма да ти позволя да ми купуваш нищо.

— За Бога, Ели, много си упорита.

— Може би.

— Искам да се гордея с теб.

— Насочваш се към несъществените неща, Фин. А сега, хайде, остави ме на мира.

— Хареса ли ти вечерята?

— Явно заведението е прехвалено. Само защото президентът Клинтън някога е бил там...

Мълчание.

— Неблагодарна, малка кучка.

Майкъл замръзна.

— Уха, вбеси се — забеляза Къркнър.

— Извинявай, Фин, но в ресторанта точно са те преценили.

Чу се шум. Нещо падна. Може би ваза? Или лампа? В микробуса Майкъл скочи.

— Фин — извика Ели. — Мили Боже, изплаши ме. — Тя заплака. — Не ми харесва, когато се държиш така. Не ми харесва! Ще ме заведеш ли вкъщи? Искам да се прибера, Фин.

Дали този път щеше да се получи? Дали не го притиска прекалено? Щеше ли да предприеме нещо — да я изнасили? Да я удуши? Да убие жената, която обича, но не може да притежава?

Последваха Бе Ем Ве-то през целия път до Болдър. Расмусен караше прекалено бързо, летеше по околоръстното. Нищо не си казаха. Лентата не помръдна, докато не спряха пред дома ѝ.

— Лека нощ, Фин. Аз... съжалявам, че те ядосах. Още ли си ми ядосан?

— Да.

— Целуни ме, Фин. Ще се целунем и ще се сдобрим, ставали? Ще бъда в по-добро настроение следващия път.

Майкъл и Къркман чува целувката така ясно, сякаш бяха в микробуса.

— Лека нощ, Фин.

— Лека нощ, Ели.

Майкъл не можеше да види къщата ѝ от мястото, където бяха паркирали вана. Изкушаваше се да помоли Паркър да се приближи, за да отиде да види как е тя, но гласът ѝ се обади в приемника:

— Всичко е наред, момчета. Отиде си и къщата е здраво заключена. Благодаря. Лека нощ.

Така той не можа да я види. Щеше да изглежда смешен в очите на двамата си колеги. Но поне знаеше, че е добре. Засега.

— Боже, този е слаба ракия — подвижна им Паркър от шофьорското място. — Да ѝ позволи да му говори такива гадости. Аз бих я разкарал много бързо.

— Той не може да се справи — обясни Майкъл. — Влюбен е.

Чудеше се постоянно какво би направила тя, ако Расмусен събереше смелост да спи с нея. Ужасно се страхуваше, че тя щеше да го направи само за да влезе под кожата му, да спечели доверието му, да разсее съмненията му. Тя щеше да отиде дотам, да, сигурно щеше да го направи, защото бе решена. Би направила всичко, за да го вкара в капана.

А какво би направил той, ако това се случеше? Ако стоеше в микробуса и слушаше как правят любов — всеки звук, всяко стенание, шепот и допира на плътта и да си спомня как я е усещал под себе си?

Започна да свиква с тези мисли.

На следващия ден в офиса той присъства на заседание заедно с Огъстино, Чамблис, началник Кофи и един от асистент областните прокурори Джералд Шап. Поканиха го само защото вече работеха с него по случая Жирар — въпрос на професионална етика. До този момент не бе участвал.

— Е — започна Шап, — за какво става дума?

— Вчера с детектив Чамблис се срещнахме с момчето, на чието име е регистрирана колата. Студент от колорадския университет на име Роджър Ландис — обясни Огъстино.

— Правилно ли разбирам — уточни Шап, — че сте открили номера на колата от ключа, който сте намерили на местопрестъплението?

— Да. — Агостина вдигна ключа в полиетиленовото пликче. Към него имаше закачена халка. — Намерен е в снега близо до тялото.

— Продължавайте.

— Разговаряхме с момчето. Той току-що е купил колата и трябвало да почака, докато спести пари, за да я пререгистрира. Тъкмо затова не можахме да го открием бързо.

— Възможно ли е той да е извършителят?

Чамблис поклати глава.

— В никакъв случай. Същия уикенд той си е бил у дома в Гренууд Спрингс. Върнал се е за първите си часове в понеделник. Бил е със сестра си.

— Тогава? — Шап повдигна вежди.

— Тогава — отвърна Огъстино, — той я отстъпил на един приятел.

— Ха.

— Приятелят се казва Алан Сорели.

— И откъде е този момък Сорели?

— От Болдър. Има проблеми с изпитите, пада си мързелив. Наблюдаваме го. Искаме да знаем дали вашият офис би издал заповед? Мислите ли, че имаме достатъчно основание?

Шан се замисли за минута.

Ще откаже, реши Майкъл.

— Не — отвърна Шан. — Още не. Повикайте го на разпит. Обичайна процедура. Аз ще го наблюдавам. Да видим какво ще каже.

— Имаме отпечатъци. Имаме и предварителното изследване на семенната течност. Той е секретор, но от група нула положителна — уточни Кофи.

— Прекалено често срещано, за да е съществено — разсъждаваше Шан.

— Ще имаме точните резултати след около седмица. Ще се изясни картината. Иначе нямаме много сериозни улики — допълни Кофи.

— Пречупете го — поръча Шан. — Обадете ми се, когато го доведете тук. Искам това да приключи бързо.

Мъжете станаха и се ръкуваха.

— Ще го призовем днес — каза Огъстино. — Калас искаш ли да дойдеш с нас?

— Не, това си е твой случай. Аз имам предостатъчно работа. Успешна работа, момчета.

— Сигурен ли си?

— Да.

Този ден се прибра рано и се захвана да реди камъни по камината, като за всяко парче се качваше по стълбата, нагласяваше го внимателно, после го сваляше, за да нанесе мазилката, после

почукваше, за да залепи камъка на място с изключително внимание. Нареди цял ред камъни под съпровода на силната музика от джаз радиостанция. Това му беше терапията. Слава богу, че я имаше.

Ели му се обади в управлението в четвъртък.

— В събота вечер — съобщи тя. — Вечеря в „Мортънс“. После в неговата къща. Купил е нова картина, която иска да ми покаже.

— Картина.

— Увелича се по модерното изкуство. Мисля, че е грозна, но той ги колекционира.

— Хъх.

— Ще ме вземе в шест и половина. Първо ще пийнем някъде. Планирал е всичко.

— Ще сме там — увери я Майкъл. След кратка пауза продължи:
— Още ли си сигурна, че искаш да продължиш?

— Нали не мислиш наистина, че ще спра точно сега?

— Сигурно не.

— Близко сме, Майкъл. Сигурна съм. Стана раздражителен и знам, че не спи добре. Ще се поддаде.

— Не си струва да се оставиш да те нарани, само за да го уличиш.

— Струва си и още как — отвърна тя.

Храбрата Ели. И глупава. Но дали в събота вечер Фин щеше да я вкара в леглото си? Този момент приближаваше. Майкъл го знаеше. И се ужасяваше.

По време на вечерята в „Мортънс“ Ели чувстваше как у нея се надига паника. Едва преглъщаше храната заради буцата, заседнала в гърлото ѝ. Тази вечер Фин беше различен. По-уверен, със самодоволна усмивка на лицето, голямата му ръка постоянно я докосваше. Поръча две бутилки вино. Скъпо вино. Тя отпиваше малки глътчици, но той постоянно ѝ доливаше чашата.

Държеше се по друг начин. Сякаш бе взел някакво важно решение. Тя се досещаше какво е, какво би могло да е.

Майкъл, безмълвно крещеше тя, не ме оставяй насаме с него.

И знаеше, че Майкъл не би го направил. Щеше да я чува. Беше паркирал някъде наблизо микробуса и щеше да ги проследи до дома на Фин след вечеря. Щеше да чуе всичко.

Дали наистина можеше да се подложи на това? Да спи с Фин? С един изнасилвач, луд, брутален убиец?

Винаги си бе представяла, че ще направи каквото трябва. Ще спи с него. Ще получи още по-голямо влияние върху самочувствието му. Или в сублимния момент щеше да го отблъсне, да го докара до ръба на сексуалната лудост. Бе вярвала, че може да контролира положението. Бе убедила и Майкъл в това.

Но те така и не бяха говорили за това. Но и двамата знаеха каква е целта. Тогава защо бе тази паника?

Черната чанта лежеше в скута ѝ. Достатъчно близо. Знаеше, че ги чуват.

— Реших — започна Фин, — реших нещо. — Ядеше филе от морски език в сос от сушени домати и гъби.

— Какво си решил?

Остави вилицата си и се наведе към нея, като отмести свещта, която стоеше в центъра на масата.

— Реших, че се чувстваш несигурна и затова се държиш толкова... своенравно с мен напоследък.

— Несигурна — повтори тя.

— Да. Не знаеш къде стоиш спрямо мен. Не съм ти казвал досега какви чувства изпитвам.

— О — учуди се тя, — разбирам.

— Прав ли съм?

Тя се замисли за миг. Накъде биеше?

— Възможно е.

— Знаех си — усмихна ѝ се той. — Затова ще ти обясня точно как се чувствам и проблемът ще бъде решен.

Ели ядеше соте от скариди. Тя също остави вилицата си и наклони глава.

— И какво точно изпитваш към мен, Фин?

Той сведе поглед почти свенливо.

— Луд съм по теб.

— Така ли?

— Мисля, че те обичам.

— Мислиш.

— Ели, моля те, за мен това е нещо ново. Никога през живота си не съм обичал жена.

Майкъл чува това.

— О, Фин — смая се тя.

— Само толкова ли „О, Фин“?

— Аз... аз не знам какво да кажа.

— Каж ми, че и ти ме обичаш.

Секунда колебание.

— Мисля, че е така, Фин. Наистина го мисля.

Той се усмихна и покри ръката ѝ със своята, а с другата вдигна чашата си.

— За нас — каза той. — За щастието.

Тя също вдигна чашата си. Думите ѝ заседнаха в гърлото.

— За нас — повтори тя.

Мили Боже, той, той се подготвя за кулминация. Тази вечер. Не можеше повече да отлага. Какво да направи? Можеше ли да остави Фин да ѝ причини това?

Картината беше потресаваща. Много голяма, окачена на стената зад масата за хранене с опушено стъкло.

— Погледни — гордо каза Фин.

И тя погледна. Едри, груби щрихи от натрапчиви цветове. Изобразяваше клоун. В единия ъгъл се виждаше изкуствената му усмивка, разкриваща остри зъби, а в другия — големия червен нос. Ръцете му дърпаха голямата яка на клоунския му костюм, която бе нарисувана деликатно, с прецизни детайли и цветове, точно в центъра на платното.

— О — възкликна Ели. Картината беше страшна. Мрачна, въпреки темата. Изопачени форми, мрак, който се долавяше, ако се вгледаш за по-дълго. Беше брилянтната картина за хора, които обичат кошмари.

— На Ласитер.

— Ласитер...

— Да. Платих доста пари за нея.

— Обзалагам се. Уха, наистина е нещо специално, Фин.

— Харесва ли ти.

— О, да, много... силно въздействаща.

Той извади красивите си кристални чаши и наля вино. Ели седна на кожения диван и кръстоса крака. Сложи чантата на мястото до себе си и отпи от виното.

— Харесва ми да си в дома ми — призна Фин. — Оживяваш го. — Загледа се в нея.

— Колко хубаво го каза.

— Бих искал да те виждам тук по-често.

— Но, Фин, нали знаеш колко съм заета. С моята работа и учението ми през следващата година.

— Ще ти купя кола. Ще можеш да пътуваш.

— Не бих ти позволила да ми купиш кола.

— Ели, Ели, какво ще правя с теб?

Тази вечер беше различен. Не се дразнеше от нея. Тя не можеше да го предизвика.

Разхлаби вратовръзката си, после ѝ подаде ръка и я дръпна да стане.

— Да? — задъхано попита тя и той погрешно схвана дишането ѝ за страст.

— Ела тук — прикани я той и я взе в обятията си. Целуна я, плъзна ръце нагоре-надолу по нейните. Тя почувства възбудата му до стомаха си.

Майкъл чува.

Пусна я, отмести косата ѝ от челото и каза:

— В спалнята.

О, Боже.

Тя едва успя да грабне чантата си от дивана. В спалнята — с абаносови мебели, огромно легло с балдахин и сребриста покривка, бял килим — той свали сакото и вратовръзката си и разкопча яката си.

— Искам те в леглото си — нежно ѝ каза той. — До мен. Искам да те видя. Без дрехи, Ели.

Тя трепереше. Може би това минаваше за страст.

— О, Фин — промълви тя.

Той разкопча блузата ѝ, бавно, внимателно. Разтвори ципа на полата ѝ — на семплата ѝ черна пола от втора употреба. Наведе се и отърка лице в гърдите над сутиена ѝ. Тя затвори очи и си представи, че Майкъл я съблича, че ръцете на Майкъл докосват голата ѝ кожа. Майкъл.

Обувките, чорапогащите. Кожата ѝ настръхна. Фин беше гол, на приглушената светлина тялото му изглеждаше едро, мускулесто и бледо.

Можеше ли да го направи? Тя отчаяно се опита да се отдели от тялото си, да пусне съзнанието си да се рее надалеч от него. Беше невъзможно. Ръцете му... Не можеше да го понесе. О, Майкъл.

На леглото му имаше чаршафи, гладки като сатен. Завивката бе отметната.

— Ели, Ели — повтаряше той. — Толкова много те исках. Нямах представа. Чаках те. Чаках...

Той разкопча сутиена ѝ, целуна гърдите ѝ, една по една. Със страхопочитание свали бикините ѝ.

Тя дишаше на пресекулки от ужас. Беше напълно вцепенена. Сигурно той си мислеше, че и това е от страст.

Ръцете му погалиха хълбоците, бедрата ѝ. Устните му докосваха ту едната, ту другата гърд. Плътта ѝ се свиваше, в гърлото ѝ се надигаше писък. Не можеше да диша. Не можеше да го направи. Да, можеш, трябва.

Майкъл!

Но беше Фин. Неговата голяма ръка разтвори бедрата ѝ. Фин, чиито зъби бяха на гърдите ѝ, Фин, който се надвеси над нея, подпря се и беше готов да...

В този миг тя разбра, че не може да го направи. Отказът ѝ трябваше да му въздейства.

— Не — задави се тя.

— Ели — изстена той.

— Не, Фин. — Тя го отблъсна, опря ръце на гърдите му и силно го избута.

— Какво? — извика той.

— Казах не — повтори тя обезумяла.

— Какво значи това не?

— Не мога да спя с теб. — Тя лежеше под него и едва дишаше. Беше толкова тежък.

— Какво? — Той стоеше надвесен над нея, подпрян на ръце.

— Пусни ме.

— О, Ели, скъпа, миличка, недей така. Сега не е време...

Тя отново го забута.

— Махни се от мен!
— Какво става? Да не си...?
— Искам да си вървя.
Той се отмести.
— Какво, по дяволите, ти става?
— Искам да си вървя.
— Ти подиграваш ли се с мен, Ели? Знаеш ли какво направи току-що? — изкрещя той. Сграбчи я и я разтърси. — Какво ти става?
— Спри!
— Няма. Кучка такава. Ти си луда! — Той отново я сграбчи.
— Пусни ме!
— Да те пусна? Да те пусна?
Тя се опита да се измъкне назад, но той я държеше и ръцете му бързо се стрелнаха като нападаща змия към врата ѝ.
— Моя си. Няма да те пусна, ненормалнице. — Започна да стиска. Тя безпомощно размаха ръце, заби нокти в ръцете му и се опита да ги махне от гърлото си.
Майкъл! Крещеше мозъкът ѝ.
— Какво правиш — успя да изграчи тя, — изнасилваш ли ме?
Той изруга, но дотам. Никакви самопризнания, нищо.

Фин беше единайсет годишен през лятото, когато майка му Беки отново се разболя. Баща му Кийт бе в затвора за шейсет дни по обвинение за пиянство и нарушаване на обществения ред. Но този път Беки имаше план — брат ѝ щеше да се погрижи за Фин и сестра му Джини, за да не отидат в приемен дом.

Чичото на Фин беше едър мъж, ерген и прие племенниците в дома си. След седмица той започна да идва в спалнята на Фин посред нощ. Отначало само галеше хубавото русо момченце и му говореше.

После го насили. Спомените бяха толкова ясни, живи, че постоянно се въртяха пред очите на Фин като филм.

Първо лицето на чичо му, после ръцете му, устата, от която излизаха разни думи. Но Фин така и не чуваше нито една, защото някакъв шум в главата му заглушаваше всичко.

Отначало си мислеше, че майка му ще дойде и ще го спаси. Но не дойде. Не можеше. Беше твърде слаба, изтощена, страхлива, осъзна

накрая той.

Нима тя не знаеше?

Всичко у Фин се бунтуваше, но напразно. Чичо му лесно го притисна на ръба на леглото и...

Ужас и разкъсваща болка и срам, срам, от който никога не се отърва, болка и още болка. Опита се да пици, някой да го чуе, Джини щеше да го чуе и да го спаси, но лицето му бе притиснато в чаршафите и имаше чувството, че устата му ще се откъсне от костите, носът му беше сплескан настрани. Не можеше да диша. Очите му така бяха притиснати в орбитите си, че мозъкът го болеше. Толкова много болка.

Той никога не разказа на когото и да било за чичо си, защото инстинктивно усещаше, че това е прекалено ужасно, за да го споменава. Но когато видеше едър, рус мъж, който дори бегло да напомня за чичо му, онзи шум се връщаше в главата му.

А после, години по-късно, Фин откри момичетата.

Ели не можеше да си поеме дъх, ръцете му я стискаха, гърдите ѝ се надигаха с усилие. Той коленичи над нея, възседна я, борбата ѝ нямаше никакъв ефект срещу неговата сила.

Това бе направил и със Стефани Морис. Само че нея я бе изнасилил. Нямаше да изнасили Ели, щеше направо да я удуши до смърт.

Майкъл!

Рязко ръцете я пуснаха и в дробовете ѝ нахлу въздух. Тя лежеше там, изнемощяла, едва дишаща, гола. Фин се отпусна настрани. Ругаеше, плачеше и пак ругаеше и плачеше.

— Добре съм — каза Ели. — Добре съм. — И се молеше Майкъл да я е чул, молеше се да успее да го спре. Дали щеше да разбие вратата, да се втурне с пистолет в ръка и да провали всичко? — Всичко е наред. Добре съм.

Фин захвърли нанякъде завивката и Ели се сви на топка да се защити. Една лампа се разби на пода.

— По дяволите! По дяволите всички жени! Долни, лъжливи пачаври!

Не, Майкъл, пищеше мозъкът ѝ. Още не. Фин беше на ръба да рухне. Всеки миг щеше да стане.

Тя се сви към таблата на леглото.

— Трябва ли да удушваш всички жени, които харесваш, Фин? — извика тя.

— Махай се — извреця той. — Кучка, пачавра.

Ели се измъкна от леглото, като внимаваше то винаги да е между тях. Събра дрехите си, чантата, разкъсвана между желанието да избяга от този ужас и необходимостта да остане, да се опита още веднъж да стигне до него. Трепереше от ужас.

— Махай се! Няма да те закарам до вас — беснееше Фин. — Вземи си такси! Не искам да те виждам никога повече. Мръсница!

Тя набързо се облече в дневната, остави половината копчета незакопчани, чорапогащите натъпка в джоба на палтото си. Уплашена, все още трепереща, но с ясното съзнание за финал: Не се получи. Провалих се.

Фин се появи на вратата — висока гола фигура с изкривена физиономия.

— Ето, вземи си такси. — Той ѝ хвърли банкноти в лицето ѝ. Пръснаха се на пода, после той изчезна и тя чу как една врата се затръшна и къщата се разтресе.

Тогава пак се появи вече с обути панталони.

— Казах, изчезвай! — Хвана я за ръката, завлече я до входната врата, отвори я и я блъсна навън толкова силно, че тя едва се задържа да не падне. После затръшна вратата след нея.

Ели стоеше на студа в тъмнината и плачеше. Плачеше от страх, облекчение и разочарование.

Беше се провалила. Край.

Делото Цимерман приключи. Бяха го предали на съдебните заседатели предния ден и всички в офиса на областния прокурор бяха на тръни. Никой не можеше да се концентрира. Служителите се събираха на групички, обсъждаха, правеха догадки, анализираха в ежа дума от заключителните пледоарии на Торес и Ричард Гарднър.

Общото мнение бе, че обвинението си бе изпълнило дълга към гражданите на Колорадо, но никога не можеше да се разчита на съдебните заседатели. Никога.

Ели седеше на бюрото си и се опитваше да свърши някаква работа. Бяха ѝ дали доклада на полицията от разпита на Алан Сорели, главният заподозрян по делото Жирар и всички транскрипции на записите. Момчето се бе пречупило и бе признало, но Торес не искаше никакви пропуски и Ели трябваше да прегледа всяка дума отново, да си води бележки. Трябваше да назначи и ДНК тест на Сорели, за да се провери дали съвпада със семенната течност, открита от Валери Жирар.

Обичайната работа. Задължения, които преди би вършила старателно, горда от своята прецизност и предвидливост. Но не можеше да се концентрира, заради Фин и своя провал. Край на задачата на живота ѝ.

Прочете две страници от дебелото досие по делото Жирар, но не разбра нито дума. Беше безсмислено.

А и Майкъл — не го бе чувала вече цяла седмица след онази нощ. Момчетата я бяха закарали до дома ѝ с микробуса. Майкъл бе отменил операцията и дотам. Нито дума, нито обаждане.

Постоянно ѝ се плачеше. Загуби апетит, не можеше да спи, не можеше да мисли. Съквартирантките ѝ постоянно я питаха какво става, но тя не можеше да им обясни. Отново тайни. Грозни тайни.

Най-лошото бе параноята. Опита се да се убеждава сама, че е просто изтощена, че е от безсънието и депресията. Но все ѝ се привиждаше джипът на Фин. Естествено, привиждаше ѝ се.

Въобразяваше си, че я дебне като другите си жертви, че я следи, наблюдава, планира покушение.

Отчаяно ѝ се искаше да сподели с Майкъл. Мечтаеше за присъствието му, за закрилата му. За прошката му. Не можеше да му се обади с подобни параноични мисли. Трябваше той да я потърси. А тя знаеше, че няма да го направи.

Отмести папката и започна да пише молба за ДНК теста на Алан Сорели, двайсет и шест годишен, адрес... Натисна на компютъра „Съхрани“ и отпусна глава в ръцете си.

— Какво става? — един глас се обади зад нея.

Тя се изправи стреснато и се завъртя на стола си. Бен Торес.

— Нищо особено — излъга тя.

— Изглеждаш, сякаш светът се е стоварил на плещите ти.

— О!

— Хей, Ели, не искам да любопитствам, но... напоследък беше доста заета. Имали някакъв проблем?

Опита да се усмихне и каза:

— Не, добре съм, просто леко главоболие — но едва изричаше думите.

— Ели?

Очите ѝ се наляха със сълзи и тя вдигна поглед към него.

— Аз... съжалявам... аз...

Той се наведе и сниши глас.

— Да не би да е заради мен, нали знаеш, заради... онзи ден, когато те поканих да излезем. Искях да знаеш, че все още съжалявам. Беше глупаво.

— О, господин Торес, наистина...

Той вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Премислих много неща, Ели. С жена ми, ами, не съм сигурен дали ще се получи между нас, не знам, но напоследък говорим по тези въпроси.

— Това е добре.

— Да, добре е. Ще изясним ситуацията. Така че не се тревожи за мен.

— Не е... не е заради теб... Аз...

— Тогава какво?

— О, Боже, аз...

Леко загриженото му изражение се смени с каменната физиономия, типична за адвокатите.

— Ела в кабинета ми — веднага реши той.

Тя го последва. Затвори врата и я покани да седне. През цялото време Ели беше убедена, че това е краят, че това е денят на разплата. Нямахше Повече енергия да лъже.

Областният прокурор седна. Патрицианското му лице с хубави черти остана безизразно, освен една бръчица на челото. Подпря се на бюрото и събра пръстите на двете си ръце.

— Добре, да чуем.

Думите започнаха да се леят от устата ѝ, за първи път искаше да се изповяда пред някого.

— Не съм тази, за която ме мислиш. Не се казвам Креймър. Името ми е Крандал. Елинор Крандал. Баща ми беше Джон Крандал.

— Джон Крандал...?

— Осъденият изнасилвач. Преди тринайсет години. Ти не си бил областен прокурор тогава, но сигурно си спомняш...

— Джон Крандал? Исусе Христе, делото Морис?

Тя кимна. Сведе глава.

— Твой баща?

Тя го погледна в очите.

— Той беше невинен, знаех го и трябваше да го докажа. През целия си живот оттогава се опитвам да откроя кой всъщност изнасили Стефани Морис. Постъпих в юридическия факултет, за да разбера как трябва да постъпя. Кандидатствах за тази работа, за да мога да имам достъп до документите. Тези, които са тук в архива. Следствието, полицейските доклади, всичко.

— Взимала си папки от архива?

— Да.

— Ели, това е...

— Знам.

Най-накрая по лицето на Торес се появи следа от емоции.

— Не вярвам в това, не мога да повярвам, че би го направила. Знаеш правилата.

— Но се наложи, заради баща ми. И се получи. Захванах се с двамата полицаи, работили по случая, онези, които го бяха „решили“.

Онези, които дойдоха в дома ни и арестуваха баща ми, а после свидетелстваха срещу него.

— Боже, Ели.

— Излъгах, откраднах и те използвах. Но открих кой причини това на баща ми. Знам кой е, но не мога да го докажа.

— Чакай, намали темпото.

Тя му разказа за Майкъл и за Фин. Разказа му всичко: за записките на Майкъл, за следенето, за микробуса, задругите жени, изнасилени и убити от Фин, за провала си да измъкне от него нещо, което да го уличи.

— Калас? Детектив Калас? И си излизала с онзи човек, с Расмусен? И сте подслушвали? Нямах никаква представа. Абсолютно никаква. И това е одобрено от съдия? Мили Боже.

— Расмусен е виновен и нямаше друг начин. Има улики, но всички са косвени, а ни трябва солидни доказателства. Опитвахме се. Направих всичко по силите си да измъкна нещо от него, но не се получи. Нищо не стана и вече приключи, а аз...

— Фин Расмусен. Разбира се, спомням си името от времето, когато работеше в отдела. Беше добър полицаи. С такова впечатление бях останал.

— Добър полицаи.

— Кой би могъл да знае? — Торес повдигна рамене. — Убиец. Исусе.

— Четири, не, пет, за които знаем. И ще го направи отново. Не мога да го спра.

— Ако всичко това е вярно...

— Вярно е. О, Боже, вярно е.

— Ще говоря със Сам Кофи, ще започнем разследване. Ще работим по това, Ели. Трябва да има нещо...

Тя поклати глава.

— Нищо повече не мога да направя. Приключих. Лъгах, мамих и не заслужавам да работя тук. Не заслужавам да се дипломирам като правист. Свършено е с мен. Напускам. Не мога да правя това повече.

— Не взимай важни решения точно сега. Разстроена си.

— Да, така е.

— Трябва да призная, че се нуждая от известно време, за да премисля какво си свършила в офиса.

— Знам.

— Да си дадем няколко дни. Ще помисля по въпроса.

— Ти помисли, аз не мога. Не мога.

— Ели...

— Всичко е лъжа. Животът ми е една лъжа. Искях да открия истината, но живях в лъжа. Мислех, че бих могла да помогна на други хора, но не мога да помогна дори на себе си.

— Дай си малко време. Ти си умна жена. От теб ще излезе страхотен адвокат.

Тя отново хвана главата си.

— Слушай, да поговорим след известно време. Трябва да се приготвя за присъдата на Цимерман.

— Няма за какво повече да говорим.

— Един адвокат винаги има какво още да каже.

— Аз не съм адвокат — глухо каза тя.

Присъдата по делото Цимерман бе произнесена в четири следобед. Обадиха се на Торес. Офисът кипеше от любопитство, притеснение и нетърпение. Торес излезе и каза няколко думи на служителите:

— Каквото и да е резултатът, ние си свършихме работата, колеги. Гордея се с вас.

Той грижливо закопча сакото си и тръгна по коридора към съдебната зала. Всички го последваха и се струпаха пред затворената двойна врата, но само Торес и двамата асистенти бяха допуснати вътре. Пресата също се беше събрала в коридора. Навън на паркинга имаше нови микробуси и оператори, телевизионни журналисти.

Ели остана в офиса. Този ден не можеше да гледа хората. Не беше разговаряла почти с никого. Събра всичките си вещи в една кутия и се приготви да излезе за последен път от Съдебната палата.

В нея остана само една мъничка искрица професионално любопитство и реши да изчака да чуе присъдата. После щеше да се прибере и да реши какво да прави нататък.

Чу възторжените възгласи в коридора и разбра какво означаваха — признаваха Цимерман за виновен. Най-сетне щеше да плати за престъплението си. Но Ели не можа да изпита задоволство. Всичко й се струваше безсмислено и незначително.

Колегите долетяха обратно в офиса, всички се усмихваха, говореха, викаха и се прегръщаха. Влезе Торес. Усмихнат, щастлив от успеха.

Ще запази работата си, помисли си Ели. Ще бъде преизбран вече със сигурност. Но за нея това нямаше значение.

Тя хвърли последен поглед на офиса. Нямаше да се сбогува. Просто щеше да се измъкне.

Но Торес имаше други идеи. Приблужи се до бюрото ѝ и се надвеси над нея.

— Ели ти ми беше голяма помощ. Ти допринесе за осъждането на Цимерман, колкото всички останали.

— Хм — отвърна тя, без да вдига поглед.

— Не прибързвай с нищо. Почини си няколко дни. След това ще поговорим за Расмусен. Ставали, Ели?

— Вие говорете. Аз съм дотук.

— Ей, Ели, чакай...

Но тя си взе кутията, палтото и новото куфарче и излезе от офиса.

Фин си бе набелязал едно момиче.

Той шофираше из Лиймън. Беше излязъл от работа в ранния следобед и без да се осъзнае, усети, че се отправя към изход 1–7 — към малкото градче в прерията.

Картините изникнаха в главата му, докато караше. Не можеше да ги контролира. Напоследък често му се появяваха, обезумели, изкривени лица, отворени безмълвни устни. Ярки цветове, застинали сълзи.

Дойде на себе си навреме, за да не изпусне изхода за Лиймън. Едно от лицата в главата му бе на момичето от Лиймън — високата ученичка. Нейният образ се въртеше пред очите му. Имаше нужда от нея, искаше я под себе си, трябваше да я завладее, за да се успокоят мислите му.

Видя я с приятелите ѝ пред училището. Но тя не приличаше на образа в главата му. Косата ѝ беше права, носеше широки дрехи и в крайна сметка не беше много привлекателна. Докато я наблюдаваше,

му се стори, че лицето ѝ се размаза и се превърна в друго — в това на Ели, но с тялото на момичето.

Ели, Ели.

Виждаше я навсякъде. Не можеше да спре да мисли за нея. Мразеше я, обичаше я, не можеше да ѝ прости онова, което му причини. Но и не можеше да живее без нея.

В главата му се зараждаше план. Бавно. Засега неясен, но полека-лека се оформяше. Щом не можеше да я има, щом не можеше да задоволи нуждите си с нея, трябваше да се освободи от това обсебване. Животът му нямаше да бъде нормален, докато не я изтриеше от мислите си, от душата си, от спомените си.

Никога не бе страдал така, нито когато баща му беше пиян, нито когато майка му се отказа от децата си, нито когато чичо му... Но вече не беше дете. Трябваше сам да контролира живота си. Можеше да направи каквото бе необходимо.

Паркира колата си и известно време продължи да наблюдава момичето, преди да реши, че няма да му помогне. Никой не можеше да му помогне, освен Ели.

Обмисляше следващия си ход дълго време. Пресмяташе, подготвяше всеки възможен детайл. Всичко трябваше да е точно по плана. Всичко зависеше от това дали тя ще каже „да“. Преди винаги го бе правила. И този път щеше да приеме. Със сигурност. Тя беше луда по него. Не му ли каза, че го обича?

Същата вечер ѝ се обади. Имаше съвършен повод: присъдата на Цимерман. Вдигна една от съквартирантките и извика Ели. После тя дойде на телефона и лицето ѝ изникна в съзнанието му, сякаш беше пред очите му.

— Ало?

— Ели, обажда се Фин.

Мълчание.

— Моля те, изслушай ме. Съжалявам за онази... онази вечер. — Говореше мило, омайващо, с извинение.

— Ти ме нарани.

— Знам, знам. Но това е, защото ме подлуди. Нали разбираш това?

Мълчание.

— О, Боже, бих искал... Слушай, не се обаждам затова. Исках да те поздравя за присъдата на Цимерман. Знам колко усърдно работи върху това дело.

— Благодаря.

— Трябва да се гордееш. Правосъдието е упражнено и ти допринесе за това.

— Надявам се.

— Разбира се, че е така. Имаш блестяща мисъл на правист.

— О, моля те, Фин.

— Ели, липсваш ми. Опитах се да не те търся, но трябваше. Мога ли пак да те видя?

— Не знам. Уплаши ме.

Той кратко се изсмя.

— Изплаших самия себе си. — Той замълча за момент. — Този уикенд отивам в Аспен. Била ли си някога там?

— Веднъж. Преди много време.

— Ще отседна в хотел „Джером“, страхотно място, реновирано и много красиво. Бихме могли да прекараме чудесен уикенд. Да караме ски, да отидем в най-добрите ресторанти, където поискаш.

— Не знам.

— Моля те, кажи „да“. — После се сети да добави: — В отделни стаи. Кълна се, че няма да те докосна, ако не искаш.

— Аспен — замисли се тя на глас.

— Красиво място. Градът, ските. Наистина знаят как да правят тези неща.

— Бих искала, но...

— Моля те. Късаш ми сърцето.

— Добре — каза тя след малко.

Той полетя от радост.

— Добре. Чудесно. Ще бъде страхотен уикенд. По-хубав от Сайта Фе. Съвършен уикенд.

— Надявам се.

— Така ще бъде. Ще видиш. Ще те взема. Можеш ли да излезеш по-рано от работа? Да кажем в един?

— Аз... предполагам.

— Тогава до скоро.

— До скоро. Фин.

Той затвори, обзет от безумна радост. Всяка клетка от тялото му жадуваше за удовлетворението, което само тя можеше да му достави. И тогава картините се появиха отново. Калейдоскопът от лица. Очите, сълзите, цветове и коси и кожа и бради. Отворените пищящи усти.

Но този път всички лица бяха еднаква, те бяха Ели.

Майкъл разговаряше по телефона с бащата на Валери Жирар. След като приключи наблюдението на Расмусен, той отново се зае с този случай, макар че почти беше готов с него.

— Да, господин Жирар — казваше той, — момчето призна. Няма мърдане.

— Искам смъртна присъда за този мръсен убиец, за това, което направи на дъщеря ми. Ще искате ли смъртна присъда?

— Аз нямам право да искам каквото и да е. Областният прокурор на Болдър решава това. Но трябва да ви кажа, господин Жирар, че той няма да иска смъртна присъда.

— Той заслужава да умре.

— Заслужава да бъде наказан, напълно съм съгласен.

— Искам да страда — дрезгаво отвърна господин Жирар. — Имам чувството, имам чувството, че всичко се изплъзва и Валери, моето малко момиче, няма да получи нищо — никакво отмъщение, а това момче, това отвратително момче ще се измъкне.

— Това няма да стане, господи Жирар, обещавам ви. Алан Сорели ще бъде обвинен, както повелява законът.

— Надявам се да сте прав. Силно се надявам да сте прав.

Майкъл затвори. Горкият човек. Дъщеря му беше безсмислено убита. Чудеше се дали Жирар има и други деца и ако има, как ли се справят. Надяваше се семейство Жирар да се отнася по-добре с децата си от неговите родители.

Пол. Всичко се свеждаше до Пол.

Седна и опъна крака, подпря главата си с ръце отзад. Рик го погледна в очите, смръщи се, а Майкъл само сви рамене, когато началникът Сам Кофи се появи на прага, току-що пристигащ от ски ваканция със семейството си.

Мамка му, помисли си Майкъл.

Кофи се отправи директно към бюрото на Майкъл.

— Ела в офиса ми, Калас, веднага.

Денят бе започнал зле и отиваше на по-зле.

На отворената врата на кабинета му шефът на Майкъл му прочете едно конско. Игла да паднеше на пода, щеше да се чуе.

— По дяволите, Калас, аз съм на почивка в Брекънридж и ФБР ми се обажда в хотела да ме направят на нищо, че си задържал оборудването им със седмици напразно.

Лицето на Майкъл не трепна.

— И отгоре на всичко трябваше да обяснявам на съдията защо не се е получило. Първо на първо, не искаше да издаде заповедта за наблюдение. Имаш ли представа колко неудобно се почувствах? Приличах на глупак.

— Хм — отвърна Майкъл. А Кофи знаеше ли той как се чувства?

— Какъв е резултатът от всичко това? Купища ролки, пълни с глупости.

— Точно така — съгласи се Майкъл.

— Тогава искам записките ти. Всичко, което си събрал.

— Всичко е косвени улики, сър.

— Не ме интересува. Искам всичко в един файл. Всичко.

— Да, сър.

— Твърдиш, че някакъв убиец се разхожда на свобода и не можем да направим нищо. Освен това си изложил на опасност едно цивилно лице. Ако това излезе наяве, с нас е свършено.

— Да, сър.

— Отивай, изчезвай оттук. Трябва да помисля.

Майкъл излезе от кабинета на началника. Всички инспектори в отдела надигнаха глави, погледите им запъплиха по него като малки буболечки.

По-късно същия следобед му се обади Пит Стоун.

— Расмусен пак се е задействал — съобщи Стоун. — Непрекъснато обикаля. Няколко пъти беше в Лиймън. Но не по работа.

— Лиймън.

— Странно, а? Мисля, че му е изпуснал края. В „Маунтинтех“ се говори, че се държи странно в редките случаи, когато е там.

— Интересно.

— Лисичката, онази, която каза, че познаваш, не е била с него от известно време.

— Добре, Пит, благодаря. Търсят ме по другата линия. Ще затварям.

— Да продължавам ли да го следя?

— Разбира се.

Двамата с Чамблис получиха два сигнала същия ден — един от магазин за алкохол и друг за нарушаване на обществения ред. Нищо необичайно. Слава Богу, Чамблис не коментира нищо за скандала, който Майкъл отнесе пред всички колеги. Не че това би влошило повече нещата.

На път към магазина за алкохол обаче Чамблис каза нещо:

— Не знам дали чу...

Той се поколеба.

— Какво? — Майкъл гледеше разсеяно през прозореца на пасажерското място.

— Приятелката ти Ели е напуснала Областната прокуратура.

— Хм.

— Не знаех дали си чул.

Майкъл сви рамене.

— Значи Цимерман беше осъден — смени темата Чамблис. — Чудя се колко ли са му дали?

— Хич не знам — отвърна Майкъл. Не можеше да събере сили да мисли за това.

Докато завиваха на паркинга, пълен с коли, Чамблис каза:

— Виж, знам, че не е моя работа, но с Огъстино си говорехме, че... — Че какво?

— Все пак нали сме приятели? Ами, мислим, че трябва да се обадиш на Ели.

Майкъл отвори вратата:

— Прав си, Чамблис. Не е ваша работа.

Прекара един час да оформи записките си за обира в магазина, после остана да седи пред компютъра, втренчил поглед в екрана, със свит на топка стомах. Каква бъркотия беше забъркал. Искаше му се да обвини Ели — трябваше да убеди някак си Расмусен. Но не можеше да стовари цялата вина върху нея. По дяволите, та той едва можеше да понася мисълта за нея, а какво остава да анализира ситуацията.

Най-после успя да забрави за нея и Расмусен за цяла една минута, когато някой се провикна:

— Трета линия, Калас.

Той вдигна слушалката, натисна бутона и чу гласа ѝ.

— Майкъл, обажда се Ели.

Гласът ѝ го поразил като удар с тъп предмет. Той се изправи.

— Майкъл, чуваш ли ме?

— Да. Чувам те.

— Трябва да говоря с теб.

Той замълча.

— Можеш ли да минеш към квартирата ми?

— Чух, че си напуснала работа.

— Не искам да обсъждам това — каза тя. — Само ми кажи кога можеш да дойдеш.

— Сега?

— Да. Важно е.

— Расмусен?

— Просто ела, Майкъл, моля те.

— Дай ми няколко минути. — И той чу как тя затвори слушалката.

Докато пътуваше към дома ѝ, главата му звънтеше от въпроси. Какво ли искаше? Пито за миг не си помисли, че е заради самия него. Мамка му. Това щеше да е много болезнено.

Спря пред занемарената жълта къща, мина по познатата алея. Трябваше му повече кураж, отколкото при залавяне на въоръжен престъпник.

Тя отвори вратата. Чакаше го.

— Майкъл.

Изглеждаше измъчена, носеше стари джинси и дебел черен пуловер, краката ѝ по бели вълнени чорапи. Косата ѝ рошава. Без грим. Сърцето му се сви.

— Заповядай — покани го тя.

— Има ли никой вкъщи?

— Не, всички са на училище.

Стояха в средата на дневната един срещу друг. Въздухът между тях беше напрегнат като опънат докрай ластик, който потрепваше и всеки миг щеше да се скъса.

— Да седнем — накрая предложи тя.

— Направо казвай какво искаш — и той остана прав.

— За Бога, Майкъл, седни и ми дай минутка, моля те.

Той седна на един от изтърбушените фотьойли, а тя се настани на подлакътника на канапето със скръстени в скута си ръце.

— Добре — подкани я той, — слушам те. — Тя изглеждаше изтощена, прекършена. Забеляза няколко чанти, подредени до стълбите. Дали напускаше Болдър? Исусе.

— Фин ми се обади миналата вечер.

Майкъл я стрелна с поглед.

— Покани ме да отида с него до Аспен този уикенд.

— Ти...

— Отивам, Майкъл. Вече приех.

— Това ли искаше да ми кажеш?

— Мислех, че трябва да знаеш. Това е последен шанс, още една възможност. Може би този път...

— Ти да не би да откачи? — Той рязко се изправи.

— Отивам, Майкъл.

— Затова ли си приготвила тези чанти? За пътешествие до Аспен?

— Не. Всъщност майка ми идва, за да ми помогне да се пренеса в Ледвил. Но преди това... отивам с Фин.

Той я гледаше недоумяващо толкова дълго, че кокалчетата на ръцете ѝ побеляха.

— Кажеш нещо — накрая прошепна тя.

— Да кажа нещо? — Гласът му едва се чуваше. — Това ще стане само през трупа ми.

Ели не беше ходила в Аспен от седемнайсетгодишна, когато отиде на екскурзия от училище. Тогава беше в края на април, известен сред местното население като калния сезон. Спомняше си как изглеждаше планината с едва напъпилите трепетлики и тополи, топящите се камари мръсен сняг по северните склонове и мозайката от сняг и кал по Ейджакс, със ски пистата, която се извисяваше над града като цунами, което всеки миг щеше да се стовари отгоре му.

Този път беше посред зима — всичко, покрито с чист бял сняг, коледни украси блещукаха празнично по витрините на магазините, по прозорците на къщите, по дърветата и викторианските улични фенери.

Беше като в приказка, обетована земя на богатите. Докато Болдър бе дом на успешите работещи хора, на студентите и интелектуалците, Аспен беше дом на баровците. Фин дори й бе показал десетките частни джетове на летището до града.

— И това е само част от тях — обясни й той. — Останалите само се приземяват, стоварват пътниците си и отлитат, за да се паркират в Гранд Джънкшън.

— Трудно ми е да го проумея — призна тя. — Толкова много пари.

— Не искам да те притеснявам — продължи той, — но не след дълго с още двама приятели от Денвър ще купим такъв джет. Работя по въпроса.

— Нещо като кооперация? За хора с големи самолети?

— Точно така. Нов начин за сътрудничество. Ще получа лиценза си за пилотиране на малък „Лиър“ след по-малко от година.

Не, няма да стане, мислеше си Ели. Беше готова да плати с живота си, за да го види зад решетките преди края на годината.

Регистрираха се в хотел „Джером“ в две съседни стаи, както й беше обещал. Отново беше съвършеният джентълмен. Или се страхуваше да не излезе извън контрол отново, или се ужасяваше от мисълта за секс с нея. Тя не можеше да проумее как можеше да е

влюбен и да не може да има нормални сексуални отношения. Какво ли ставаше в главата му?

Всичко това беше без значение. Тя беше там по една причина. Това беше последният ѝ шанс и тя не можеше да си позволи да го пропилее с разни мисли за импотентността на Фин. Последно усилие. Щеше да се придържа към плана, независимо какво щеше да се случи. Но, Боже, колко самотна се чувстваше в този миг — съвсем сама. Без подкрепление. Без нищичко. Майкъл сигурно беше на хиляди мили оттам.

Стаите им бяха като изискани будоари във викториански стил. Мебели с орнаменти, елегантни. Дантелени пердета, килим на златисти, зелени и бургундско червени флорални мотиви, антична дъбова тоалетка и столове, месингови легла, покрити с кувертюри в слонова кост и големи, обточени с дантели възглавници, в баните с бели плочки и аромат на английски сапун имаше вани с месингови крачета-лапи. Ели стоеше наред стаята си и си мислеше, че е в рая, а зад стената беше и самият дявол.

Не беше се държал като дявол по пътя до Аспен. Тъкмо обратно — цели четири часа се бе извинявал за толкова ужасната нощ в дома му.

Ели бе седяла в колата и го бе слушала, покорно бе кимала и приемала всичките му извинения. Но за нея бе ясно, че той се опитваше да оправдае поведението си пред самия себе си.

— Не мога да си представя, че се държах толкова неприятно — обясняваше той. — Това не е в стила ми. Макар че, Ели, все още не разбирам какво се случи или защо ти... промени решението си. Очевидно има нещо общо с мен. Само ако бях го проумял тогава.

Тя все още не му бе дала обяснение. Какво можеше да му каже? Че не бе осъзнавала до последния момент, че никога не би могла да спи с него? При това, докато Майкъл ги подслушваше. Мили Боже.

Той почука на вратата между стаите им в пет.

— Мислех, че ще се поразходим преди вечеря — обяви той и както винаги я порази фактът, че той никога не питаше. А нареждаше. Командваше.

— С удоволствие. Ще си взема палтото.

В Аспен можеше да се види невероятно разнообразие от облекла. Имаше жени в дълги кожени палта и елегантни ботуши и други с

каубойски шапки „Стетсън“ и чизми. Имаше и хора с пухени якета в ярки цветове, с вълнени ръкавици, джинси и апрески. Някои бяха със сака и каубойски шапки, украсени с мъниста и лъскави обувки на висок ток. Подгръваните тротоари позволяваха всичко. Самата Ели беше от туристите с яке, джинси и черни ботуши. Фин носеше кафяво кожено яке и също джинси. Не можеше да се въздържа да не го огледа, докато прекосяваха съвършеното като картина викторианско лоби. Изглеждаше добре в кожа, но не можеше да се сравнява с Майкъл. Веднага прогони тези мисли от главата си. Това беше нейната мисия, край на едно дълго търсене. Беше въпрос на всичко или нищо, и по дяволите кариерата ѝ, Майкъл, по дяволите всичко, освен това, което е в ръцете ѝ.

Боже, колко се страхуваше.

Въпреки това не спираше да се усмихва, докато претичаха през трафика на Мейн Стрийт и се отправиха към центъра на старото миньорско градче, известно с добива на сребро. Фин покровителствено държеше ръката ѝ.

Разглеждането на витрините много го забавляваше, особено когато минаваха край безбройните галерии. Един нов художник му направи специално впечатление и след кратък разговор със собственика на галерията измъкна платинената си кредитна карта и купи модернистичната картина — масло, озаглавена „Вехнеци цветя във ваза“. Поръча да му я изпратят в Денвър.

Ели продължаваше да се усмихва.

— Прекрасна е, Фин.

В действителност, от едрите щрихи на клюмналите цветя я побиха тръпки. Ако успееше, ако планът ѝ се осъществеше, Фин никога нямаше да види картината окачена на стената си. Много лошо за Фин, лошо и за художника.

Тя беше самата нежност и жизнерадост, държеше го под ръка и не спираше да се усмихва. Постоянно галеше шизофреничното му его, докато се разхождаха, от време на време се скриваха от студа в някой магазин, после продължаваха по търговските улички.

Пред „Еймън Уорди“, където се продаваха украсени коледни елхи за вилите срещу някакви си осем хиляди долара, Фин разтърка ръцете ѝ в своите.

— Пак си забравила ръкавиците си.

— Безнадеждна съм, нали? — мило подхвърли тя.

— Предполагам, че поне си носиш ски ръкавиците за утре?

— Разбира се. — Но до утре имаше още много време. Не можеше да се отърве от спомените си за уикенда с Майкъл, нощта в уютната хижа, нежното му докосване, дъхът му в косите си, тялото му върху нейното, което я притискаше към мекия матрак. Дали на това старо легло двамата с брат му Пол се бяха борили?

На същото това легло бе плакала.

— Много се умълча — провокира я Фин.

Тя се усмихна.

Аспен беше пълен с туристи, въпреки че бе краят на сезона. Шумотевицата от новогодишните празници се усещаше до средата на февруари.

Фин обясни:

— Сега е седмицата на местния фестивал, който наричат „Уинтърскол“. Разни ски състезания, ще има парад и фойерверки на планината утре вечер. Идвам всяка година. Обикновено сам. Но исках и ти да го видиш.

— Нямам търпение — излъга Ели.

Вечеряха в подножието на планината Аспен — Ейджакс, както го наричаха местните — в таверна „Ейджакс“ — интимен, много модерен ресторант, който предлагаше голямо меню, малки порции и високи цени.

Фин поръча за двамата, избра бутилка специално отлежало италианско вино — кианти, доста тежко за вкуса ѝ.

— Отлично, как мислиш? — попита той и чукна чашата си в нейната през свещта, после отпи.

— Хубаво е — излъга тя.

— Не е ли прекалено силно?

— Не много. Съвършено е.

Сервираха им всичките четири ястия а ла карт. Крем супа от краставици, салата от пресни зеленчуци, полети с малинов сос, карета филе от свободни крави с хрянков сос, дребни картофи, гарнирани с пресен лук, малки карамелизирани морковчета и накрая, когато Ели мислеше, че вече ще се пръсне, дойде десертът — сапфирен пулиш с пресни боровинки.

Облегна се назад, усмихна се на Фин и си помисли, че това беше вечеря точно като за последно.

След това продължи да ласкае егото на Фин и се опитваше да си спечели още време. Искаше да го предразположи, да го накара да повярва, че има власт над нея. Да му докаже, че напълно контролира царството си. Тя беше толкова сговорчива, толкова противно мила, че се чудеше дали той не забелязва нещо, дали не успява да прозре отвращението ѝ.

Питиетата след вечеря в „Бентлис“ бяха идея на Фин. Претъпканият бар ѝ допадна. Съвършено, помисли си тя, като нервите ѝ започваха да избиват по кожата ѝ още с влизането в бара на историческата опера „Уийлър“.

Отново той поръча вместо нея — две тумбести чаши ликьор „Гранд Марние“.

Ели внимателно отпиваше на малки глътки. Фин обърна своя на две големи глътки и взе да губи търпение с нейното мотаене.

Погледна часовника си.

— Искам утре да се качим рано на пистите — обясни той.

— Ей сега ще съм готова — но после само докосна устни до питието.

— Тези напитки се пият на големи глътки.

Ели не му обърна внимание.

— С темпото, с което пиеш, ще останем тук цяла нощ.

— А това е едва първото — заяви тя.

— Моля?

— Е, нали още няма да се прибираме в хотела? Искам още един от тези. Много ми харесва.

— Ти и без това си малко замаяна.

Сервитьорката избра съвършения момент да се появи отново.

— Още по едно?

— Да, моля — грейна Ели.

Фин вдигна ръка:

— Само сметката, госпожице.

Ели смръщи вежди и погледна сервитьорката:

— Аз все пак ще поръчам още едно.

— Не — отсече Фин, — няма да пиеш повече. Сметката, моля.

Ели поклати глава. Забеляза внезапно настъпилата тишина по съседните маси.

— Госпожице — продължи тя, — донесете ми още едно. Може и на отделна сметка. Аз мога да си платя, ако той не иска.

За един напрегнат миг Фин онемя. Когато се овладя, каза с тих и треперещ глас:

— Тръгваме, Ели, веднага. Никога през живота си не съм се чувствал по-неудобно.

Тя го клъвна с бързината на змия. На висок глас му отговори:

— Хубаво е, че сме на обществено място, нали? Тук няма да посмееш да ме удариш.

Той замръзна. Всичко важно за него — копнежите му, убежденията му току-що се сринаха.

— Върви по дяволите — процеди през зъби той.

Ели се изправи на крака.

— Отивам до тоалетната. Ако си тук, когато се върна, добре. Ако ли не, ще се видим в хотела, когато се прибера.

Той само я изгледа, челюстта му трепереше, вратът му беше огненочервен. Вече всички в бара ги наблюдаваха.

Ели бутна стола си назад, повдигна небрежно рамене пред него и започна да си преправя път през множеството.

Пред очите ѝ беше само бесният поглед в студените сини очи на Фин. Този път напипа слабото му място.

В щатите по Роки Маунтин започна да вали сняг още в събота и продължи цяла неделя. В дебрите на планината, близо до Континенталния вододел по ски курортите отчетоха, че са натрупали нови осемдесет сантиметра сняг. По Си Ен Ен следяха ефекта от снежната буря в цялата страна и резервациите скочиха до небесата. Нямаше никакви свободни места.

По Фронт Рейндж нещата стояха по друг начин. Пуебло и Колорадо Спрингс бяха пощадени от бурята. В Денвър паднаха около шейсет сантиметра сняг, в Болдър — едва трийсетина. Въпреки това по пътищата цареше хаос в понеделник сутринта, когато най-последно снегорините успяха да излязат въпреки виелиците.

По околоръстното на Болдър се караше много бавно.

— Човече, гаден трафик — оплака се Огъстино от пасажерското място на джипа.

Майкъл само кимна, после мина в съседната лента покрай един влекач. Прозорците на джипа се заплескаха със сива киша, разтопена от смесите, които хвърляха по пътищата.

— Мамка му — изпъхтя Рик.

Майкъл нито чуваше, нито виждаше. Мислеше само за едно — да стигне до къщата на Расмусен.

Огъстино и униформеният патрул разумно замълчаха на задната седалка. Никой не смееше да говори на Калас, когато така се умълчеше. Рик заби поглед в сутрешното издание на „Денвър Поуст“, което лежеше отворено на рамката между двете седалки.

Заглавието го удари в челото.

СТУДЕНТКА ПО ПРАВО ОТ УНИВЕРСИТЕТА НА КОЛОРАДО УБИТА В АСПЕН

Нямаше нужда Рик да го прочита отново. Вече два пъти бе чел статията. Знаеше я наизуст.

Убитата студентка Елинон Креймър беше открита късно в неделя в стая в историческия хотел „Джером“. Очевидно смъртта е настъпила вследствие удушване. Има следи от сексуално насилие. Полицията в Болдър заедно с областния прокурор на провинция Болдър и полицията в Аспен, са убедени, че скоро ще заловят убиецът, който може да се окаже свързан и с други нападения над жени по Фронт Рейндж.

Рик изсвири през зъби. Исусе Христе, помисли си той. Малката Ели.

Пристигнаха в дома на Расмусен малко преди девет сутринта.

— Искаш ли аз да се заема с това? — попита Рик и отвори вратата си.

Майкъл поклати глава.

— Трябва да го направя — отвърна той със свито гърло и се обърна към униформения: — Прикривай ме.

— Разбира се, детектив.

Трябваше да натиснат звънеца на портата. Ако Расмусен не си беше у дома, щяха да го търсят в офиса. Майкъл не даваше пет пари къде ще го открият, стига да се добере до кучия му син.

Все още беше рано и Расмусен си беше вкъщи. Портата се отвори автоматично и Майкъл забеляза, че входната врата се отвори. Насред новопочистената алея забелязаха неразпечатания брой на „Денвър Поуст“. Майкъл погледна Расмусен в очите, после спря, вдигна опакования в оранжев найлон вестник, изтупа го от снега в крака си и се отправи към своя немесис.

— Какво, по дяволите, става? — учуди се Расмусен, когато Майкъл застана очи в очи с него. — Калас? Не мога да повярвам. Колко време мина — десет, дванайсет години?

Но Майкъл не беше в настроение за приказки. Бутна документа към гърдите му, сякаш му подаваше топка и каза:

— Можеш да го прочетеш на път за управлението.

— Какво управление?

— Викат те за разпит във връзка с убийството на Елинор Креймър.

— Убийство? Какво по...?

— Да вървим, Расмусен — повтори Майкъл. Той кимна към униформения полицаи. — Заведете този мъж до колата.

— Една минута. Това е пълен абсурд! Убийство?

— Млъквай — нареди му Майкъл с тон, който не търпи възражение.

Расмусен замълча и патрулът го хвана над лакътя и го поведе през дълбокия сняг. Майкъл въздъхна на пресекулки, стисна челюстта си и ги последва.

Бен Торес крачеше пред стаята за разпити, с една ръка на хълбок под сакото си, а с другата разтриваше врата си.

Най-после той се обърна към Майкъл и началник Кофи.

— Вижте. Искам всичко да бъде направено по правилата. Расмусен не е глупак. Поиска адвокат. Трябва да изчакаме, докато дойде. Това е заради Ели, по дяволите. Ще го направим както трябва.

— Майната му — тихо изрече Майкъл и после забеляза Джанис Креймър, седнала в ъгъла до прозореца. Рик Огъстино ѝ подаваше чаша кафе. Беше бледа като платно. Дължаха го на нея. Трябваше да го направят както трябва. Дължаха го на Ели, за Бога.

— Добре — съгласи се той и погледна Бен Торес. — Ще почакаме. Но не много.

— По-спокойно — посъветва го Кофи със смръщени вежди.

Адвокатът на Расмусен пристигна малко след обяд. Появи се по стълбите, сивото му кашмирено палто беше увиснало на едното му рамо, стискаше куфарче в ръка. Едър, задъхан мъж.

Представи се, ръкува се с Торес и Кофи. Майкъл държеше ръце в джобовете си.

— Ралф Семплър — каза адвокатът, все още запъхтян и зачервен. — За какво е всичко това? Кофи, в какво обвинявате клиента ми?

Майкъл го прекъсна.

— Можете да останете и да си говорите, колкото си искате. Аз започвам разпита, писна ми да чакам.

Семплър изглеждаше объркан.

Майкъл отвори вратата на стаята за разпит — същата, в която той и Ели бяха разговаряли първия път. Имаше чувството, че сърцето му е стегнато в стоманено менгеме. Ели, помисли си той, това е за теб.

Външно Майкъл се владееше, спокойно нагласяваше магнетофона, поставен в центъра на масата и издърпа един стол. Отвътре вреше и кипеше, менгемето безмилостно стискаше сърцето му, в стомаха му сякаш се гърчеха змии.

— Нещо против да записваме разпита? — попита той, приковал Расмусен с поглед.

— Къде, по дяволите, е адвокатът ми? — ядоса се Расмусен, но в същия момент Семплър влезе.

Майкъл го предупреди:

— Само няма да се месите, Семплър, иначе сте вън оттук.

— Чуйте ме — започна Семплър, но нещо в онези златисти очи го накара да замълчи. — Ще видим как ще върви.

Майкъл се обърна към Расмусен. И започна.

— Можем да го направим по лесния начин — каза Майкъл, — или по трудния. И в двата случая няма да мръднем от тази стая, докато

не подпишеш самопризнанията си за убийството на Елинор Креймър. Предполагам, че познаваш Ели.

— Да, разбира се, познавам Ели — започна той, облегна се на масата с искрено, открито и притеснено изражение.

Майкъл натисна бутона за запис и така продължиха цял час. Задаваше му въпроси, Расмусен отговаряше откровено на повечето от тях. После Майкъл се оттегляше и оставяше бившето ченге да повтори. Отново и отново. А още не бяха започнали по същество. За да получат признанието му, за да го пречупят щеше да им е нужно голямо търпение и много изтощителни часове работа. Расмусен не беше никак глупав. Но пък Майкъл знаеше къде и кога да нанесе ударите си. Семплър, макар да беше прецизен и нащрек, не може да каже много. През повечето време адвокатът изглеждаше смаян и бясно дращеше в един жълт тефтер.

Майкъл изпитваше мрачно, но свирепо удовлетворение от работата си. Успяваше да отдели плявата и стигаше до истината. За това беше нужна здрава ръка и непоклатимо желание да стигне до главната цел — да пречупи негодника. Въпреки това имаше моменти, когато му се искаше просто да извади служебния пистолет и да пусне един куршум между сините очи на Расмусен. Тогава се сещаше за Джанис, която чакаше отвън. Бе чакала и страдала през всичките тези години.

Времето минаваше. Расмусен ставаше неспокоен, беше му неудобно в твърдия пластмасов стол. Въртеше се, ставаше, сядаше. Размърдваше си раменете, за да ги освободи от напрежението. Същото правеше и Семплър. Майкъл беше невъзмутим като статуя.

— Трябва да отида в офиса — каза Расмусен. — Имам преговори по един договор. По дяволите, това са глупости. Семплър, направи нещо.

Адвокатът сви рамене.

— Просто ги остави да си зададат въпросите, Фин. Изчакай да свършат и после ще ги съдим до дупка.

— Нещо против да отида по малка нужда? — попита Расмусен.

— Нищо против — отвърна Майкъл.

Докато Расмусен го нямаше, Семплър се наведе напред.

— Вижте, имате ли нещо срещу моя клиент? Нещо сериозно? Или просто стреляте на посоки?

Майкъл се усмихна.

— Боже, и това ми били полицаи. Проклети нацисти — измърмори Семплър.

Фин се върна и седна на неудобния стол. Бе разхлабил вратовръзката си. Сакото от костюма му беше метнато на облегалката на стола. Ръкавите му бяха навити. Носеше шита по поръчка риза в светлосиньо с монограм на джоба. Съвършено колосана. Майкъл предположи, че сигурно струва около двеста долара.

— Добре — продължи Майкъл, — да повторим. Признаваш, че си имал връзка с Ели.

— Казах го вече десет пъти.

Майкъл го прекъсна с ръка.

— Да се върнем на миналия петък.

— Да, да се върнем — съгласи се Расмусен, очевидно отегчен.

— Взели сте покойната от дома ѝ на Марийн Стрийт в един следобед. Така ли е?

— Да, да, казах, че е така. Точно в един. Дори видях една от съквартирантките ѝ. Не отричам изобщо, че заведох Ели в Аспен.

— Внимавай — намеси се Семплър.

Расмусен го стрелна с поглед.

— Нямам какво да крия, за Бога. Шофирах до Аспен. Настанихме се в две отделни стаи.

Майкъл го прекъсна.

— Защо две стаи, Расмусен?

— Хей, не ме интересува в кой век сме, аз уважавам жените.

Мили Боже, щях да...

— Да, какво?

Расмусен изсумтя и кръстоса крака.

— Искях да ѝ купя пръстен.

— Годежен пръстен?

— Да.

— Добре. Значи се настанихте в хотела — в две стаи — и после?

Расмусен разказа как бе минала вечерта. Вечеря в „Бентлис“ и две чаши „Гранд Марние“.

— И ви казвам, че Ели отиде до тоалетната и не се върна. Попитайте сервитьорката, за Бога. Накарах всички в заведението да я търсят.

Майкъл скръсти ръце и взе да се поклаща на задните крака на стола си.

— Полицайте от Аспен са разговаряли със сервитьорката, Расмусен, и се разбра, че двамата с Ели сте имали доста сериозен скандал. Всъщност има много свидетели.

— Не беше скандал — Расмусен сви пясъчнорусите си вежди. — Ели искаше да остане. Аз исках да се наспя, за да се качим рано на пистите.

— Ъ-хъ. Тогава защо не се обадохте в полицията, когато тя не се върна?

Расмусен пак изсумтя.

— Не я познавате. Много е упорита. Накрая се прибрах в хотела, мислех, че е там. Но я нямаше.

— И това не те притесни?

— Не знам. Може би малко. Но Аспен е курортен град и си помислих, че може да е отишла в друг бар.

— Продължавай.

— Мина два часа, а нея още я нямаше в стаята ѝ.

— И тогава не се обади в полицията?

— Знаеш, че не съм, Калас.

— Тогава кажи ми какво направи.

— Легнах си.

— Разбирам. И не се притесни. Всичките ѝ дрехи са били в стаята ѝ, но ти не се притесни?

— Ако трябва да съм откровен — започна Расмусен, сините му очи погледнаха нагоре, после надясно, — помислих си, че или е била толкова ядосана, че е намерила някой да я закара до Денвър и е очаквала да ѝ донеса багажа, или че е намерила някой в бара и... Мамка му, не знам. Но това не е първият път, когато Ели бяга от мен.

В този момент прекъснаха за обяд. Идеята беше да оставят Расмусен да се нервирва. Колкото по-дълго, толкова по-добре. Изчакването сега бе най-доброто оръжие. И Майкъл прецени, че времето работи за него.

Най-скапаните хамбургери в града бяха доставени в залата за разпити. Майкъл специално бе направил поръчката на „Драйв-Тру Бъргърс“ рано сутринта, със специални инструкции да ги приготвят още тогава и да ги донесат в полицията в два.

— Леле, човече, ще станат на гума — бе се учудило момчето, което прие поръчката.

— Просто го направете — бе отвърнал Майкъл.

— Каква е тази гадост? — ядоса се Расмусен, когато оставиха на масата пред него мазното пликче.

— Данъкоплатците на Болдър не могат да плащат за деликатеси — небрежно сви рамене Майкъл.

— Тогава ще си поръчам нещо. Ще си платя за нещо свястно.

— Съжалявам, не може.

— Боже — изстена Расмусен и не докосна бургера.

Майкъл изяде своя до последната троха. После оправи масата, без да си дава зор, натъпка хартиите от бургерите и скъсаните пакетчета кетчуп в голямата хартиена торба и излезе от стаята. От другата страна на огледалото заедно с Торес и Кофи наблюдаваха как Расмусен разпалено дискутира нещо с адвокатата си.

— Ще се пречупи — заяви Майкъл по-скоро на себе си, отколкото на другите.

— Надявам се да си прав — отвърна Кофи.

Майкъл отиде да провери как е Джанис. Тя седеше с Огъстино и все още не можеше да се успокои. Когато ѝ каза, че Расмусен е готов да признае, безмълвно се разплака.

В стаята за разпити завари Расмусен побеснял.

— Не можеш просто да ме оставиш да гния тук, Калас. Какво по дяволите...?

— Ще продължаваме ли? — попита Майкъл, лицето му бе образец на непроницаемост.

И започна отново, въпрос след въпрос.

— Разбра ли, че Ели не е избягала онази нощ?

— Какво искаш да кажеш?

— Върнала се е в хотела и по някое време рано сутринта в събота — и признавам, че часът още не е уточнен, но е било преди обяд в събота, госпожица Креймър е била изнасилена и удушена, вследствие на което е починала. — Всемогъщи Боже, помисли си Майкъл и стисна юмруци. Искаше му се да изпотроши всичко в стаята. Искаше му се да размаже лицето срещу себе си и да не спира.

Майкъл си пое въздух.

— Ти ли постави надписа „Не безпокойте“ на вратата на госпожица Креймър, за да виси там през целия уикенд? До твоето напускане?

— Не, по дяволите, защо да го правя?

— За да може камериерката да намери госпожица Креймър — Ели дълго след като си тръгнеш. Според мен, Расмусен, ти си побеснял, искал си да се любиш с приятелката си. Може би те е отблъснала и положението е излязло извън контрол. Изпаднал си в паника. Знаел си, че не можеш да се отървеш от тялото ѝ, затова си сложил надписа и си напуснал.

Расмусен яростно клатеше глава.

— Не. Това не е вярно.

И тогава Майкъл му нанесе един як удар под кръста.

— Нима? Но се е случвало и преди. Първият път, мисля, че беше точно тук в Болдър. Спомняш ли си Стефани Морис?

— Какво...? — Семплър почти скочи от мястото си.

Но Майкъл наблюдаваше Расмусен.

Тогава му нанесе втори удар.

— Но си се научил. Научил си се да ги душиш правилно. Последваха Холи Ланс и Наоми Фриман и Ейми Бланчард и Пита Валеро.

— Ти си... ти си напълно превъртял! — крещеше Расмусен и удряше с юмрук по масата. — Какво става? Какво...?

— Да — обади се Семплър, като гледаше ту към Майкъл, ту към клиента си. — Осъзнавате ли какво казвате? Разпитът приключи. Фин...?

Но Расмусен не помръдваше.

— Ти си луд — изсъска той на Майкъл. — Винаги си ме мразил. И сега се опитваш да ми лепнеш тия глупости.

— Добре — отвърна Майкъл и вдигна ръка, сякаш оттегля думите си. И предложила направят още една почивка. Един униформен полицай придружи Расмусен до тоалетната, после го видя да разговаря със Семплър до автомата за напитки и да пие от нещо.

Имаха почивка между рундовете. Време за глътка вода, за глътка въздух и наставления от треньора. Само че Майкъл нямаше треньор и не му трябваша наставления.

Забеляза, че Джанис Креймър стои по-надолу в коридора с Огъстино. Гледаше Расмусен, сякаш беше самият дявол. Нямаха практика да допускат цивилни лица да гледат разпитите, но Кофи бе направил изключение за Джанис. Нямаше патрул или инспектор в управлението, чието сърце да не подкрепяше жената.

След почивката Семплър и Расмусен бяха въведени обратно в тясната стая за разпити. Фин изглеждаше самодоволен, уверен. Наставленията си бяха казали думата.

Но Майкъл бе планирал всичко. Силен удар в слънчевия сплит. Облегна се назад и дълго време стоя загледан безмълвно в Расмусен, после внимателно каза:

— Предполагам знаеш, че Ели Креймър всъщност беше Ели Крандал? — и остави новината да попие дълбоко в съзнанието му. — Дъщерята на Джон Крандал? Мъжът, който отиде в затвора за изнасилването на момичето Морис?

Расмусен се отпусна назад на стола.

Семплър зяпаше, несигурен точно кое право на клиента му, ако изобщо имаше такова, бе нарушено.

Майкъл беше на скорост.

— Ели Крандал. Доколкото разбираме, ти, Расмусен, или може би Ели, си имал някаква неприятна недовършена работа отпреди тринайсет години.

— Не — прошепна Расмусен, сякаш някой му бе изкарал въздуха. — Аз... Тя е детето на Крандал? — Той беше потресен.

— И това не е най-лошото — продължи Майкъл, като се облегна напред, вперил поглед в него. — Имаме свидетел, който ви е видял с Ели, с Ели Крандал, на закуска в Аспен рано сутринта в събота. Свидетелят твърди, че с Ели сте спорили за нещо и после двамата сте се качили с асансьора. Тогава ли я довърши, Расмусен, след закуска?

— Не, не, не. Невъзможно. — Расмусен яростно клатеше глава, все още поразен от мисълта коя всъщност бе Ели — Не, не. Кълна се, че изобщо не съм я виждал след „Бентлис“.

— Тогава свидетелят лъже?

— Да. Да, разбира се, че той лъже.

— Не съм казал „той“.

— Който и да е, за Бога.

Семплър се изправи.

— Съветвам клиента си да...

— Сядайте си на мястото — процеди Майкъл с толкова тих глас, че на лентата почти нищо не се записа. После, преди Семплър да провали разпита, Майкъл каза:

— Ти ли уби Ели, изнасили и уби всички други жени, защото чичо ти те е изнасилил, Расмусен? Заради това ли?

Расмусен скочи на крака и започна да крещи, да ругае, дори избута Семплър, когато той се опита да го успокои.

— Майната ти, Калас! — В ъгълчетата на устата му имаше слюнка.

И тогава Майкъл нанесе своя финален удар:

— Предполагам, че нищо вече няма значение. — Той бръкна в джоба на палтото си и извади едно пликче за веществени доказателства, което подхвърли пред тях.

Расмусен, все още прав, пъхтящ и безмълвен, опря юмруци на масата и се наведе.

— Какво по...?

— Това е вратовръзка. Прилича на вратовръзка, правена по поръчка. И никога няма се сетиш къде я открихме.

По лицето на Расмусен не бе останала капчица кръв.

— Около врата на жертвата. Около врата на Елинор Креймър.

В стаята настъпи дълбока, пулсираща тишина. Расмусен изглеждаше сякаш смазан. Опита се да каже нещо, но не можа да издаде нито звук.

Семплър гледеше пликчето и после премести поглед върху Расмусен.

— Кротко, Фин. Нито дума. — Обърна се към Майкъл. — Няма доказателство, че това принадлежи на клиента ми. Не можете...

— Не... — от гърлото на Расмусен се разнесе стон. Лицето му лъсна от пот. — Не, аз...

Майкъл дяволито се усмихна.

— Твоят монограм. Твоята вратовръзка. Не си го планирал много добре, приятел.

Изведнъж настъпи напрегната тишина. Чуваше се само тихото бръмчене на лентата. Расмусен задиша тежко, гърдите му се надигаха, сякаш не му достигаше въздух. Той стоеше и гледеше пластмасовото

пликче, сви отпуснатите си отстрани ръце в юмруци, вените на врата му изпъкнаха.

В следващия миг избухна.

Рязко се отпусна назад на стената и започна:

— Прекалено глупав ти се виждам! Да използвам собствената ми вратовръзка!

Семплър скочи и се опита да накара клиента си да замълчи.

— Искам да видя тази вратовръзка, Калас — настоя той. — Не виждам монограм. Откъде да знаем, че това принадлежи на...

Расмусен продължаваше да ругае и да се удря о стените. Избута адвокатата си и удари по масата с такава сила, че кокалчетата на ръцете му се разкървавиха.

— Защо, по дяволите, да се провалям този път! Когато всички знаеха къде е Ели! Който и да е убиецът, явно е имитатор! Знае как действам! Мислиш ли, че ще бъда толкова глупав след всички тези години, след онези глупави малки женички! Аз? Фин Расмусен? Построих империя, за Бога, аз... — Той започна да говори несвързано. После беснееше. После пак говореше несвързано, сълзи се стичаха от очите му. — Аз... аз обичах Ели. Другите, те бяха просто неодушевени предмети. Но Ели... Трябваше да видиш пръстена, който се канех да й купя.

Майкъл проговори с мъртвешки тих глас.

— Но ние знаем, че ти си убил Ели Креймър.

— Не, не — виеше Фин. — Не съм!

— Предполагам, че ще отречеш и че си нападнал Стефани Морис. Хей, Фин, ами Стефани?

— Да, Стефани, да, но не и Ели!

— А Наоми Фрийман?

— Да, майната ти, да!

— Ейми Бланчард, Холи Ланс, онази, която ти се изскубна, и Пита Валеро.

— Да — изкрещя той с разкривено лице и се хвърли през масата към Майкъл, после се метна към стената, отпусна се изтощен и се свлече на земята, където се сви в ембрионална поза, поклащаше се напред-назад, притиснал коленете си с ръце към гърдите, мърморещ.

— Мили Боже, Господи — изстена Семплър и вратата се отвори. Беше Торес. Погледна към Майкъл, после изключи магнетофона.

— Достатъчно ли ти е? — попита го Майкъл.

— О, да, мисля, че това ще свърши работа.

Тогава всички глави в стаята се обърнаха към отворената врата и вътре влезе Елинон Креймър.

Не можеше да мисли. Имаше чувството, че сънува, че е воайор, че стои неподвижна и наблюдава как Майкъл извлича Фин за ръката.

Фин я гледаше смаяно. Дори след като Майкъл го избута, дивият му поглед не се откъсна от нея.

Искаше ѝ се да каже толкова много неща, да злорадства, да чуе изумлението му, ала никой от тях не проговори.

Къде изчезна завладяващото триумфиращо чувство, което бе очаквала от толкова дълго време?

Усещаше само вътрешна празнота.

В главата си дочуваше разни гласове. Майкъл, който даваше инструкции на някакъв униформен офицер да регистрира Фин. Семплър наставляваше клиента си да не изпада в паника. *До утре ще те измъкнем. Това е пародия.*

Зад нея се чу гласът на Торес.

— Да видим дали някой съдия ще приеме гаранция. — Торес се ухили триумфиращо. — Никакъв шанс.

Къде отиде нейният триумф?

Мислите ѝ се завъртяха. Нямаше да има повече изнасилени и убити момичета, нямаше да има повече зачернени семейства, нито несправедливо осъдени невинни мъже. А Торес щеше да се погрижи всички тези несправедливо осъдени мъже да бъдат освободени.

Друг униформен полицаи се появи, мина с едно рамо напред покрай Ели и стовари едрата си ръка върху тази на Фин. Той не спираше да бръщолеви, по горната му устна и в ъгълчетата имаше слюнка. Изглеждаше пречупен, смазан. Изведнъж се смали.

За миг погледите им се срещнаха, но беше изведен извън стаята. Погледът му стана безумен:

— Ти, кучко, курва... — дишаше тежко и Майкъл, застанал зад него, го удари силно между лопатките на раменете.

— Това е задето удари Ели — процеди той през стиснатите си зъби.

Семплър започнала протестира, отбеляза си всички обвинения, които щеше да повдигне срещу отдела, закле се, че ако Майкъл докосне отново Расмусен, ще му отнеме значката.

Майкъл само се усмихна.

Въпреки това гласът на Ели бе заседнал в гърлото ѝ.

Къде беше триумфът? Беше направила каквото трябва — беше го спипала. Но на каква цена?

Когато стаята се опразни, той не я погледна. Тя се спогледа с майка си, която стоеше между началник Кофи и Рик Огъстино. Джанис се усмихна и кимна на дъщеря си — и беше може би единствената сред множеството хора, която истински разбираше празнотата на отмъщението.

След като отведоха Фин, с отпуснати рамене, без арогантно поведение, присъстващите в коридора се увеличиха. Забеляза много познати лица, дори Паркър и Къркнър, момчетата от микробуса за проследяване. Атмосферата беше като при произнасяне присъдата по делото Цимерман. Усмивки, поздравления, смях. Дружески потупвания по гърба. Коментари на полицаи: „Разби го, Калас.“ „Няма повече носът да си покаже навън.“ „Видя ли го как превъртя там вътре?“ „Помислих, че ще нацапа гащите, когато момичето влезе.“

Накрая Джанис дойде и я прегърна. Никоя от тях не продума дълго време. Едва сдържаха сълзите си. Ели се вкопчи в майка си. Тогава Джанис ѝ каза на ухото:

— Баща ти щеше да е много горд, Ели. Толкова горд.

Не можаха да си кажат нищо повече, защото се появи Рик.

— Хайде, дами. Сега е моментът да празнуваме. Отиваме да обърнем по няколко бири и вие двете идвате. Като почетни гости.

За изненада на Ели, Джанис веднага прие.

— По дяволите — каза тя, — защо не? С Ели ще ви последваме с моята кола.

Но Ели помоли да я извинят.

— Сигурна ли си, Ели? — попита Рик.

А Чамблис я подкани:

— Само по едно-две?

— Не, наистина — усмихна се тя. — Трябва да си събера багажа и какво ли още не. Наистина.

И заради Майкъл. С когото не бе разменила и една дума, откакто я бе посрещнал в петък вечерта в Аспен пред „Бентлис“ и я бе докарал до Денвър.

— Оставете я на спокойствие, момчета — намеси се той. Това беше всичко. След като я измъкна, той изчезна.

Огъстино помогна на Джанис с палтото.

— Ще се видим в къщата малко по-късно — обеща майка ѝ.

— Добре, мамо, забавлявай се — искрено ѝ пожела тя.

Почти всички бяха излезли, когато някой я потупа по рамото. Майкъл? Оказа се Торес.

— Е, пипнахме го. Боже, какъв заговор. — Той ѝ се усмихна пяхвана за ръката. — Казах на майка ти, че ще помоля губернатора да оправдае баща ти. Макар и посмъртно.

— Благодаря.

— Това е най-малкото, което мога да направя. — Той се поколеба, после каза: — Ели, върни се на работа при мен. Дипломирай се. Не пропилявай таланта си. Можеш да си ми полезна в това дело. Има толкова много работа. Знаеш, че адвокатите на Расмусен ще изровят всяко правно основание.

— Няма да им минат номерата — заяви тя.

— Не, няма, но трябва добре да се подготвим. Такава ни е работата. Да обвиняваме престъпниците. Хайде, Ели.

— Ще помисля — излъга го тя. Вече беше решила.

— Направи го. Ще ти пазя мястото. Имаш време, колкото искаш, за да решиш.

— Добре — отвърна тя и Торес си тръгна.

Остана сама в коридора. Чувстваше празнота. Но нищо повече не можеше да направи. Всичко приключи. Тринайсет години бяха изминали от ареста на баща ѝ. Тринайсет години планиране и подготовка. Защо ли не можеше да ликува?

Намери палтото си на една пейка до стълбите и страшно ѝ се прииска да отиде до отдела на следователите и да зърне Майкъл. Не трябваше ли да му каже нещо? Поздравления? Благодаря? Извинявай, че спях с теб?

Взе си палтото. О, Боже.

Дочу гласа му:

— Почакай, Ели — сърцето ѝ се сви.

Тя се обърна.

— Добре се справи — похвали я той и ѝ подаде ръка.

Тя я погледна слисано за миг, после подаде и своята.

— Благодаря, Майкъл. Заслугата е изцяло твоя.

— Не. Не, не е. Знаеш това.

— Е, както и да е, довиждане. Трябва да тръгвам вече — искаше да дръпне ръката си от неговата възможно най-бързо, защото допирът беше истинско мъчение. Топлата му кожа, здравето ръкостискане. Мина ѝ щурата мисъл, че би могла да обича този мъж, но бе провалила всичко. Цената се оказа прекалено висока.

— Довиждане, Ели.

Тя тръгна надолу по стълбите, нахлузвайки палтото си. Навън валеше сняг. Не бе спирал пял ден. Тя вдигна яката на палтото си и омота червения шал около врата си. Имаше нужда да повърви пеша. Да изплаче сърцето си. Край. Всичко свърши.

Прекоси черния мраморен под на фоайето, покрай извитата, покрита с мрамор рецепция и двете стоманени колони, черните кожени пейки. Отвори вратата и излезе навън във вилицата.

Вятърът я забрули, тя преви рамене и тръгна към улицата. Дочу някакъв звук. Първо си помисли, че е от воя на вятъра, но ѝ се стори настоятелен и тогава разбра, че някой вика името ѝ.

Спря, вдигна глава и се обърна.

Майкъл. Крачеше след нея, без палто, без шапка, без ръкавици, вятърът вееше косата му.

— Чакай, Ели, само минутка — застана той пред нея.

— Вече се сбогувахме, Майкъл. Недей...

— По дяволите, Ели, няма да ти позволя просто така да си тръгнеш. Всички близки хора в живота ми просто си тръгват и взе да ми писва от това. Този път ще направя нещо. Аз съм страхливец. През всички тези години заради Пол и родителите ми. Никога не попитах, нито се опитах да открия защо...

— Виж, не знам правилата в любовта. Аз съм един неудачник. Нямам никакъв опит. Но, Ели, кълна се, няма да прекарам дните до края на живота си в чудене къде си, дали си добре. Кой кучи син се оженил за теб, как ли изглеждат децата ти. Аз... искам те, Ели. Искам твоите деца да са от мен.

Тя стоеше напълно смаяна, сняг се сипеше по палтото ѝ, по лицето ѝ, караше я да премигва.

— Мамка му. Кажу нещo.

— Не знам какво да кажа.

— Исусе, може би аз... Може би съм те разбрал напълно погрешно. Мислех, мислех, дявол го взел, мислех, че ти и аз...

— Изпитваме нещo един към друг? — попита тя.

— Да. Поне аз... аз те искам, Ели. Искам да опитаме. Двамата да се научим да се доверяваме.

— И ти... ме обичаш?

— Казах, че те обичам.

— Не, ти каза...

— Не се дръж като адвокат.

— Нали се обичаме?

— Да, изяснихме това. Ели, направо ме убиваш.

— Майкъл...

— Хайде. Правя се на маймуна тук и при това замръзвам. Да или не.

— Не е толкова просто — замаяно отвърна тя.

Той поклати глава.

— Откъде мога да знам? Струва си да опитаме, предполагам.

— Сериозно ли говориш, Майкъл.

— Мислиш ли, че ще стоя на този студ и ще си играя игрички?

— Не — задъхано отвърна тя.

— Слушай, върни се в Областната прокуратура. Дипломирай се. Забрави за Ледвил. Ще се оженим и ще бъдеш близо до училището и до работата си. — Той се пресегна и докосна лицето ѝ. — А после, когато започнем да увеличаваме семейството — той направи гримаса — май ще трябва да добавим още стаи в хижата.

— Семейство.

— Точно така — заяви той. — Отне ми трийсет и седем години да събера смелост и сигурно ще ми трябват още толкова, за да го повторя. Просто ми кажи, Ели — да или не.

Тя премигна веднъж.

— Да — прошепна тя в бурята. После повтори по-ясно: — Да, да, да.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.